

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PERSEPHONE, ÖZGÜRLÜĞÜNÜN TOHUMLARINI
EKMEK İÇİN MÜCADELE EDERKEN
ÖLÜLER TANRISI'NA DUYDUĞU AŞK BÜYÜYORDU
- VE BU ONUN İÇİN EN BÜYÜK YASAkti.

KARANLIĞIN DOKUNUŞU

SCARLETT ST. CLAIR

HADES X PERSEPHONE

PERSEPHONE, SADECE İSMEN BAHAR TANRIÇASIYDI.

İşin aslı, küçüklüğünden beri dokunduğu çiçekler kuruyup soluyordu. New Athens'e taşındıktan sonra, fani bir gazeteci kılığında, mütevazı bir hayat sürmeyi umuyordu.

**ÖLÜLER TANRISI HADES, FANİ DÜNYADA
BİR KUMAR İMPARATORLUĞU İNŞA ETMİŞTİ**
ve en sevdiği bahislerin de imkânsız şeyler
olduğu söyleniyordu.

Hades'le tanışmasının ardından, Persephone kendini Ölüler Tanrısı ile bir anlaşmanın içinde buldu ve bu anlaşmanın şartları imkânsızdı:
Persephone ya Yeraltı Dünyası'nda hayat yaratacak ya da özgürlüğünü ebediyen yitirecekti.

Fakat girdiği bu bahis, Persephone'nin bir tanrıça olarak başarısızlığını ortaya çıkarmaktan fazlasını yapacaktı. Özgürlüğünün tohumlarını ekmek için mücadele ederken Ölüler Tanrısı'na duyduğu aşk büyüyordu
—ve bu onun için en büyük yasaktı.

KARANLIĞIN DOKUNUŞU

KARANLIĞIN DOKUNUŞU

Özgun Adı: A Touch of Darkness

Scarlett St. Clair

Çeviren	: Tuba Ozkat
Editör	: Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili	: Merve Mumcu
Son Okuma	: Sude İlter
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin
Kapak Fotoğrafı	: Anna_blossom/Shutterstock, nadezhda F/Shutterstock
Kapak Tasarım	: Regina Wamba/ReginaWamba.com

Turu: Yetişkin - Romantik, Fantastik

Kitap No: 2524

1. Baskı: Mayıs 2023

ISBN: 978-625-366-015-4

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2019 by Scarlett St. Clair.

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC. <http://www.sourcebooks.com/>

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 47939

Tel: 0212 674 85 28

SCARLETT ST. CLAIR

KARANLIĞIN DOKUNUŞU

Çeviren:
Tuba Özkat

Ashley Elizabeth Steele
&
Molly Kathleen McCool

Beni sevdiğiniz için teşekkür ederim.
Sonsuza kadar en iyi dostuz...

BÖLÜM I

Narkissos*

Persephone gün ışığında oturdu.

Coffee House'ta her zamanki yerini aldı, kalabalık yaya yolunu gören dışarıdaki bir masayı seçmişti. Yürüyüş yolunun kenarları, gölge sağlayan ağaçlarla ve mor yıldız çiçeği ile pembe ve beyaz mine çiçekleriyle dolu saksılarla donatılmıştı. Hafif bir esinti ilkbaharın kokusunu taşıdı. Ilık, rahatlatıcı bir havaydı.

Kusursuz bir gündü ve Persephone kafeye ders çalışmaya gelmiş olsa da odaklanmakta zorlanıyordu; çünkü gözleri masanın üzerindeki ince vazoda bulunan nergis buketine kayıp duruyordu. Buket seyrekti –sadece iki ya da üç ince dal vardı ve yaprakları buruşmuş, kahverengileşmiş, tıpkı bir cesedin parmakları gibi kıvrılmıştı.

Nergis, Ölüler Tanrısı Hades'in çiçeği ve sembolüydü. Genelde masaları değil, tabutları süslerdi. Coffee House'ta olmaları

* Yunan mitolojisinde sudaki yansımasına aşık olup yemeden içmeden kesilerek öldüğüne ve ardından adını taşıyan çiçeğe (nergis) dönüştüğüne inanılan kıyı (ç n)

sahibinin muhtemelen yas tuttuğu anlamına geliyordu; ölümlüler Yeraıtı Tanrısı'na sadece o zaman tapıyordu.

Persephone, Hades'in bu konuda nasıl hissettiğini ya da umursayıp umursamadığını hep merak ederdi. Sonuçta o Yeraıtı Dünyası'nın kralı olmaktan çok daha fazlasıydı. Tanrıların en varlıklıı olarak *Zengin Olan* unvanını kazanmıştı ve parasıyla New Greece'deki* en popüler kulüplerden bazılarına yatırım yapmıştı. Bunlar öyle bilindik kulüplerden değildi. Elit kumarhanelerdi. Hades'in iyi bahsi sevdiği söylenirdi ve bahis için insan ruhu dışında bir şeyi nadiren kabul ederdi.

Persephone üniversitedeyken diğer insanlardan kulüpler hakkında çok fazla şey duymıştı. Hades'ten hoşlanmadığını sıklıkla dile getiren annesi ise Hades'in işleri aleyhinde konuşmıştı.

"Kukla ustası rolünü üstleniyor," diyerek çıkmıştı Demeter. *"Kendini Moiralardan** biri gibi görüp kaderlerine karar veriyor. Kendinden utanmalı."*

Persephone, Hades'in kulüplerinden birinde hiç bulunmamıştı ama itiraf etmesi gerekiyordu ki oraya giden insanları ve sahibi olan tanrıyı merak ediyordu. İnsanları, ruhlarını pazarlığa sunmaları için yoldan çıkaran neydi? Bunu paranın mı, aşkın mı yoksa servetin arzusuyla mı yapıyorlardı?

Peki ya bu durum Hades'le ilgili ne söylüyordu? Dünyadaki bütün servete sahip olması ve bunu insanlara yardım etmek yerine nüfuzunu artırmak için kullanması?

Fakat bunlar başka zamanın sorularıydı.

Persephone'nin yapacak işleri vardı.

Bakışlarını nergisten uzaklaştırıp dizüstü bilgisayarına çevirdi. Günlerden perşembeydi ve okuldan bir saat önce çık-

* Yeni Yunanistan (c.n.)

** Yunan mitolojisine göre kader tanrıçaları olan ve yaşanı ıplığıyla kaderi dokuyan üç kız kardeş, Fate veya Mireler diye de geçer. (ç.n.)

mıştı. Her zamanki gibi vanilyalı latte söylemişti. Araştırma ödevini bitirmesi gerekiyordu; böylece New Athens*'ın öncül haber kaynaklarından biri olan *New Athens Gazetesi*'ndeki stajına odaklanabilirdi. Yarın başlayacaktı; eğer işler yolunda giderse altı ay sonra mezun olduğunda bir işi olacaktı.

Kendini kanıtlamaya hevesliydi.

Stajı, yüz bir katıyla New Athens'in en yüksek binası olarak şehrin simgesi sayılan Acropolis'in on altıncı katındaydı. Persephone'nin buraya taşındığında yaptığı ilk şey asansöre binip en tepedeki gözlem terasına çıkmak olmuştu. Bulunduğu yerden şehrin tamamını görebiliyordu ve bu, hayalini kurduğu her şeydi: güzel, geniş ve heyecan vericiydi. Dört yılın ardından, iş için neredeyse her gün oraya gideceğine inanması çok zordu.

Persephone'nin masanın üzerinde duran telefonu titreyerek dikkatini çekti. En yakın arkadaşı Lexa Sideris'ten gelen bir mesaj vardı. Lexa, New Athens'e taşındığında edindiği ilk arkadaşısıydı. Dersteyken Persephone'ye doğru dönmüş ve laboratuvar partneri olmak isteyip istemediğini sormuştu. O zamandan beri de ayrılmaz olmuşlardı. Persephone Lexa'nın sert mizacına çekilmişti; dövmeleleri vardı, saçları gece kadar karaydı ve Cadılık Tanrıçası Hekate'ye karşı sevgi besliyordu.

Neredesin?

Persephone cevap yazdı, *Coffee House'tayım.*

Niye? Kutlama yapmalıyız!

Persephone gülümsedi. İki hafta önce stajyerliğe kabul edildiğini söylediğinden bu yana arkadaşı içmeye çıkmak için başının etini yiyip duruyordu. Persephone dışarı çıkmalarını ertelemeyi başarmıştı ama bahaneleri hızla tükeniyordu ve Lexa bunu biliyordu.

* (İng.) Yeni Atina (ç.n.)

*Kutluyorum, diye yazdı Persephone. Vanilyalı latteyle.
Kahveyle değil. Alkolle. Sarhoş olarak. Sen + Ben. Bu akşam.*

Persephone cevap veremeden, garson elinde bir tepsi ve dumanı tüten lattesıyla geldi. Persephone buraya kızın da tıpkı nergis kadar yeni olduğunu bilecek kadar sık geliyordu. Garsonun saçları iki yandan örgülüydü, gözleri kapkara ve gür kirpiklerle çevriliydi.

Kız gülümseyerek, “Vanilyalı latte?” dedi.

“Evet,” dedi Persephone.

Garson, Persophone’nin fincanını bırakıp tepsisini kolunun altına sıkıştırdı.

“Başka bir şey istiyor musunuz?”

Persephone kızın gözlerine baktı. “Sence Lord Hades’in mizah anlayışı var mı?”

Ciddi bir soru değildi ve Persephone çok komik olduğunu düşünüyordu ama kızın gözleri genişledi. “Ne demek istediğinizi bilmiyorum,” diye cevap verdi.

Garsonun rahatsız olduğu belliydi, muhtemelen Hades’in adını duyduğu içindi. Çoğu kişi o ismi söylemekten kaçınır veya dikkatini çekmemek için ona *Aidoneus* derdi ama Persephone korkmuyordu. Belki de bunun bir tanrıça olmasıyla ilgisi vardı.

“Ben bir mizah anlayışı olmalı diye düşünüyorum,” diye açıkladı. “Nergis, baharın ve yeniden doğmanın bir sembolü.” Parmaklarını değdirmeden solmuş yaprakların üzerinde tuttu. Bilakis, çiçek kendisinin sembolü olmalıydı. “Başka neden bu çiçeğin kendisine ait olduğunu iddia etsin ki?”

Persephone tekrar ona baktığında garson kızın yanakları kıpkırmızı oldu.

Kız, “B-başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin,” diye kekeledi.

Persephone bir yudum almadan önce lattesinin fotoğrafını çekip Lexa’ya gönderdi.

Kulaklıklarını taktı ve ajandasını inceledi. Persephone düzenli olmaktan hoşlanıyordu ama ondan da ötesi, meşgul olmayı seviyordu. Haftaları dopdoluydu. Pazartesi, çarşamba ve perşembe günleri okula gidiyordu, her gün üç saatten fazla stajı vardı. Ne kadar çok şey yaparsa Olympia’daki annesinin yanına geri dönmek için o kadar fazla bahanesi oluyordu.

Haftaya tarih sınavı ve aynı ders için vermesi gereken bir de ödevi vardı. Ancak endişeli değildi. Tarih en sevdiği derslerden biriydi. Büyük İniş’i, yani tanrıların dünyaya geldiği günü ve Büyük Savaş’ı, yani peşinden gelen korkunç ve kanlı savaşları işliyorlardı.

Çok geçmeden Persephone kendini araştırmasında ve yazısında kaybetti. Hades’in, Zeus ve Athena’nın kahramanlarını yeniden diriltmesinin son savaştaki seyri değiştiren nokta olduğunu söyleyen bir biliminsanının araştırmasını okuyordu ki manikürlü eller bilgisayarını çat diye kapattı. Sıçrayıp bir çift çarpıcı, mavi göze baktı; oval yüzünü çevreleyen gür, simsiyah saçları vardı.

“Bil bakalım ne oldu?”

Persephone kulaklıklarını çıkardı. “Lexa, burada ne yapıyorsun?”

“Dersten çıktım, eve gidiyordum ve uğrayıp güzel haberleri vereyim dedim!”

Olduğu yerde yaylanıp durdu, mavi-siyah saçları onunla birlikte zıplıyordu.

“Ne haberi?” diye sordu Persephone.

“Bizi Nevernight’a aldirdim!” Lexa sesini zorlukla dizginleyebiliyordu. Meşhur kulübün bahsinin geçmesiyle birlikte birkaç kişi dönüp gözlerini onlara dikti.

“Şişt!” dedi Persephone. “Bizi öldürtmek mi istiyorsun?”

“Komik olma.” Lexa gözlerini devirdi ama sesini alçalttı. Nevernight’a girmek imkânsızdı. Üç aylık bir bekleme listeleri vardı ve Persephone sebebinin biliyordu.

Nevernight’ın sahibi Hades’ti.

Tanrıların sahip olduğu işletmelerin birçoğu son derece popülerdi. Dionysus’un* şarapları saniyeler içinde tükeniyordu ve içine *ambrosia*** kattığına dair söylentiler vardı. Ayrıca bu nektardan çok fazla içen ölümlülerin kendilerini Yeraltı Dünyası’nda bulmaları da fazlasıyla yaygındı.

Aphordite’nin*** gece elbiselerine öyle gıptayla bakılıyordu ki daha birkaç ay önce bir kız bu yüzden öldürülmüştü. Hatta dava da açılmıştı.

Nevernight’ın da bir farkı yoktu.

Persephone, “Listeye girmeyi nasıl başardın?” diye sordu.

“Staj yaptığım yerdeki bir çocuk gidemiyor. İki yıldır bekleme listesindeymiş. Ne kadar şanslı olduğumuza inanabiliyor musun? Sen. Ben. Nevernight. Bu akşam!”

“Gidemem.”

Lexa’nın omuzları düştü. “Hadi ama Persephone. Bizi Nevernight’a sokacağım. Yalnız gitmek istemiyorum.”

“İris’i al.”

“Ben seni götürmek istiyorum. Kutlama yapmamız gerekiyordu. Hem bu da üniversite deneyiminin bir parçası!”

* Yunan mitolojisinde şarap tanrısı (ç.n.)

** Yunan mitolojisinde tanrıların yiyeceği veya içeceği. Sonsuz hayat veren bal gibi bir madde. (ç.n.)

*** Yunan mitolojisinde aşk tanrıçası. (ç.n.)

Persephone, Demeter'in karşı çıkacağından neredeyse emindi. Üniversite için New Athens'e gelmeden önce annesine birkaç söz vermişti ki bu sözlerin arasında tanrılardan uzak duracağı da vardı.

Sözlerinin çoğunu tutmadığını kabul ediyordu. İlk dönemin ortasında botanikten gazeteciliğe geçerek alanını değiştirmişti. Annesinin gerçeği keşfettiğinde yüzünde beliren gergin gülümsemeyi veya sıkıldığı dişlerinin arasından "*ne hoş*" demesini asla unutmuyacaktı. Persephone çatışmayı kazanmıştı ama Demeter savaş açmıştı. Sonraki gün gittiği her yere Demeter'in *nymph*-*h*'lerinden* biri de eşlik etmişti.

Yine de botanik okumaması, tanrılardan uzak durması kadar önemli değildi; çünkü tanrılar Persephone'nin varlığını bilmiyordu.

Şey, Demeter'in bir kızı olduğunu biliyorlardı ama Olympia'daki sarayda hiç takdim edilmemişti. Bir ölümlü rolü yaptığını ise kesinlikle bilmiyorlardı. Persephone, tanrılar onu keşfederse nasıl tepki verirler emin değildi; fakat bütün dünyanın nasıl tepki vereceğini biliyordu ve iyi olmazdı. Öğrenmeleri ve dikkatle incelemeleri gereken yeni bir tanrı olacaktı. Var olamayacaktı bile... Daha yeni kazandığı özgürlüğünü kaybederdi ve bu hiç ilgisini çekmiyordu.

Persephone sıklıkla annesiyle hemfikir olmazdı ama normal, fani bir yaşam sürmesi için en iyisinin bu olduğunu o bile biliyordu. O, diğer tanrı ve tanrıçalar gibi değildi.

"Gerçekten ders çalışmam ve bir ödev hazırlamam gerekiyor, Lexa. Ayrıca yarın stajıma başlıyorum."

İyi bir etki bırakma konusunda kararlıydı ve işe ilk günden

* Yunan mitolojisinde ölümsüz olmayan ama ambrosia tüketerek uzun yıllar yaşayan genç ve güzel kadınlar. Nymph, nemf, nimf ya da peri diye anılırlar. (ç.n.)

akşamdan kalma veya uykusuz bir halde gitmesi bunu sağla-
manın yollarından biri değildi.

“Çalıştın zaten!”

Lexa onun bilgisayarını ve masanın üstündeki notlarını işa-
ret etti. Fakat Persephone'nin aslında yaptığı şey bir çiçeği in-
celeyerek Ölüler Tanrısı'nı düşünmek olmuştu.

“Ayrıca o ödevi zaten yazdığını ikimiz de biliyoruz. Sadece
mükemmeliyetçisin.”

Persephone'nin yanakları kızardı. Peki ya bu doğruysa ne
olurdu? Okul onun iyi olduğu ilk ve tek şeyse?

“*Lütfen* Persephone! Sen biraz dinlen diye erkenden ayrı-
lırız.”

“Ben Nevernight'ta ne yapacağım, Lex?”

“Dans edeceksin! İçeceksin! Öpüşeceksin! Belki biraz ku-
mar oynarsın? Bilmiyorum ama eğlencesi de bu değil mi?”

Persephone yine kızarıp gözlerini kaçırdı. Nergis ona dik
dik bakarak karşılık veriyor, bütün başarısızlıklarını yüzüne
vuruyor gibiydi. Asla bir oğlanla öpüşmemişti. Üniversiteye
gelene kadar çevresinde hiç erkek olmamıştı ve geldiğinde
bile, annesinin cisimleşip onları cezalandırmasından korkarak
mesafesini hep korumuştı.

Bu yaptığı abartı da değildi. Demeter onu daima erkeklere
karşı uyarmıştı.

“*Sen tanrılar için iki şeysin,*” demişti Persephone'ye genç-
ken. “*Güç gösterisi veya bir oyuncak.*”

“*Elbette yanıltıyorsun, anne. Tanrılar sever. Evli olan birçok
tanrı var.*”

Demeter kahkaha atmıştı. “*Tanrılar güç için evlenir, çi-
çeğim.*”

Persephone, yaşı büyüdükçe, annesinin söylediği şeyi,

doğru olduğunu anlamaya başlamıştı. Evli olan tanrıların hiç-biri birbirini gerçekten sevmiyordu ve zamanlarının çoğunu aldatarak, sonra da ihanet için intikam arayarak geçiriyorlardı.

Bu da Persephone'nin bir bakire olarak öleceği anlamına geliyordu; çünkü Demeter ölümlülerin bir seçenek olmadığını da açıkça belirtmişti.

"Onlar... yaşlanır," demişti tiksintiyle.

Persephone, eğer gerçek sevgiyse yaşın önemli olmayacağını annesiyle tartışmamaya karar vermişti çünkü annesinin sevgiye inanmadığı sonucuna varmıştı.

Şey, en azından romantik anlamda sevgiye.

Persephone güçsüzce, "Benim... giyecek bir şeyim yok," demeyi denedi.

"Benimkilerden ödünç alabilirsin hatta saçını ve makyajını bile yaparım. Lütfen Persephone."

Persephone dudaklarını büzerek düşündü.

Annesi tarafından apartmanlarına yerleştirilen *nymph*'lerden gizlice kaçması ve üzerindeki büyüyü güçlendirmesi gerekcekti, bu da sorunlara sebep olacaktı. Demeter, Persephone'nin niçin birdenbire daha fazla büyüye ihtiyacı olduğunu öğrenmek isteyecekti. Öte yandan, suçu stajı için fazladan alana açılmasına atabilirdi.

Gizlenme büyülsü olmadan Persephone'nin gizli kimliği mahvolurdu, bütün tanrıları ilah olarak gösteren bariz bir görüntüleri vardı ve o da boynuzlarıydı. Tanrıçanın boynuzları beyazdı, tıpkı büyük bir kudununki * gibi kıvrıla kıvrıla yükseliyordu. Her zaman kullandığı büyü ölümlülerin etrafındayken hiç sıkıntı çıkarmamış olsa da Hades kadar güçlü bir tanrıda işe yarayacağından o kadar emin değildi.

* Güney Afrika'ya özgü antilop türü. (ç.n.)

En sonunda, "Hades'le tanışmayı gerçekten istemiyorum," dedi.

Kelimeler dilinde acı bir tat bıraktı çünkü aslında bu bir yalandı. Onu ve dünyasını merak ettiğini söylemek daha doğru bir ifade olurdu. Bu kadar anlaşılmaz olmasını ilginç, ölümlülerle tutuştuğu bahisleri de dehşet verici buluyordu. Ölüler Tanrısı onun olmadığı her şeyi temsil ediyordu; karanlık ve baştan çıkarıcı şeyleri...

Baştan çıkarıcıydı çünkü Ölüler Tanrısı bir gizemdi ve gizemler de macera demekti. Persephone'nin gerçekten hasretle istediği şey buydu. Belki içindeki gazeteci yüzündendi ama ona bazı sorular sormak istiyordu.

"Hades orada olmayacak," dedi Lexa. "Tanrılar kendi işlerini asla kendileri yürütmez!"

Bu doğrudu, muhtemelen Hades için daha da doğrudu. Yeraltı Dünyası'nın karanlık kasvetini tercih ettiği herkesçe bilinen bir şeydi.

Lexa uzun bir süre boyunca Persephone'ye baktı ve sonra yine masaya yaslanarak uzandı.

Kısık bir sesle, "Bu annenle mi ilgili?" diye sordu.

Persephone bir an için şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Annesi hakkında konuşmazdı. Onun hakkında ne kadar sessiz kalırsa o kadar az soruya cevap vermesi gerekeceğini ve daha az yalan söylemek mecburiyetinde kalacağını düşünmüştü.

"Nasıl bildin?" Persephone'nin söylemeyi akıl edebildiği tek şey buydu.

Lexa omzunu silkti. "Şey, onun hakkında hiç konuşmuyorsun ve birkaç hafta önce sen dersteyken daireye uğradı."

"Ne?" Persephone'nin ağzı açık kaldı. Bu ziyareti ilk defa duyuyordu. "Ne söyledi? Neden bana anlatmadın?"

Lexa ellerini kaldırdı. "Tamam, birincisi annen korkutucu biri. Demek istediğim, senin gibi muhteşem görünüyor ama..." -Lexa durup ürperdi "...soğuk. İkincisi de sana söylemememi istedi."

"Sen de onu dinledin mi?"

"Şey, evet. Anlatacağımı düşündüm. Sana sürpriz yapmayı umduğumu ama evde olmadığım için seni arayacağımı söyledi."

Persephone gözlerini devirdi. Demeter onu hiç aramamıştı. Büyük ihtimalle bir şeyler aramak için oradaydı.

"Dairemize girdi mi?"

"Odanı görmek istedi."

"Kahretsın." Persephone'nin bütün aynaları kontrol etmesi gerekecekti. Annesinin onu kontrol edebilmek için bir efsun bırakmış olması muhtemeldi.

"Her neyse, biraz... fazla korumacı olduğunu sezdim."

Bu, yılın yetersiz kalan ifadesiydi. Demeter öyle korumacıydı ki Persephone hayatının on sekiz yılında dış dünyayla hiç temas kurmamıştı.

"Evet, sürtüğün tekidir."

Lexa kaşlarını havaya kaldırırken keyifli görünüyordu. "Sen söyledin, ben değil." Duraksadı ve kaçamak bir şekilde sordu. "Konuşmak ister misin?"

Persephone, "Hayır," dedi. Bu konuda konuşmak kendini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı; ancak Nevernight'a gitmek sağlayabilirdi. Gülmüsedti. "Fakat bu akşam seninle geleceğim."

Muhtemelen yarın bu kararından dolayı pişman olacaktı - özellikle de annesi öğrendiğinde - ama şu anda kendini asi hissediyordu ve asilik etmenin, annesinin en az sevdiği tanrının kulübüne gitmekten daha iyi bir yolu mu vardı?

“Gerçekten mi?” Lexa ellerini birbirine çarptı. “Tanrılar aşkına, çok eğleneceğiz Persephone!” Lexa ayağa fırladı. “Hazırlanmaya başlamamız lazım!”

“Saat daha üç.”

“Eee, evet.” Lexa uzun, kara saçlarını çekiştirdi. “Bu saç iğrenç halde. Ayrıca tarz oluşturmak uzun sürer ve şimdi senin saçınla makyajını da yapmam lazım. Hemen başlamamız gerekiyor!”

Persephone kıpırdamak için hiçbir hamlede bulunmadı. “Bir dakikaya sana yetişeceğim,” dedi. “Söz veriyorum.”

Lexa gülümsedi. “Teşekkürler Persephone. Bu harika olacak. Göreceksin.”

Arkadaşı ona sarıldıktan sonra sokakta resmen dans ederek uzaklaştı.

Persephone arkadaşının gidişini izlerken gülümsedi. Tam o anda, daha önce gelen garson geri döndü ve Persephone’nin kahve bardağına uzandı. Tanrıça elini uzatıp kızın bileğini sıkıca kavradı.

“Anneme sana söylediklerimin dışında bir şey söylersen seni öldürürüm.”

Daha önce yanına gelen sevimli saç örgülü ve siyah gözlü kızdı ama o genç üniversite öğrencisi görüntüsünün altında bir *nymph*’in yüz hatları kendini gösteriyordu: minik bir burun, canlı gözler ve köşeli yüz hatları. Persephone, kızı kahvesini getirdiğinde fark etmişti ama kimliğini yüzüne vurma ihtiyacı duymamıştı. Sadece Demeter’in ona yapmasını emrettiği şeyi yerine getiriyor, casusluk yapıyordu. Fakat Lexa’yla yaptıkları konuşmadan sonra Persephone işini şansa bırakamazdı.

Kız boğazını temizledi ve Persephone’yle göz göze gelme-

di. “Eğer anneniz yalan söylediğini öğrenirse beni öldürecek-
tir.”

“En çok kimden korkuyorsun?” Persephone kelimelerin en
güçlü silah olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Kızın bileğini daha sıkı tuttuktan sonra serbest bıraktı. *Nymph*
ph hızla masayı temizleyip oradan kaçtı. Onu tehdit ettiği için
kötü hissettiğini kabul etmesi gerekiyordu ama takip edilmekten
de gözetlenmekten de nefret ediyordu. *Nymph*’ler Demeter’in
adeta pençeleriydi; Persephone’nin derisine saplanmışlardı.

Gözlerini ölen nergise dikip parmaklarının ucuyla solgun
yapraklarını okşadı. Çiçek, Demeter’in dokunuşunun ardından
hayatla dolardı ama Persephone’nin dokunuşuyla kıvrılarak
ufalandı.

Persephone, Demeter’in kızı ve Bahar Tanrıçası olabilirdi
ama tek bir lanet şeyi bile yetiştiremezdi.

BÖLÜM II

Nevernight

Nevernight, hiç penceresi olmayan, etrafındaki parlak binalardan daha yüksek ve uzaktan bakıldığında şehrin dokusundaki bir bozukluk gibi görünen ince, obsidiyen bir piramitti. Kule, New Athens'in her yerinden görülebilirdi. Demeter, Hades'in kuleyi o kadar yüksek inşa etmesinin tek sebebinin, ölümlülere hayatlarının faniliğini hatırlatmak olduğunu söylemişti.

Persephone, Hades'in kulübünün gölgesinde ne kadar durursa o kadar tedirgin oluyordu. Lexa sıradayken okuldan tanıdığı birkaç kızla konuşmak için gitmiş, Persephone'yi sıradaki yerlerini tutması için yalnız bırakmıştı. Persephone alışık olmadığı bir yerde, yabancılarla çevriliydi; başka bir tanrının bölgesine girmeye hazırlanıyordu ve vücudunu sergileyen bir elbise giyyordu. Kendini, kollarını önünde bir kavuşturup bir açarken buldu. Derin göğüs dekoltesini saklamak mı yoksa sahiplenmek mi istiyor karar veremiyor gibiydi. Lexa'dan pembe, ıslıl ıslıl bir elbise ödünç almıştı ve onun vücudu Persephone'ninki kadar kıvrımlı değildi. Açık bıraktığı saçları bukleler halinde

yüzünü sarmalıyordu. Lexa doğal güzelliğini göstermek için ona çok hafif bir makyaj yapmıştı.

Eğer annesi şu anda onu görseydi doğruca seraya ya da Persephone'nin söylediği şekliyle cam hapishaneye geri gönderilirdi.

Bu düşünceyle midesi takla attı. Etrafına bakınarak Demeter'in casuslarının yerini merak etti. Coffee House'taki garson kızı tehdit etmesi, Lexa'yla planları konusunda kızın sessiz kalmasına yetmiş miydi? En iyi arkadaşına onunla birlikte geleceğini söylediğinden beri, eğer Demeter onu yakalarsa cezalandırabileceği yöntemlerle ilgili hayal gücü deli gibi çalışıyordu. Annesi anaç yönlerine rağmen kindar bir cezalandırıcıydı. Aslında Demeter'in serada yalnızca cezalandırmaya ayrılmış koca bir bölümü vardı. Orada büyüyen her çiçek, Demeter'in gazabını üstüne çeken bir *nymph*, bir kral, bir yaratıktı.

Persephone'yi paranoyaklaştıran ve eve döndüğünde bütün aynaları kontrol etmesine sebep olan şey de işte o gazaptı.

"Tanrılar aşkına!" Kırmızılar içindeki Lexa hayal gibiydi ve gözleri Persephone'nin yanından geçip arka tarafı inceledi. "Muhteşem değil mi?"

Persephone neredeyse gülecekti. Tanrıların görkeminden onun kadar etkilenmiyordu; eğer servetleri, ölümsüzlükleri ve güçleriyle hava atabiliyorlarsa en azından insanlığa yardım edebilirlerdi. Tanrılar bunun yerine ölümlüleri birbirine düşürüyor, sırf eğlencesine dünyayı mahvediyor ve yeniden şekillendiriyorlardı.

Persephone başını kaldırıp bir kez daha kuleye baktı ve kaşlarını çattı. "Aslına bakarsan siyah benim rengim değil."

"Hades'i gördüğünde bu fikrini değiştireceksin," dedi Lexa.

Persephone ev arkadaşına dik dik baktı. "Burada olmayacağımı söyledin!"

Lexa ellerini Persephone'nin omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Persephone. Beni yanlış anlama, ateşlisin falan ama... Hades'in dikkatini çekme ihtimalin sence yüzde kaç? Burası hıncahınç dolu."

Lexa haklı sayılırdı. Yine de ya gizlenme büyüsü işe yaramazsa ne olurdu? Boynuzları Hades'in dikkatini çekerti. Hades'in kendi bölgesindeki başka bir tanrıyla yüzleşme fırsatını es geçmesi mümkün değildi, özellikle de hiç tanışmadığı biriyle.

Persephone'nin midesi düğümlendi, saçıyla oynayıp elbiselerini düzeltti. Konuşana kadar Lexa'nın onu izlediğinden habersizdi. "Biliyor musun, dürüst davranıp onunla karşılaşmayı istediğini itiraf edebilirsin."

Persephone'nin kahkahası titrekti. "Hades'le tanışmak istemiyorum."

İlgilendiğini söylemek niçin bu kadar zordu bundan emin değildi; fakat tanrıyla tanışmayı gerçekten isteyebileceğini kendine bile itiraf edemiyordu.

Lexa ona bilmiş bir bakış attı ama herhangi bir şey söylemeye fırsat bulamadan sıranın ön tarafından bağırış sesleri geldi. Persephone neler döndüğünü görmek için etrafına bakındı.

Bir adam, kulübün girişini koruyan deve yumruk savurmaya çalıştı. Hades'in, kalesini koruması için işe aldığı, acımasızlıklarıyla ve gaddarlıklarıyla nam salmış yaratıklardan biriydi. Elbette deve yumruk savurmak korkunç bir fikirdi; dev, adamın bileğini kavrarken gözünü bile kırpmadı. Gölgelerden iki dev daha çıktı; kocaman ve siyahlar içindelerdi.

Yaratıklar adamı tutup sürükleyerek uzaklaştırırken adam, “Hayır! Bekleyin! Lütfen! Sadece... sadece kadınımı geri istiyorum!” diye haykırdı.

Geçen uzun sürenin ardından Persephone artık adamın sesini duyamaz oldu.

Yanındaki Lexa içini çekti. “Her zaman biri çıkar.”

Persephone ona kuşkulu bir bakış attı.

Lexa omzunu silkti. “Ne? Sevdiklerini kurtarmak için gizlice Yeraltı Dünyası’na girmeye çalışan ölümlülerle ilgili *Delphi Divine*’da hep bir hikâye var.”

Delphi Divine, Lexa’nın en sevdiği dedikodu dergisiydi. Tanrılarla ilgili takıntısına rakip olabilecek çok az şey vardı. Şey, belki moda dışında...

Persephone, “Fakat bu imkânsız,” diyerek karşı çıktı.

Hades’in, sahip olduğu âlemin sınırlarını koruma konusundaki şöhretini bilmeyen yoktu. Onun bilgisi olmadan kimse oraya giremez ve oradan çıkamazdı.

Persephone’nin içinde, kulübü için de aynısının geçerli olduğuna dair bir his vardı.

Bu düşünce içini ürpertti.

“İnsanları denemekten alıkoymuyor,” dedi Lexa.

Lexa’yla birlikte devin önüne geçtiklerinde Persephone kendini gözler önüne serilmiş gibi hissetti. Yaratığın boneuk gibi gözlerine tek bir bakış attığında neredeyse vazgeçecekti. Onun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu ve canavarın biçimsiz yüzüne çok uzun süre bakmamaya çalıştı. Çıbanlarla kaplıydı ve çıkık alt çenesindeki dişleri jilet keskinliğindeydi. Yaratık onun büyüünün ötesini göremese de -annesinin büyüü devleri gölgede bırakırdı New Athens’in her yanında

annesinin casuslarının olduğunu biliyordu. Ne kadar dikkatli olsa azdı.

Lexa ismini söyledi ve dev duraksayıp ceketinin yakasındaki mikrofona konuştu. Bir süre sonra öne doğru uzandı ve Nevernight'ın kapısını açtı.

Persephone girdikleri ufak alanın loş ve sessiz olmasıyla şaşkınlığa uğradı. Az önce gördüğü iki dev geri dönmüştü, şimdi orada duruyorlardı.

Yaratıklar, bakışlarını Lexa ve Persephone'nin üzerinde gezdirdikten sonra, "Çantalar?" diye sordular.

İkisi de telefon ve fotoğraf makinesi gibi yasaklı ürünlerin olup olmadığını kontrol etsinler diye el çantalarını açtılar. Nevernight'taki tek kural, fotoğraf çekmenin yasak olmasıydı. Aslında Hades'in, katıldığı her etkinlik için kuralı buydu.

Persephone kuralı öğrendiğinde Lexa'ya, "*Meraklı ölümünün biri fotoğrafını çekse Hades nasıl anlayacak ki?*" diye sormuştu.

"*Nasıl anladığımı hiç bilmiyorum,*" diye itiraf etmişti Lexa. "*Sadece anladığımı biliyorum ve katlanmaya değmeyecek sonuçları var.*"

"*Sonuçları ne?*"

"*Kırık bir telefon, Nevernight'ın kara listesine alınmak ve bir dedikodu dergisinde çıkan makale.*"

Persephone korkuyla sindi. Hades ciddiydi ve Persephone bunun mantıklı olduğunu tahmin ediyordu; tanrının, mahremiyetine düşkün olduğu biliniyordu. Bir âşığa hiç bağlanmamıştı. Persephone, Hades'in Artemis* ve Athena** gibi bekâret yemini ettiğinden şüpheliydi; yine de Hades toplumun gözünden uzak durmayı başarıyordu.

* Yunan mitolojisinde vahşi doğa, avcılık, okçuluk ve ay tanrıçası. (ç.n.)

** Yunan mitolojisinde zekâ, sanat, strateji, ilham ve barış tanrıçasıdır

Aslında bu konuda ona hayranlık duyuyordu.

Devler, çantaları temiz çıkınca çift kanatlı kapıları açtı. Lexa, Persephone'nin elini tutup onu içeri çekti. Serin bir hava dalgası Persephone'ye çarparak alkolün, terin ve portakalı andıran bir şeyin kokusunu ona taşıdı.

Nergis. Persephone kokuyu tanıdı.

Bahar Tanrıçası kendini kulübe tepeden bakan bir balkonda buldu. Her yerde insanlar vardı; masaların etrafında toplanmış kumar oynuyor ve barda omuz omuza içki içiyorlardı, kırmızı fon ışığı siluetlerini aydınlatıyordu. Birkaç lüks bölme rahat bir şekilde döşeliydi ve insanlarla doluydu ama Persephone'nin dikkatini çeken şey kulübün merkeziydi. Gömme dans pistindeki bedenler küvetteki suyu andırıyordu. Kırmızı ışığın altında, insanlar büyüleyici bir ritimle birbirine sürtünerek hareket ediyordu. Tepedeki tavanda kristalden ve dövme demirden sıra sıra avizeler vardı.

“Hadi!” Lexa, onu çekiştirerek aşağı inen merdivene yönlendirdi. Persephone arkadaşının elini sımsıkı tuttu, kalabalığın arasına girdiklerinde onu kaybetmekten korkuyordu.

Arkadaşının hangi yöne gittiğini çözmesi birkaç saniyesini aldı ama kısa süre içinde bara ulaşp sadece bir insanın sığacağı büyüklükteki bir yere sıkıştılar.

Lexa, “İki Manhattan,” diyerek sipariş verdi. Tam çantasına uzanmak üzereydi ki aralarından bir kol uzanarak birkaç doları bara bıraktı.

Peşinden bir ses, “İçkiler benden,” dedi.

Lexa ve Persephone dönünce arkalarında duran adamı gördüler. Adamın çenesi bir elmas kadar keskindi, gözleri kadar kara olan saçları gür ve kıvrıktı. Teniyse güzel, parlak bir

* Bir tür alkolü kokteyl (ç n)

kahverengiydi. Persephone'nin gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi.

Lexa nefes nefese, "Teşekkürler," dedi.

"Hiç sorun değil," diyen adam hoş, beyaz dişlerini gösterdi. Devin korkunç dişleriyle kıyaslandığında memnuniyet veren bir manzaraydı. "Nevernight'a ilk gelişiniz mi?"

Lexa hızla cevap vererek, "Evet. Senin?" dedi.

"Ah... Ben müdavimiyim," dedi adam.

Persephone, Lexa'ya yandan bir bakış attı ve Lexa tam da onun düşündüğü şeyi soruverdi. "Nasıl?"

Adam sıcak bir kahkahayla güldü. "Sanırım sadece şanslıyım." Elini uzattı. "Ben Adonis."

Adam önce Lexa'nın, ardından Persephone'nin elini sıkarken onlar da isimlerini söyledi. "Masama gelmek ister miydiniz?"

Kızlar aynı anda, "Tabii," diyerek kıkırdadı.

Lexa ve Persephone ellerinde içkileriyle, balkondan gördükleri bölmelerden birine doğru ilerleyen Adonis'in peşinden gitti. Her bölmede hilal şeklinde, iki kadife kanep ve aralarında da bir masa bulunuyordu. İçeride zaten birkaç kişi vardı -altı erkek ve beş kadın- ama Lexa ve Persephone oturabilsin diye yer açtılar.

"Millet, bunlar Lexa ve Persephone." Adonis arkadaş grubunu göstererek isimlerini söyledi ama Persephone sadece kendisine en yakın olanları yakaladı: Aro ve Xerxes ikizdi, aynı kızıl saçlara, çillere, güzel mavi gözlere ve incecik bedene sahiptilerdi. Sybil sarışın ve güzeldi, sadece beyaz elbisesinin altından uzun bacakları görünüyordu; ikizlerin arasında oturuyordu, Persephone ve Lexa'yla konuşmak için Aro'nun üzerinden eğildi.

“Nerelisiniz?” diye sordu.

Lexa, “İonia,” dedi.

Persephone, “Olympia,” dedi.

Kızın gözleri kocaman oldu. “Olympia’da mı yaşadın? Eminim güzel yerdir!”

Persephone, annesinin şehir merkezinin çok ama çok uzakındaki cam serasında yaşamıştı, Olympia’yı pek fazla görmemişti. New Greece’deki en popüler turistik yerlerden biriydi. Tanrıların toplantılar yaptığı, geniş mülklerinin olduğu yerdi. İlahlar uzaklaştığında malikâneler ve etrafındaki bahçeler tur için açılırdı.

“Güzeldir,” dedi Persephone. “Fakat New Athens de güzel. Benim Olympia’da çok fazla... özgürlüğüm yoktu.”

Sybil anlayışlı bir ifadeyle gülmüştü. “Ailen mi?”

Persephone başıyla onayladı.

Aro, Sybil’i ve kardeşini göstererek, “Biz de dört yıl önce üniversite için New Delphi’den geldik,” dedi.

Xerxes, “Biz de buradaki özgürlüğü seviyoruz,” diyerek şaka kıştı.

Persephone, “Ne okuyorsunuz?” diye sordu.

Oğlanlar aynı anda, “Mimarlık,” dediler. “Hestia Üniversitesi’nde.”

“Ben Tanrıbilim Üniversitesi’ndeyim,” dedi Sybil.

Aro başparmağıyla kızı işaret ederek, “Sybil bir kâhin,” dedi.

Kız kızarıp gözlerini kaçırdı.

“Yani bir tanrıya hizmet edeceksin!” Lexa’nın ağzı açık kaldı.

Kâhinler, faniler arasında gıptayla bakılan bir yerdeydi. Bir kâhin olmak için belli başlı kehanet armağanlarıyla doğmak

gerekirdi. Kâhinler, tanrılar için ulak görevi görürdü. Eski zamanlarda bu, tapınaklarda hizmet etmeleri anlamına gelirdi; şimdiyse basın danışmanları olarak görev yapmaları anlamına geliyordu. Kâhinler demeç verir ve basın turu organize ederdi, özellikle de bir tanrının iletişim kurmak için gelecekte haber veren bir şeyi varsa.

“Apollo” onu gözüne kestirdi bile,” dedi Xerxes.

Sybil gözlerini devirdi. “Kulağa geldiği kadar harika bir şey değil. Ailem durumdan mutlu değil.”

Persephone’nin bunu anlaması için Sybil’in dile getirmesine gerek yoktu. Kızın ailesi, inançlıların ve tanrılardan korkanların kâfir dedikleri kişilerdendi.

Kâfirler, tanrılar dünyaya indiğinde onları reddeden bir grup faniydi. Zaten onlar tarafından terk edildiklerini hissettikleri için, itaat etmeye de hevesli değillerdi. Bir ayaklanma çıkmıştı. Bundan da iki taraf doğmuştu. Kâfirleri destekleyen tanrılar bile ölümlüleri kukla gibi kullanmış, savaş alanlarına sürüklemiş ve bir yıl boyunca yıkım, kaos, savaş hüküm sürmüştü. Savaş sona erdikten sonra tanrılar yeni bir hayatın sözünü vermişti, Elysium’dan” daha iyi bir hayatın; söylentiye göre Hades bundan o kadar da hoşlanmamıştı. Tanrılar yine de bu sözü tutmuştu; kıtaları birleştirmiş ve büyük kara parçasına New Greece adını vermiş; büyük, parıltılı şehirlerle bölgeleri bir araya getirmişlerdi.

Lexa, “Şey, benim ailem havalara uçardı,” dedi.

Persephone, Sybil’le göz göze geldi. “Senin için heyecanlanmamalarına üzüldüm.”

* Yunan mitolojisinde Güneş’in, müziğin, sanatın, şımn tanrısı. Kehanette bulunandır (ç.n.)

** Mitolojide Yeraltı Dünyası’na ait, kahramanlık gösteren ve erdem sahibi her ölümlünün gideceği yer, cennet. Yeraltı Dünyası’ndaki ruhların gönderildiği üç bölümden biridir ve Hades tarafından yönetilir (ç.n.)

Kız omzunu silkti. "Artık burada olduğum için her şey daha iyi."

Persephone'nin içinden bir ses, söz konusu ailelerse Sybil'le çok fazla ortak noktaları olduğunu söyledi.

Birkaç kadehten sonra konuşmaları üçlünün arkadaşlığıyla ilgili eğlenceli hikâyelere evrildiğinde etrafındaki şeyler Persephone'nin dikkatini dağıttı. Tepelerindeki karanlıkla yıldızlar gibi görünen ufak ışıklar, her bölmedeki masalarda tek bir nergisin olması ve ikinci katın balkonunun dövmeye demirden tırabzanlarında tek başına birinin durması gibi ufak detayları fark etti.

Bakışları o kişide takılı kaldı, gölgeler içindeki bir çift göze baktı.

Daha öncesinde Adonis'in gördüğü en yakışıklı adam olduğunu mu düşünmüştü?

Yanılmıştı.

Artık adam da Persephone'ye bakıyordu.

Persephone, adamın gözlerinin rengini söyleyemiyordu; fakat teninde bir ateş tutuşturmuştu. Sanki yaptığı şeyi biliyormuş gibi dudakları haşın bir gülümsemeyle kıvrılınca Persephone'nin dikkati adamın siyah, kirli sakalla kaplı güçlü çenesine kaydı. Adam iriydi, bir seksen beşten uzundu. Mürekkep gibi saçlarından siyah takım elbisesine kadar karalar içindeydi.

Persephone'nin boğazı kupkuru oldu ve birden rahatsızlık hissetti. Yerinde kıpırdanıp bacak bacak üstüne attı, yaptığı harekete anında pişman oldu çünkü adamın bakışları oraya indi ve bir saniye kadar kaldıktan sonra vücudunu süzerek, kıvrımlarını inceleyerek yukarı çıktı. O ateş, artık karnının alt kısmın-

da toplanıyor, ne kadar boş hissettiğini, doldurulmaya ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu hatırlatıyordu.

Bu adam kimdi? Persephone nasıl oluyor da bir yabancı için bu şekilde hissedebiliyordu? Aralarında boğucu bir enerji yaratan bu bağı bozması gerekiyordu.

Adamın arkasından beline dolanan bir çift zarif eli görmek yetti de arttı. Persephone kadının yüzünü görmek için beklemedi; Lexa'ya doğru dönüp boğazını temizledi.

Grup, Pentatlon ile ilgili konuşmaya geçmişti. Beş farklı spor müsabakasının yer aldığı, her yıl düzenlenen bir atletizm yarışmasıydı. Uzun atlama, cirit atma, disk atma, güreş müsabakası ve kısa mesafe koşuları yer alıyordu. New Greece'in fazlasıyla rekabetçi şehirlerinde ziyadesiyle popülerdi ve Persephone pek spor hayranı olmasa da Pentatlon'un ruhunu seviyor, turnuva sırasında da New Athens'i desteklemekten keyif alıyordu. Konuşmayı takip etmeye çalışsa da vücudu heyecanla doluydu ve aklı başka şeylerdeydi. Mesela balkondaki adamla olmanın nasıl hissettireceği gibi şeylerde... Bu boşluğu doldurabilirdi, bu ateşi harlayabilirdi, Persephone'nin ıstırabına son verebilirdi.

Ancak adamın zaten birine sahip olduğu barizdi ve öyle değilse de başka bir kadınla münasebeti vardı.

Hâlâ balkonda olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden bakma dürtüsüne dirense de merakı galip geldi ama baktığında balkon boştu. Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatıp boyununu uzatıp kalabalığı inceledi.

Adonis, "Hades'i mi arıyorsun?" diye şakalaştı ve Persephone'nin bakışları hızla ona döndü.

"Ah, hayır..."

Lexa, "Bu akşam burada olduğunu duydum," diyerek araya girdi.

Adonis kahkaha attı. "Evet, genelde üst katta olur."

Persephone, "Üst katta ne var?" diye sordu.

"Dinlenme salonu. Daha sessizdir. Daha samimi bir ortam. Sanırım şartlarını görüşürken huzurlu olmasını tercih ediyor."

"Şartlarını mı?" diyerek tekrarladı Persephone.

"Evet, biliyordur, anlaşmaları için. Ölümlüler buraya bazı şeyler için onunla kumar oynamaya gelir: para, aşk ya da her neyse. İşin boktan yanı şü ki, eğer ölümlü kaybederse bahse konu şeyi seçme hakkı Hades'indir. Genelde de imkânsız bir şey yapmalarını ister."

"Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre zaafları falan görebiliyor. Yani bir alkolikten ayık kalmasını veya bir seks bağımlısından sekssiz bir hayat sürmesini istiyor. Eğer şartlarını karşıarlarsa yaşıyorlar. Eğer başarısız olurlarsa Hades ruhlarını alıyor. Sanki kaybetmelerini istiyor."

Persephone kendini biraz hasta hissetti. Hades'in kumarının uzantısından haberi yoktu; duydukları Hades'in faninin ruhunu istediğinden ibaretti ama bu kulağa çok, çok daha kötü geliyordu. Bu... manipölasyundu.

Hades bu ölümlülerin zayıflıklarını nasıl biliyordu? Moira'lara mı danışıyordu, yoksa bizzat kendi gücü müydü?

Persephone, "Oraya çıkmaya izni olan biri var mı?" diye sordu.

"Eğer parola verilirse," dedi Adonis.

Lexa, "Parolayı nasıl alıyorsun?" diye sordu.

Adonis omzunu silkti. "Biliyorsam ne olayım. Buraya Ölümler Tanrısı'yla pazarlık yapmak için gelmiyorum."

Persephone'nin de Hades'le pazarlığa girmek gibi bir arzusu olmasa da insanların parolayı nasıl aldıklarını merak etti. Hades bir bahsi nasıl kabul ediyordu? Faniler tanrıya durumlarını sunuyor, sonra da tanrı layık olup olmadıklarına mı karar veriyordu?

Lexa ayağa kalkarak Persephone'nin boştaki elini tuttu. "Persephone, tuvalet."

Lexa onu kalabalık alandan çeke çeke tuvalete sürükledi. Uzun sıranın sonunda beklerken Persephone'ye doğru eğildi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Daha önce hiç bundan daha çekici bir adam gördün mü?" diye sordu.

Persephone'nin kaşları çatıldı. "Adonis'ten mi?"

"Elbette Adonis'ten! Başka kim olacak?"

Persephone arkadaşını, Adonis'e salyalar akıtarak bakarken bu tabiri gerçekten hak eden adamı kaçırdığı konusunda bilgilendirmek isterdi. Bunu yapmak yerine, "Kendini kaptırmışsın," dedi.

"Âşık oldum."

Persephone gözlerini devirdi. "Âşık olmuş olamazsın. Adamla daha yeni tanıştın!"

"Tamam, belki de aşk değildir. Fakat eğer bebeklerini taşımamı isteseydi kabul ederdim."

"Gülünçsün."

"Sadece dürüstüm." Lexa sırttı. Sonra ciddiyetle Persephone'ye bakarak, "Savunmasız olmakta sıkıntı yok, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Persephone'nin sorusu niyetlendiğinden daha ters çıktı.

Lexa omzunu silkti. "Hiç."

Persephone detaya girmesini söylemek istedi ama daha o bir şey söyleyemeden tuvalet kabinlerinden biri boşaldığında Lexa içeri girdi. Persephone beklerken düşüncelerini ayıklıyor, Lexa'nın neden bahsetmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu ki diğer tuvaletin kapısı açıldı.

Persephone tuvaletten çıktıktan sonra Lexa'ya bakındı, dışarıda onu bekleyeceğini düşünüyordu ama kalabalığın arasında onu görmedi. Hades'in sözüm ona anlaşmalarını yaptığı balkona doğru baktı; arkadaşı yukarı mı çıkmıştı?

Sonra bakışları bir çift deniz yeşili gözle buluştu: gözler, merdivenlerin dibindeki sütuna yaslanan bir kadına aitti. Persephone onun tanıdık görüldüğünü düşündü ama çıkaramadı. Saçları altından ipek gibiydi ve Helios'un güneşi kadar parlaktı, teni krem rengiydi ve gözlerinin rengiyle uyumlu, modern görünümlü bir *peplos** giyiyordu.

“Birini mi arıyorsun?” diye sordu kadın.

“Arkadaşımı,” dedi Persephone. “Üzerinde kırmızı elbise vardı.”

“Yukarı çıktı.” Kadın çenesiyle basamakları işaret etti ve Persephone onun bakışlarını takip etti. “Hiç yukarı çıktın mı?”

“Ah, hayır, çıkmadım.”

“Sana parolayı verebilirim.”

“Sen parolayı nasıl aldın?”

Kadın omzunu silkti. “Şuradan buradan.” Duraksadı. “Eee?”

Persephone merak ettiğini inkâr edemezdi. Aradığı heyecan, arzu ettiği macera buydu işte. “Söyle bana.”

Kadın kıs kıs güldüğünde Persephone'yi tedirgin eden bir şekilde ışık saçtı. “*Pathos*.”

* Antik Yunan'da kadınların giydiği tipik kıyafet. (ç.n.)

Trajedi. Persephone bunu son derece kaygı verici buldu.

“S-Sağ ol,” dedi ve ikinci kata çıkan sarmal merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Merdivenin tepesine ulaştığında bulduğu tek şey altın sarısı işlemelerin olduğu bir çift kara kapı ve kapıyı koruyan gorgon* oldu.

Yaratığın yüzü kötü şekilde yaralanmıştı, gözlerini kapatan beyaz gözbağına rağmen yarası ortadaydı. Bir zamanlar, tıpkı türünün diğer üyeleri gibi onun da saçlarının yerinde yılanlar vardı. Şimdiyse beyaz, kapüşonlu bir pelerin başını kaplayıp vücudunu gizliyordu.

Persephone yaklaşırken duvarların yansıtıcı olduğunu fark etti ve yüzeyinden kendi yansımasına baktı. Yanaklarındaki kırmızılığı ve gözlerindeki parıltıyı inceledi. Buraya geldiğinden beri gizlenme büyüsü zayıflamıştı. Eğer birisi fark ederse suçu heyecanına ve alkole atabilmeyi umdu. Persephone niçin bu kadar gergin hissettiğinden emin değildi; belki de o kapıların ötesinde kendisini neyin bekleyeceğini bilmediği içindi.

Gorgon başını kaldırdı ama konuşmadı. Bir an için sessizlik oldu ve sonra yaratık derin bir nefes alıp donakaldı.

“İlahi güç,” diye mırıldandı gorgon.

Persephone, “Pardon?” dedi.

“Tanrıça.”

“Yanılıyorsun.”

Gorgon kahkaha attı. “Gözlerim olmayabilir ama bir tanrının kokusunu aldığım da tanırım. İçeri girip de bulmayı umduğun ne?”

“Bir tanrıçayla konuştuğunu bilen bir canlıya göre fazla cüretkârsın,” dedi Persephone.

Gorgon gülümsedi. “Sadece işine geldiğinde mi tanrıçasın?”

* Yunan mitolojisinde, saç yerine başlarında canlı yılanlar olan dişi canavarlardır. (ç.n.)

Persephone, "*Pathos!*" diye tersledi.

Gorgonun gülümsemesi yerinde kaldı ama kapıyı açtı ve daha fazla soru sormadı. "İyi eğlenceler leydim."

Persephone canavara gözlerini kısarak bakıp daha ufak, dumanla dolu bir odaya girdi. Kulübün giriş katının aksine, burası daha samimi ve sessizdi. Tepedeki tek, geniş avize masaları ve yüzleri görmeye yetecek kadar ışık yaysa da her şey görünmüyordu. Birkaç insan grubu toplanmış kart oynuyordu ve kimse onu fark etmişe benzemiyordu.

Kapı arkasından kapandığında keşfe başladı, Lexa'yı arıyordu ama insanlar ve kumar tarafından dikkatinin dağıldığını fark etti. Zarif ellerin kartları dağıtmasını ve masadaki oyuncuların havadan sudan konuşmasını dinledi. Sonra katılımcıların ayrılmakta olduğu oval bir masaya geldi. Kendisini masaya çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama oturmaya karar verdi.

Krupiye başını salladı. "Hanımefendi."

"Oynar mısın?" diye sordu arkasından bir ses. Persephone'nin göğsünde hissettiği, derinden gelen bir sestti.

Arkasını döndü ve bir çift dipsiz gözle buluştu. Balkondaki adam, gölgesinde duruyordu. Kanı katlanılmayacak seviyede ısınarak kızarmasına sebep oldu. Adamın bakışlarının altında kıvranmamak için üst üste attığı bacaklarını daha çok sıkarak ellerini yumruk yaptı.

Yakından bakınca adamın görünüşüyle ilgili değerlendirmesindeki birkaç boşluğu doldurabildi. Adamın karanlık bir güzelliği vardı; kalbini kırmayı vaat eden türdendi. Gözleri obsidiyen rengiydi ve gür kirpiklerle çevrelenmişti, saçları başının arkasında topuz yapılmıştı. Adamın uzun olduğu konusunda haklı çıkmıştı; göz göze gelmek için başını geriye doğru yatırmak zorunda kalmıştı.

Persephone'nin göğsü sancımaya başladığında, adam yaklaştığından beri nefesini tuttuğunu fark etti. Yavaşça nefes aldı ve nefesle birlikte adamın kokusunu da içine çekti: duman, baharat ve kış havası. Koku, içindeki her boş alanı doldurdu.

Persephone ona bakarken adam bardağındaki sıvıdan bir yudum aldı, dudaklarını yalayarak temizledi. Adam günahın vücut bulmuş haliydi. Persephone vücudunun onunkine tepki verişinde bunu hissedebiliyordu... ve adamın bunu bilmesini istemiyordu. O yüzden gülümseyerek, "Eğer öğretmeye gönüllüysen ben de oynamaya gönüllüyüm," dedi.

Adamın dudakları seğirdi ve kara kaşlarından birini kaldırdı. Bir yudum daha aldıktan sonra masaya yanaşıp Persephone'nin yanına oturdu. "Oyunu bilmeden masaya oturmak cecurca."

Adamla göz göze geldi. "Başka nasıl öğreneceğim?"

"Hımm." Adam bunu düşünürken Persephone onu inceledi ve sesini sevdiğine karar verdi. "Akıllıca."

Adam sanki onu kafasında bir yere oturtmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu, Persephone ürperdi.

"Seni daha önce hiç görmedim."

"Şey, daha önce buraya hiç gelmedim," dedi ve duraksadı. "Sen buraya sık geliyor olmalısın."

Adamın dudakları yine seğirdi. "Geliyorum."

"Niçin?" diye sordu. Persephone bunu sesli olarak sormasına şaşırdı. Adam da öyle. Kaşları havaya kalktı. Persephone toparlamaya çalıştı. "Demek istediğim, buna cevap vermene gerek yok."

"Cevap vereceğim. Eğer sen de benim için bir soruyu cevaplarsan."

Persephone bir müddet ona baktıktan sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Adam, "Geliyorum çünkü... *eğlenceli*," dese de sesi eğlenmenin ne olduğunu biliyormuş gibi değildi. "Sıra sende. Bu akşam sen neden buradasın?"

"Arkadaşım Lexa'nın adı listedeydi," dedi.

"Hayır. O, farklı bir sorunun cevabı. Bu akşam sen neden buradasın?"

Persephone, adamın sorusunu düşündükten sonra, "O sırada asice geldi," dedi.

"Şimdi o kadar emin değil misin?"

"Ah, bunun asilik olduğundan eminim." Persephone parmağını masanın yüzeyinde gezdirdi. "Sadece yarın bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim."

"Kime başkaldırıyorsun?"

Persephone ona bakıp gülümsedi. "Bir soru dedin."

Adam da ona gülümsedi ve Persephone'nin kalbi göğüs kafesine daha sertçe çarptı. "Öyle dedim."

O dipsiz gözlere bakarken adamın onu görebildiğini hissetti; gizlenme büyüştü değil, hatta derisini ve kemiklerini bile değil, doğrucu içini... bu düşünce onu titretti.

"Üşüyor musun?" diye sordu adam.

"Ne?"

"Oturduğundan beri titriyorsun."

Persephone yüzünün kızardığını hissetti. "Yanımdaki kadın kimdi?"

Adamın yüzü kafa karışıklığıyla gölgelendi ve ardından gölgeler dağıldı. "Ah, Minthe. Ellerini hep ait olmadıkları yere koyuyor."

Persephone'nin rengi attı. Minthe kulağa bir metres gibi ge-

hiyordu ve eğer durum böyleyse bununla ilgilenmiyordu. "Sanırım... gitmeliyim."

Adam elini onun elinin üstüne koyarak genç kadını durdurdu. Dokunuşu heyecan vericiydi ve Persephone'yi içeriden dışarı doğru ısıttı. Persephone elini hızla çekti.

Adam adeta emredercesine, "Hayır," deyince Persephone ona dik dik baktı.

"Pardon?"

"Daha nasıl oynanılacağını öğretmediğimi söylemek istedim." Ardından sesi alçalıp büyüleyici bir mırıltıya dönüştü. "İzin ver."

Gözlerine bakmak bir hataydı; çünkü Persephone'nin ona bakarken hayır demesi imkânsızdı. Yutkundu ve rahatlamayı başardı. "O zaman bana öğret bakalım."

Adamın gözleri onunkileri yakıp geçtikten sonra kartlara çevrildi. Kartları karıştırırken açıklama yapıyordu. "Bu poker," dedi.

Persephone adamın zarif elleri ve uzun parmakları olduğunu fark etti. Piyano çalıyor muydu?

"Beş kart kapalı poker oynayacağız ve bir bahis açacağız."

Persephone başını eğip kendine baktı. Yanında çantasını getirmemişti ama adam hemen açıkladı. "Bir soru cevaplayacağız o zaman. Eğer ben kazanırsam sorduğum herhangi bir soruya cevap vereceksin; eğer sen kazanırsan ben senin sorularına cevap vereceğim."

Persephone yüzünü buruşturdu. Adamın ne soracağını biliyordu ama sorulara cevap vermek parasını ve ruhunu kaybetmekten çok daha iyiydi, o yüzden, "Anlaştık," dedi.

O şehvetli dudaklar bir gülümsemeyle kıvrıldı, yüzündeki çizgileri derinleştirerek onu çok daha çekici hale getirdi. Kim-

di bu adam? Adını sorabilirdi belki ama Nevernight'ta arkadaş edinmek ilgisini çekmiyordu.

Adam ikisine de beşer kart dağıtırken pokerde on farklı sıralama olduğunu, en altta yüksek kart ve en üstte de royal renk olduğunu açıkladı. Amaç, diğer oyuncudan daha yüksek sıralamadaki kartları çekmektir. *Check*,* pas ve blöf yapmak gibi başka şeyleri de açıkladı.

Persephone, "Blöf yapmak mı?" diye tekrarladı.

"Bazen poker sadece bir aldatmaca oyunudur... özellikle de kaybettiğin zaman."

Persephone eline bakıp adamın farklı sıralamalarla ilgili söylediği şeyi hatırlamaya çalıştı. Kartlarını yukarı bakacak şekilde açtı ve adam da aynısını yaptı.

"Elinde bir çift kız var," dedi. "Benim de ful."

"Yani... sen kazandın," dedi Persephone.

"Evet," diye cevap verdi adam ve ödülünü hemen talep etti "Kime başkaldırıyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Anneme."

Adam tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Cevap vermem için bir el daha kazanman gerekecek."

Adam bir el daha dağıttı ve tekrar kazandı. Bu defa soruyu sormadı, sadece beklentiyle ona baktı.

Persephone iç geçirdi. "Çünkü... beni kızdırdı."

Adam gözlerini ona dikip bekledi.

Genç kadın gülümsedi. "Cevabın detaylı olmak zorunda olduğunu hiç söylemedin."

Adamın sırıtışı onunkiyile uyumluydu. "Sonrası için kenara yazdım, emin olabilirsiniz."

"Sonrası için mi?"

* (Ing.) Oyuncunun oyundan çekilmeyeceği fakat bahsi de arttırmayacağı durumu ifade eder. (ç n)

“Bunun son poker oynayışımız olmayacağını umuyorum.”

Persephone’nin karnı kelebeklerle doldu; bunun Nevernigh’ta ilk ve son gelişi olduğunu ona söylemeliydi.

Ancak o kelimeleri söyleyemedi.

Adam yine kartları dağıttı ve kazandı. Persephone kaybetmekten, bu adamın sorularını cevaplamaktan yoruluyordu. Zaten bu adam neden onunla bu kadar ilgileniyordu ki? Öncesinde onunla olan kadın neredeydi?

“Annene neden kızgınsın?”

Persephone bu soruyu biraz düşündü. “Benden olamayacağım bir şey olmamı istiyor.” Persephone bakışlarını kartlara çevirdi. “İnsanların neden bunu yaptığını anlamıyorum.”

Adam başını yana eğdi. “Oyunumuzdan keyif almıyor musun?”

“Alıyorum. Fakat... insanların neden *Hades*’le oynadığını anlamıyorum. Neden ruhlarını ona satmak istiyorlar ki?”

“Ruhlarını satmak istedikleri için oyunu kabul etmiyorlar,” dedi. “Kazanabileceklerini düşündükleri için kabul ediyorlar.”

“Yapıyorlar mı peki? Kazanıyorlar mı?”

“Bazen.”

“Bu onu kızdırıyor mudur sence?” Sorusu aklında bir düşünce olarak kalmalıydı ama yine de kelimeler dudaklarının arasından kaçırıldı.

Adam pis pis gülümseyince Persephone bunu ta karnının derinliklerinde hissetti. “Sevgilim, ben her türlü kazanırım.”

Persephone’nin gözleri kocaman oldu ve kalbi tekledi. Hızla ayağa fırladı ve adamın adı dudaklarından bir lanet gibi dö-küldü.

“Hades.”

Adının, Persephone'nin dilinden dökülmesinin Hades üzerinde bir etkisi var gibiydi ama genç kadın bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu söyleyemiyordu. Adamın gözleri karardı ve gülümseme çizgileri azalarak sert, muğlak bir maskeye dönüştü.

“Gitmem gerek,” dedi Persephone.

Dönüp ufak odadan çıktı.

Bu defa adamın onu durdurmasına izin vermedi; genişleyen basamaklardan aşağı aceleyle indi ve zemin kattaki insan kalabalığının arasına daldı. Tüm bu süre boyunca bileğindeki, Hades'in parmaklarının tenine dokunduğu yerin fazlasıyla farkındaydı. Yandığını söylemek abartı mı olurdu?

Çıkışı bulması biraz zamanını aldı ve bulduğunda kapıları itip çıktı. Dışarıda birkaç derin nefes aldıktan sonra bir taksiyi durdurdu. Taksiye binince Lexa'ya mesaj atıp oradan ayrıldığını haber verdi; kendini kötü hissetse de o kulede bir dakika daha kalamayacağı için Lexa'nın erkenden ayrılmasına sebep olması adil gelmemiştir.

Yaptığı şeyin gücü ona çarpıverdi.

Hades'in, Yeraltı Tanrısı'nın kendisine ders vermesine, dokunmasına, oynamasına ve sorgulamasına izin vermişti.

Ve tanrı kazanmıştı.

Fakat en kötü kısmı bu değildi.

Hayır, en kötü kısmı; içindeki bir parçanın –bu akşama kadar var olduğunu bile bilmediği bir parçasının– geri dönüp içeri koşturmak, adamı bulmak ve vücudunun anatomisiyle ilgili bir ders talebinde bulunmak istemesiydi.

New Athens Gazetesi

Çabucak sabah oldu.

Persephone gizlenme büyüsunün yerinde olup olmadığını kontrol etmek için aynaya baktı. Ödünç alındığı için güçsüz bir büyüydü ama boynuzlarını gizlemeye ve koyu yeşil gözlerini yosun yeşiline dönüştürmeye yetiyordu.

Gözlerine bir miktar daha büyü eklemek için uzandı. Doğru yapması en zor olan kısım gözleriydi ve büyüünün çoğu parlak, olağandışı ışıklarını söndürmeye gidiyordu. Bunu yaparken bileğindeki bir şeyi fark ederek durdu.

Koyu renkli bir şeydi.

Daha yakından baktı. Teninde bir dizi siyah nokta vardı, kimisi daha ufak, kimisi daha genişçeydi. Koluna yapılmış basit, zarif bir dövmeye benziyordu.

Ve yanılttı.

Persephone musluğu açtı ve derisini kıpkırmızı yapana kadar ovaladı ama mürekkep ne dağıldı ne de bulaştı. Aslında daha da kararmış gibiydi.

Sonra dün gece Nevernight'tayken, Hades'in onu durdur-

mak için bileğini tuttuğunu hatırladı. Adamın teninin sıcaklığı onunkine geçmişti ama daha sonra Persephone kulüpten kaçarcasına çıktığında o sıcaklık bir yangına dönüşmüş, dün gece yatağa girdiğinde sadece daha da yoğunlaşmıştı.

Bileğini incelemek için defalarca ışığı açmış olsa da hiçbir şey bulamamıştı.

Bu sabaha kadar.

Persephone bakışlarını aynaya çevirdiğinde öfkeden gizlenme büyüğü dalgalandı. Neden adamı kalmasını rica ettiğinde itaat etmişti? Neden kendisine kart oynamayı öğretmesini istediği kişinin Ölüler Tanrısı olduğu gerçeğine karşı körleşmişti?

Nedenini biliyordu. Adamın güzelliğiyle dikkati dağılmıştı. Neden kimse onu Hades'in çekici bir piç kurusu olduğu konusunda uyarmamıştı? O gülümsemesinin nefesleri kestiğini ve bakışlarının kalpleri durdurduğunu söylememişti?

Bileğindeki bu şey neydi ve ne anlama geliyordu?

Tek bir şeyi kesin olarak biliyordu: Hades ona anlatacaktı.

Bugün.

Ancak obsidiyen kuleye gitmeden önce staj yerine uğraması gerekecekti. Gözleri annesinin ona verdiği sevimli, süslü kutuya döndü. Makyaj masasının köşesinde duruyordu ve içinde mücevherleri vardı; fakat on iki yaşındayken annesi kutuyu ona ilk kez verdiği içinde beş altın tohum vardı. Demeter onları kendi büyüyle yapmış ve Bahar Tanrıçası için sıvı altın renginde güller tomurcuklanacağını söylemişti.

Persephone tohumları ekmiş ve çiçekleri büyütmek için elinden geleni yapmıştı ama beklediği gibi tomurcuklanmak yerine büzüşmüş ve kararmışlardı.

Solmuş güllere bakarken annesinin yüzünde beliren bakışı asla unutmayacaktı; şoke olmuştu, hayal kırıklığına uğramıştı.

Kızının topraktan büyüttüğü şeyin doğruca Yeraltı Dünyası'ndan çıkmış bir şey gibi görünmesine inanamamıştı.

Demeter uzanıp çiçeklere dokunmuştu ve çiçekler hayatla dolmuştu.

Persephone o çiçeklerin yanına bir daha hiç gitmemiş, seranın o kısmından uzak durmuştu.

Kutuya baktı; derisindeki işaret, utancı kadar sıcaktı. Annesinin öğrenmesine izin veremezdi.

Bileğini kapatacak kadar geniş bir bileklik bulana kadar kutuyu karıştırdı. Hades işareti kaldırana kadar bunun idare etmesi gerekecekti.

Persephone odasına geri döndü ama çok fazla ilerleyemeden annesi önünde cisimlendi. Persephone sıçradı ve kalbi göğsünden çıkıp gitmek istiyormuş gibi hissettirdi.

"Tanrılar aşkına anne! En azından normal bir ebeveyn gibi kapı kullanabilir misin? Ve kapıyı *çalabilir misin?*"

Normal bir günde böyle patlamazdı ama kendini gergin hissediyordu. Demeter, Nevernight'i öğrenemezdi. Persephone dün giydiği her şeyi hızla gözden geçirdi. Elbise Lexa'nın odasında, ayakkabılar gardırobundaydı ve mülcevheri tıktığı kol çantası kapı kolunda asılı duruyordu.

Hasat Tanrıçası güzeldi. Zarif, yedi uçlu boynuzlarını gizlemek için büyü yapma zahmetine girmiyordu. Saçları Persephone'ninki gibi sarıydı ama Demeter'in saçları düz ve uzundu. Işıldayan bir teni vardı, çıkık elmacıkkemikleri dudakları gibi doğal şekilde pembeydi. Demeter sivri çenesini havaya kaldırdı, eleştiren gözlerle Persephone'yi değerlendirdi. Gözleri kahverengiden yeşile, yeşilden altın rengine dönüştü.

"Saçmalık," diyerek Persephone'nin çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına alıp biraz daha büyü ekledi. Persephone

aynaya bakmadan bile ne yaptığını biliyordu. Çillerini kapatıyor, yanaklarının rengini parlatıyor ve dalgalı saçlarını düzleştiriyordu. Demeter, Persephone'nin ona benzemesinden hoşlanıyordu. Gelgelelim Persephone annesine mümkün olduğunca az benzemeyi tercih ediyordu. "Fani rolü yapıyor olabilirsin ama yine de ilahi görünebilirsin."

Persephone gözlerini devirdi. Görünüşü, annesini hayal kırıklığına uğratmanın bir diğer yoluydu.

"İşte!" dedi en sonunda Demeter ve çenesini bıraktı. "Çok güzelsin."

Persephone aynaya baktı. Haklı çıkmıştı. Demeter, kendinde beğendiği her şeyi gizlemişti. Yine de zorla, "Teşekkürler anne," demeyi başardı.

"Lafını bile etme çiçeğim." Demeter yanağına hafifçe dokundu. "Bana şu... *işten* bahset."

İş kelimesi Demeter'in dudaklarından adeta bir küfür gibi çıktı. Persephone dişlerini sıktı. Bu kadar hızlı ve şiddetli bir öfkeyle dolmak, onu şaşkınlığa uğrattı. "Bu bir staj anne. Eğer iyi iş çıkarırsam mezun olduğumda gazetede çalışmaya devam edebilirim."

Demeter kaşlarını çatı. "Hayatım, çalışmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Persephone sessizce, "Hadi ya," diye homurdandı.

"Ne dedin?"

Persephone annesine döndü ve daha yüksek sesle, "Bunu yapmak istiyorum. Bu işte iyiyim," dedi.

"Sen birçok şeyde iyisin Kore."

"Bana öyle deme!" diye bağırdı Persephone ve annesinin gözleri parladı. O bakışı, Persephone'nin gözden kaybolması-

na izin veren *nymph*'lerinden birini kırbaçlatmadan önce görmüştü.

Persephone öfkelenmemeliydi ama kendine engel olamamıştı. O isimden nefret ediyordu. Çocukluğundaki takma adıydı ve tam olarak o anlama geliyordu: *evlenmemiş kız*. O kelime tıpkı bir hapisane gibiydi ama ondan da kötüsü, eğer çizgiyi çok fazla aşarsa hapisanesinin parmaklıklarının sağlamlaşacağını hatırlatıyordu. Bir Olymposlunun büyüsüz kızıydı. Sadece o da değil, annesinin büyüünü ödünç alıyordu ve boynuna geçirilen bu yular, itaat etmesini daha da önemli hale getiriyordu. Demeter'in gizleme büyüü olmadan Persephone fani dünyada tanınmadan yaşayamazdı.

"Üzgünüm anne," demeyi başardı ama konuşurken tanrıçaya bakmadı. Utandığı için değil, gerçekten özür dilemek istemediği içindi.

"Ah çiçeğim. Seni suçlamıyorum." Demeter ellerini kızının omuzlarına koydu. "Sorun bu fanilerin dünyasında. Aramızda bir boşluk yaratıyor."

"Anne, saçmalıyorsun." Persephone iç geçirip ellerini Demeter'in yüzüne koydu ve tekrar konuştuğunda söylediği her kelimedede ciddiydi. "Sen sahip olduğum tek şeysin."

Demeter gülümseyerek kızının bileklerini kavradı. Hades'in ışıretı yandı. Demeter sanki yanağından öpecekmiş gibi biraz eğildi. Onun yerine, "Bunu aklından çıkarma," dedi.

Sonra da yok oldu.

Persephone nefesini koyuverdi, vücudu büzüştü. Saklayacak hiçbir şeyi yokken bile annesiyle uğraşmak yorucuydu. Durmadan tetikteydi, kabul edilemez bulacağı sonraki şeye hazırlanıyordu. Persephone, annesinin istenmeyen kelimeleri-

ne karşı zamanla kendini sağlamlaştırdığını düşünmüştü ama bazen onu delip geçiyorlardı.

O gün için giyeceği kıyafeti seçmeye odaklanarak dikkatini dağıttı. Kolları firfırlı, sevimli, açık pembe bir elbise, dolgu topuklu beyaz ayakkabılar ve beyaz bir el çantası. Dışarı çıkarken aynadaki yansımalarını kontrol etmek için durdu, saçlarındaki ve yüzündeki büyüyü çekerek buklelerini ve çillerini geri getirdi. Tekrar kendini tanıyınca gülümsedi.

Evden çıktı, sabah güneşinin altına adım attığında kendini daha mutlu hissediyordu. Persephone'nin arabası ya da diğer tanrılar gibi ısınanma becerisi yoktu; o yüzden New Athens'te istediği yere gitmek için ya yürüyecek ya da otobüse binecekti. Bugün hava ılık olduğu için yürümeye karar verdi.

Persephone şehri seviyordu çünkü büyüdüğü yere hiç benzemiyordu. Burada Helios'un sıcak ışınlarıyla parlayan aynalı gökdelenler vardı. Persephone'nin ancak buraya taşındığında öğrendiği tarihle dolu müzeler vardı, adeta sanat eserini andıran binalar, her sokakta heykeller ve çeşmeler vardı. Onca taş, cama ve metale rağmen bereketli bahçelerle ve ağaçlarla dolu hektarlarca park vardı, Persephone çoğu akşamını oralarda yürüyüş yaparak geçiriyordu. Temiz hava ona özgür olduğunu hatırlatıyordu.

Şimdi de nefes alıp endişesini bastırmaya çalıştı. Ancak aldığı nefes midesine doğru gidip düğüm oldu, bileğini saran bileklik bunu daha da beter hale getirdi. Demeter görmeden ve birkaç yıllık özgürlüğü cam kafesteki bir ömre dönüşmeden önce bundan kurtulması gerekecekti.

Genelde bunun korkusu Persephone'nin tedbirli olmasını sağlardı.

Dün gece haricinde. Dün gece kendini asi hissetmişti, de-

rısındaki bu tuhaf işarete rağmen, Nevernight'ın ve kralının kendisinin arzuladığı her şey olduğunu keşfetmişti.

Böyle olmamasını dilerdi. Hades'i tiksindirici bulmayı dilerdi. Dün geceyi kara gözlerinin bedeninde nasıl gezindiğini, adamla göz göze gelmek için başını ne kadar geriye yatırmak zorunda kaldığını, kartları karan ellerinin nasıl zarif olduğunu hatırlayarak geçirmemiş olmayı dilerdi.

O uzun parmaklar teninde nasıl hissettirirdi? O güçlü kolların arasına alınıp taşınmak nasıl olurdu?

Dün geceden sonra daha önce hiç istemediği şeyleri istemişti. Endişesinin yerini kısa süre içinde hiç aşına olmadığı ve öyle yoğun bir ateş almıştı ki küle dönüşebileceğini düşünmüştü.

Tanrılar aşkına. Niçin böyle düşünüyordu?

Ölümler Tanrısı'nı çekici bulmak bir şeydi ama onu... *arzulamak* başka bir şeydi. Aralarında herhangi bir şey olmasının imkânı yoktu. Annesi Hades'ten nefret ediyordu ve sormadan bile aralarında bir ilişki olmasının yasak olduğunu biliyordu. Ayrıca annesinin büyüüne olan ihtiyacın, içinde kükreyen bu ateşi söndürmeye duyduğu ihtiyaçtan daha fazla olduğunu biliyordu.

Acropolis'e yaklaştı. Şehir baş döndürücüydü, aynalı yüzeyi onu neredeyse kör edecekti. Önündeki kısa merdivenden çıkıp altın ve cam kapılardan içeri girdi. Zemin katta bir sıra turnike ve güvenlik görevlileri vardı, daha üst katlarda yer alan kurumlar için geçerliydi. Zeus'un reklam şirketi *Oak & Eagle* Reklamcılık onlardan biriydi. Hayranlarının, Gök Gürültüsü Tanrısı'nı sırf gözucuyla görmek için Acropolis'in önünde bekledikleri biliniyordu. Bir keresinde bir güruh ona ulaşmak için binaya dalmaya çalışmıştı, Zeus'un nadiren Acropolis'te

olduğu ve vaktinin çoğunu Olympia’da geçirdiği düşünülünce bu aslında ironikti.

Gerçi korunması gereken tek yer Zeus’un şirketi değildi. *New Athens Gazetesi* de zorlu haberler basıyordu; tanrıları ve onlardan hoşlanan ölümleri kızdıran cinsten hikâyelerdi. Persephone bir misilleme yapıldığını sanmıyordu ama güvenlik noktasından geçerken, bu fani korumaların intikam almak için on altıncı kata çıkmak isteyen öfkeli bir tanrıyı durduramayacağını biliyordu.

Güvenlikten geçtikten sonra onu kendi katına çıkaracak asansörleri buldu. Kapılar geniş bir resepsiyon bölümüne açıldı, tepede *New Athens Gazetesi* yazıyordu. Yazının altında kavisli cam bir masa vardı ve masanın arkasında onu yüzünde bir gülümsemeyle karşılayan, uzun, siyah saçlı güzel bir kadın oturuyordu. Adı Valerie’ydi; Persephone onu iş görüşmesinden hatırladı.

Kadın masasının etrafından dolanarak, “Persephone,” dedi. “Seni yeniden görmek ne güzel. İçeri geçelim. Demetri seni bekliyor.”

Valerie, Persephone’yi cam bölmenin ilerisindeki haber odasına yönlendirdi. Birkaç metal ve cam masa kusursuz bir hizayla dizilmişti. Telaşlı bir cürceuna vardı; telefonlar çalıyor, evraklar karıştırılıyor, yazarlar ve editörler sonraki makalelerini yazarken klavyeler tıkırdıyordu. Yoğun bir kahve kokusu vardı, sanki tüm bu yer kafein ve mürekkeple çalışıyor gibiydi. Tüm bunların verdiği heyecanla Persephone’nin kalbi göğüs kafesine çarptı.

“New Athens Üniversitesi’nden olduğunu gördüm,” dedi Valerie. “Ne zaman mezun oluyorsun?”

“Altı ay içinde.”

Persephone diplomasını almak için sahneye yürüdüğü anın hayalini kuruyordu. Ölümlülerin arasında geçirdiği zamanın zirvesi olacaktı.

“Çok heyecanlı olmalısın.”

“Öyleyim.” Persephone, Valerie’ye göz attı. “Peki sen? Sen ne zaman mezun oluyorsun?”

“Birkaç yıl içinde,” dedi Valerie.

“Peki, ne kadar süredir buradasın?”

“Bir yıl kadar,” dedi gülümseyerek.

“Mezun olduktan sonra kalmayı planlıyor musun?”

“Binada, evet, sadece birkaç kat yukarıdaki *Oak & Eagle* Reklamcılık’ta,” diyerek sırttı.

Ah, Zeus’un reklamcılık şirketi onu cezp etmişti.

Valerie en sondaki ofisin açık kapısını tıklattı. “Demetri, Persephone geldi.”

Demetri, “Teşekkürler Valerie,” dedi.

Kız Persephone’ye dönüp gülümsedi ve çekilerek ofise girmesi için ona yol verdi. Yeni patronu Demetri Actos’u ilk defa görüyordu. Adamın yaşı büyüktü ama gençlik yıllarında kalpleri kırdığı barizdi. Saçları yanlardan kısa, tepesi uzundu ve aralarda tek tük griler vardı. Siyah çerçeveli gözlüğü ona eğitimci havası veriyordu. Persephone’nin narin diye yorumlayacağı yüz hatlarına sahipti. İnce dudaklar ve ufakça da bir burun... Mavi gömleği, bej pantolonu ve puantiyeli papyonuyla uzun ama zayıftı.

“Persephone,” derken masasının etrafından dolandı ve elini uzattı. “Seni yeniden görmek ne güzel. Bizimle olmandan çok mutluyuz.”

“Ben de burada olmaktan mutluyum Bay Actos,” diyerek adamın elini tuttu.

“Bana Demetri de.”

“Tamam... Demetri.” Persephone kendini tutamayarak gülümsedi.

“Lütfen otur!” Bir sandalyeyi işaret etti ve Persephone oturdu. Demetri, elleri ceplerinde masasına yaslandı. “Bana kendinden bahset.”

Persephone, New Athens’e ilk taşındığı zamanlarda bu sorudan nefret ediyordu; çünkü yalnızca korkularından konuşabildiği bir zaman vardı: kapalı alanlardan, kapana kısılmış hissetmekten, asansörlerden. Ancak zamanla yeterince tecrübe kazanmıştı ve kendini hoşuna giden şeylerle tarif etmek kolaylaşmıştı. “Pekâlâ, New Athens Üniversitesi’nde öğrenciyim. Gazetecilik okuyorum ve mayısta mezun olacağım...” diye başladı. Demetri elini salladı.

“Özgeçmişinde neler olduğunu demiyorum.”

Demetri onunla göz göze gelince Persephone, adamın gözlerinin mavi olduğunu fark etti.

Adam gülümsedi. “Senden bahsediyorum. Hobilerin, ilgi alanların neler?”

“Ah.” Persephone kızardı ve bir an için düşündü. “Bir şeyler pişirmeyi seviyorum. Rahatlamama yardım ediyor.”

“Aa? Biraz daha anlat. Ne pişirmekten hoşlanırsın?”

“Aslında her şeyi. Son zamanlarda şeker hamuru sanatında kendimi geliştiriyorum.”

Kaşları havaya kalktı ve gülümsemesi olduğu gibi kaldı. “Şeker hamuru sanatı ha? Öyle bir şey mi var?”

“Evet, göstereyim.”

Telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraf buldu. Elbette en iyi kurabiyelerinin fotoğrafını çekmişti.

Demetri telefonu elinden alıp fotoğraflara baktı. "Ah güzel. Bunlar harika Persephone."

Telefonunu geri verirken gözlerine baktı.

"Teşekkür ederim." Persephone bu sözlerin yüzüne samimiyezsiz bir gülümseme kondurmasından nefret etti ama Lexa'dan başka kimse ona bunu söylememiştir.

"Yani bir şeyler pişirmeyi seviyorsun. Başka?"

"Yazmayı severim," dedi. "Hikâyeler."

"Hikâyeler mi? Kurgu gibi mi?"

"Evet."

"Romantik?" diyerek tahmin yürüttü.

Çoğu insanın varsaydığı şey buydu ve Persephone'nin yanaklarını basan kızarıklığın da yardımı dokunmuyordu. "Aslında hayır. Gizemi severim."

Demetri'nin kaşları tekrar havaya kalkarak neredeyse saçına kadar ulaştı. "Beklenmedik," dedi. "Hoşuma gitti. Bu stajdan kazanmayı umduğun şey nedir?"

"Macera." Kendine engel olamadı. Kelime ağzından kaçtı-verdi ama Demetri memnun göründü.

"Macera." Demetri masasından uzaklaştı. "Eğer arzuladığın şey maceraysa *New Athens Gazetesi* bunu sana verebilir Persephone. Bu pozisyon istediğin şekilde görünebilir; şekillendirmek ve başarmak sana kalmış. Eğer haber yapmak istiyorsan haber yapabilirsin. Eğer düzenleme yapmak istiyorsan düzenleme yapabilirsin. Eğer kahve getirmek istiyorsan kahve getirirsin."

Persephone sadece kendine kahve almakla ilgileniyordu ama ona bunu söyleme zahmetine girmedi. Daha fazla heyecanlanabileceğini sanmıyordu fakat Demetri konuşurken bu stajın hayatını değiştireceğine dair kuvvetli bir hisle doldu.

“Kendimizi sıklıkla medyada bulduğumuzu bildiğinden eminim,” diyerek alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bir haber kaynağı olduğumuz düşünülürse bu ironik.”

New Athens Gazetesi, kendisine karşı açılan dava sayısıyla biliniyordu. Her zaman karalama, iftira ve mahremiyet ihlâli şikâyetleri oluyordu. İster inanın ister inanmayın ama şirkete yöneltilen en kötü suçlamalar bunlar değildi.

“Apollo’nun sizi Triad üyesi olmakla suçlamasına inanamadım,” dedi Persephone.

Triad, tanrılara karşı etkin bir şekilde mücadele eden kâfir fanilerden oluşan bir gruptu. Adaleti, özgür iradeyi ve özgürlüğü savunuyorlardı. Zeus onları terörist örgütü ilân etmiş ve onların propagandasıyla yakalanan herkesi ölümle tehdit etmişti.

“Ah evet.” Demetri kaşlarını kaldırdı ve ensesini ovaladı. “Elbette tamamen saçmalıktan ibaret ama insanların inanmasına engel olmadı tabii.”

Zeus’un kınamasıyla birlikte, muhtemelen bundan çıkacak en kötü şey olmuş, inançlılar tarikatlar kurmuş ve kendi türlerine karşı insan avı başlatmışlardı. Triad ile bağı olup olmamasına bakmadan açık bir şekilde kâfir olan birkaç kişiyi öldürmüşlerdi. Korkunç bir zamandı. Zeus’un tarikatlara karşı olduğunu açıklaması gerekenden uzun sürmüştü. *New Athens Gazetesi* onlara öyle diyordu.

“Biz gerçeklerin peşine düşeriz Persephone,” dedi Demetri. “Gerçekte güç vardır. Güç istiyor musun?”

Ne sorduğundan haberi bile yoktu.

“Evet,” dedi Persephone. “Güç istiyorum.”

Demetri bu defa gülümsediğinde dişlerini de gösterdi. “Öyleyse burada iyi iş çıkaracaksın.”

Demetri, Persephone'ye masasını gösterdi, hemen onun ofisinin dışındaydı. Genç kadın yerleşip çekmecelerini kontrol etti, hangi malzemeleri istemesi ya da satın alması gerektiğini not aldı ve çantasını çekmeceye koydu. Cam masanın üzerinde yeni bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Yüzeyi soğuktu. Açtığında siyah ekran, arkasındaki adamın yüzünü yansıttı. Sandalyesinde döndü ve kocaman, şaşkın bir çift göze baktı.

"Adonis," dedi.

"Persephone." Dün geceki kadar yakışıklı görünüyordu, öte yandan eflatun gömleği ve elinde tuttuğu kahve bardağıyla daha profesyoneldi. "Yeni stajyerimiz olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ben de burada çalıştığımı hiç bilmiyordum," dedi.

"Kıdemli muhabirim, daha çok eğlence kısmına odaklanıyorum," derken biraz fazla kendini beğenmişti. "Dün gece girdince kendini özlettin."

"Ah, evet, kusura bakma. İlk günüm için hazırlanmak istedim."

"Bunu yaptığın için seni ayıplayacak değilim. Pekâlâ, hoş geldin."

"Adonis," diye seslendi Demetri. Ofisinin kapısından içeri bir adım attı. "Persephone'ye katımızda bir tur attırsan olur mu?"

"Tabii ki." Adonis ona gülümsedi. "Hazır mısın?"

Persephone peşine takıldı, yeni ofisinin hareketli ortamına tanık olmaya hevesliydi. Adonis'le dün gece tanışmış olsa bile tanıdık bir yüz görmekten dolayı mutluydu. Burada kendini daha rahat hissetmesini sağlamıştı.

"Buraya çalışma odası diyoruz. Herkesin ipuçlarının peşine düştüğü ve araştırma yaptığı yer," dedi.

İnsanlar başlarını masalarından kaldırdı; onlar geçerken ya el salladılar ya da gülümsediler. Adonis cam duvarla ayrılmış odaları gösterdi.

“Röportaj ve konferans odaları. Dinlenme odası. Salon.” Çeşitli rahat oturma bölümleri ve sıcak, kısık ışıkların olduğu kocaman bir odayı işaret etti. Rahat bir yerdi ve birkaç kişi oraya yerleşmişti. “Muhtemelen fırsatını bulduğunda burada yazmayı tercih edeceksin.”

Adonis ona malzeme dolabını gösterdi, Persephone de tükenmez kalemli, yapışkanlı not kâğıtlarını, not defterlerini yağmaladı. Adonis, aldığı şeyleri masasına taşımasına yardım ederken sordu. “Gazeteciliğin hangi türüyle ilgileniyorsun?”

“Araştırmacı gazeteciliğe yöneliyorum,” dedi.

“Ah, demek dedektifsin ha?”

“Araştırmaktan hoşlanıyorum.”

“Özellikle ilgilendiğin bir konu var mı?” diye sordu.

Hades.

Tanrının adı, hiçbir uyarıda bulunmadan aklında beliriverdi ve bunun sebebinin bileğindeki işaret olduğundan emindi. Nevernight’a gitmek ve bunun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

“Hayır, ben sadece... gizemleri çözmekten hoşlanıyorum.” diye cevap verdi.

“Peki, o zaman, belki dinlenme odasındaki buzdolabından öğle yemeklerini kimin çaldığını çözmemize yardım edebilirsin.”

Persephone kahkaha attı.

İçinden bir ses buradan hoşlanacağını söylüyordu.

BÖLÜM IV

Anlaşma

Persephone, Acropolis'ten ayrılalı bir saat olmadan Never-night'in kapısında idi, gıcır gıcır siyah kapıyı yumrukluyordu. Buraya otobüsle gelmişti ve bu onu neredeyse deliye çevirecekti. Hareket etmeden duramıyordu. Aklı o işaretin ne olabileceğiyle ilgili türlü korkular ve endişelerle dolup taşıyordu. Bu bileğindeki şey bir tür... *sahiplik* mi belirtiyordu? Ruhunu Yeraltı Dünyası'na bağlayacak bir şey miydi? Yoksa Hades'in korkunç anlaşmalarından biri miydi?

Eğer birisi bu lanet kapıyı açarsa öğrenecekti!

"Merhaba!" diye seslendi. "Kimse yok mu?"

Kolları acıyınca kadar kapıya vurdu. Tam pes etmek üzereyken kapı ardına kadar açıldı ve dün gece çalışan devlerden biri ona dik dik baktı. Gün ışığında çok daha korkunç görünüyordu. Kalın derisi boynundan sarkıyor, ufak, şaşı gözleriyle ona bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" Sözleri hırıltıdan ibaretti, istese tek eliyle kafatasını ezebileceği Persephone'nin dikkatinden kaçmadı.

"Hades'le konuşmalıyım," dedi.

Dev ona boş boş baktıktan sonra kapıyı suratına kapattı.
Bu gerçekten tepesini attırdı.

Tekrar kapıya vurdu. "Piç kurusu! İçeri girmeme izin ver!"

Devlerin var olduğunu hep biliyordu ve okuldaki Artemis Kütüphanesi'nde birkaç kitabı okuyarak zayıflıklarından bazılarını öğrenmişti. Onlardan biri ne miydi? Kendilerine isim takılmasından nefret ederlerdi.

Dev kapıyı hızla açarak ona hırladı, kokuşmuş nefesini yüzüne veriyordu. Muhtemelen Persephone'yi korkutup kaçıracağını düşünüyordu. Bunun geçmişte diğerlerinin üzerinde işe yaradığına şüphe yoktu ama Persephone'de işe yaramazdı. Bileğindeki işaret onu gaza getiriyordu. Özgürlüğü söz konusuydu.

"İçeri girmeme izin vermeni talep ediyorum!" Parmakları avuçlarına doğru kıvırdı. Kapıya ne kadar mesafe kaldığını düşündü. Devasa yarattığı geçebilir miydi? Dev –eğer Persephone yeterince hızlı hareket ederse– muhtemelen cüssesi yüzünden dengesini kaybederdi.

"Sen kim oluyorsun da Ölümler Tanrısı'yla görüşmeyi talep ediyorsun ölümlü?" diye sordu yaratık.

"Efendin beni işaretledi ve ona birkaç lafım olacak."

Yaratık kahkaha attı, boncuk gibi gözleri keyifle parlıyordu.

"Senin mi ona lafın olacak?"

"Evet, benim. Girmeme izin ver!"

Persephone her geçen saniye öfkeleniyordu.

"Açık değiliz," diye cevap verdi yaratık. "Geri gelmen gerekecek."

"Geri falan gelmeyeceğim. Şimdi girmeme izin vereceksin seni koca, çirkin dev!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Persephone hatasının far-

kına vardı. Yaratığın yüzü değişti. Onu boğazından yakalayıp havaya kaldırdı.

“Sen nesen?” diye sordu. “Düzenbaz, küçük bir *nymph* mi?”

Persephone devin çelikten derisini tırmaladı ama dev, etli parmaklarını daha derine bastırdı. Persephone nefes alamadı, gözleri sulandı ve yapabildiği tek şey gizlenme büyüsünü bırakmak oldu.

Boynuzları gözle görülür bir hal alır almaz, yaratık sanki tanrıça onu yakmış gibi bıraktı. Persephone sendelerken derin derin nefes aldı. Elini hassas boğazına bastırdı ama dimdik ayakta durmayı ve gerçek haliyle deve dik dik bakmayı başardı. Dev bakışlarını yere çevirdi, Persephone’ye gözünü dikmekten veya parlak, ürkütücü gözlerine bakmaktan acizdi.

“Ben Bahar Tanrıçası Persephone’yim ve fani hayatını elinde tutmak istiyorsan bana itaat edeceksin.”

Sesi titredi. Dev tarafından örselendiği için hâlâ sarsılmış haldeydi. Söylediği kelimeler annesine aitti, bir keresinde Persephone uzaklaştığında onu aramasına yardım etmeyi reddeden bir sireni tehdit ederken kullanmıştı. Persephone sadece birkaç metre ötede, bir fundalığın arkasında saklanırken kulak misafiri olduğu kaba sözleri aklına yazmıştı. Güçleri yokken kelimelerin tek silahı olacağını biliyordu.

Arkasındaki kapı açılınca dev kenara çekildi, Hades uzun adımlarla dışarı çıktığındaysa dizlerinin üzerine çöktü.

Persephone nefes alamadı. Bütün günü adamın nasıl göründüğünü hatırlayarak geçirmişti, zarif ama korkutucu yüz hatlarını anımsıyordu ve yine de hafızası gerçeğiyle kıyaslandığında bir hiçti. Hades’in üzerindeki dün gecedenden kalma takım elbisesi olduğundan emindi. Boynundaki kravatı gevşekti, gömleğinin yaka düğmeleri açılmış, göğsünü gözler önüne se-

riyordu. Sanki soyunmanın ortasındayken araya girilmiş gibi görünüyordu.

Sonra kollarını adamın beline dolamış kadını hatırladı. *Minthe*. Belki de onların işini bölmüştü. Umursamaması gerektiğini bilse de işlerini bölmüş olma düşüncesiyle büyük bir tatmin hissetti.

“Leydi Persephone.” Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı, Persephone ürperdi.

Gözlerini onunkilerle aynı seviyeye çıkmaya zorladı. Sonuçta onlar denkti ve Hades’in bunu bilmesini istiyordu çünkü taleplerde bulunmak üzereydi. Hades’i başını yana eğmiş, onu incelerken buldu. Gerçek görünüşüyle onun bakışlarına maruz kalmak tuhaf bir biçimde mahrem hissettirdi ve gizlenme büyüsunü yeniden çağırmak istedi. Bir hata yapmıştı; öyle öfkeli öyle çaresizdi ki kendini açık etmişti.

Başını kısaca sallayarak, “Lord Hades,” demeyi başardı. İçi titriyor olsa da sesinin titrememesinden gurur duydu.

“Lordum.” Dev başını eğik tuttu. “Tanrıça olduğunu bilmiyordum. Yaptıklarımın cezasını kabul ediyorum.”

“Ceza mı?” diye tekrarladı Persephone. Gün ışığı altında kulübün dışında dururken kendini gittikçe daha korunmasız hissediyordu. Hades’in gözlerini ondan ayırıp deve çevirmesi biraz uzun sürdü.

Canavar, “Bir tanrıçaya el sürdüm,” dedi.

Hades mutsuzca, “Üstelik de bir kadına,” diye ekledi. “Seninle daha sonra ilgileneceğimi. Şimdi, Leydi Persephone.” Kenara çekilip Persephone’nin Nevernight’a girmesine izin verdi.

Kapı arkasından kapanırken Persephone karanlıkta durdu. Hava ağırdı, karnının derinlerinde hissettiği bir yoğunlukla yüklüydü ve adamın kokusuyla doluydu. Persephone derin bir

nefes alıp ciğerlerini o kokuyla doldurmak istedi. Bunu yapmak yerine nefesini tuttu.

Sonra adam kulağına doğru konuştu, dudakları tenine adeta nıy gibi değiyordu. "Sûrprizlerle dolusun sevgilim."

Persephone hızla nefes aldı ve onunla yüz yüze gelmek için döndü ama arkasını döndüğünde Hades artık yakınında değildi. Kapıyı açmıştı ve Persephone'nin kulübe girmesini bekliyordu.

"Önden buyurum tanrıça," dedi. Hades kelimeyi alaylı bir şekilde kullanmamıştı, daha çok merakla doluydu.

Persephone onun yanından geçti ve boş dans pistine bakan balkona adım attı. Mekân tertemizdi, zemin cilalıydı, masalar parlaktı. Buranın dün gece tıklım tıklım olduğunu söylemek imkânsızdı.

Arkasını döndü ve Hades'in beklediğini gördü. Göz göze geldiklerinde Hades merdivenden inerken Persephone onu takip etti.

Hades pistten geçip genişleyen basamaklara ve oradan da ikinci kata yöneldi. Persephone tereddüt etti.

Persephone, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Hades duraksadı ve ona döndü. "Ofisime. Bana söylemen gereken şey her neyse mahremiyet gerektiriyor diye düşünüyorum?"

Persephone ağzını açıp kapattı, boş kulübe bakındı. "Burası gizlilik için yeterli görünüyor."

"Değil," dedi ve başka kelime etmeden merdivenlerden yukarı çıktı. Persephone takip etti.

Basamakların tepesine çıktıklarında Hades sağa -Persephone'nin dün gece bulunduğu odadan uzağa- döndü. itinalı altın sarısı işlemelerin olduğu siyah duvara doğru ilerledi.

Persephone daha önce fark etmediğine inanamadı. Üzerinde Hades'in bident'ine* dolanan sarmaşık ve çiçek tasvirleri bulunan iki geniş kapı altın kabartmalıydı. Duvarın kalanı yaldızlı çiçek desenleriyle bezenmişti.

Ölümler Tanrısı'nın çiçeklerle dekorasyon yapmayı seçmesi muhtemelen Persephone'yi şaşırtmamalıydı, sonuçta tanrının sembolü nergisti.

Gözleri, yaldızlı kapılardan birini açan Hades'e kaydı. Bu adamla kapalı bir alanda olmaya hevesli değildi. Kendi düşüncelerine veya bedenine güvenmiyordu.

Bu defa Hades ona meydan okudu. "Her köşe başında tereddüt mü edeceksin Leydi Persephone?"

Persephone ona dik dik baktı. "Sadece dekorunuza hayranlık duyuyordum Lord Hades. Dün gece bunu fark etmedim."

"Konutuma açılan kapılar iş saatleri sırasında gizlenir," diye cevap verdi ve açık kapıyı gösterdi. "Girelim mi?"

Persephone bir kez daha cesaretini topladı ve yaklaştı. Hades onun geçmesi için yeterli alan bırakmamıştı ve Persephone odaya girerken ona sürtünerek geçti.

Kendini Hades'in ofisinde buldu. Fark ettiği ilk şey, kulübün içine tepeden bakan pencereler oldu. Dışarı bakan pencere yoktu ama alan, siyah mermerden zeminine rağmen sıcak denilecek biçimde aydınlık ve tuhaf şekilde rahattı. Belki de duvardaki şömineyle bir alakası vardı. Bir kanep ve iki tekli koltuk hoş bir oturma alanı oluşturuyordu ve kürkten bir halı sadece rahatlatıcı estetiğe katkıda bulunuyordu. Odanın uzak ucunda bir taht gibi yüksekte duran şey, Hades'in çalışma masası görevini gören geniş, obsidiyen bir tablaydı. Persephone'nin görebildiği kadarıyla üzerinde hiçbir şey yoktu. Ne bir evrak ne

* İki uçlu bir çatalı andıran asa. Bir ucu yaşamı diğeri ölümü simgeler. (ç.n.)

de fotoğraf. Persephone, tanrı bunu hiç kullanıyor mu, yoksa sadece görsellik için mi bulunduruyor diye merak etti.

Bir anda, üzerinde kan kırmızısı güllerin bulunduğu bir masa önünde belirdi. Çiçek aranjmanına karşı gözlerini devirdi.

Hades kapıyı kapatınca Persephone kasıldı. Bu tehlikeliydi. Hades'le, daha çok alanın olduğu alt katta yüzleşmeliydi, onun kokusunu içine çekmeden daha iyi düşünebileceği ve nefes alabileceği bir yerde olmalıydı. Tanrı yaklaştıkça çizimleri yerde ses çıkardı ve Persephone'nin vücudu gerildi.

Hades tam önünde durdu. Gözleri yüzünde gezindi, dudaklarında bir saniye kadar oyalandıktan sonra boynuna indi. Ona dokunmak için uzandığında Persephone'nin eli adamın koluna indi. Ondan, dokunuşuna vereceği tepkiden korktuğu kadar korkmuyordu.

Gözleri buluştu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu adam.

"Hayır," dedi Persephone. Hades başını salladı ve kolunu dikkatli bir şekilde çekip elinden kurtardı. Hades odanın karşısına geçti; Persephone aralarına mesafe koymak için olduğunu düşündü.

Sonra gerçek biçiminde olduğunu hatırladı ve gizlenme büyüsünü çekmeye başladı.

"Ah, alçakgönüllü davranmak için biraz geç oldu, sence de öyle değil mi?" dedi Hades. O güzel kara gözleriyle içine işliyordu.

Kravatını çekip çözdü ve Persephone kravatı boynundan çıkarışını izlerken başını kaldırıp onunla göz göze geldi. Persephone'nin beklediği gibi pis pis gülmüyordu. O... ilkel görünüyordu. En sonunda avını köşeye kısırmış aç bir hayvana benziyordu.

Persephone yutkundu. "Bir şeyi mi böldüm?"

Bir cevap istediğinden emin değildi.

Adamın ağzının tek kenarı yukarı kıvrıldı. “Tam yatağa girmek üzereyken kulübüme girmeyi talep ettiğini duydum.”

Yatağa mı? Saat öğleni geçmişti.

“Dün geceki tanrıçayı kapımda bulmanın beni nasıl şaşırttığını bir hayal et.”

“Sana gorgon mu söyledi?”

Persephone dik bakışlarla odada biraz daha ilerledi. Hades’in dudakları keyifle kıvrıldı.

“Hayır. Euryale söylemedi. Büyünün Demeter’e ait olduğunu fark ettim ama sen Demeter değilsin.” Sonra başını yine yana eğdi. “Sen gidince birkaç mesajla birilerine danıştım. Demeter’in bir kızı olduğunu unutmuşum. Senin Persephone olduğunu tahmin ettim. Asıl soru şu ki neden kendi büyüünü kullanmıyorsun?”

“Bunu o yüzden mi yaptın?” diye sordu, ardından işareti kapatmak için kullandığı bilekliği çıkarıp kolunu havaya kaldırdı.

Hades pis pis gülümsedi.

Gerçekten yaptı bunu.

Persephone ona saldırmak istedi. Odanın karşısından ona atlamamak için ellerini yanında tutup sıktı.

“Hayır,” dedi Hades. “O bana karşı kaybetmenin sonucu.”

Persephone, “Bana oynamayı öğretiyordun,” diyerek karşı çıktı.

“Anlamsal karmaşalar,” diyerek omzunu silkti. “Nevernigh’in kuralları son derece açıktır Tanrıça.”

“Açık olmaktan çok uzaklar ve sen pisliğin tekisin!”

Hades’in gözleri karardı. Belli ki isim takılmasından o da en az devler kadar hoşlanmıyordu. Hades masasından uzak-

laşıp uzun adamlarla ona doğru geldi ve Persephone bir adım geri çekildi.

“Bana isimler takma Persephone,” diyerek sonra kızın bileğine uzandı. Bileğindeki işareti parmağıyla takip ederek onu ürpertti. “Beni masana davet ettiğinde bir anlaşmaya girdin. Eğer kazanmış olsaydın Nevernight’tan senden bir şey talep edilmeden ayrılabilirdin. Fakat kazanmadın ve şimdi bir anlaşmamız var.”

Hades’in anlaşmaları ve imkânsız şartlarıyla ilgili duyduğu bütün korkunç şeyleri hatırlayarak yutkundu. Persephone’nin içinden hangi karanlığı çekip çıkaracaktı?

“Peki, bu ne demek oluyor?” Sesi hâlâ sinirliydi.

“Şartları ben seçeceğim demek oluyor.”

“Seninle anlaşma yapmak falan istemiyorum,” dedi dişlerini sıkarak. “Çıkar şunu!”

“Yapamam.”

“Oraya sen koydun. Çıkarabilirsin.”

Hades’in dudakları seğirdi.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ah sevgilim, hiçbir fikrin yok.”

Sevgilim kelimesi teninden kayıp geçti ve bir kez daha ürperti. Hades fark etmişe benziyordu çünkü gülümsemesi biraz daha genişledi.

“Ben bir tanrıçayım,” diye denedi tekrar. “Biz eşitiz.”

“Taşıdığımız kanın, benimle kendi isteğinle bir anlaşmaya girdiğin gerçeğini değiştireceğini mi düşünüyorsun? Bu şeyler kanundur, Persephone.” Persephone ona ters ters baktı. “Anlaşma yerine getirildiğinde işaret kendiliğinden yok olacak.” Bunu sanki her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekiyormuş gibi söyledi.

“Peki, şartların neler?” Sorması kabul edeceği anlamına gelmiyordu.

Hades’in çenesi kasıldı. Kendini dizginliyor gibi görünüyordu. Belki de kendisine emirler verilmesine alışkın değildi. Hades başını kaldırıp ona tepeden baktığında, Persephone başının belada olduğunu biliyordu.

En sonunda Hades, “Yeraltı Dünyası’nda hayat yarat,” dedi.

“Ne?” Persephone buna hazırlıklı değildi, gerçi belki de olmalıydı. En büyük güçsüzlüğü gücünün olmaması değil miydi? İlahi bir varlık olduğu düşünülduğünde bu ironikti.

“Yeraltı Dünyası’nda hayat yarat,” diye tekrarladı Hades. “Altı ayın var. Eğer başarısız olur veya reddedersen, âlemimin daimi bir sakini olursun.”

“Âleminde bir bahçe yapmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

Hades yine omzunu silkti. “Sanırım yollarından biri o.”

Persephone ona gözlerini dikip baktı. “Eğer beni kaçırıp Yeraltı Dünyası’na götürecek olursan annemin gazabıyla yüzleşirsin.”

“Ah, ondan eminim,” dedi. “Tıpkı pervasızca yaptığın şeyi öğrendiğinde senin yüzleşeceğin gazap gibi olacak.”

Persephone’nin yanakları kızardı. Hades haklıydı. İkisi arasındaki fark, Hades’in tehditten hiç de etkilenmemiş görünmesi idi. Neden etkilenecekti ki? O Üç’ten biriydi; var olan en güçlü üç tanrıdan biri. Demeter’den gelen bir tehdit, üzerine atılan bir çakıl taşı etkisinde olurdu.

Doğrulup çenesini havaya dikti ve doğruca adamın gözlerine baktı. “Pekâlâ.” Hades’in, bileğini kavrayan elinin baskısını bir pranga gibi hissetti ve elini çekip kurtardı. “Ne zaman başlıyorum?”

Hades’in gözleri parladı. “Yarın gel. Sana Yeraltı Dünya-

si'nin girişini göstereceğim."

"Dersten sonra olması gerekecek," dedi.

"Ders mi?"

"Ben New Athens Üniversitesi'nde öğrenciyim."

Hades ona merakla baktı ve sonra başıyla onayladı. "Öyleyse... *dersten* sonra."

Uzun bir an birbirlerine baktılar. Persephone şu anda ondan ne kadar nefret ediyor olsa da görünüşünden keyif almamak zordu. "Peki ya koruman?"

"Ne olmuş ona?"

"Bu görüntümü hatırlamamasını tercih ederim." Elini boynuzlarına doğru kaldırdı, sonra gizlenme büyüsünü üstüne çekti. Fani görünüşüne bürünmek Persephone'yi biraz daha rahatlatı.

Hades değişimini antik bir heykeli inceliyormuş gibi izledi. "Hafızasını sileceğim... Fakat sana davranışı için cezalandırdıktan sonra..."

Persephone titredi. "Tanrıça olduğumu bilmiyordu."

"Fakat bir kadın olduğunu biliyordu ve öfkesinin önüne geçmesine izin verdi. O yüzden cezalandırılacak." Hades işin aslını açıklarcasına konuştu; Persephone tartışmaya yer olmadığını biliyordu.

Persephone, "Bana neye mal olacak?" diye sordu. Çünkü kiminle uğraştığını biliyordu ve az önce Ölüler Tanrısı'ndan bir iyilik istemişti.

Adamın dudakları titredi. "Akıllısın sevgilim. Bunun nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ceza için? Hiçbir şey. Hafızası için? Bir iyilik."

"Bana sevgilim deme," diye patladı. "Ne türden bir iyilik?"

“Ben ne istersem,” dedi. “Gelecekte kullanılmak üzere.”

Bunu bir an için düşündü. Hades ondan ne isteyecekti ki? Persephone’nin ona sunacak neyi olabilirdi? Belki de kabul etmesini sağlayan şey bu düşünceydi veya gerçek görünüşünü gösterdiğini annesinin öğrenmesinden korkmasıydı. Hangisi olursa olsun, “Anlaştık,” dedi.

Hades gülümsedi. “Şoförüm seni evine bırakacak.”

“Bu gerekli değil.”

“Gerekli.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Peki,” dedi dişlerinin arasından. Gerçekten tekrar otobüse binecek gibi hissetmiyordu ama yaşadığı yeri Hades’in öğrenmesi rahatsız edici bir düşünceydi.

Sonra tanrı omuzlarını kavrayıp öne doğru eğildi ve dudaklarını alnına dayadı. Hareket öyle anıydı ki Persephone dengesini kaybetti. Dengesini korumak için parmaklarını adamın gömleğine geçirdi; tırnakları, göğsüne sürtünüyordu. Vücudu sert ve sıcaktı, tenine değen dudakları yumuşaktı. Hades geri çekildiğinde Persephone öfkelenecek kadar kendini toplayamadı.

“Bu da ne içindi?” diye sorarken sesi fısıltıdan ibaretti.

Hades yüzüne sinir bozucu bir gülümseme kondurdu; sanki onun doğru düzgün düşünemediğini biliyordu. Tek parmağını Persephone’nin ısınan yanağında gezdirdi.

“Senin yararına. Bir dahaki sefere kapı senin için açılacak. Duncan’ın tepesini attırmamamı tercih ederim. Eğer bir kez daha canını yakarsa onu öldürmek zorunda kalırım ve iyi bir dev bulmak zor oluyor.”

Persephone sadece tahmin edebilirdi.

“Lord Hades, Thanatos’ sizi arıyordu... Ah...”

Hades’in masasının arkasındaki gizli kapıdan bir kadın ofise girdi. Güzel bir kadındı, ortadan ayrılmış saçları alev gibi kırmızıydı. Gözleri keskin ve kaşları yay gibiydi, dudakları dolgun, şehvetli ve kıpkırmızıydı. Bütün yüz hatları sivri ve köşeliydi. Kadın bir *nymph*’ti ve Persephone’ye baktığında gözlerinde nefret vardı.

Ancak o zaman Persephone hâlâ Hades’e çok yakın durduğunu, gömleğini avuçladığını fark etti. Geri çekilmeye çalıştığında Hades’in onu tutuşu sıkılaştı.

Minthe gergince, “Misafiriniz olduğunu bilmiyordum,” diye ekledi.

Hades kadına bakmadı. Onun yerine gözlerini Persephone’dan ayırmadı. “Bir dakika ver Minthe.”

Persephone’nin ilk düşüncesi; *demek Minthe bu, oldu.* Onun olmadığı bir şekilde –baştan çıkarma ve günah vaadinde bulunan şekilde– güzeldi. Persephone hissettiği kıskançlıktan tiksindi.

İkinci düşüncesi de şu oldu: *Niçin bir dakikaya ihtiyacı vardı? Söyleyeceği başka ne olabilirdi ki?*

Persephone, Minthe’nin gittiğini görmedi; çünkü bakışlarını Hades’ten uzaklaştıramadı.

“Soruma cevap vermedin,” dedi Hades. “Neden annenin büyüsunü kullanıyorsun?”

Gülümseme sırası ondaydı. “Lord Hades,” derken tek parmağını adamın göğsünden aşağı indirdi. Bunu yapmasına sebep olan neydi emin değildi ama cesur hissediyordu. “Benden cevap almanın tek yolu seninle başka bir kumar oyununa girmeyi kabul etmemle olur ve şu anda öyle bir ihtimal yok.”

* Yunan mitolojisinde Ölüm Tanrısı. Ölümün vücut bulmuş hali olarak düşünülür (ç n)

Sonra adamın ceketinin yakalarını tuttu ve düzeltti, gözleri ceketinin cebinde takılı duran kırmızı çuha çiçeğine takıldı. Hades'in yüzüne baktı ve fısıldadı. "Bence buna pişman olacaksın Hades."

Çiçeğe dokundu ve Hades'in gözleri hareketi takip etti. Parmakları yapraklara dokunduğunda çiçek büzüşüp soldu.

BÖLÜM V

Davetsiz Giriş

Hades'in şoförü bir *cyclop*'tu.*

Nevernight'ın dışındaki siyah Lexus'un yanında duran yaratığı gördüğünde fazla şaşırmış gibi görünmemeye çalıştı. Tarihte tasvir edilen cycloplar gibi değildi. Cycloplar hayvansı görünen canlılardı: bir dağ kadar geniş, taş gibi sert kaslarla kaplı ve sivri dişlilerdi. Bu adam, Hades'ten daha uzundu ve geniş omuzları, ince yapısıyla tamamen bacadan ibaret gibiydi. Tek gözü baygın gibi olsa da nazik bakıyordu. Persephone'yi gördüğünde gülümsedi.

Hades, ona dışarı kadar eşlik etme konusunda ısrar etmişti. Persephone halk içinde tanrıyla görülmeye hevesli değildi, gerçi Hades'in aklından bu düşüncenin geçtiğini pek sanmıyordu. Muhtemelen biraz dinlenebilmek... veya Persephone bölmeden önce her ne yapmak üzereyse onu yapmak için onu bir an önce bölgesinden çıkarmak istiyordu.

"Leydi Persephone, bu Antoni," dedi Hades. "Eve güvenle gittiğinden emin olacak."

* Yunan mitolojisinde atların ortasında tek gözü bulunan devler, kıklop. (ç n)

Persephone, Yeraltı Tanrısı'na tek kaşını kaldırdı. "Tehlike de miyim lordum?"

"Sadece bir önlem. Annenin herhangi bir sebebi olmadan kapımı çalmasını istemem."

Şu anda bir sebebi var, diye düşündü Persephone öfkeyle ve bileğindeki işaret nabız gibi atarak bir his dalgasını üzerine gönderdi. Persephone bakışlarına karşılık verdi, dik dik bakmaya ve öfkesini ona yansıtmaya niyetliydi fakat bunu düşünmenin bile mümkün olmadığını keşfetti. Ölüler Tanrısı'nın gözleri adeta evrenin kendisi gibiydi: hayat dolu, canlı, engin. Gözlerinde ve vaat ettiklerinde kayboldu.

Antoni dikkatini bu tehlikeli düşüncelerden uzaklaştırmaya şükretti. Hades'i ilginç bulmasından iyi bir şey çıkmazdı. Bunu şimdiye kadar öğrenememiş miydi?

Antoni, "Leydim," diyerek arabanın arka kapısını açtı.

"Lordum." Persephone başıyla Hades'e selam verdikten sonra etrafından dolandı ve siyah deriyle kaplı araca bindi.

Antoni dikkatle kapısını kapattıktan sonra şoför koltuğuna sıkıştı. Hızla yola düştüler ve Persephone dönüp arkasına bakmamak için sahip olduğu tüm gücü kullandı. Hades'in kulesine dönmeden önce orada ne kadar durduğunu merak ediyordu; tabii cüretkârlığına ve başarısızlığına gülmüyorsa.

Siyah işareti kapatan parlak bileziğine baktı. Bu ışık altındayken altın cıfcaflı ve ucuz görünüyordu. Bileziği çıkardı ve tenindeki işaretleri inceledi. Şu an için şükredebileceği tek şey, işaretin ufak ve kolayca gizlenebilecek bir yerde olmasıydı.

Yeraltı Dünyası'nda hayat yarat.

Yeraltı Dünyası'nda hayat var mıydı ki? Persephone, Hades'in âlemi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve çalışmalarının hiçbirinde

ölüler diyarıyla ilgili açıklama bulamamıştı. Sadece coğrafyasıyla ilgili detaylar vardı ve onlar bile tartışmalı görünüyordu. Yarın öğreneceğini düşünüyordu, gerçi Yeraltı Dünyası'na inmek için Neve-might'a geri dönme düşüncesi onu endişeyle dolduruyordu.

İnledi. Tam da kendisi için her şey yolunda gidiyormuş gibiydi.

Antoni dikiz aynasından bakarak, "Lord Hades'i ziyaret etmek için geri dönecek misiniz?" diye sordu. *Cyclop*'un hoş bir sesi vardı, sıcak ve renkliydi.

Persephone dalgın dalgın, "Korkarım geleceğim," dedi.

"Kendisini hoş bulacağınızı umuyorum. Lordumuz sıklıkla yalnızdır."

Persephone bu kelimeleri garip buldu, özellikle de Minthe'nin kıskançlığını göz önünde bulundurunca. "Bana o kadar yalnız görünmedi."

"İlahlar söz konusu olunca durum öyle oluyor ama korkarım çok az kişiye güveniyor. Bana sorarsanız bir eşe ihtiyacı var."

Persephone kızardı. "Lord Hades'in uslanmakla ilgilenmediğinden eminim."

Antoni, "Ölüler Tanrısı'nın ilgilendiği şey sizi şaşkınlığa uğrattırdı," diye cevap verdi.

Persephone, Hades'in ilgi alanını öğrenmek istemedi. Zaten şimdiden çok fazla şey biliyormuş gibi hissediyordu ve hiçbirisi de iyi şeyler değildi.

Onun yerine arka koltuktaki yerinden *cyclop*'u izledi.

"Ne kadar zamandır Hades'in hizmetindesin?"

"Üç Tanrı, türümü Cronos* tarafından kapatıldığımız Tarta-

* Yunan mitolojisinde Zeus'tan önce hüküm sürmüş tanrı kral, titan. Oğlu Zeus tarafından tahttan indirilmiş, Tartarus'a hapsedilmiştir (ç n)

rus'tan' kurtardı," diye cevap verdi. "O yüzden biz de zaman zaman Zeus, Poseidon ve Hades'e hizmetlerimizi sunarak iyiliklerinin karşılığını verdik."

"Şoför olarak mı?" Kulağa bu kadar kaba gelmek niyetinde değildi ama vasıf gerektirmeyen bir iş gibiydi.

Antoni kahkaha attı. "Evet ama türüm harika inşaatçı ve demircidir de. Üç Tanrı için arnağanlar yaptık ve devam da edeceğiz."

"Fakat o çok uzun zaman önceydi. İyiliklerinin karşılığını ödemişsinizdir herhalde?" diye sordu Persephone.

"Ölümler Tanrısı sana yaşam verdiğinde bu asla geri ödene-meyecek bir iyilik olur."

Persephone kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Tartarus'ta hiç bulunmadınız, o yüzden anlamanızı beklemiyorum." Duraksadıktan sonra ekledi. "Yanlış anlamayın. Hades'e hizmetim tamamen kendi seçimim ve bütün tanrılar arasından ona hizmet ettiğim için memnunum. O diğer tanrılar gibi değil."

Persephone bunun ne anlama geldiğini bilmeyi gerçekten istiyordu çünkü Hades hakkında öğrendiklerine göre, tanrıların en kötüsü oydu.

Antoni, Persephone'nin evinin önüne park etti ve kapısını açmak için şoför koltuğundan zorla çıktı.

"Ah, zahmet etmene gerek... kendi kapımı açabilirim," dedi.

Antoni gülümsedi. "Benim için zevktir, Leydi Persephone."

Persephone kendisine o şekilde hitap etmemesini isteyecekti ama sonra unvanını kullandığını fark etti. Sanki gizlenme

* Yunan mitolojisinde ruhların acı çekmesi için sürgün edildikleri yerin adıdır. Yeraltı Dünyası'ndaki ruhların gönderildiği uç bölümden biridir ve Hades tarafından yönetilir (ç n)

büyüsüyle kaplı olmasına rağmen onun bir tanrıça olduğunu biliyormuş gibi. "Sen nasıl..."

"Lord Hades size Leydi Persephone dedi," diye açıkladı. "O yüzden ben de öyle diyeceğim."

"Lütfen... bu gerekli değil."

Antoni'nin gülümsemesi genişledi. "Bence buna alışmalısınız Leydi Persephone. Özellikle de bizi sık sık ziyaret edecekseniz ve... umarım edersiniz."

Arabanın kapısını kapattı ve başını eğerek selam verdi. Persephone şaşkınlık içinde apartmanına doğru yürüdü, Antoni'nin arabayla uzaklaşmasını izlemek için dönüp baktı. Ölüler Tanrısı yüzünden uzun ve tuhaf bir gün olmuştu.

Ayrıca bundan kaçışı da yoktu çünkü Persephone içeri girdiğinde Lexa mutfaktaydı ve durduğu yerde zıplıyordu.

"Ah, seni eski apartmanımızın önünde indiren Lexus kimindi?" diye sordu.

Persephone yalan söylemek, staj yaptığı yerden birinin bıraktığını iddia etmek istedi ama Lexa'nın buna inanmayacağını biliyordu. İki saat önce evde olması gerekiyordu ve en iyi arkadaşı az önce bir şoför tarafından evlerine kadar getirildiğini görmüştü.

"Şey... buna asla inanmayacaksın ama... Hades'in."

Bunu itiraf edebilse bile anlamayı veya bileğindeki işareti Lexa'ya anlatmaya hazır değildi.

Lexa elinde tuttuğu kupayı düşürdü. Kupa yere çarpıp parçalara ayrılırken Persephone irkildi. "Sen dalga mı geçiyorsun?" Genç kadın başını iki yana salladı ve çalı süpürgesini almaya gitti; Lexa da peşinden geldi. "Yani... *bildiğimiz* Hades mi? Ölüler Tanrısı Hades? Nevernight'ın sahibi Hades?"

"Evet Lexa. Başka kim olacak?"

“Nasıl?” dedi kekelercesine. “Niye?”

Persephone seramik parçalarını süpürmeye başladı. “İşim içindi.” Teknik olarak yalan değildi. Buna araştırma diyebilirdi.

“Peki, Hades’le tanıştın mı? Etiyle kemiğiyle onu gördün mü?”

Persephone, Hades’in dağınık görüntüsünü hatırlayarak ürperdi. “Evet.” Lexa’ya arkasını döndü ve farası aldı, yanaklarında beliren kızarıklığı saklamaya çalışıyordu.

“Nasıl görünüyor? Detayları ver. Dökül!”

Persephone farası Lexa’ya verdi ve arkadaşı kırık kupa parçalarını süpürürken farası tuttu. “Ben... nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Lexa gülümsedi. “Gözlerinden başla.”

Persephone iç geçirdi. Hades’i tasvir etmek mahrem hissettirdi; bir parçası adamla ilgili her şeyi kendine saklamak istiyordu. Tanrının yalnızca gördüğü kadarını tarif edebileceğini biliyordu elbette. Hades’in gerçek formunu henüz görmemişti.

Bu düşüncenin ardından tuhaf bir beklenti hissi geldi ve tanrıyı ilah formunda görmek için ne kadar hevesli olduğunu fark etti. Boynuzları, gözleri ve saçları kadar kara mı olurdu? Bir koçun boynuzları gibi başının iki yanından mı kıvrılırdı, yoksa doğruca havaya doğru uzanıp onu daha da uzun mu gösterirdi?

“Yakışıklı,” dedi, gerçi bu kelime bile ona hakkını vermiyordu. Sadece görünüşüyle değil, varlığıyla ilgiliydi. “O... resmen gücün kendisi.”

“Birileri abayı yakmış.” Lexa’nın yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış, Persephone’ye tanrının nasıl görüldüğüne fazla

odaklandığını ve yaptığı şeylere yeterince dikkatini vermediğini hatırlattı.

“Ne? Hayır. Hayır. Bak, Hades yakışıklı. Kör değilim ama yaptığı şeyleri görmezden gelemem.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pazarlıklar, Lex!” Persephone, Nevernight’taki akşam Adonis’ten öğrendikleri şeyi hatırlattı. “Çaresiz kalan ölümlüleri avlıyor.”

Lexa omzunu silkti. “Şey, Hades’e bunu sorabilirdin.”

“Onunla arkadaş değiliz Lexa.” Asla arkadaş olamazlardı.

Sonra Lexa ayağa fırladı. “Ah! Peki ya onun hakkında yazsaydın? Ölümlülerle yaptığı pazarlıkları araştırabilirsin! Ne skandal!”

Skandal *olurdu*; sadece içeriği dolayısıyla değil, bir tanrı hakkında haber yazmayı intikam korkusu yüzünden çok az sayıda kişi yaptığı için.

Fakat Persephone intikam almalarından korkmuyordu, Hades’in bir tanrı olması da umurunda değildi.

“Görünüşe göre Hades’i ziyarete gitmek için başka bir sebebin daha var,” dedi Lexa ve Persephone’nin yüzünde bir gülümseme belirdi.

Hades, Persephone’ye içeri kolayca girmesini sağlayacak bir şey vermişti. Dudaklarını alına bastırduğunda bunun Persephone’nin yararına olacağını söylemişti. Bir daha Nevernight’a girmek için kapıyı çalması gerekmeyecekti.

Yeraltı Tanrısı, Bahar Tanrıçası ile tanıştığına kesinlikle pişman olacaktı ve Persephone o günü sabırsızlıkla bekliyordu. Kendisi de bir tanrıçaydı. Kendine ait bir gücü olmasa da yazabilirdi ve belki de Hades’i ifşa etmek için onu kusursuz kişi

yapan da buydu. Sonuçta eğer Persephone'nin başına bir şey gelecek olursa Hades, Demeter'in gazabını üstüne çekerti.

*

Persephone, New Athens Üniversitesi'ndeki dersine giderken birkaç tane halka bilezik almak için durdu. Anlaşmada payına düşeni tamamlayana kadar Hades'in işaretini taşıması gerekeceğinden kıyafetlerine uygun aksesuarlar takmak istiyordu. Bugün bir dizi inci takmıştı, parlak pembe eteği ile beyaz gömleğine yakışan klasik bir dokunuştı.

Topuklu ayakkabılarını beton kaldırımında tıkırdatarak köşeyi döndüğünde üniversite önünde belirdi. Attığı her adım zamanın geçtiği anlamına geliyordu, yani Nevernight'a dönmeye bir saat, bir dakika, bir saniye daha yaklaşıyordu.

Bugün Hades onu Yeraltı Dünyası'na götürecekti. Bütün gece ayakta kalıp anlaşmalarında payına düşen kısmı nasıl yapacağını düşünüp durmuştu. Persephone ona bir bahçe yapılmasını isteyip istemediğini sormuştu ve Hades omzunu silkmiş –*omuz silkmiş*– “*O da bir yolu,*” demişti.

Bu da ne demek oluyordu? Hayat yaratmasının başka nasıl yolları olabilirdi ki? Hades'in bu görevi seçmesinin sebebi bu değil miydi? Persephone'nin görevi yerine getirecek gücü olmadığı için?

Lord Hades'in, kasvetli diyarında güzel bahçeler istediği için olduğundan şüpheliydi. Sonuçta Hades cezalarla ilgiliniyordu, Persephone'nin ondan duyduklarına ve gördüklerine bakılırsa Yeraltı Dünyası'nın huzurun, güzel çiçeklerin yetiştiği bir yer olması niyetinde değildi.

Persephone kendisine ve Hades'e ne kadar kızgın olsa da duyguları birbiriyle çelişiyordu. Tanrının diyarına ineceği için hem merakı uyanmıştı hem de gergindi.

Hepsinden ötesi korkuyordu.

Peki ya başarısız olursa?

Hayır. Aklına gelen düşünceyle gözlerini yumdu. Başarısız olamazdı. Olmayacaktı. Bu akşam yeraltını görecek ve bir plan yapacaktı. Büyüyle topraktan çiçek çıkaramaması başka yöntemler kullanamayacağı anlamına gelmiyordu. Fanilerin yöntemleri vardı. Sadece dikkatli olması gerekecekti. Eldivene ihtiyacı olacaktı –ya eldiven takardı ya da dokunduğu her bitki ölürdü– ve bahçe yavaştan şekillenirken anlaşmalarını yerine getirmek için başka yollar arayacaktı.

Ya da anlaşmayı bozmak için.

Hades’le ilgili annesinin ve fanilerin onun hakkında inan-dıkları şeyler dışında fazla bir şey bilmiyordu. Hades mahre-miyetine düşkündü, davetsizce gidilmesinden ve medyadan hoşlanmıyordu.

Persephone’nin bugün için planladığı şeyden gerçekten nefret edecekti. Aniden aklına bir fikir geldi. Hades’i onu bu anlaşmadan azat edeceği kadar kızdırabilir miydi?

Persephone, New Athens Üniversitesi’nin altı sütun üzerin-de uzun bir taş parçası olan girişinden geçti ve avluya girdi. Artemis Kütüphanesi önünde yükseliyordu, buradaki ilk yı-lında keşfetme zevkine eriştiği panteon* tarzında bir binaydı. Kampüste yolunu bulmak kolaydı, yerleşimi yedi uçlu bir yıl-dızı andırıyordu ve kütüphane o yedi noktadan biriydi.

Persephone daima yıldızın merkezinden geçip giderdi, ora-sı da Tanrıların Bahçesi’ydi. Olympialıların en sevdiği çiçek-lerle ve mermer heykellerle dolu yarım hektarlık bir araziydi. Persephone derse gitmek için bu yolu defalarca yürümüş olsa da bugün farklı hissettirdi. Bahçe bir zalim ve çiçekler de düş-

* Eski Yunanlıların ve Romalıların tanrılarına ayırdıkları en büyük tapınaklarına verdikleri ad. (ç.n.)

manı gibiydi, kokuları havaya karışıyordu. Hanımelinin yoğun kokusu, gülün tatlı kokusuyla karışarak duyularını taciz ediyordu.

Hades ondan burası gibi bir yer yapmasını mı bekliyordu? Eğer altı ay içinde isteğini gerçekleştirmekte başarısız olursa gerçekten de onu Yeraltı Dünyası'nda mahkûm eder miydi?

Persephone cevabı biliyordu. Hades katı bir tanrıydı; kural-lara ve sınırlara inanırdı. Dün bunları açıkça belirtmiş, annesi-nin gazabıyla tehdit ettiğinde bile korkmamıştı.

Persephone, Poseidon'ın havuzunun ve başında miğferi, elinde kalkarıyla çıplak Ares heykelinin yanından geçti. Bah-çedeki tek çıplak tanrı heykeli değildi ve normalde bunu biraz düşünürdü; ama bugün bakışları Ares'in başının üzerindeki geniş boynuzlara kaydı. Kendi boynuzları üzerindeki gizlen-me büyüsunün altında ağırlaştı. New Athens'e taşındığında, boynuzların bir tanrının gücünün kaynağı olduğuna dair bir söylenti duymuştu.

Persephone bunun gerçek olmasını diledi. Artık mesele güce sahip olmak da değildi. Özgürlüğüyle ilgiliydi.

Persephone'nin büyüü hiç uyanmayınca Demeter, *"Sade-ce Kader Tanrıçaları senin için farklı bir yol seçtiler çiçeğim,"* demişti.

"Ne yolu?" diye sormuştu Persephone. *"Yol falan yok, sa-dece camdan hapislananın duvarları var. Benden utandığın için mi beni saklı tutuyorsun?"*

"Gücün olmadığı için seni güvende tutuyorum çiçeğim. Arada fark var."

Persephone, Kader Tanrıçaları'nın onun için nasıl bir yola karar verdiklerinden hâlâ emin değildi ama hapsedilmeden de güvende olabileceğini biliyordu. Bir noktada Demeter'in de

bunu kabul ettiğini düşünüyordu; çünkü Persephone'nin gitmesine izin vermişti. Tabii uzun bir tasma kayışıyla...

Annesinin büyüslüğün kokusunu alınca gerildi, acımtırak ve çiçeksiydi. Demeter yakındaydı.

Demeter yanında beliriverince, "Anne," dedi.

Annesi insan gibi görünüyordu ve bu, sık sık yaptığı bir şey değildi. Demeter fanilerden tiksiniyordu, ona tapınanlara karşı inanılmaz korumacıydı, sadece bir tanrıça olarak konumunu biliyordu. Demeter'in fani maskesi, ilahi görüntüsünden o kadar farklı değildi. Saçları aynı pürüzsüzlükteydi, gözleri parlak yeşildi, teni hâlâ ışıldıyordu ama çatalı boynuzları gizlenmişti. Üzerine oturan zümrüt rengi bir elbise ve altın rengi topuklu ayakkabılar seçmişti. Dışarıdan bakanlar için tamamen kusursuz bir iş kadınının görüntüsüydü.

Persephone, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dün neredeydin?" Demeter'in sesi sertti.

"Sesin, zaten cevabı bildiğini düşünüyormuşsun gibi çıkıyor, o yüzden neden sen söylemiyorsun?"

"Bu konuya alaycılıkla yaklaşma hayatım. Bu çok ciddi bir şey. Niçin Nevernight'taydın?"

Persephone kalp atışının hızlanmasını önlemeye çalıştı. Bir *nymph* mi görmüştü? "Nevernight'ta olduğumu nereden biliyorsun?"

"Nasıl bildiğimi boş ver. Sana bir soru sordum."

"İş için gittim anne. Bugün de gitmem gerekiyor."

"Kesinlikle olmaz," dedi Demeter. "Burada zaman geçirmenin koşullarından birinin tanrılardan uzak durman olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı? Özellikle de Hades'ten."

Annesi tanrının adını bir küfür gibi söylediğinde Persephone irkildi. "Anne, bunu yapmam gerekiyor. Bu benim işim."

“O zaman işinden çıkacaksın.”

“Hayır.”

Demeter’in gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Persephone yirmi dört yıllık yaşamı boyunca annesine asla hayır demediğine emindi. “Ne dedin sen?”

“Hayatımı seviyorum anne. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım.”

“Persephone, bu fani hayatı yaşaman gerekmiyor. Bu... seni değiştiriyor.”

“Güzel. Ben de bunu istiyorum. Her ne olacaksa olsun... Kendim olmak istiyorum ve senin de bunu kabul etmen gerekecek.”

Demeter’in yüzü taş gibi soğudu. Persephone onun ne düşündüğünü biliyordu. *Kendi istediğim şey dışında hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim.*

“Tanrılar hakkında, özellikle de Hades hakkındaki uyarılarına dikkat ediyorum,” diye ekledi Persephone. “Neden korkuyorsun? Beni baştan çıkarmasına izin vereceğimden mi? Bana biraz inancın olsun.”

Demeter’in rengi attı. “Bu ciddi bir konu Persephone,” dedi hırlarcasına.

“Ben de ciddiyim zaten anne.” Saatine baktı. “Gitmem gerekiyor. Derse geç kalacağım.”

Persephone annesinin etrafından dolandı ve bahçeden çıktı. İlerlerken Demeter’in bakışlarının sırtını yaktığını hissedebiliyordu.

Kendini savunduğu için pişman olacaktı, bundan emindi. Asıl soru şuydu: Hasat Tanrıçası hangi cezayı seçecekti?

*

Ders, hızlı alınan notlar ve monoton şekilde anlatılan konularla göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Persephone normalde derslerde dikkatli olurdu ama aklında çok fazla şey vardı. Annesiyle ettiği sohbet içini yiyip bitiriyordu.

Persephone kendini savunduğu için gururlu olsa da Demeter'in sadece parmaklarını şıklatarak onu cam seraya geri gönderebileceğini biliyordu. Ayrıca Lexa'yla konuştuğu şeyleri ve makalesi için araştırmaya nasıl başlayabileceğini düşünüyordu. Bir röportaj yapılmasının gerekli olacağını biliyordu ama Hades'le tekrar kapalı bir alanda olmaya hevesli değildi.

Öğle yemeğinde hâlâ keyifsizdi ve Lexa bunu fark etti.

"Sorun ne?"

Persephone, annesinin onu gözetlediğini arkadaşına nasıl anlatacağını düşündü. En sonunda, "Annemin beni takip ettiğini öğrendim," dedi. "Nevernight'ı öğrenmiş sayılır."

Lexa gözlerini devirdi. "Senin bir yetişkin olduğunun farkında değil mi?"

"Annemin beni asla bir yetişkin olarak göreceğini sanmıyorum." Ona hâlâ Kore diye hitap etmesine bakılırsa asla öyle görmeyi düşünmüyordu.

"Eğlendiğin için sana kendini kötü hissettirmesine izin verme Persephone. İstedığın şeyi yapmanı engellemesine de kesinlikle izin verme."

Fakat bu ondan daha zordu. İtaat etmesi, ölümlülerin dünyasında kalabilmesi anlamına geliyordu ve eğlenceli olmasa bile Persephone'nin istediği buydu.

Öğle yemeğinden sonra Lexa da onunla birlikte Acropolis'e geldi. Nerede çalıştığını görmek için olduğunu iddia etse de Persephone onun Adonis'i görmek istediğinden şüphelendi. Ve

Lexa adamı gördü de; çünkü girişteki masanın yanından geçerken Adonis yollarını kesti.

“Selam,” diyerek gülümsedi. “Lexa’ydı, değil mi? Seni yeniden görmek ne güzel.”

Tanrılar aşkına. Adonis’in büyüüne kapıldığı için Lexa’yı biraz bile suçlayamazdı. Bu adam büyüleyiciydi ve son derece yakışıklı olmasının da yardımı vardı.

Lexa sırttı. “Persephone seninle birlikte çalıştığını söylediğinde inanmadım. Ne tesadüf.”

Adonis, Persephone’ye baktı. “Kesinlikle güzel bir sürpriz oldu. Ne derler bilirsin, dünya küçük.”

Demetri ofisinin kapısından, “Adonis, bir dakikan var mıydı?” diye seslenince hepsi birlikte ona doğru baktı.

“Geliyorum!” Adonis, Lexa’ya döndü. “Seni gördüğüme sevindim. Bir ara hep birlikte dışarı çıkalım.”

“Dikkat et, sözünü tutmak zorunda bırakırız,” diye uyardı Lexa.

“Umarım yaparsınız.”

Adonis, Demetri’nin yanına gitmek için aceleyle uzaklaşınca Lexa da Persephone’ye baktı. “Söylesene, Hades kadar yakışıklı mı?”

Persephone dudak bükme niyetinde değildi ama kıyas kabul etmezdi. Ayrıca kulak çınlatan bir şekilde, “Hayır,” demek niyetinde de değildi.

Fakat dedi.

Lexa tek kaşını havaya kaldırdı ve gülümsedi, sonra öne doğru eğilip Persephone’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Bu akşam görüşürüz. Ah, Adonis’le irtibat halinde kaldığından emin ol. O haklı, birlikte dışarı çıkmalıyız.”

Lexa gidince Persephone eşyalarını masasına bıraktı ve

kahve yapmaya gitti. Öğle yemeğinden sonra kendini yorgun hissediyordu ve yapmak üzere olduğu şey için bütün enerjisine ihtiyacı vardı.

Masasına geri döndüğünde Adonis, Demetri'nin ofisinden çıktı. "Bu hafta sonu."

"Bu hafta sonu mu?" diye tekrarladı Persephone.

"Elemelere gidebiliriz diye düşündüm," dedi. "Bilirsin, Lexa'yla. Aro, Xerxes ve Sybil'i de davet edeceğim."

Elemeler, yaklaşmakta olan Pentatlon'da kendi bölgelerini temsil etmek isteyen yarışmacıların katıldığı bir dizi müsabakadan oluşuyordu. Persephone hiç içinde bulunmamıştı ama geçmişte yarışma hakkında gazete haberleri görmüş ve okumuştur. "Ah... Şey, aslında, onu konuşmadan önce bir konuda bana yardım edebilmeni umuyordum."

Adonis ışık saçtı. "Tabii. Konu neydi?"

"Burada birisi hiç Ölüler Tanrısı hakkında yazı yazdı mı?"

Adonis kahkaha hattı, sonra da kendini durdurdu. "Ah, sen ciddi misin?"

"Fazlasıyla."

"Yani, bu biraz zor."

"Niye?"

"Çünkü Hades bu insanları onunla kumar oynamaya zorluyor falan değil. İnsanlar kendi iradeleriyle yapıyorlar ve sonra da sonuçlarıyla yüzleşiyorlar."

Persephone, "Bu, sonuçlarının doğru veya adil olduğu anlamına gelmiyor," diyerek karşı çıktı.

"Hayır ama kimse sonunun Tartarus olmasını istemez Persephone."

Bu, Demetri'nin ona ilk gününde söylediği şeyle çelişiyor gibiydi: *New Athens Gazetesi* daima gerçeğin peşine düşer.

Hayal kırıklığına uğradığını söylemek az bile kalırdı ve Adonis bunu fark etmiş olmalıydı.

“Bak... eğer bu konuda ciddiysen elimdeki yazıları sana gönderebilirim.”

“Bunu yapar mısın?” diye sordu Persephone.

“Elbette,” dedi ve sırttı. “Bir şartla: Yazdığın yazıyı okumama izin vereceksin.”

Yazısını Adonis’e göndermek ya da görüşünü almakla hiçbir sorunu yoktu. “Anlaştık.”

Adonis dediğini yaptı. Masasına geri döndükten kısa bir süre sonra, Persephone tanrının birkaç ölümlüyle yaptığı detaylı anlaşmalarla ilgili notların ve ses kayıtlarının olduğu bir e-posta aldı. Yazan veya arayan herkes Hades’in kurbanı değildi; bazıları kaybedilen bir pazarlığın ardından hayata veda edenlerin ailelerindendi.

Toplamda yetmiş yedi farklı dosya saydı. Persephone okurken ve dinlerken röportajlardan benzer bir nokta çıkardı: Yardım için Hades’e giden ölümlülerin çoğunun çaresizce bir şeye ihtiyaçları vardı; para, sağlık veya sevgi. Hades, kendi seçimi olan bir oyunda ona karşı kazanırsa ölümlünün istediği her şeyi vermeyi kabul ediyordu.

Fakat eğer kaybederlerse onun merhametine kalıyorlardı. Hades imkânsız bir görev vermekten keyif alıyor gibiydi.

Bir saat kadar geçince Adonis yanına uğrayıp onu kontrol etti. “İşe yarar bir şey buldun mu?”

“Hades’le röportaj yapmak istiyorum,” dedi. “Eğer mümkünse bugün.”

Persephone sabırsızlandığını hissediyordu, bu yazıyı ne kadar erken bastırırsa o kadar iyiydi.

Adonis’in rengi attı. “Sen... ne yapmak istiyorsun?”

“Olayları kendi açısından anlatması için Hades’e bir fırsat vermek isterim,” diye açıkladı. Adonis’in Hades’le ilgili gönderdiği her şey fanilerin açınsındandı ve Persephone, tanrının bu pazarlıkları, ölümlüleri ve onların ahlaksızlıklarını nasıl gördüğünü merak ediyordu. “Anlarsın işte, yazımı yazmadan önce.”

Adonis birkaç defa gözlerini kırptırdı ve en sonunda kelimeleri buldu. “Bu işler öyle yürümüyor Persephone. Bir tanrının işyerine öylece gidip seni dinlemesini talep edemezsin. Yani bir... kurallar var.”

Persephone tek kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünde bağladı. “Kurallar mı?”

“Evet, kurallar. Halkla ilişkiler müdürünü arayarak isteğimizi iletmemiz gerekiyor.”

“Sanıyorum reddedilecek bir rica olacak?”

Adonis bakışlarını kaçırđı, Persephone’nin sorgulaması onu rahatsız ediyormuş gibi kıpırdandı.

“Bak, eğer oraya gidersek en azından cevabımı almak için ona ulaşmaya çalıştığımızı ve bizi geri çevirdiğini söyleyebiliriz. Denemeden bu yazıyı yazamam ve beklemek istemiyorum.”

Nevernight’a istediğim zaman girebiliyorken bekleyemem, diye düşündü. İyiliğini nasıl kullanmayı planladığını gördüğünde Hades onu öptüğüne pişman olacaktı.

Bir süre sonra Adonis iç geçirdi. “Tamam. Demetri’ye çıktığımızı haber vereceğim.”

Adonis arkasına dönmeye başladı ve Persephone onu durdurdu. “Sen... Demetri’ye bundan bahsetmedin, değil mi?”

“Bu yazıyı yazmayı planlıyorsan, hayır.”

“Sır olarak saklayabilir miyiz? Şimdilik.”

Adonis gülümsedi. “Evet, tabii. Sen nasıl istiyorsan Persephone.”

*

Adonis, arabasını Nevernight’ın önündeki kaldırım kenarına park etti. Kırmızı Lexus’u Hades’in obsidiyen kulesinin siyah arka planında göze çarpıyordu. Persephone bu röportajı yapmaya kararlı olsa da bir anlık şüphe duydu. Hades’in iyiliğini bu şekilde kullanabileceğini varsayarak fazla mı cüretkâr davranıyordu?

Adonis yanına geldi. “Gün ışığında farklı görünüyor, değil mi?”

“Evet,” dedi dalgınca. Kule farklı görünüyordu, daha sertti. Parıldayan şehirdeki bir çentikti.

Adonis kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi, o yüzden kapıyı tıklattı ve birinin açmasına fırsat tanımadan geri çekildi. “Evde kimse yok gibi.”

Adonis burada olmayı kesinlikle istemiyordu. Persephone, Adonis’in geceleri sıklıkla tanrının kulübüne gelirken onunla yüzleşme konusunda niye tereddüt ettiğini merak etti.

Adonis kapıya arkasını döndüğünde Persephone kapıyı açmayı denedi... ve açıldı.

“Evet!” dedi kendi kendine.

Adonis arkasını dönüp kafası karışmış bir halde ona baktı. “Sen nasıl... Kilitliydi!”

Persephone omzunu silkti. “Belki yeterince sert çekmemişsindir. Gel.”

Persephone Nevernight’ın içinde kaybolurken Adonis’in “*Yemin ederim kilitliydi,*” dediğini duydu.

Persephone merdivenden inip artık aşına olduğu kulübe girdi. Topuklu ayakkabıları parlak, siyah zeminde tıkırdadı ve ba-

şını kaldırıp yüksek tavanın karanlığına doğru baktı, bu kadın Hades'in ofisinden görülebildiğini biliyordu.

“Merhaba? Evde kimse var mı?” diye seslendi Adonis.

Persephone iki büklüm oldu ve Adonis'e çenesini kapatmasını söyleme dürtüsüne direndi. Aklında, üst kata çıkıp Hades'in ofisine gittiğini ve onu hazırlıksız yakaladığını canlandırmıştı, gerçi bunun harika bir fikir olduğundan o kadar emin değildi. Dün Hades'in kapıyı dağınık bir halde açışını düşündü.

En azından Hades'i şaşırtabilseydi, Minthe'yle aralarında neler olduğuyla ilgili gerçeği öğrenebilirdi.

Sanki düşünceleriyle onu çağırmış gibi kızıl saçlı *nymph* mekânın karanlığından çıkıverdi, üzerinde üstüne oturan siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı. Persephone'nin hatırladığı kadar güzeldi. Bahar Tanrıçası birçok *nymph*'le tanışmış ve arkadaş olmuştu ama onların hiçbiri Minthe kadar haşin görünmüyordu; bunun Ölüler Tanrısı'na hizmet etmesinin sonucu olup olmadığını merak etti.

“Yardım edebilir miyim?” Minthe'nin davetkâr ve boğuk bir sesi vardı; fakat ses tonundaki sertliği gizlememişti.

“Selam.” Adonis, Persephone'nin yanından geçti, birden özgüvenini buluverdi ve elini uzattı. Minthe adamın elini tutup gülümseyince Persephone şaşırdı ve biraz da sinirlendi. “Ben Adonis.”

“Minthe.”

“Burada mı çalışıyorsun?” diye sordu Adonis.

“Ben Lord Hades'in asistanıyım,” diye cevap verdi.

Persephone başka tarafa bakarak gözlerini devirdi. *Asistan* biraz abartılı bir kelime gibiydi.

“Gerçekten mi?” Adonis’in sesi gerçekten şaşırdığını gösteriyordu. “Fakat sen çok güzelsin.”

Bu cidden Adonis’in hatası değildi. *Nymph*’lerin insanların üzerinde böyle bir etkisi vardı; fakat Persephone bekleyemedi, görevi onu sabırsızlanıyordu.

Adonis, Minthe’nin elini gerekenden uzun süre tuttu... Persephone boğazını temizleyince bıraktı.

“Şey... ve bu da Persephone.” Onu gösterdi. Minthe hiçbir şey söylemedi, başıyla selam bile vermedi. “*New Athens Gazetesi*’nden geliyoruz.”

“Yani gazetecisin?” Minthe’nin gözleri parladı. Adonis muhtemelen mesleğine karşı bir ilgisi olduğunu düşündü ama Persephone durumun tam tersi olduğunu biliyordu.

“Aslında Hades’le konuşmak için buradayız,” dedi Persephone. “Buralarda mı?”

Minthe’nin gözleri onu yakıp geçti. “*Lord* Hades’le konuşmak için randevunuz var mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse korkarım sizinle konuşamaz.”

“Ah, şey, bu çok kötü,” dedi Adonis. “Randevu aldığımızda geri geliriz. Persephone?”

Persephone, Adonis’i görmezden gelerek Minthe’ye dik dik baktı. “Lorduna Persephone’nin burada olduğunu ve onunla konuşmak istediğini söyle.” Bu bir emirdi ama Minthe hiç etkilenmeden gülümseyerek Adonis’e bakmaya devam etti.

“Meslektaşın işinde yeni olmalı ve bu yüzden de işlerin nasıl yürüdüğü konusunda biraz cahil. Lord Hades röportaj vermez.”

“Elbette.” Adonis parmaklarını Persephone’nin bileğine yapıştırdı. “Hadi gidelim Persephone. Sana söyledim, uymamız gereken bir protokol var.”

Persephone bileğini tutan parmaklara göz attı ve sonra Adonis'in gözlerinin içine baktı. Ona nasıl baktığından emin değildi ama gözleri yanıyor, öfkeyle kanı kaynıyordu. "*Elini. Üzerimden. Çek.*"

Adonis'in gözleri büyüdü ve onu bıraktı. Persephone dikkatini yeniden Minthe'ye çevirdi.

"Bunun nasıl yürüdüğü konusunda cahil değilim," dedi Persephone. "Fakat Hades'le konuşmayı talep ediyorum."

"*Talep mi ediyorsun?*" Minthe kollarını göğsünde bağladı, kaşları neredeyse saçlarına kadar havaya kalktı ve acımasızca gülümsedi. "Peki. Onu görmeyi *talep ettiğini* söyleyeceğim ama sadece seni geri çevirdiğini duymaktan büyük bir tatmin yaşayacağım için."

Minthe arkasını döndü ve karanlığa karıştı. Persephone, *gerçekten Hades'e söylemeye mi gitti, yoksa bizi dışarı atması için bir dev mi gönderecek*, diye bir anlığına meraka kapıldı.

Adonis, "Neden Hades senin adını bilsin ki?" diye sordu.

Persephone cevap verirken ona bakmadı. "Seninle tanıştığım gece onunla da tanıştım."

Adonis'in sorularının biriktiğini hissedebiliyordu. Sadece sorularını dile getirmeyeceğini umdu.

Minthe tepesi atmış görülerek geri döndü ve bu Persephone'yi neşeyle doldurdu. Özellikle de *nymph*, Hades'in onları geri çevireceğinden o kadar eminken.

Minthe çenesini havaya dikti ve zorlanarak, "Beni takip edin," dedi.

Persephone ona rehber ihtiyacı olmadığını söylemeyi düşündü ama Adonis yanındaydı ve zaten şimdiden merak ediyordu. Dün burada olduğunu veya Ölüler Tanrısı ile yaptığı anlaşmayı öğrenmesini istemiyordu.

Persephone, Adonis'e bir bakış attıktan sonra dün Hades'in peşinden çıktığı dönen merdivende Minthe'nin arkasından ilerledi, altın işlemeli siyah ofis kapısına kadar onu takip etti. Adonis kısık sesle bir ıslık çaldı.

Bugün Persephone çiçekler yerine altına odaklandı. Hades'in altını seçmesinin uygun olduğunu düşündü; sonuçta kendisi Değerli Metallerin Tanrısı'ydı.

Minthe, Hades'in ofisine girmeden önce kapıyı tıklatmadı ve kalçasını kıvıra kıvıra doğruca içeri girdi. Herhalde Hades'in dikkatini kendi üstünde tutmayı umuyordu ama... Persephone, odaya girdiği anda Hades'in bakışlarını üzerinde hissetti. Tanrı, pencerelerin yanındaki yerinden onu bir çeşit avmış gibi süzüyordu; Persephone, onun yukarıdan kendilerini ne kadar zamandır izlediğini merak etti.

Hades'in nasıl kaskatı durduğuna bakılırsa bir süredir orada olduğunu söyleyebilirdi.

Dün Nevernigh'tın kapısına gelip girmeyi talep ettiği zamanın aksine, Hades tamamen derli topluydu. Tanrı, karanlığın zarif bir boşluğuydu ve Persephone ona bu kadar kızgın olmasaydı korkmayı düşünebilirdi.

Minthe duraksayıp başını salladı. "Persephone, lordum."

Kadının sesinde yine o şehvetli tını vardı. Persephone, erkekleri iradesine boyun eğdirmek istediğinde bunu kullandığını düşündü. Belki de Hades'in bir tanrı olduğunu unutmuştu. Minthe kıpırdandı ve tam tanrının arkasında durup tekrar Persephone'ye döndü. "Ve... *arkadaşı*, Adonis."

Adonis'ten bahsedilmesiyle birlikte Hades'in gözleri en sonunda üzerinden ayrıldı; Persephone bir büyüden azat edilmiş gibi hissetti. Hades'in bakışları Adonis'e kaydı ve gözleri ka-

rarırken Minthe'ye başını salladı. "Gidebilirsin Minthe. Teşekkürler."

Minthe gittikten sonra Hades bir bardağı kristal sürahideki kehribar rengi sıvıyla doldurmaya gitti. Oturmalarını söylemedi veya oturmak isterler mi diye sormadı.

Bu iyiye işaret değildi. Görüşmeyi çok kısa tutmaya niyetliydi.

Ardından, "Bu... *davetsiz ziyareti* neye borçluyum?" diye sordu.

Seçtiği kelimeye karşı Persephone'nin gözleri kısıldı. Kendisi de ona aynısını sormak istedi; çünkü Hades'in yaptığı şey buydu, hayatına davetsizce girmişti.

"Lord Hades," dedi ve çantasındaki not defterini çıkardı. Gazeteyi arayıp şikâyetle bulunan her kurbanın adını oraya yazmıştı. "Adonis'le birlikte *New Athens Gazetesi*'nde çalışıyoruz. Sizinle ilgili şikâyetleri araştırıyorduk ve bu konuda bir yorumda bulunur musunuz diye sormak istedik."

Hades bardağı dudaklarına doğru kaldırdı ve bir yudum aldı ama hiçbir şey söylemedi. Persephone'nin yanında duran Adonis gergince güldü. "Persephone araştırıyor. Ben sadece manevi destek için buradayım."

Persephone ona dik dik baktı. *Korkak.*

"O suçlarımın listesi mi?" Hades'in gözleri kapkara ve duygudan yoksundu. Persephone, *ruhları da diyarında bu şekilde mi karşılıyor,* diye merak etti.

Hades'in sorusunu görmezden geldi ve listedeki birkaç ismi okudu. Bir müddet sonra başını kaldırıp baktı. "Bu insanları hatırlıyor musunuz?"

İçkisinden ağır ağır bir yudum aldı. "Her ruhu hatırlarım."

"Ve her pazarlığı?"

Hades'in gözleri kısıldı ve bir an için onu inceledi. "Sadede gel Persephone. Lafı dolandırma. Geçmişte bu konuda hiç sıkıntın olmadı. Neden şimdi var?"

Persephone, Adonis'in ona baktığını hissetti. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilerek Hades'e döndü. Sanki birbirlerini iki günden fazladır tanıyorlarmış gibi imada bulunmuştu. "Ölümlülere sizinle kumar oynarlarsa ve kazanırlarsa arzuladıkları şeyi vermeyi kabul ediyorsunuz."

"Bütün fanilerle değil ve bütün arzularını da değil," dedi.

"Ah, bağışlayın. Mahvettiğiniz hayatlar konusunda seçicisiniz."

Hades'in yüzü sertleşti. "Ben hayatları mahvetmiyorum."

"Anlaşmanızın şartlarını, kazandıktan sonra söylüyorsunuz! Bu aldatmadır."

"Şartlar açık; detayların ne olacağını karar veren ben olurum. Bu, senin dediğin gibi, aldatma değil. Bu kumar."

"Kişilere kusurlu oldukları konuda meydan okuyorsunuz. En karanlık sırlarını önlerine seriyor..."

"Hayatlarını mahvettikleri şeyle ilgili meydan okuyorum. Üstesinden gelmek veya boyun eğmek onların seçimi."

Persephone gözlerini ona dikip baktı. Hades, bu konuşmayı daha önce binlerce defa yapmış gibi duygusuz bir tonla konuşuyordu. "Peki kusurlu oldukları şeyi nasıl biliyorsunuz?"

Persephone'nin beklediği cevap buydu ve sorusuyla birlikte Hades'in yüzünden ahlaksız bir gülümseme geçti. Bu, onu resmen dönüştürdü ve gizlenme büyüünün altındaki tanrıyı hissettirdi. "Ben ruha kadar görürüm," dedi. "Ruha yük olan şeyi, ruhu bozan şeyi, mahveden şeyi... ve ona meydan okurum."

Fakat bana baktığında ne görüyorsun?

Persephone, o sırlarını bilirken kendisinin onun hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünmekten nefret etti.

Sonra patladı. "Sen gelmiş geçmiş en kötü tanrısın!"

Hades irkildi ama çabucak toparlandı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Persephone..." diye uyardı Adonis ama Hades'in sıcak, bariton sesi onu hızla böldü.

"Ben bu fanilere yardım ediyorum." Persephone'ye doğru tedbirli bir adım attı.

"Nasıl? Onlara olanaksız bir pazarlık sunarak mı? Bağımlılığından uzak dur ya da hayatını kaybet? Bu gerçekten saçmalık Hades."

"Başarıya ulaştım," diyerek karşı çıktı tanrı.

"Öyle mi? Başarın ne peki? Sanırım her türlü kazandığın için senin için önemli değil, doğru mu? Bütün ruhlar belli bir noktada sana gelir."

Hades'in bakışları taş gibi oldu ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için yaklaştı; fakat o önüne gelemeden Adonis, Persephone'yle ikisinin arasına girdi. Hades'in gözleri tutuştu ve bileğinin tek hareketiyle Adonis gevşeyip yere yığıldı.

"*Ne yaptın sen?*" Tanrıça, arkadaşına uzanmaya yeltendi; ancak Hades bileklerini kavrayıp onu ayakta tuttu ve kendine doğru çekti. Persephone nefesini tuttu, sıcaklığını hissedebildiği ve kokusunu alabildiği kadar yakın olmak istemiyordu.

Hades konuştuğunda nefesi Persephone'nin dudaklarını okşadı. "Sana söylemem gereken şeyi onun duymasını istemediğini varsayıyorum. Endişelenme. Hafızasını sildiğimde senden iyilik istemeyeceğim."

Tanrıyla göz göze gelmek için başını geriye doğru yatırırken, "Ah, ne kadar da nazıksın," dedi alayla. Hades üzerine

doğru eğildi, Persephone'nin sırtının üstüne düşmesini engelleyen tek şey bileklerini tutan ellerdi.

"Size verdiğim lütfu kullanarak izinsizce neler yapıyorsunuz böyle Leydi Persephone?" Sesi alçaktı, bu türden bir sohbet için fazla alçaktı. Bir âşığın sesiydi, sıcak ve ateşliydi.

"Lütfunu nasıl kullanmam gerektiğini hiç belirtmedin."

Hades'in gözleri hafifçe kısıldı. "Belirtmedim, gerçi *bu* faniyi bölgeme sürüklememen gerektiğini bilmeni beklerdim."

Gözlerini kısma sırası Persephone'daydı. "Onu tanıyor musun?"

Hades soruyu dikkate almadı. "Benim hakkımda bir yazı yazmayı mı planlıyorsun? Söylesene Leydi Persephone, benimle yaşadığın tecrübeyi detaylıca anlatacak mısın? Beni pervasızca masana davet ettiğini, sana kart oyununu öğretmem için yalvardığını..."

"Yalvarmadım!"

"Karşımdayken o güzel başından ayak parmaklarına kadar nasıl kızardığını söyleyecek misin? Nefesini nasıl kestiğimi..."

"Kapa çeneni!"

Hades konuşurken eğilerek yaklaştı. "Sana yaptığımı iyiliği anlatacak mısın, yoksa çok mu utanıyorsun?"

"Dur!"

Persephone geriye doğru çekildi ama Hades onu bıraksa da konuşmayı bitirmemişti. "Yaptığın seçimler için beni suçlayabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Altı aylığına *benimsin*; bu da eğer benim hakkımda bir şey yazarsan sonuçları olmasını sağlayacağım anlamına geliyor."

Persephone, adamın sahiplenici kelimeleri karşısında titremek için kendini zorladı. Hades konuşurken sakindi ve bu

Persephone'yi tedirgin etti; çünkü edindiği izlenime göre Hades içten içe sakin olmaktan çok uzaktı.

Persephone, "Senin hakkında söyledikleri şey doğru," derken göğsü şişip iniyordu. "Hiçbir duaya kulak vermiyorsun. Merhamet etmiyorsun."

Hades'in yüzü bomboş kaldı. "Ölümler Tanrısı'na kimse dua etmez leydim ve ettiklerindeyse çok geç olur."

Hades elini sallayınca Adonis uyanıp hızla nefes aldı. Hızlıca kalkıp oturdu ve etrafına bakındı. Gözleri Hades'e çevrilince apar topar ayağa fırladı. "Ü-üzgünüm," dedi. Gözlerini yere dikti ve Hades'le göz göze gelmedi.

"Başka sorunuza cevap vermeyeceğim," dedi Hades. "Minthe size çıkışı gösterecek."

Hades arkasını döndü ve Minthe anında beliriverdi. Saçları ve gözleri alev alevdi, Persephone'ye odaklanmıştı. Persephone'nin aklından, Hades'le ikisinin göz korkutan bir çift olacaklarına dair anlık bir düşünce geçti ve bundan hiç hoşlanmadı.

Adonis'le birlikte gitmek için arkalarını döndükleri sırada Hades'in, "Persephone," diyen sesi dikkatini talep etti. Persephone kapıda duraksadı ve arkasına baktı. "Adını bu akşamki konuk listeme ekleteceğim."

Hâlâ bu akşam gelmesini mi bekliyordu? Kalbi midesine iniverdi. Düşüncesiz davranışı için cezasına ne türden bir eziyet ekleyecekti? Persephone anlamayı yapmıştı ve şimdiden ona bir iyilik borcu vardı.

Bir an için Hades'e baktı ve tanrının bütün karanlığı bir bulanıklık halinde birleşmiş gibi görüldü. Gözleri dışında, onlar gecenin içindeki bir yangın gibi alev alevdi.

Persephone, Adonis'in şoke olmuş ifadesini görmezden gelerek uzun adımlarla ofisten çıktı.

Nevernight'ın dışına çıktıkları anda Adonis, "Pekâlâ, bu ilginçti," diye homurdandı.

Persephone doğru düzgün dinlemiyordu. Hades'in ofisinde vuku bulan şeyle dikkati fazlasıyla dağılmıştı. Tanrının gücünü suistimal etmesi ve *yardım ettiğine* dair yozlaşmış inancı karşısında dehşete düşmüştü.

Arabaya bindiklerinde Adonis, "Hades'le daha önce sadece bir defa karşılaştığını mı söyledin?" diye sordu.

"Efendim?"

"Hades'le, daha önce sadece bir defa mı karşılaştın?"

Persephone bir an için ona gözlerini dikip baktı. Hades, Adonis'in hafızasını sileceğini söylemişti; fakat şu sorusuna bakınca bunun işe yarayıp yaramadığını merak etti.

Tereddütle, "Evet," dedi. "Niye ki?"

Adonis omzunu silkti. "İkinizin arasında çok fazla gerilim var gibi görünüyordu, sanki... bir geçmişiniz varmış gibi."

Aralarındaki birkaç saatlik geçmiş nasıl olur da bir ömürlükmiş gibi hissettirirdi? Neden Hades'i masaya davet etmişti? Yaşadığı müddetçe o karardan pişmanlık duyacağını biliyordu. Bu türden anlaşmaların pençeleri olurdu ve bundan yara almadan kurtulmasına imkân yoktu. Çok fazla şey tehlikedeydi, yasak olan çok fazla şey vardı. Persephone'nin özgürlüğü buna bağlıydı. Tehditse dört bir yandan geliyordu.

Adonis, "Persephone?" dedi.

Persephone derin bir nefes aldı. "Hayır. Geçmişimiz yok."

BÖLÜM VI

Styx*

Yeraltı Dünyası'nda tura çıkarken ne giyerdiniz?

Hades'in ofisinden çıktığından beri Persephone'nin kendine sorduğu bir soruydu bu. Daha fazla soru sormalıydı. Yürüyecekler miydi? Aşağıda hava nasıl olacaktı? Sırf Hades'in tepkisini görmek için yoga taytı giyip gitmeyi düşündü ama sonra Nevernight'a gireceğini ve onların bir kıyafet zorunluluğu olduğunu hatırladı.

Sonunda düşük yakalı, kısa, gümüş rengi bir elbiseyi ve ışıltılar saçan topuklu ayakkabıları seçti. Hades'in kulübünün önünde otobüsten indi. Girişe yaklaşırken inanılmaz uzun sıradakilerin kendisine attığı kıskanç bakışları dikkate almadı. Kapıda bekleyen dev Duncan değildi ama yine de bir devdi. Persephone, ona karşı davranışı yüzünden Hades'in canavarı nasıl cezalandırdığını merak etti. İtiraf etmesi gerekiyordu ki Ölüler Tanrısı o anda kendisini şaşırtmıştı; onu bir tanrıça olduğu için değil, bir kadın olduğu için savunmuştu.

* Mitolojide, yaşayanlar dünyası ile Yeraltı Dünyası'nı birbirinden ayıran nehirdir. (ç.n.)

Tanrının birçok kusuruna rağmen, Persephone buna saygı duymak zorundaydı.

“Adım...” diye başladı.

“Kendinizi tanıtmamanıza lüzum yok leydim,” dedi dev.

Persephone kızarak sırada kendisine yakın olanların bunu duymadığını umdu. Dev uzandı ve kapıyı açarken başını eğdi. Bu yaratık onu nasıl tanımıştı? Hades’in ona yaptığı iyilik görüldüğünden fazla mıydı? Bir şekilde gözle görülen cinsten miydi?

Persephone devin gözlerine baktı. “Adın ne?”

Yaratık şaşkınlığa uğradı. “Mekonnen leydim.”

“Mekonnen,” diyerek gülümsedi. “Bana Persephone de lütfen.”

Devin gözleri kocaman oldu. “Leydim, yapamam. Lord Hades, o...”

“Ben Lord Hades’le konuşacağım.” Elini devin koluna koydu. “Bana Persephone de.”

Mekonnen çarpık bir şekilde gülümsedi ve sonra elini dramatik bir havayla sallayarak belinden eğildi. “Persephone.”

Persephone kahkaha atarak başını iki yana salladı. Eğilme-
siyle ilgili onunla daha sonra konuşacaktı ama şimdilik eğer
ona bir daha “leydim” demezse bunu bir zafer olarak görecekti.

Kulübe girdi ve piste doğru ilerledi ama tam basamakların
sonuna vardığında bir *satyr** kendisine yaklaştı. Siyah gömle-
ği, kabarık kara saçları, keçisakalı ve başından kıvrılarak çıkan
siyah boynuzlarıyla yakışıklıydı.

“Leydi Persephone?” diye sordu.

* Mitolojide belinden aşağısı keçi, üst tarafı insan olan canlılardır. (ç.n.)

“Sadece Persephone,” dedi. “Lütfen.”

“Özür dilerim Leydi Persephone. Ben Lord Hades’in emirlerine göre konuşurum.”

Bu konuşmayı herkesle yapacak mıydı? “Lord Hades’in bana nasıl hitap edileceğiyle ilgili bir şey demeye hakkı yok.” Gülümsedi. “Bana Persephone deyin.”

Satyr’in dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Sizden şimdiden hoşlandım. Ben Ilias. Lord Hades kendisi adına özürlerini iletmemi istedi. Biraz meşgul ve sizi ofisine götürmemi emretti. İşinin uzun sürmeyeceğine söz veriyor.”

Persephone onun neyle meşgul olduğunu merak etti. Belki de başka bir faniyle korkunç bir anlaşma yapıyordu... ya da Minthe’yle birlikteydi. “Ben barda beklerim.”

“Korkarım bu mümkün değil.”

“Başka bir emir mi?” diye sordu.

Ilias mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Maalesef buna itaat edilmesi gerekiyor Persephone.”

Bu tepesini attırdı ama sonuçta Ilias’ın hatası değildi. Satyr’e gülümsedi. “Öyleyse sadece senin için. Önden buyur.”

Artan kalabalığı yararak geçen satyr’i takip etti ve Hades’in ofisine giden tanıdık yolda ilerledi. O da peşinden içeri girince Persephone şaşırdı. Satyr, sabah Hades’in kendisine içki aldığı bara doğru yürüdü. “Size bir şey ikram edebilir miyim? Belki şarap?”

“Evet lütfen. Eğer varsa büyük bardakta olsun.” Eğer akşamı Hades’le birlikte, yeraltında geçirecekse elinde bir içki olsun isterdi.

“Hemen geliyor!”

Satyr öyle neşeliydi ki Persephone onun Hades için çalıştığına inanmakta zorlandı. Öte yandan, Antoni de tanrıya saygı

duyuyor gibiydi. Ilias'ın da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

Satyr'ın bir şarap şişesi seçmesini ve mantarı açmaya koyulmasını izledi. Bir müddet sonra, "Niçin Hades'e hizmet ediyorsun?" diye sordu.

"Ben Lord Hades'e hizmet etmiyorum. Onun için çalışıyorum. Arada bir fark var."

Gayet adildi. "Öyleyse niçin onun için çalışıyorsun?"

"Lord Hades çok cömerttir," diye açıkladı. "Onun hakkında duyduğunuz her şeye inanmayın. Çoğu doğru değil."

Bu ilgisini çekti. "Bana doğru olmayan bir şey söyle."

Satyr, ona şarap doldururken güldü ve kadehi masanın üstünden kaydırıldı.

"Teşekkür ederim."

"Benim için zevk." Başını hafifçe eğip elini göğsüne koydu. Ilias ona yeniden baktığında Persephone ciddiyeti karşısında şaşırıldı. "Hades'in kendi âlemi konusunda koruyucu olduğunu söylerler ve bu doğru olsa da güçle ilgili değil. İnsanlarına değer verir, onları korur ve herhangi birine zarar gelirse bunu şahsen üstüne alır. Eğer ona aitsen seni kurtarmak için dünyayı parçalara ayırır."

Persephone titredi. "Ben ona ait değilim."

Ilias gülümsedi. "Evet, öylesiniz, yoksa ofisinde size şarap ikram ediyor olmazdım." Eğilerek selam verdi. "Eğer herhangi bir şey isterseniz adımı seslenmeniz yeterli olur."

Bunu söyledikten sonra Ilias gitti ve Persephone sessizlik içinde kaldı. Hades'in ofisi sessizdi hatta şömineden bile çıtırtı çıkmıyordu. Sessizliğin Tartarus'taki bir ceza biçimi olup olmadığını merak etti. Onu kesinlikle deli ederdi.

Bir müddet sonra kulübün ana katına bakan cam duvara

doğru yürüdü. Olympialılar bir zamanlar bulutlarda yaşarken ve yeryüzüne yukarıdan bakarken böyle hissediyorlarmış gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Aşağıdaki fanileri inceledi. İlk bakışta arkadaş gruplarını ve çiftleri gördü; ellerindeki içkilerle endişeleri yitip gitmişti. Onlar için bu eğlence ve zevk gecesi idi; kendisinin ilk ziyaretinden pek de farklı değildi. Ancak diğerleri için Nevernight'ı ziyaret etmeleri umut anlamına geliyordu.

Öyle olanları bir bir seçti. Hades'in anlaşmalarını yaptığı ikinci kata çıkan dönen merdivene büyük bir arzuyla bakmaları onları ele veriyordu. Stresle çöken omuzlarını, endişeyle terleyen alınlarını, çaresizliğin katı duruşunu dikkatle inceledi.

Görüntü onu üzdü ama Hades'in oyunlarına düşmemeleri için çok yakında uyarılacaklardı. Bundan emin olacaktı.

Cama arkasını dönüp Hades'in masasına yaklaştı; topraktan çıkarılmış ve cilalanmış gibi görünen koca bir obsidiyen parçasıydı. Persephone masanın Yeraltı'ndan gelip gelmediğini merak etti.

Parmaklarını masanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Persephone'nin yapışkanlı notlarla kaplı ve fotoğraflarla kişiselleştirdiği masasının aksine, Hades'in masası karmaşadan uzaktı. Kaşlarını çatı. Bu moral bozucuydu; masadan işe yarar bir şeyler toplamayı ummuştu fakat bu masanın çekmeceleri bile yoktu.

İç geçirdi ve arkasını döndü, Minthe'nin Hades'in masasının arkasındaki bir geçitten belirmediğini hatırlıyordu. Şimdi duvara baktığında orada bir kapının olduğuna dair hiçbir emare yoktu. Biraz daha yaklaşıp duvarı incelemek için öne eğildi... Döndü.

Muhtemelen kapı Hades'in büyüüne cevap veriyordu, öyleyse Persephone'ye verdiği ayrıcalık işe yaramalıydı. Elini pürüzsüz yüzeyde gezdirdi; ta ki eli duvarın içine gömülünceye kadar. Nefesi kesildi ve hızla geri çekildi, kalbi deli gibi atıyordu. Elinin önünü arkasını inceledi ama yara falan yoktu.

Ardından merakı galip geldi ve omzunun üstünden baktıktan sonra tekrar deneyip duvarı daha çok itti. Duvar adeta sıvıymış gibi yol veriyordu, diğer tarafa adım attığında kendini sıra sıra kristal avizelerin olduğu bir koridorda buldu. Işık yüzünden ayakları gölgede kaldı ve öne doğru bir adım attığında düşüp keskin bir şeyin üzerine sertçe indi.

Çarpışma nefesini kesti. Panikledi, nefes alıp verişini normale dönene kadar hızlı hızlı soludu. İşte o zaman bir basamağın üstüne düştüğünü fark etti. Tepesindeki ışık merdivene doğru düzgün ulaşmıyordu bile.

Yan tarafındaki keskin acıya rağmen ayağa kalkmaya çabaladı. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp ardında bıraktı, dik bir eğimle basamaklardan inmeye koyuldu. Tek elini yan tarafına bastırdı, diğer elini de duvarda tuttu. Tekrar düşerse kaburgalarını kırmaktan korkuyordu.

Persephone düz zemine ulaştığında bacakları ve yan tarafı sızladı. İleride kör edici ama puslu bir ışık, mağarayı andıran bir açıklığı dolduruyordu. O tarafa doğru sendeleyerek ilerledi. Beyaz çiçeklerin tomurcuklandığı uzun, yeşil çimenlerle dolu bir tarlanın içine girdi. Uzaklarda obsidiyen bir saray göğe doğru uzanıyordu. Yıldırım ve gök gürültüsüyle dolu bulutlar gibi güzel ancak meşumdu. Arkasına baktığında büyük, siyah bir dağdan aşağı indiğini fark etti.

Demek burası Yeraltı Dünyası, diye düşündü. Çok normal, çok güzel görünüyordu. Dünyanın altındaki tamamen bambaş-

ka bir dünya gibiydi. Burada gökyüzü engin ve parlaktı ama güneş görünmüyordu. Hava ne sıcak ne de soğuktu; öte yandan çimenleri ve saçlarını uçuşturan esinti Persephone'yi titretti. Ayrıca rüzgâr karışık kokuları da taşıdı; tatlı çiçekler, baharat ve kül. Hades de böyle kokuyordu. Persephone ciğerlerini doldurmak istedi ama düşüşünden sonra aldığı yüzeysel soluklar bile canını yakıyordu.

Dağın ağzından biraz daha uzaklaştı, kollarını göğsünde bağladı, narin beyaz çiçeklere dokunarak solmalarına sebep olmaktan korkuyordu. Ne kadar yürürse Hades'e karşı o kadar öfkeleniyordu.

Etrafı bereketli bitki örtüsüyle çevriliydi. Bir parçası yeraltının kül, duman ve ateşle dolu olmasını istemişti ancak bulduğu şey... hayattı.

Eğer Hades böyle bir şey yaratmakta uzmansa niçin Persephone'ye böyle bir görev vermişti?

Saraydan başka bir rotası olmadan yürümeye devam etti. Devasa tarlanın ötesinde görebildiği tek şey o saraydı. Peşinden henüz kimsenin gelmemiş olmasına şaşırdı; Hades'in Yeraltı Dünyası'nın girişini koruyan üç başlı bir köpeği olduğunu duymuştu. Bu yerden tanınmadan geçip gitmesine yardım eden şey Hades'in iyiliği miydi?

Ancak Persephone birinin gelmesini diliyor sayılırdı; çünkü ne kadar uzun süre yürürse ve ne kadar zorlukla solursa yan tarafı o kadar çok acıyordu.

Çok geçmeden yolunun bir nehirle kesildiğini fark etti. Huzursuz edici bir su kaynağıydı, karanlıktı ve çalkalanıyordu, o kadar genişti ki Persephone yalnızca diğer taraftaki belli belirsiz yeşilliği görebiliyordu.

Bu Styx olmalı, diye düşündü. Yeraltı Dünyası'nın sınırlarını belirliyordu ve bir *daimon** olan, aynı zamanda yol gösterici de denilen Charon** tarafından korunduğu biliniyordu. Kayığıyla ruhları Yeraltına götürürdü ama Persephone ne *daimon* görüyordu ne de kayık. Yalnızca çiçekler vardı, bereketli nergisler nehrin kenarına yayılıyordu.

Bunu nasıl geçecekti ki? Geri dönüp dağa baktı, artık gen dönemeyecek kadar uzağa gelmişti. İyi bir yüzücüydü ancak yan tarafındaki acı onu yavaşlatabilirdi. Nehir genişliği dışında sessiz görünüyordu. Sadece karanlık, derin su.

Persephone birkaç adım daha atıp nehrin kıyısına yanaştı. Islak, kaygan ve dikti. Bayır boyunca büyüyen çiçekler beyaz bir deniz yaratmıştı, yağlı andıran suyla tuhaf bir zıtlık oluşturuyordu. Suyu ayağıyla şöyle bir test ettikten sonra nehre komple daldı. Su soğuktu ve nefes alıp verişini zorlaştı, bu da yan tarafındaki acıyı daha da kötü hale getirdi.

Tam doğru düzgün bir hız oturtmuştu ki bir şey ayak bileğini kavradı ve çekti. Daha çığlık atamadan suyun altına çekiliverdi.

Persephone tekmeler atıp pençeledi ama ne kadar çaba sarf ederse o şeyin tutuşu o kadar sıkılaştı ve daha hızlı hareket ederek nehrin derinlerine indi. Kendisini neyin yakaladığını görmek için dönüp bakmaya çalıştı ama acı veren bir spazmı haykırdı ve sular ağzına dolup boğazından aşağı aktı.

Ardından bir şey el bileğini kavradı, Persephone'yi sertçe çekerek ayağını tutan şeyin durmasına sebep oldu. Bileğini neyin tuttuğuna bakınca çığlık atmaya çalıştı ama onun yerine içini suyla doldurdu.

* Yunan mitolojisinde doğüstü, doğası insan ile tanrısallık arasında olan bir varlık.

Tanrıdan düşük, insandan üstündür. Türkçeye cin olarak geçmiştir. (ç.n.)

** Ölü ruhları Styx Nehri'nin karşısına geçiren kayıkçı. (ç.n.)

Bu bir cesetti. Bomboş iki göz ona bakıyordu, cesedin iskeletten yüzüne hâlâ tutunan deri parçaları vardı.

Biri aşağı biri yukarı çekerken aralarında kaldı, vücudunu çekip esneterek canını yakıyorlardı. Çok geçmeden iki ceset daha onlara katılarak geriye kalan uzuvlarını tuttu. Cığerlerin yandı ve göğsü sızladı, gözlerinin arkasında artan baskıyı hissetti.

Yeraltı Dünyası'nda öleceğim.

Fakat sonra ölülerden biri diğerlerine saldırmak için onu bıraktı ve hemen ardından diğerleri de birbirine girdi. Persephone fırsatı kaçırmadı ve becerebildiği kadar hızlı yüzdü. Güçsüz ve yorgundu fakat Hades'in, nehrin yüzeyini aydınlatan tuhaf göğünü görebiliyordu. Vaat ettiği özgürlük ve hava Persephone'yi harekete geçirdi.

Tam yüzeye çıktığı sırada ölülerden biri ona yetişti. Keskin bir şey omzuna girdi ve yeniden onu aşağı çekti. Bu defa, nehrin kenarından bileğini kavramayı ve onu sudan çıkarmayı başaran biri tarafından kurtarıldı. Ölü şey büyük bir şiddetle onu bıraktı. Persephone'nin içinden bir çığlık koptu ve aniden içini havayla dolduramadı.

Altındaki sert zemini hissetmesinin ardından, ahenkli bir ses nefes almasını emretti.

Alamaması acının ve yorgunluğun birleşimiydi. Sonra ağzına bir şeyin dayandığını hissettiği sırada cığerleri havayla doldu. Yan dönüp nefes nefese kaldı, cığerlerindeki suyu ciğerlere boşalttı. Suyu çıkardıktan sonra bitkinlikten sırtüstü yığılıp kaldı.

Tepesinde bir adamın yüzü belirdi. Altın rengi bukleleri ve bronz teni Persephone'ye güneş ışığını anımsattı; fakat en çok

hoşuna giden gözleri oldu. Adamın gözleri altın rengiydi ve merakla doluydu.

Persephone şaşkınlıkla, “Sen bir tanrısın,” dedi.

Adam gülümseyip yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkardı.
“Öyleyim.”

“Hades değilsin.”

“Hayır.” Keyifli görünüyordu. “Ben Hermes.”

Persephone, “Ah,” dedi ve başını geriye bıraktı.

“Ah mı?”

“Evet, ah.”

Hermes sırıttı. “Yani beni duydun?”

Persephone gözlerini devirdi. “Kurnazlık ve Hırsızlık Tanrısı.”

“Kusura bakma ama hile, takas, ticaret, tüccar, yol, spor, yolcular, atletler ve hanedan armacılığını unuttun...”

“Hanedan armacılığını nasıl unutabildim?” diye sordu boş boş ve ardından titreyerek gözlerini loş gökyüzüne dikti.

Hermes, “Üşüyor musun?” diye sordu.

“Şey, az önce bir nehirden dışarı çıkarıldım.”

Hermes pelerinini çıkardı ve üzerine örttü. Kumaş tenine yapıştı ve o zaman Nevernight’a gelirken giydiği kısa, gümüş rengi elbiseyi hatırladı.

Persephone kızardı. “Teşekkür ederim.”

“Benim için zevk,” dedi Hermes onu izlemeyi sürdürerek.
“Kim olduğunu tahmin mi edeyim?”

“Ah evet. Eğlen bakalım,” dedi.

Hermes bir an ciddileşti ve parmağını dolgun dudaklarına vurdu. “Hımm. Bence sen Cinsel Gerginlik Tanrıçasısın.”

Persephone kahkahaya boğuldu. “Sanırım o Aphrodite.”

“Cinsel gerilim mi dedim? Hades’in cinsel gerilimi demek istemiştin.”

Kelimelerin ağızından çıkmasıyla saf bir güç dalgasının Hermes'i geriye savurması bir oldu. Yere çarptığında vücudu yeri sarstı, toprak ve kayaları etrafa saçtı.

Persephone hissettiği acıya rağmen kalkıp oturdu ve dönüp baktığında Hades'i jilet gibi siyah takım elbisesiyle tepesinde dururken buldu. Tanrının gözleri kara kara parladı ve burun delikleri genişledi.

Persephone ona, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Hades, "Sabrımı ve sana yaptığım iyiliğin sınırlarını zorluyorsun tanrıça," diye cevap verdi.

Hermes enkazın arasından yara almadan çıkarak, "Demek bir tanrıçasın!" dedi neşeyle.

Persephone, Hades'e dik dik baktı.

"Sırrını tutacak, yoksa kendini Tartarus'ta bulur."

Hermes kollarındaki ve göğsündeki tozu toprağı silkeledi. "Biliyor musun Hades, her şeyin tehditten ibaret olması gerekmiyor. Arada sırada sormayı deneyebilirsin. Mesela beni Yeraltı'nın bir ucuna fırlatmak yerine tanrıçandan uzak durmamı söyleyebilirdin."

"Ben onun tanrıçası değilim! Ve sen..." Hızla Hades'e döndü. Hermes'in kaşlarıysa keyifle havaya kalktı. Persephone ayağa kalkmak için çabaladı çünkü şu ana kadar ikisine de yerden kötü kötü bakıyordu. "Ona karşı daha iyi olabilirdin. Beni senin nehrinden kurtardı!"

Ayağa kalktığı anda hareket ettiğine pişman oldu. Başının döndüğünü ve midesinin bulandığını hissetti.

"Eğer beni bekleseydin nehrinden kurtarılmama gerek kalmazdı!"

"Doğru tabii çünkü sen meşguldün." Persephone gözlerini devirdi. "Bu ne anlama geliyor kim bilir?"

“Sana bir sözlük getireyim mi?”

Hermes kahkaha attı ve Hades ona döndü. “Sen niye hâlâ buradasın?”

Persephone olduğu yerde sallandı ve Hades ileri atılıp onu yere çarpmadan önce yakaladı. Tanrıya değen yan tarafı acıdı ve inledi.

Hades, “Sorun ne?” diye sordu.

“Merdivenlerden yuvarlandım. Sanırım ben...” Persephone bir nefes aldı ve irkildi. “Sanırım kaburgalarımı incittim.”

Hades’le göz göze geldiğinde tanrıyı endişeli görmek onu şaşırttı ve Ilias’ın söylediklerini hatırlattı, *kendi âleminde herhangi birine zarar gelirse bunu şahsen üstüne alınır.*

“Sorun değil,” diye fısıldadı Persephone. “Ben iyiyim.”

Hermes, “Omzunda da epey kötü bir kesik var,” dedi.

Hades’in öfkesi, gördüğü endişeyi yakıp yok etti. Çenesi gerildi ve Persephone’yi kaldırıp kollarına aldı. Onu sarsmamak konusunda dikkatli davranıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Persephone.

“Sarayıma,” dedi ve ışınlanarak Hermes’i nehir kenarında bir başına bıraktı.

İyiliğin Dokunuşu

“İyi misin?” diye sordu Hades.

Işınlandıklarında Persephone gözlerini kapattı çünkü bu genelde başını döndürüyordu. Başını kaldırıp tanrıyla göz göze geldiğinde başını salladı.

Hades onu siyah ipek örtüyle kaplı yatağın kenarına bıraktı. Persephone etrafına bakındığında Hades’in onu bir yatak odasına getirdiğini anladı. Parlak obsidiyen duvarları ve zeminiyle burası ona Nevernight’ı hatırlattı. Bütün siyahlığına rağmen oda rahat görünüyordu. Belki yatağın karşısında gürül gürül yanan şömineyle, ayaklarının dibindeki kürk halıyla belki de koyu yeşil ağaçların olduğu ormana bakan balkonun Fransız kapılarıyla ilgisi vardı.

Hades önünde diz çöktü ve Persephone biraz paniklediğini hissetti, elleri titriyordu. “Ne yapıyorsun?”

Hades hiçbir şey söylemeden Hermes’in pelerinini üzerinden çekti. Persephone hazırlıklı değildi, yoksa vermemek için savaşırdı; onun yerine hareketsizleşerek Hades’in bakışlarına maruz kaldı. Hades geriye doğru çekildi ve topuklarının üze-

rine oturarak gözlerini Persephone'nin vücudunda gezdirdi. Parçalanmış omzunda uzun süre oyalandı, gümüş rengi elbisesinin tutunduğu her yeri inceliyordu. Persephone tek kolunu göğsüne sardı, Hades dizlerinin üzerine kalkıp kollarını onun iki yanına koyarken biraz mahremiyet sağlamaya çalışıyordu. Bu açıdan tanrının yüzü onunkiyile aynı seviyedeydi. Konuştuğunda adamın dudaklarından çıkan viski kokulu nefesini hissetti.

“Hangi taraf?” diye sordu Hades.

Persephone bir an için gözlerini ondan ayırmadan adamın eline uzandı ve yan tarafına bastırdı. Persephone kendi cüretkârlığına şaşırdı ama Hades'in sıcak, şifalı dokunuşuyla ödüllendirildi. İnleyerek tanrıya doğru eğildi. Eğer şu anda birisi odaya girse, Hades'in duruş şekline bakarak Persephone'nın kalbini dinlediğini düşünebilirdi. Bacaklarının arasına dayanmış, başını yana çevirmişti.

Persephone birkaç derin nefes aldıktan sonra yaralanan kaburgalarının sızısını artık hissetmemeye başladı. Bir süre sonra Hades ona doğru döndü ama geri çekilmedi.

“Daha iyi mi?” Adamın sesi kısıktı, teninin üzerinde gezen boğuk bir fısıltıdan ibaretti. Persephone titreme dürtüsünü bastırdı.

“Evet.”

Hades ayağa kalkıp, “Sıra omzunda,” dedi.

Persephone yaraya bakmak için başını çevirmeye yeltendi ama Hades elini yanağına koyarak onu durdurdu.

“Hayır,” dedi Hades. “Bakmasan daha iyi.”

Ardından Hades ona arkasını döndü ve bitişikteki bir odaya girdi, Persephone akan suyun sesini duydu. Hades'in geri

dönmesini beklerken yan yatarak dinlendi, yorgun gözlerini kapatmak istiyordu.

“Uyan sevgilim.” Hades’in sesi tıpkı dokunuşu gibiydi; sıcak, cezbedici. Yine önünde diz çöktü. Başta bulanıktı ve sonra tamamen netleşti.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Persephone.

Hades, “Özür dileme,” diyerek omzundaki kanı temizlemeye koyuldu.

Persephone, “Ben yapabilirim,” diyerek kalkmaya çalıştı ama Hades onu yerinde tutup gözlerine baktı.

“Bunu yapmama izin ver,” dedi. Gözlerinde açık ve ilkel bir şeyler vardı. Persephone onun bu haliyle tartışamayacağını biliyordu, o yüzden başını sallayarak onayladı.

Hades’in dokunuşu nazikti, Persephone gözlerini yumdu. Uyumadığını bilsin diye sorular sordu. “Niçin nehrinde ölü insanlar var?”

“Onlar bozuk parası olmadan gömülen ruhlar,” dedi Hades. Persephone tek gözünü açtı. “Onu *hâlâ* yapıyor musun?”

Tanrı pis pis gülümsedi. Persephone, gülümsemesinden hoşlandığına karar verdi. “Hayır. O ölüler çok eski.”

“Peki, ne yapıyorlar? Yaşayanları boğmak dışında?”

Her şeyi açıklıyormuş gibi, “Tek yaptıkları o,” diye cevapladı ve Persephone’nin rengi attı. Sonra o ruhların amacını hatırladı. *Hiçbir ruh giremez, hiçbir ruh çıkamaz.* Hades’in bilgisi dahilinde olmadan yeraltına giren herkes Styx’ten geçmek zorunda kalacaktı ve hayatta kalmaları pek muhtemel değildi.

Bunun ardından Persephone sessizliğe gömüldü, Hades yarasını temizlemeyi bitirince bir kez daha şifalı ılıklığın bedenine yayıldığını hissetti. Omzu kaburgalarından daha uzun sürdü, yaranın ne kadar kötü halde olduğunu merak etti.

Hades işini bitirdiğinde parmaklarını Persephone'nin çenesinin altına yerleştirdi. "Üzerini değiştir," dedi.

"Değiştireceğim... hiçbir şeyim yok."

"Bende bir şey var." Ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra onu bir paravanın arkasına yönlendirdi ve kısa, siyah satenden bir sabahlık verdi.

Persephone önce kumaş parçasına, sonra adama baktı. "Bu senin değil sanıyorum?"

"Yeraltı her türden konuğa göre hazırdır."

"Teşekkürler," dedi ters bir şekilde. "Fakat âşıklarından birinin giydiği bir şeyi giymek istediğimi sanmıyorum."

Persephone adamın âşığı falan olmadığını söylemesini dilerdi ama onun yerine, kaşlarını çatarak, "Ya bu ya da hiçbir şey," dedi.

"Öyle bir şey yapmazsın."

"Neyi? Seni soymayı mı? Mutlulukla ve fark ettiğinden bile fazla bir coşkuyla yapardım leydim."

Persephone bir an için ona dik dik baktı ve sonra omuzları çöktü. Yorgundu, bitkindi ve bir tanrıya meydan okumakla ilgilenmiyordu. Sabahlığı elinden aldı. "Pekâlâ."

Hades ona üzerini değiştirmesi için gereken mahremiyeti verdi. Paravanın arkasından sabahlıkla çıktı ve anında Hades'in bakışlarına maruz kaldı. Uzun bir süre Persephone'ye baktıktan sonra boğazını temizledi, ıslak elbisesini alıp paravanın üstüne astı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Persephone.

"Sen dinleneceksin," dedi ve kızı kaldırıp kollarının arasına aldı. Persephone karşı çıkmak istedi –Hades onu iyileştirmişti ve bitkinliğine rağmen yürüyebilirdi– fakat tanrının kollarında olmak kızarmasına ve utanmasına sebep oldu, o yüzden ko-

nuşmaktan aciz halde sessiz kaldı. Hades onu yatırıp üzerine örtüleri örterken bile bakışlarını ondan ayırmadı.

Gözleri uykuyla ağırlaşan Persephone, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra adamın yüzündeki sert ifadeyi fark etti ve kaşlarını çatıp, "Kızgınsın," dedi.

Tanrının bitişen kaşlarını düzeltmek için uzandı, parmağını yüzünün yanı boyunca gezdirdi, yanağından geçirdi ve dudaklarının kenarına değdirdi. Hades'in yüz hatları dokunuşuyla rahatlamayınca Persephone elini hızla çekip gözlerini yumdu. Onun kızgınlığına tanık olmak istemiyordu.

Ardından, "Persephone," dedi.

"Ne?" diye sordu Hades.

"Bana Persephone denmesini istiyorum. 'Leydim' değil."

Hades'in, "Dinlen," dediğini duydu. "Uyandığında burada olacağım."

Persephone gelen uykusuyla savaştı.

*

Gözlerini açtığı an içlerinde zımpara kağıdı varmış gibi hissetti. Bir anlığına evinde, yatağında olduğunu düşündü ama neredeyse yeraltındaki bir nehirde boğulacağını çabucak hatırladı. Hades onu sarayına getirmişti ve şimdi adamın yatağında uzanıyordu.

Çabucak kalkıp oturdu, başının dönmesiyle gözlerini kapattı. Baş dönmesi geçince gözlerini yeniden açtı ve Hades'i tekli bir koltukta oturmuş, onu izlerken buldu. Bir elinde viski kadehi tutuyordu, belli ki onun içki tercihi buydu. Ceketini çıkarmış ve siyah gömleğinin kollarını sıvamıştı, düğmelerinin yansı açıktı. Tanrının ifadesini tam olarak çıkaramadı ama canının sıkkin olduğunu hissetti.

Hades içkisinden bir yudum aldı, arkasındaki ateş araların-

da uzayan sessizlikte çatırdadı. O sessizlikte, Persephone bedeninin ona nasıl tepki verdiğini fazlasıyla fark etti. Adam bir şey bile yapmıyordu ama bu yakınlıktayken onun kokusunu alabiliyordu ve bu, karnının derinliklerinde bir ateş tutuşturdu.

Persephone kendini onun konuşmasını dilerken buldu, *bir şey söyle ki sana yeniden kızgın olabileyim*, diye düşündü. Tanrı bu isteğini gerçekleştirmeyince kendisi harekete geçti.

“Ne kadar zamandır buradayım?” diye sordu.

Hades, “Saatlerdir,” diye cevap verdi.

Genç kadının gözleri büyüdü. “Saat kaç?”

Hades omuz silkti. “Geç.”

Persephone, “Gitmeliyim,” dese de hareket etmedi.

“Buraya kadar geldin. Sana dünyamı göstermeme izin ver.”

Tanrı ayağa kalkınca sanki varlığıyla tüm odayı doldurdu. Viskisinin kalanını kafaya dikip Persephone’nin yataкта oturduğu yere doğru yürüdü, örtüleri tuttu ve üstünden çekti. Uyurken Hades’in ona verdiği sabahlık gevşemişti, göğüslerinin arasındaki beyaz teni gözler önüne seriyordu. Persephone sabahlığın önünü kapatırken yanakları kıpkırmızı oldu.

Hades fark etmemiş gibi davranarak elini uzattı. Persephone uzatılan eli tuttu, ayağa kalktığı anda tanrının geri çekilmesini bekliyordu ama Hades yanından ayrılmadı ve parmaklarını tutmaya devam etti. Persephone en sonunda başını kaldırdığında Hades onu izliyordu.

“İyi misin?” Sesi derindi, Persephone’yi sarsıp geçti.

Persephone başını sallayarak onayladı. “Daha iyiyim.”

Hades parmağını yanağında gezdirirken ardında sıcak bir iz bırakıyordu. “Âlemimde yaralanmış olmanın beni harap ettiğine inan.”

Persephone yutkunup, “İyiyim,” demeyi başardı.

Adamın nazik gözleri sertleşti. "Bir daha asla olmayacak. Gel."

Hades onu odasının dışındaki balkona yönlendirdi, manzarası nefes kesiciydi. Yeraltı Dünyası'nın renkleri hafif basık olmasına rağmen güzeldi. Gri gökyüzü, siyah dağlar için bir arka plan oluşturuyordu, söz konusu dağlar koyu yeşil ağaçların olduğu bir ormanla kaplıydı. Sağ tarafta ağaçlar seyrekleşiyordu ve Stryx'in kara sularının uzun çimenlerin arasından yılan gibi kıvrıla kıvrıla gittiğini görebiliyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Persephone, "Çok güzel," diye cevap verdi ve Hades'in memnun görüldüğünü düşündü. "Tüm bunları sen mi yarattın?"

Hades başını bir defa salladı. "Yeraltı Dünyası tıpkı yukarıdaki dünya gibi yavaş yavaş geliyor."

Persephone'nin parmakları hâlâ onunkilere geçmiş vaziyeteydi. Hades elinden çekerek onu balkondan aşağı yönlendirdi. Persephone'nin hayatında gördüğü en güzel bahçelerden birine açılan merdivenlerden indiler. Mor salkımlar, siyah taş patikanın üzerinde bir gölgelik yaratıyordu; yolun iki yanı, vahşice büyümüş mor ve kırmızı çiçeklerle doluydu.

Bahçe Persephone'nin ağzını açık bıraktı ve kızdırdı. Hades'e dönerek elini elinden çekti. "Seni piç kurusu!"

"Hitap şekline dikkat et, Persephone," diye uyardı.

"Cüret bile etme. Bu... bu çok güzel!" Kalbini acıttı, yaratmak için gıpta ettiği bir şeydi. Uzun süre baktıkça yeni çiçekler buluyordu; mürekkep mavisi güller, pembe şakayıklar, koyu mor yapraklı söğütler ve ağaçlar.

"Öyle," dedi Hades.

“Niçin benden burada hayat yaratmamı istedin?” Sesinin umutsuz çıkmasını engellemeye çalıştı ama başaramadı, zihninin dışına yansıtılan rüyasının merkezinde duruyordu.

Hades bir müddet ona baktı ve sonra elinin bir hareketiyle güller, şakayıklar, söğütler yok oldu. Onların yerini viran topraklardan oluşan bir hiçlik aldı. Âlemin kalıntılarının arasında dururken ağzı açık bir halde Hades’e baktı.

“Bu bir illüzyon,” dedi Hades. “Eğer yaratmak istediğin şey bir bahçe olursa gerçekten buradaki tek yaşam olacak.”

Persephone önündeki araziye yarı hayret yarı tiksintiyle baktı. Yani tüm bu güzellik Hades’in büyüğü müydü? Bunu öyle zahmetsizce mi sürdürüyordu? O gerçekten de güçlü bir tanrıydı.

İllüzyonu geri çağırdı ve birlikte bahçede ilerlemeyi sürdürdüler. Hades’i takip ederken kokular etrafını sardı; tatlı güller, misk kokulu şimşirler, acı sardunyalar ve daha fazlası. Yoğun bitki kokusu Persephone’ye annesinin çiçekleri kolayca tomurcuklandığı serada geçirdiği zamanı ve asla geri dönmek için verdiği sözü hatırlattı. Şimdiyse anlaşmalarının şartlarını yerine getirmekte başarısız olursa bir hapishaneyi diğeriyle değiştirdiğini fark ediyordu.

En sonunda arazinin çorak kaldığı yerdeki alçak bir duvara vardılar, ayaklarının dibindeki toprak kül rengiydi.

“Burada çalışabilirsin,” dedi Hades.

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Persephone. Hades ona baktı. “İllüzyon olsun ya da olmasın, tüm bu güzelliğe sahipsin. Neden benden bunu talep ediyorsun?”

“Eğer üzerine düşen şartları gerçekleştirmeyi istemiyorsan söylemen yeter Leydi Persephone. Bir saatten az zamanda sizin için bir süt hazırlatabilirim.”

“Ev arkadaşı olacak kadar iyi anlaşıyoruz Hades.” Hades’in kaşları havaya kalktı ve Persephone çenesini kaldırdı. “Buraya hangi sıklıkla gelip çalışmaya iznim var?”

“İstedığın kadar gelip gidebilirsin,” dedi. “Görevini tamamlamak için hevesli olduğumu biliyorum.”

Persephone bakışlarını kaçırarak eğilip yerden bir avuç kum aldı. İpeksiydi ve parmaklarının arasından su gibi aktı. Bahçeyi nasıl ekeceğini düşündü; annesi tohum yaratabilir ve onları hiçlikte büyütebilirdi ama Persephone bir bitkiye solmasına sebep olmadan dokunamazdı. Belki de Demeter’i ona kendi fidelerinden birkaç tane vermeye ikna edebilirdi. İlahi büyü’nün şansı, bu toprakta fani herhangi bir şeyin sunabileceğinden daha iyi olurdu.

Persephone planını düşündü ve ayağa kalktığı anda Hades’i yine onu izlerken buldu. Tanrının bakışlarına alışıyordu ama o bakışlar hâlâ kendini teşhir olmuş gibi hissettiriyordu. Sadece siyah bir sabahlık giymesinin de yardımı olmuyordu.

“Peki... Yeraltına nasıl gireceğim?” diye sordu Persephone. “Geldiğim yoldan geri dönmemi istemezsin diye düşünüyorum.”

“Hımm.” Başını düşünceli bir şekilde yana yatırdı. Hades’i sadece üç gündür tanıyordu ama bir şeyi özellikle eğlendirici bulduğunda bunu yaptığını görmüştü; nasıl davranacağını tam olarak bildiğinde yaptığı bir hareketti.

Bu bilgiye rağmen, adam onu omuzlarından tutup da kendi bedenine yapıştırdığında şaşkınlığa uğradı. Persephone kollarını kaldırıp adamın göğsüne koydu ve Hades’in dudakları onunkilerle buluştuğunda gerçeklik algısını yitirdi. Bacakları dermanını kaybedince Hades kollarını etrafına dolayıp onu daha sıkı tuttu. Ağız sıcak ve tüketiciydi; Persephone’ı sahip

olduğu her şeyiyle –dudaklarıyla, dişleriyle ve diliyle– öpüyordu. Persephone de aynı tutkuyla karşılık verdi. Onu cesaretlendirmemesi gerektiğini bilse de bedeninin kendine ait bir aklı vardı.

Ellerini adamın göğsünden yukarı kaydırıp boynuna dolayınca Hades boğazının derinliklerinden Persephone'yi hem heyecanlandıran hem de korkutan bir ses çıkardı. Sonra baktı ki hareket ediyorlardı. Persephone sırtında taş duvan hissetti. Hades onu kaldırıncı bacaklarını adamın beline doladı. Tanrı ondan çok daha uzundu. Bu pozisyon, dudaklarını Persephone'nin çenesinde gezdirmesine, kulağını dişlemesine, boynundan aşağı öpücükler kondurmasına olanak sağlıyordu. Hissettiği şey nefesini kesti ve ona doğru kıvrıldı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip kara tutamları yerinde tutan bağı gevşetti. Hades'in elleri sabahlığın altına kayıp yumuşak, duyarlı teni okşayınca Persephone inleyerek saçlarını avuçladı.

İşte Hades tam o anda geri çekildi. Adamın gözleri, Persephone'nin en derinlerinde hissettiği bir ihtiyaçla parladı ve nefes nefese kaldılar. Uzun bir an boyunca ikisi de hareketsiz kaldı. Hades'in elleri hâlâ onun sabahlığının altında, baldırlarını kavrıyordu. Eğer devam etseydi Persephone onu durdurmazdı. Adamın parmakları merkezine tehlikeli şekilde yakındı ve Hades'in onun sıcaklığını hissedebildiğini biliyordu. Yine de bu ihtiyaca boyun eğerse sonrasında nasıl hissedebileceğini bilemiyordu ve nedendir bilinmez ama Hades'le ilgili pişmanlık duymak istemiyordu.

Belki o da bunu sezmişti; çünkü parmaklarını Persephone'nin etinden ayırdı ve bedenini yere bıraktı. Adamın dalgalar halinde dökülen kara saçları omuz hizasını geçiyor, yüzünün etrafında karanlık bir hale yaratıyordu. "Nevernight'a girdiğin anda par-

maklarını şıklatman gerekiyor. Ardından doğruca buraya gelineceksin.”

Persephone'nin yüzündeki renk uçup gitti ve bir an için nefes almayı bıraktı. *Elbette*, diye düşündü. *Ona bir lütufta bulunuyordu*. Öpüşmenin etkisiyle Persephone utandığını hissetti. Niye buna izin vermişti? Niçin olayların bu kadar yoğunlaşmasına izin vermişti? Yeraltı Tanrısı'na güvenilmeyeceğini biliyordu. Tutkusuna bile güven olmazdı.

Adamı itip uzaklaştırmaya çalıştı ama Hades kıpırdamadı.

“Lütfunu başka şekilde sunamaz mıydın?” diye patladı.

Hades eğleniyor gibi görünüyor. “Pek aldırıyor gibi değildin.”

Persephone kızarıp titrek parmaklarıyla karıncalanan dudaklarına dokundu. Hades'in gözleri parladı ve Persephone bir an için onun kaldığı yerden devam edebileceğini düşündü.

Persephone bunun olmasına izin veremezdi.

“Gitmem lazım,” dedi.

Hades başını bir defa salladı, sonra kolunu kızın beline doladı.

Persephone, “Sen ne yapıyorsun?” diye sordu.

Hades parmaklarını şıklattı. Etraflarındaki dünya değiştiğinde Persephone'nin odasında duruyorlardı. Persephone adamın kollarını kavradı, başı dönüyordu. Dışarı hâlâ karanlıktı ama yatağının yanındaki saat sabahın beşi olduğunu gösteriyordu. Kalkıp işe gitmek için hazırlanmasına bir saat vardı.

“Persephone.” Hades'in sesi boğuk bir mırıltıdan ibaretti, Persephone onunla göz göze geldi. “Benim âlemime bir daha asla bir faniyi getirme, özellikle de Adonis'i. Ondan uzak dur.”

Persephone gözlerini kıstı. “Onu nereden tanıyorsun?”

“Onun konuyla alakası yok.”

Persephone uzaklaşmaya çalıştı ama tanrı onu olduğu yerde, yani kendisine dayanmış vaziyette tuttu.

“Onunla birlikte çalışıyorum Hades,” dedi. “Ayrıca sana bana emir veremezsin.”

“Emir vermiyorum,” dedi. “Rica ediyorum.”

“Rica etmek, seçim şansın olduğunu ima eder.”

Bu mümkün müydü emin değildi ama Hades onu daha sıkı tuttu. Yüzleri arasında birkaç santimetre vardı ve Persephone gözlerine bakmakta zorlanıyordu; çünkü bakışları dudaklarına kayıp duruyordu. Bahçede paylaştıkları öpüşmenin hatırası dudaklarındaki bir hayalet gibiydi. Gözlerini sımsıkı kapadı.

“Seçim şansın var,” dedi Hades. “Fakat eğer onu seçersen seni alırım ve yeraltından bir daha ayrılmama izin vermeyeceğim.”

Gözleri açılıverdi ve tanrıya dik dik baktı. Sıkıdığı dişlerinin arasından, “Öyle bir şey yapamazsın,” dedi.

Hades sessizce gülüp öne doğru eğildi, böylece konuştuğunda nefesi kızın dudaklarını okşadı. “Ah sevgilim. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun.”

Ve öylece gitti.

Yeraltında Bir Bahçe

Lexa, *Sarı Dafodil*'in dışında, Persephone'nin karşısında oturuyordu. Kendi yollarına gitmeden önce kahvaltı etmek için apartmanlarından bistroya yürüyerek gelmişlerdi. Sonrasında Persephone Artemis Kütüphanesi'ne gidecekti ve Lexa da elemelerin ilk gününü izlemek için Talaria Stadyumu'nda Adonis ve arkadaşlarıyla buluşacaktı.

Ondan uzak dur. Hades'in sesi, Persephone'nin kafasında sanki ağzını kulağına dayamışçasına yankılandı ve ürperdi. Onun uyarısına rağmen Lexa'yla giderdi ancak araştıracağı bir tannı, ekip dıkeceği bir bahçe ve kazanacağı bir pazarlık vardı. Yine de Hades'in niçin Adonis'i onaylamadığını merak ediyordu. Yeraltı Dünyası'nın kralı, uyarısının onu sadece daha fazla meraklandırıldığını farkında mıydı?

Lexa, "Dudakların berelenmiş," gözleminde bulundu.

Persephone parmaklarıyla ağzını kapattı. Renk farkını kapatıcı ve rujla gizlemeye çalışmıştı.

"Kimı öptün?"

“Neden birini öptüğümü düşünüyorsun?” diye sordu Persephone.

“*Senin birini öptüğünü bilmiyorum. Belki birisi seni öpmüştür.*”

Persephone kızardı. Birisi onu öpmüştü ama Lexa’nın düşündüğü sebeplerden değildi. *Sadece bir lütufta bulunuyordu,* diye hatırlattı kendine. *Onu bir daha rahatsız etmediğimden emin olmak için her şeyi yapardı.* Âlemine kestirme bir yol sunmak da buna dahildi.

Kendine, Ölüler Tanrısı’nı romantize etme izni vermeyecekti.

Hades düşman. O senin düşmanın. Sana hileyle bir anlaşma yaptırdı ve sahip olmadığın güçleri kullanman için meydan okudu. Eğer diyarında hayat yaratmakta başarısız olursan seni hapsedecek.

“Dün akşam evden onda ayrıldığın ve sabah beşe kadar gelmediğin için sadece tahmin yürütüyorum.”

“B... Bunu nasıl biliyorsun?”

Lexa gülümsedi ama Persephone sinsiliği yüzünden arkadaşının biraz incindiğini söyleyebilirdi. “Sanırım ikimizin de sırları var. Tüm gece Adonis’le konuştum. Geldiğini duydum.”

Hades onu yatak odasına ışıladıktan sonra parmak ucuna basa basa mutfığa su içmeye gittiğini duymuştu ama bunu düzeltmedi. Onun yerine, Lexa’nın cevabında kendisi için yeni olan kısma odaklandı.

“Ah. Adonis’le mi konuşuyorsun?”

Kızarma sırası Lexa’daydı. Persephone en iyi arkadaşının, iş arkadaşıyla çıkması konusunda nasıl hissettiğinden emin olmasa bile bu konuşmanın gidişatını değiştirebildiğine memnundu. Ayrıca daha Hades’in Adonis’ten neden hoşlanmadı-

ğını öğrenecekti. Sırf Adonis'i Nevernight'a götürdüğü için mydi, yoksa daha fazlası mı vardı?

Lexa, "Bir anlamı yok," dedi.

Persephone, arkadaşının beklentilerini minimumda tutmaya çalıştığını biliyordu. Lexa biriyle ilgilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Üniversitedeki ilk sevgilisine gerçekten hızlı ve deli gibi âşık olmuştu. Alec adında bir güreşçiydi, inanılmaz yakışıklı ve etkileyiciydi... ta ki bu değişene kadar. Lexa'nın ilk başta korumacılık olarak düşündüğü şey kısa sürede kontrolcülük oldu. Bir gece, Persephone'la dışarı çıktığı için Lexa'ya bağırduğında ve onu kendisini aldatmakla suçladığında olaylar iyice kızıştı. O noktada Lexa ilişkilerini bitirmeye karar verdi.

Ancak aralarındaki her şey bittikten sonra Lexa, Alec'in ona hiç sadık olmadığını öğrendi. Tüm bu olanlar kalbini kırdı ve bir ara Persephone, arkadaşının bir daha iyileşmeyeceğini bile düşündü.

"Bugün için planlar yapıyorduk ve sadece... konuşmaya devam ettik," dedi Lexa. "Çok ilginç biri."

"İlginç mi?" Persephone kahkaha attı. "İlginç olan sensin. Moda tutkunu. Cadı. Dövmeler. Bir erkek daha ne isteyebilir?"

Lexa gözlerini devirerek iltifatını kasten görmezden geldi.

"Adonis'in evlatlık olduğunu biliyor muydun? O yüzden gazeteci olmuş. Biyolojik ailesini bulmak istiyor."

Persephone başını iki yana salladı. *New Athens Gazetesi*'nde çalıştığı ve Nevernight'ın müdavimi olduğu dışında Adonis'le ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Aslında Hades'in ondan hoşlanmıyorgibi görünmesine bakılırsa müdavim olması ironikti.

Lexa boş boş, "Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyorum," dedi. "Gerçekten kim olduğunu bilmeden dünyada var olmanın."

Lexa kelimelerinin ne kadar can yakıcı olduğunu bilemezdi. Hades'le yapmaya zorlandığı pazarlık Persephone'ye hiçbir yere ait olmadığını hatırlatmıştı.

Lexa müsabakaya gittiği anda Persephone kahvesini eline alıp Artemis Kütüphanesi'ne ve adını dokuz Yunan müzünden alan, güzel okuma odalarının sağladığı sığınağına yöneldi. Persephone bütün okuma odalarını seviyordu ama her zaman Melpomene** Odası'na çekiliyordu, yani şu anda girmekte olduğu odaya. Neden Trajedi Müz'ünün adının verildiğinden emin değildi, oval odanın merkezinde durmakta olan tanrıça heykelinin dışında elbette. Cam tavandan süzülen ışık uzun masaların ve çalışma bölmelerinin üzerine düşüyordu.

Buraya bir kitap arayışıyla gelmişti. Bakarken parmaklarını deri ciltlerde, altın rengi harflerde gezdirdi. En sonunda aradığı şeyi buldu: *İlahlar: Güçleri ve Sembolleri*.

Birinci kitabı masalardan birine taşıdı ve oturup kapağını açtı, sayfaları çevirip durdu, ta ki sayfalardan birinin üstüne koyu renkle yazılmış ismi bulana kadar.

Hades, Yeraltı Tanrısı.

Adını görmek bile kalp atışlarını hızlandırdı. Metinde tanrının profilden bir çizimi de vardı, Persephone çizimi parmaklarıyla takip etti. Kimse bu resme bakarak onu tanıyamazdı; yine de, çok karanlık olmasına rağmen benzer yüz hatlarını görebiliyordu: burnunun kavisi, çene hattı, uzun saçlarının omuzlarına kadar dökülen tutamları.

Gözleri sayfanın kalanında yazan bilgilere kaydı, Hades'in

* Müzler veya Musalar, dokuz Yunan tanrıçasıdır. İlham perisi olarak da geçerler. Sanata ilişkilendirilirler (ç n)

** Dokuz ilham perisinden biri olan Melpomene, tragedyanın ilham perisidir (ç n)

nasıl Yeraltı Tanrısı olduğunu detaylıca anlatıyordu. Titanları mağlup ettikten sonra Hades ve iki küçük erkek kardeşi kura çekti. Hades'e yeraltı, Poseidon'a deniz ve Zeus'a da gökyüzü verildi, hepsinin yeryüzüne eşit erişimi olacaktı.

Persephone üç tanrının yeryüzüne eşit erişimi olduğunu sıklıkla unuttuyordu çünkü Hades ve Poseidon kendi âlemlerinin dışına pek sık çıkmıyorlardı. Zeus'un fani dünyaya inışı bir hatırlatıcı olmuştu. Hades ve Poseidon kenarda durup hepsinin ortak erişimi olan bir âlemin kontrolünü kardeşlerine bırakmayacaklardı. Yine de Persephone bunun Hades'in güçleri için ne anlama geldiğini düşünmemişti. Hades, Persephone'nin annesinin fırtına çağırmak ve kıtlığa sebep olmak gibi yeteneklerini paylaşıyor muydu?

Hades'in güçlerinin anlatıldığı listeye gelene kadar okumaya devam etti; okudukça gözleri büyüdü ve adamdan daha çok mu korktu, yoksa ona daha da mı hayran oldu bilemedi.

Hades'in birçok gücü vardır fakat öncelikli ve en güçlü yetenekleri nekromansidir. Bunların arasında reenkarnasyon, ~~ölüm~~ ölüm, transmigrasyon,** ölüm hissi ve ruhu bedenden ayırma vardır. Yeryüzü üzerindeki sahipliği sayesinde toprağı, elementleri manipüle etmekle birlikte yerden kıymetli metalleri ve ~~bazı~~ bazı evherleri çekip çıkarma yeteneği vardır.*

Kesinlikle zengindi de.

Diğer güçlerine ek olarak efsunu ~~fanileri~~ fanileri ve daha güçsüz ~~kurbanları~~ kurbanları iradesine boyun eğdirme kabiliyeti ve görünmezlik güçleri vardır.

* ~~Ölüm~~ ~~kayıplarına~~ ruhlarını çağırma (ç n)

** ~~Ölümünden sonra~~ ruhun bir bedenden başka bir bedene göç etmesi (ç n)

Görünmezlik mi?

Bu, onu fazlasıyla gerdi. O gücü kendi üzerinde asla kullanmayacağına dair tanrıdan söz alması gerekecekti.

Sayfayı çevirince Hades'in sembolleri ve Yeraltı Dünyası'yla ilgili bilgiyi buldu.

Ölüler Tanrısı için nergis kutsaldır. Çiçek sıklıkla beyaz, sarı veya turuncu renkte olur. Kısa, kupa şeklinde bir taç kısmı vardır ve yeraltında bereketli bir şekilde büyür. Yeniden doğumun sembolüdür. Hades'in, ruhlara reenkarne olduklarında karşılarına çıkacak şeyler konusunda umut vermek için bu çiçeği seçtiği söylenir.

Persephone sandalyesinde arkasına yaslanıp oturdu. Bu tanrı, kendisinin birkaç gün önce tanıştığı tanrıya benzemiyordu. O tanrı, umudu fanilerin önünde zenginlerin yapacağı biçimde sallıyordu. O tanrı, acıdan bir oyun yaratıyordu. Bu paragrafta anlatılan kişi merhametli ve nazikti. Sembolünü seçtiği zamandan bu yana Hades'e neler olduğunu merak etti.

"Ben başarılı oldum," demişti. Fakat bununla neyi kastemişti?

Persephone, Hades için çok daha fazla sorusu olduğuna karar verdi.

Yeraltıyla ilgili paragrafı okumayı bitirdiğinde, metinde bahsi geçen çiçeklerin bir listesini çıkardı: çiriş çiçeği,* kurtboğan, çuha çiçeği, nergis... Sonra bitki çeşitliliğiyle ilgili bir kitap bulup dikkatli notlar almak için kullandı. Her çiçekle ve ağaçla nasıl ilgilenileceğini eklediğinden emin oluyordu.

Talimatlarda doğrudan güneş ışığı alması gerektiğini gör-

* İngilizce ismi olan Asphodel, aynı zamanda Yeraltı Dünyası'ndaki bir bölgenin adıdır (ç.n.)

düğünde yüzünü buruşturdu. Hades'in sönük gökyüzü yeterli olacak mıydı? Eğer annesi gibi olsaydı ışığın bir önemi olmazdı. Bir kar fırtınası sırasında bile bir gülü büyütebilirdi.

Öte yandan, eğer annesi olsaydı, yeraltında halihazırda bir bahçe büyüyor olurdu.

Persephone işini bitirince listesini bir çiçekçiye götürdü ve tohumlarını istedi. Çiçekçi, darmadağınık bir tutam saç ve uzun, beyaz bir sakalı olan yaşlıca bir adamdı, listede nergise gelince başını kaldırıp Persephone'ye baktı. "*Onun* sembollerini burada bulundurmuyoruz," dedi.

"Niye?" diye sordu Persephone. Hiç olmadığı kadar meraklıydı.

"Canım, Ölüler Kralı'nın adına çok az kişi dua eder ve etkilerinde de başlarını çevirirler."

"Yeraltında mutlu mesut var olmak gibi bir dileğiniz yokmuş gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Dükkân sahibinin rengi attı. Persephone fazladan birkaç çiçekle birlikte bir çift eldiven, bir sulama kabı ve ufak bir kürekle oradan ayrıldı. Eldivenlerin, tohumları daha toprağa ekmeden önce dokunuşuyla öldürmesini engellemesini umuyordu.

Dükkândan ayrılır ayrılmaz artı arda üçüncü gün doğruca Nevernight'a gitti. Henüz erken olduğu için dışarıda kulübe girmek için bekleyenler yoktu. Yaklaştığında kapılar açıldı ve içeri girdiği anda derin bir nefes alıp parmaklarını Hades'in ona gösterdiği şekilde şıklattı. Etrafındaki dünya değişti ve kendini yeraltında buldu. Tam olarak Hades'in onu öptüğü noktadaydı.

Birkaç saniyelğine başı döndü. Kendi başına hiç ısınmamıştı, hep ödünç aldığı büyülerini kullanıyordu. Bu defa tene tutunan Hades'in büyüsiydi. Aşına olmasa da rahatsız

edici diyemezdi, dilinde dolanan öpücüğü gibi pürüzsüz ve yoğundu. Hatırayla kızardı ve dikkatini çabucak ayaklarının dibindeki çorak araziye çevirdi.

Duvarın kenarından başlamaya karar verdi, önce kurtboğaları ekecekti. En uzun çiçektir, mor mor açacaklardı. Ardından çiriş çiçeğine geçecekti, onlar da beyaz çiçekler açacaktı. Sonraki çuha çiçeğiymiş ve kırmızı öbekler halinde büyüyeceklerdi.

Planı yaptıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kazmaya başladı. İlk tohumu toprağa yerleştirdi ve ince bir toprak tabakasıyla kapattı.

Biri gitti.

Geriye birkaç tane daha kaldı.

Kolları ve dizleri ağrıyınca kadar çalıştı. Alnında ter damlaları belirdi ve elinin tersiyle sildi. Bitirince geriye doğru topuklarının üzerine oturdu ve işini inceledi. Griye dönük araziye bakarken nasıl hissettiğini tam olarak tarif edemezdi ancak karanlık ve rahatsız edici yanları olan bir şey düşüncelerine sızıyordu.

Ya bunu yapamazsa ne olurdu? Ya bu anlaşmanın şartlarını yerine getirmekte başarısız olursa? Gerçekten ebediyen bu diyarda sıkışıp kalacak mıydı? Persephone'nin yaptığı şeyi keşfettiğinde güçlü bir tanrıça olan annesi onun özgürlüğü için savaşır mıydı?

Bu düşünceleri bir kenara itti. *Bu işe yarayacaktı.* Büyüyle bir bahçe yapamıyor olabilirdi ama fani yolla denemesini engelleyen bir şey yoktu... ölümcül dokunuşu dışında. Eldivenlerin işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için birkaç hafta beklemesi gerekecekti.

Sulama kabını aldı ve dolduracak bir yer bulmak için etrafına bakındı.

Bakışlarını bahçe duvarına çevirdi. Bir çeşme veya bir nehir bulması için ona gereken yüksekliği sağlayabilirdi.

Yeni ektiği tohumlara zarar vermemek için dikkatli bir şekilde adım attı ve duvara tırmanmayı başardı. Hades'in sahip olduğu her şey gibi, duvar da obsidiyendendi ve kısmen korkunç bir yanardağ patlamasını andırıyordu. Keskin kenarları dikkatle geçti, yalnızca bir defa düştü ama tutunurken avucunu kesti. Ani acıyla dişlerinin arasından nefes aldı, parmaklarını yapışkan kanın üzerine kapattı ve en sonunda duvarın üstüne ulaştı.

"Ah."

Persephone dün yeraltına şöyle bir göz atmıştı ve yine de burası hâlâ onu şaşırtmayı başarıyordu. Duvarın ötesindeki uzun, yeşil çimenlerden tarla kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor, selvi ağaçlarından bir ormanın kenarında sona eriyordu. Uçsuz bucaksız çimenleri ikiye bölen geniş ve gürül gürül akan bir nehir vardı. Bu mesafeden suyun rengini tam olarak söyleyemiyordu ama Styx Nehri gibi siyah olmadığını biliyordu. Yeraltında birkaç nehir vardı; fakat Persephone, tarlanın ötesindeki hangisi olduğu konusunda tahmin yürütecek kadar buranın coğrafyasına hâkim değildi.

Yine de o kadar önemli değildi; su, suydu işte.

Persephone duvardan aşağı indi ve elinde sulama kabıyla tarlada yürümeye koyuldu. Uzun otlar çıplak kollarını ve bacaklarını çizdi. Çimenlerin arasında daha önce hiç görmediği tuhaf, turuncu çiçekler vardı. Arada sırada havada bir esinti oluyordu. Hava ateş gibi kokuyordu, bu koku nahos bir şey olmasa da etrafı güzelliklerle çevrilmiş olsa da ona yeraltında olduğunun hatırlatıyordu.

Çimenlerin arasından giderken parlak, kırmızı bir topa denk geldi.

Tuhaf, diye düşündü. Normal bir toptan daha genişti, neredeyse kafası kadardı. Eline almak için eğildiğinde alçak sesli bir hırlama duydu. Başını kaldırıp bakınca uzun çimenlerin arasından ona bakan bir çift siyah gözle karşılaştı.

Persephone çığlık attı ve elindeki topa birlikte geriye doğru sendeledi. Bir... hayır, üç tane güçlü görünen siyah Doberman önünde duruyordu, ipek gibi tüyleri parlıyor ve uçları kesilmiş kulakları seğiriyordu. Sonra köpeklerin bakışlarının elinde tuttuğu topa odaklandığını fark etti. Topu uzun süre tuttukça hırlamaları sızlanmalara dönüştü.

"Ah..." Topa bakış attı. "Top yakalama mı oynamak istiyorsunuz?"

Üç köpek dimdik oturdu, dilleri ağızlarından dışarı sarkıyordu. Persephone topu attı ve üçü birden fırladı: köpeklerin birbirinin üzerine düşmesini, topu almak için yarışmalarını izlerken kahkaha attı. Çok sürmeden geri döndüler, top ortadaki köpeğin ağzındaydı. Köpek topu Persephone'nin ayaklarının dibine bıraktı ve sonra üçü birlikte itaatkârca oturup topu tekrar atmasını beklediler. Persephone onları kimin eğittiğini merak etti.

Topu tekrar attı ve nehre ulaşana kadar da buna devam etti. Styx'in aksine, buradaki su berraktı ve ay taşına benzeyen kayaların üzerinden akıp gidiyordu. Nehir güzeldi fakat tam suyu almak üzereyken bir el omzuna kapanıp onu geriye doğru çekti. "Hayır!"

Persephone yere düştü ve aşağıdan bir tanrıçanın yüzüne baktı.

“Lethe’den su alma,” diye ekledi tanrıça. Emir vermesine rağmen sesi sıcakkanlıydı. Uzun, siyah saçları vardı; yarısı tepeden toplanmıştı, kalan yarısı da omuzlarına dökülüp beline kadar uzanıyordu. Üzerinde eski zamanlardan kalma kıyafetler vardı: kırmızı bir peplos ve siyah bir pelerin. Şakaklarından bir çift kısa, siyah boynuz çıkıntı yapıyordu ve başında da altından bir taç vardı. Yüz hatları güzel fakat sertti, kavisli kaşları, kare hatlı yüzündeki badem şekilli gözlerini vurguluyordu.

Üç doberman kuyruklarını sallayarak tanrıçanın arkasında oturuyordu.

Persephone, “Sen bir tanrıçasın,” derken ayağa kalktı ve kadın gülümsedi.

“Hekate,” dedi ve başını eğdi.

Persephone, Lexa yüzünden Hekate’yle ilgili çok fazla şey biliyordu. Cadılık ve Büyü Tanrıçasıydı. Ayrıca Demeter’in gerçekten takdir ettiği tanrıçalardan biriydi. Belki de Olymposlu olmaması gerçeğiyle bir ilgisi vardı. Her halükarda, Hekate kadınların ve mazlumların koruyucusu olarak biliniyordu; yalnızlığı tercih ediyor olsa da kendince yardımseverdi. “Ben...”

“Persephone’sin,” dedi gülümseyerek. “Seninle tanışmayı bekliyordum.”

“Öyle mi?”

“Ah evet.” Hekate’nin kalıkahası parlamasına sebep olmuş gibiydi. “Styx’e düştüğünden ve Lord Hades her yeri ayağa kaldırdığından bu yana.”

Persephone kızardı.

“Seni korkuttuğum için üzgünüm ama yeraltındaki nehirlerin tehlikeli olduğunu öğrendiğine eminim. Bir tanrıça için bile,” diye açıkladı Hekate. “Lethe hatıralarını çalar. Hades sana bunu söylemeliydi. Daha sonra onu azarlayacağım.”

Persephone, Hekate'nin Hades'i azarlayacağını düşününce kahkaha attı. "İzleyebilir miyim?"

"Ah, onu sadece senin önünde azarlamayı düşünürdüm canım."

Birbirlerine gülümsediler. Persephone, "Şey, biraz su bulabileceğim bir yer bilme ihtimalin var mı? Az önce tohum ekim de," dedi.

"Gel," dedi Hekate. Döndüğünde kırmızı topu aldı ve fırlattı. Üç köpek de çimenlerin arasından koşturdu. "Bakıyorum da Hades'in köpekleriyle tanışmışsın."

"Köpekler gerçekten onun mu?"

"Evet. Hayvanları çok sever. Üç köpeği var: Cerberus, Typhon ve Orthrus. Dört de atı var: Orphnaeus, Aethon, Nycteus ve Alastor."

Hekate onu Hades'in bahçelerinin derinliklerinde gömülü bir çeşmeye yönlendirdi. Persephone sulama kabını doldururken, "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Ben birçok yerde yaşarım," diye cevap verdi tanrıça. "Fakat en sevdiğim yer burası."

"Gerçekten mi?"

"Evet," Hekate gülümsedi ve manzaraya doğru baktı. "Buradan keyif alıyorum. Ruhlar ve yitikler, hepsi benim canlarım. Ayrıca Hades bana bir kulübe verecek kadar nazik."

Persephone, "Beklediğimden çok daha güzel," itirafında bulundu.

"Buraya gelen herkes için öyle." Hekate gülümsedi. "Hadi gidip bahçeni sulayalım, olur mu?"

Hekate ve Persephone bahçeye geri dönüp tohumları su-

ladılar. Hekate, Persephone'nin nereye ne ektiğini hatırlamak için kullandığı işaretlerden bazılarını gösterip sorular sordu.

"Söylesene, bunlar hangi bitkiler?"

"Şu dağ lalesi." Persephone kızardığını fark etti. "Hades'le tanıştığımız gece takım elbisesinde bunlardan biri takılıydı."

Persephone eşyalarını topladı ve Hekate ona malzemelerini nereye koyabileceğini gösterdi; sarayın yanındaki ufak bir gınniye.

Sonrasında Persephone'yi çevrede bir tura çıkardı. Hades'in obsidiyen evinin yanından geçerken daha önce fark etmediği birkaç yeni şeyi fark etti, saraya ve ahırlara bağlı olan taştan bir avlu vardı.

Uzun çimenlerin arasındaki arduaz patikayı takip ederek devam ettiler.

"Çiriş çiçeği! Bunlara bayılırım!" dedi Persephone. Otların arasına karışan uzun saplı ve dikenli beyaz çiçekleri tanımıştı. Ne kadar uzaklaşırlarsa çiçekler o kadar bollaşıyordu.

"Evet, Asphodel'e * yaklaşıyoruz." Hekate, Persephone'nin daha fazla ilerlememesi için elini uzattı. Persephone aşağı baktığında dik bir kanyonun kenarında durduğunu gördü. Çiriş çiçekleri tam da bayırın kenarında büyümüşü, yaklaşanların boşluğu görmelerini imkânsız hale getiriyordu.

Persephone, Asphodel'den ne beklemesi gerektiğinden emin değildi ama her zaman amaçsızca varlığını sürdüren ölümler olduğunu tahmin ediyordu. Ruhların hiçbir amacı olmadan yer işgal ettiği bir zamanda olduğunu. Ancak bu kanyonun dibinde hayat vardı.

* Yunan mitolojisinde, fani yaşantılarında ne iyi ne de kötü olan ruhların ölümden sonraki zamanda gönderildiği yeraltı bölümüdür. Yeraltı Dünyası'ndaki ruhların gönderildiği uç bölümden biridir ve Hades tarafından yönetilir. (ç n)

Yeşil bir tarla kilometrelerce uzanıyor, uzaklardaki tepelen kaplıyordu. Zümrüt yeşili yüzeye dağılmış ufak evler vardı, hepsi birbirinden farklıydı. Bazıları ahşaptandı ve diğerleri obsidiyen tuğlalardandı. Bazılarının bacasından duman yükseliyordu, birkaç pencere önünde çiçekler açmıştı ve pencerelerden dışarı sıcak ışıklar yansıyor. Tarlanın tam ortasından geniş bir patika geçerek orayı ikiye bölüyordu, patika ruhlarla ve rengârenk çadırlarla doluydu.

“Onlar... bir şeyi mi kutluyor?” diye sordu Persephone.

Hekate gülümsedi. “Bugün pazar var. Keşfe çıkmak ister misin?”

“Hem de çok,” dedi.

Hekate, genç tanrıçanın elini tuttu ve ışınlandı, vadinin içindeki yere iniverdiler. Persephone başını kaldırıp baktığında Hades’in sarayının sönük göğüne doğru yükseldiğini görebiliyordu. Yukarıdaki dünyada Nevernight’in fanilerin üzerinde yükselmesine benzer bir şey olduğunu fark etti. Hem güzel hem de meşumdu, Persephone krallarının kalesinin tam tepelerinde yükselmesinin bu insanlarda nasıl hisler uyandırdığını merak etti.

Asphodel’de takip ettikleri patikanın kenarlarında fenerler diziliyordu. Ruhlar dolanıyor, tıpkı canlı insanlar gibi görünüyordular. Artık aşağıda olduğu için Persephone renkli çadırların çeşitli yiyeceklerle dolu olduğunu gördü; elmalar ve portakallar, incirler ve narlar. Diğerlerinde hoş bir şekilde işlenmiş atkılar ve örme battaniyeler vardı.

Hekate, “Kafan karışmış gibi,” yorumunda bulundu.

“Ben sadece... Tüm bu şeyler nereden geliyor?” diye sordu Persephone.

“Ruhlar tarafından yapılıyor.”

“Niçin?” diye sordu. “Ölüler bu şeylere ihtiyaç mı duyuyor?”

“Sanırım ölü olmanın ne anlama geldiğini yanlış anlıyorsun,” dedi Hekate. “Ruhların hâlâ hisleri ve idrak yetenekleri var. Bildikleri bir varlığı devam ettirmek onları memnun ediyor.”

Birisi, “Leydi Hekate!” diyerek selamladı.

Ruhlardan birisi tanrıçayı fark edince diğerleri de fark edip yaklaştı, başlarını eğiyor ve tanrıçanın ellerini tutuyorlardı. Hekate gülümseyerek her birine dokundu, Persephone’yi de Bahar Tanrıçası diye tanıttı.

Bununla birlikte ruhlar kafaları karışmış gibi göründüler.

“Bahar Tanrıçası’nı bilmiyoruz.”

Elbette bilmiyorlardı... Kimse bilmiyordu.

Şu ana kadar.

“Hasat Tanrıçası’nın kızı,” diye açıkladı Hekate. “Yeraltında bizimle birlikte zaman geçirecek.”

Persephone kızardı. Bir açıklama yapması gerekiyormuş gibi hissetti ama ne söyleyecekti ki? *Lordumuzla bir oyun oynadım ve beni yerine getirmem gereken bir anlaşmaya mecbur bıraktı mı?* Sessiz kalmasının en iyisi olacağına karar verdi.

Hekate’yle birlikte uzun bir süre yürüyüp pazar yerini keşfettiler. Ruhlar onlara her şeyden sundu; kaliteli ipek ve mücevherlerden, taze ekmek ve çikolataya kadar. Sonra genç bir kız elinde ufak, beyaz bir çiçekle Persephone’ye doğru koştu; solgun eli, parlak gözleriyle hiç olmadığı kadar canlı görünerek çiçeği Persephone’ye uzattı. Bu garip bir görüntüydü, genç kadının yüreğini ağırlaştırdı.

Bakışları çiçeğe indiğinde tereddüt etti, eğer yaprağa dokunacak olursa solacağını biliyordu. Almak yerine eğildi ve kızın

çiçeği saçlarına takmasına izin verdi. Sonrasında her yaştan onlarca ruh çiçek sunmak için yaklaştı.

Hekate'yle birlikte Asphodel'den ayrıldıklarında Persephone'nin başını çiçeklerden bir taç süslüyordu ve çok fazla gülümsemekten yüzü acıyordu.

"Taç sana yakışıyor," dedi Hekate.

Persephone, "Sadece çiçek," diye cevap verdi.

"Onları kabul etmenin ruhlar için anlamı çok büyük."

Saraya doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Tam tepeye çıktıkları sırada Persephone açıklıktaki Hades'i görüp olduğu yerde duruverdi. Hades'in üstü çıplaktı, güneşte yanmış ve şekilliymiş, biçimli sırtı ve kol kasları terle parlıyordu. Üç tazısına daha önce Persephone'ye getirdiği kırmızı topu atmaya hazırlanarak kolunu arkaya doğru gerdi.

Bir an için bir şeye burnunu sokuyormuş veya görmemesi gereken bir şeyi görüyormuş gibi panikledi. Bu kadar... *fanı* bir şeyle ilgilenirken kendini kaptırması gibi. Bu, karnının alt tarafında bir şeyleri tutuşturdu, göğsüne doğru yayılan bir çırpıymaydı.

Hades topu fırlattı, topun mümkün olmayacak kadar uzağa gitmesi adamın kuvvetinin ve gücünün kanıtıydı. Köpekler topun peşinden koşunca Hades kahkaha attı. Derin ve yüksek perdeden bir sestti; teni kadar ılıktı ve Persephone'nin göğsünde yankılandı.

Sonrasında tanrı arkasını döndü ve sanki Persephone'ye çekiliyormuş gibi gözleri anında onun gözlerini buldu. Adamı inceleyen gözleri büyüdü, gözlerini geniş omuzlarında ve karın kaslarının derin V şeklinde gezdirdi. Yeniden yüzüne bakmayı başardığında adamı pis pis gülümserken buldu ve çabucak gözlerini kaçırdı.

Hekate, Hades'in fiziğinden azıcık bile etkilenmemiş gibi uzun adımlarla ilerledi. "Sen onları şımarttıktan sonra benim için asla uslu durmayacaklarını biliyorsun."

Hades sırtıttı. "Sen bakarken tembelleşiyorlar Hekate." Gözleri Persephone'ye kaydı. "Bakıyorum da Bahar Tanrıçası'yla tanışmışsın."

"Evet ve tanıştığım için çok şanslı. Onu Lethe'den uzak durması için nasıl uyarmazsın!"

Hades'in gözleri büyüdü ve Persephone, Hekate'nin ses tonuna karşı gülümsememeye çalıştı. "Görünüşe göre size bir özür borcum var Leydi Persephone."

Persephone, daha fazlasını borçlu olduğunu söylemek istemesine rağmen ağzının çalışmasını sağlayamadı. Hades'in ona bakış biçimi nefesini kesiyordu. Zorlukla yutkundu ve uzaklardan bir borazan sesi gelince rahatladı.

Hekate ve Hades sesin geldiği yöne doğru döndü.

"Çağrılıyorum," dedi Hekate.

Persephone, "Çağrılıyor musun?" diye tekrarladı.

Hekate gülümsedi. "Yargıçların tavsiyeme ihtiyaçları var."

Persephone anlamadı ve Hekate açıklamadı.

"Canım, yeraltına bir dahaki gelişinde beni çağır," dedi ay-nılırken. "Asphodel'e döneriz."

"Bu çok hoşuma gider," dedi Persephone.

Hekate ortadan kaybolarak onu Hades'le bir başına bıraktı.

"Yargıçların neden Hekate'nin tavsiyesine ihtiyaçları var?" diye sordu Persephone.

Hades başını yana eğdi, sanki ona gerçeği söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu. "Hekate, Tartarus'un hanımıdır. Günahkârların cezalarına karar vermekte ziyadesiyle iyidir."

Persephone titredi. "Tartarus nerede?"

"Sana söyledim, tabii eğer bu bilgiyi oradan kaçınmak için kullanacağını düşünseydim."

"İşkence odanı ziyaret etmek isteyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Hades kara gözlerini ona dikti. "Bence merak ediyorsun," dedi. "Dünyanın düşündüğü kişi olduğumu kanıtlamaya hevesleniyorsun. Korkulacak bir ilah."

"Gördüğüm şeyler hakkında yazacağımdan korkuyorsun."

Hades güldü. "Korku doğru kelime değil sevgilim."

Persephone gözlerini devirdi. "Elbette, sen hiçbir şeyden korkmazsın."

Hades, tanrıçanın saçlarından bir çiçek almak için uzanırken cevap verdi, "Asphodel'de eğlendin mi?"

"Eğlendim." Kendine engel olamadan gülümsedi. Herkes çok nazik davranmıştı. "Ruhların... Çok mutlu görünüyorlar."

"Şaşırdın mı?"

"Şey, tam olarak nezaketinle tanındığın söylenemez," dedi Persephone ve anında sözlerinin sertliğinden pişmanlık duydu.

Hades'in çenesi kasıldı. "Fanilere karşı nezaketinle tanınmıyorum. Arada fark var."

"O yüzden mi hayatlarıyla kumar oynuyorsun?"

Hades'in gözleri kısıldı ve Persephone aralarındaki gerginliğin Styx'in dalgalı suları gibi arttığını hissetti. "Başka soruna cevap vermeyeceğimi söylediğimi hatırlıyorum."

Persephone'nin ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

"Ölüm kadar," dedi.

"Fakat... seni nasıl tanıyacağım?"

O aptal gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Beni tanımak mı istiyorsun?"

Persephone kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. "Burada zaman geçirmeye zorlanıyorum, değil mi? Gardiyanımı daha iyi tanımam gerekmez mi?"

"Çok dramatiksin," dedi ama bir an için düşünerek sessiz kaldı.

"Ah hayır," dedi Persephone.

Hades tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne var?"

"O bakışı biliyorum."

Hades kaşını merakla daha da havaya dikti. "Ne bakışı?"

"Yüzünde bu... *bakış* oluyor. Ne istediğini bildiğin zaman." Bunu sesli söylediği için saçmaladığını hissetti.

Hades'in gözleri karardı ve sesi alçaldı. "Öyle mi yapıyorum?" Duraksadı. "Ne istediğini tahmin edebilir misin?"

"Ben zihin okuyucu değilim!"

"Yazık," dedi. "Eğer soru sormayı bu kadar çok istiyorsan o zaman bir oyun teklifinde bulunuyorum."

"Hayır. Bir daha buna düşmem."

"Anlaşma yok," dedi. "İyilik borcu yok, sadece soruların cevaplanacak, tıpkı istediğin gibi."

Persephone çenesini havaya dikti ve gözlerini kıstı. "Pekâlâ. Fakat oyunu ben seçeceğim."

Hades'in bunu beklemediği açıktı ve şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Sonra sırtıttı. "Öyle olsun tanrıça."

Taş, Kâğıt, Makas

Çalışma odasının ortasında duran Hades, "Bu oyun kulağa berbat geliyor," diyerek yakındı. Tavandan yere kadar pencereleri ve geniş obsidiyen şöminesiyle güzel bir odaydı. Sarayına geri döndükleri sırada Hades bir gömlek bulmuştu ve Persephone buna memnundu; çünkü oyunları sırasında çıplaklığı dikkat dağınıklığı yaratırdı.

"Daha önce oynamadığın için kızgınsın."

"Gayet basit görünüyor. Taş makası yener, makas kâğıdı yener ve kâğıt da taşı yener. Kâğıt taşı tam olarak nasıl yener?"

"Kâğıt taşı kaplar," dedi Persephone. Hades onun mantığına karşı kaşlarını çatınca tanrıça omzunu silkti. "Neden as önemli bir kart?"

"Çünkü kurallar öyle."

"Tamam, kâğıdın taşı kaplaması da bir kural," dedi. "Hazır mısın?"

Ellerini kaldırdılar ve Persephone kıkırdayıp durdu. Ölüler Tanrısı'nın taş kâğıt makas oynadığına tanık olmak her ölümünün ölmeden önce yapılacaklar listesinde olmalıydı.

Aynı anda, "Taş, kâğıt, makas!" dediler.

"Evet!" Persephone heyecanla bağırdı. "Taş, makası yener"

Makasını yumruğuyla eziyormuş gibi yapınca Hades gözlerini kırptırdı. "Kahretsin. Kâğıdı seçeceğini sandım."

"Niye ki?"

"Çünkü kâğıt derken daha farklı tonda söyledin."

"Sadece kâğıdın taşı kapladığını sorduğun için yaptım. Bu poker değil Hades. Bu aldatmacayla ilgili değil."

Hades'in bakışları onunkilerle buluştu, gözleri yanıyordu. "Değil mi?"

Persephone gözlerini kaçırdı, derin bir nefes aldıktan sonra sorusunu sordu. "Daha öncesinde, anlaşmalarında başarılı olduğun söyledi. Onlardan bahsetsene."

Hades odanın karşısındaki bara doğru gitti, kendisine içki—viski—doldurdu ve siyah deri kanepesine oturdu. "Anlatacak ne var? Yıllardır birçok faniye aynı sözleşmeyi sundum. Para, şöhret, aşk karşılığında zararlı alışkanlıklarından vazgeçmeli. Bazı faniler diğerlerinden daha güçlü olur ve alışkanlıklarını alt eder."

"Bir hastalığı alt etmenin güçle ilgisi yok Hades."

"Kimse hastalıkla ilgili bir şey söylemedi."

"Bağımlılık bir hastalıktır. Tedavi edilemez. Üstesinden gelinmesi gerekir."

"Üstesinden geliniyor," diyerek karşı çıktı.

"Nasıl? Daha fazla sözleşmeyle mi?"

"Bu başka bir soru oluyor."

Persephone ellerini kaldırdı ve bir el daha oynadılar. Persephone taş yaparken Hades makas yaptı, Persephone kutlama yapmadan, "Nasıl Hades?" diye sordu.

“Onlardan her şeyden bir anda vazgeçmelerini istemiyorum. Bu yavaş işleyen bir süreç.”

Tekrar oynadılar ve bu defa Hades kazandı. “Sen ne yapıydın?”

Persephone gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Neyi değiştirirdin? Onlara yardım etmek için?”

Adamın sorusuyla ağzı birazcık açık kaldı. “Birincisi, bir ölümlünün ruhunu ortaya koyarak kumar oynamasına izin vermezdim. İkincisi, eğer pazarlık yapacaksan ve karşındaki bir bağımlıysa rehabilitasyona gitmesi için meydan oku ve daha iyisini yaparak rehabilitasyon ücretini öde. Eğer seninki kadar çok param olsaydı insanlara yardım etmek için harcardım.”

Hades bir an için onu inceledi. “Peki ya tekrar eski hallerine geri dönerlerse?”

“Ne olmuş yani?” diye sordu. “Dışarıda hayat zor ve bazen yaşamak yeterli bir kefaret oluyor. Fanilerin umuda ihtiyacı var, cezalandırılmayla tehdit edilmeye değil.”

Aralarındaki sessizlik uzadı ve sonra Hades ellerini kaldırdı... Bir oyun daha. Bu defa kazandığında Persephone’nin bileğini kavrayıp onu kendine doğru çekti. Avucunu açtı, bağlamasına Hekate’nin yardım ettiği bandajın üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Ne oldu?”

Persephone boğuk bir sesle güldü. “Zedelenen kaburgalara kıyasla hiçbir şey.”

Hades’in yüzü sertleşti ve sessizleşti. Bir süre sonra avucuna bir öpücük kondurdu, Persephone adamın dudaklarının tenine değdiği yerde şifa veren ılıklığı hissetti. Öyle hızlı olup bitti ki Persephone’nin geri çekilmesine vakit olmadı.

“Neden canını bu kadar sıkıyor?” Persephone niçin fısıldadığına emin değildi. Tüm bu yaşananlar çok mahrem his-

settirdiği için olduğunu tahmin etti; oturuş şekilleri, kanepede birbirlerine dönmüş durmaları, Persephone'nin onu öpebileceği kadar yakın oluşu...

Hades ona cevap vermek yerine tek eliyle yüzünü avuçladı ve Persephone zorlanarak yutkundu. Eğer şu anda onu öperse sonrasında olacaklardan Persephone sorumlu olmayacaktı.

Ardından Hades'in çalışma odasının kapısı açıldı ve Minthe içeri girdi. Minthe, bütün kıvrımlarını sarmalayıp hayal gücüne çok az şey bırakan elektrik mavisi bir elbise giyiyordu. Persephone içinde gezinen şok dalgasıyla şaşkınlığa uğradı. Eğer kendisi yeraltının hanımı olsaydı Minthe her zaman boğazlı kazak giyer ve herhangi bir odaya girmeden önce kapıyı tıklatırdı.

Alev saçlı *nymph*, Persephone'yi Hades'in yanında otururken görünce olduğu yerde duruverdi, öfkesi barizdi. Minthe'nin de kıskanabileceğini düşününce Persephone'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tanrı, elini Persephone'nin yüzünden çekti ve ters bir sesle, "Evet Minthe?" dedi.

"Lordum, Charon taht odasında sizi görmek istiyor."

"Nedenini söyledi mi?"

"İzinsiz giren birini yakalamış."

Persephone ona baktı. "İzinsiz giren biri mi? Nasıl? Styx'te boğulmazlar mıydı?"

"Eğer Charon izinsiz giren birini yakaladıysa büyük ihtimalle kayığına gizlice girmeye çalışan biridir." Hades ayağa kalkıp ona elini uzattı. "Gel. Bana katılacaksın."

Persephone uzatılan eli tuttu. Minthe bu hareketi gözlelerinden ateşler çıkarak izledikten sonra, sinirle onlara arkasını dönerek çalışma odasından çıktı. Koridorda Minthe'yi takip

ettiler ve Hades'in mağara gibi, yüksek tavanlı taht odasına girdiler. Yuvarlak, cam pencereler sönük ışığın içeri girmesine izin veriyordu. Üzerinde altın rengi nergis simgelerini taşıyan siyah flamalar odayı iki yandan kuşatarak Hades'in tahtına kadar ulaşıyordu. Tahtı da tıpkı onun gibi heykeli andırıyordu, binlerce parçalanmış, keskin obsidiyen parçasının toplanmasından yapılmış gibi görünüyordu.

Esmer tenli bir adam tahtın yakınında duruyordu, üzerinde beyaz bir kıyafet ve başında da altından tacı vardı. Omuzlarından aşağı uzanan iki uzun saç örgüsü altın tokalarla tutturulmuştu. Kara gözleri önce Hades'e, sonra ona çevrildi.

Persephone elini çekerek Hades'in tutuşunu denedi; fakat tanrı daha da sıkı tutup onu kayıkçının yanından geçirdi, tahtına çıkan basamaklardan çıkardı. Hades elini sallayınca kendi tahtının yanında daha ufakça bir taht belirdi. Ancak Persephone tereddüde düştü.

"Sen bir tanrıçasın. Bir tahta oturacaksın." Hades onu oturmaı için yönlendirdi ve ancak o zaman elini bıraktı. Hades tahtındaki yerini alınca Persephone onun gizlenme büyüsunü bırakacağını düşündü ama bırakmadı. "Charon, işlerimi yarıda kesmeni neye borçluyum?"

Persephone beyazlı adama, "Sen Charon musun?" diye sordu. Antik Yunan kitaplarındaki çizimlerine hiç benzemiyordu, kitaplarda adamı ya yaşlı bir adam ya bir iskelet ya da siyah pelerinli bir figür gibi tasvir ediyorlardı. Bu versiyonu adeta bir tanrıyı andırıyordu, güzel ve etkileyiciydi.

Charon sırttığında Hades'in çenesi kasıldı. "Elbette benim leydim."

"Lütfen bana Persephone de," dedi.

Hades, "Leydim demen yeterli," dedi sert bir sesle. "Sabırsızlanıyorum Charon."

Kayıkçı başını eğerek selam verdi. Persephone, Charon'un Hades'in ruh haliyle keyiflendiği izlenimine kapıldı. "Lordum, Orpheus adında bir adam kayığıma gizlice binerken yakalandı. Sizinle görüşmeyi dilemekte."

"Onu içeri al. Leydi Persephone'yle yaptığımız sohbe geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

Charon parmaklarını şıklattı ve dizlerinin üzerinde, elleri arkasından bağlanmış bir adam önlerinde belirdi. Persephone hızla bir soluk aldı, adamın bağlanış biçimiyle şoke olmuştu. Adamın kıvrık saçları alına yapışmıştı, Styx'in suyu hâlâ üzerinden damlıyordu. Mağlup olmuş görünüyordu.

Persephone, "Tehlikeli mi?" diye sordu.

Charon, Hades'e bakınca Persephone de ona döndü. "Ruhunu görebilirsin. Tehlikeli mi?" diye sordu tekrar.

Hades'in boğazında şişen damarların şekline baktığında tanrının dişlerini sıkıldığını söyleyebilirdi. En sonunda Hades, "Hayır," dedi.

"Öyleyse şu bağlarını çözün."

Hades'in gözleri tanrıçanın kileri delip geçti. En sonunda adama döndü ve elini salladı. Bağları kaybolunca adam öne doğru düşüp yere çarptı. Ayağa kalkarken Persephone'ye baktı. "Teşekkür ederim leydim."

Hades, "Neden yeraltına geldin?" diye sordu.

Persephone etkilendi; fani, gözlerini Hades'ten kaçırmadı ve hiç korku emaresi göstermedi. "Karım için geldim." Hades cevap vermeyince adam devam etti. "Bir anlaşma teklifinde bulunmak istiyorum: Onun ruhuna karşılık benimki."

"Ruhlarla takas yapmam ölümlü," diye cevap verdi tanrı.

“Lordum, lütfen...”

Hades elini kaldırdı ve adam bakışlarını Persephone’ye çevirdi, yalvarıyordu.

“Yardım için ona bakma ölümlü. O sana yardım edemez.”

Persephone bunu bir meydan okuma olarak gördü. “Bana karından bahset.” Hades’in bakışlarını görmezden geldi ve Orpheus’a odaklandı. “Adı neydi?”

“Eurydice. Evlendikten bir gün sonra öldü.”

“Üzgünüm. Nasıl öldü?”

“Uykuya daldı ve bir daha uyanmadı.” Sesi çatladı.

“Onu çok ani kaybetmişsin.” Persephone’nin göğsü sızladı ve boğazı gerildi. Önlerinde darımaduman bir halde duran adam için öyle çok anlayış hissediyordu ki.

“Kader Tanrıçaları hayat ipliğini kesti,” dedi Hades. “Onu yaşayanlar dünyasına geri döndüremem ve ruhları geri döndürmek için pazarlık yapmayacağım.”

Persephone yumruklarını sıktı. O anda tanrıyla tartışmak istedi; Minthe’nin, Charon’un ve bu ölümlünün önünde. Büyük Savaş sırasında yaptığı şey bu değil miydi? Tanrıların kahramanlarını geri getirmek için onlarla pazarlık yapmamış mıydı?

“Lord Hades, lütfen...” Orpheus’un sesi boğuk çıktı. “Onu seviyorum.”

Hades sert bir sesle kahkaha attığında Persephone’nin karnına sert ve soğuk bir şey çörekledi. “Onu sevmiş olabilirsin ölümlü ama buraya onun için gelmedin. Kendin için geldin.” Hades tahtında arkasına yaslandı. “Rıcanı kabul etmeyeceğim. Charon.”

Daimon’un adını bir emir gibi dile getirdi ve bileğinin tek hareketiyle hem Charon hem de Orpheus yok oldu.

Persephone köpürüyor, Hades'e bakmayı reddediyordu. Hades sessizliği bölünce şaşırdı.

"Bana bir istisna yapmamı söylemek istiyorsun."

"Bana neden mümkün olmadığını söylemek istiyorsun," diyerek karşılık verdi Persephone.

Hades'in dudakları seğirdi. "Tek bir kişi için istisna yapmam Persephone. Ne sıklıkla ruhları yeraltından geri getirmem rica ediliyor biliyor musun?"

Persephone çok sık olduğunu düşündü ama fark etmezdi "Konuşmasına fırsat bile vermedin. Sadece bir gündür evlilermiş Hades."

"Trajik," dedi.

Persephone ona dik dik baktı. "Bu kadar kalpsiz misin?"

"Hüzünlü bir aşk hikâyesi paylaşan ilk onlar değil Persephone ve tahmin ediyorum ki son da olmayacaklar."

"Çok daha azı için fanileri geri getirdin," dedi.

Hades ona baktı. "Aşk, ölüleri geri getirmek için bencilce bir sebep."

"Savaş değil mi?"

Hades'in gözleri karardı. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşuyorsun tanrıça."

"Nasıl taraf seçtiğini söylesene Hades," dedi.

"Seçmedim."

"Tıpkı Orpheus'a başka bir seçenek vermediğin gibi. Ona karısının yeraltında güvende ve mutlu olduğunu azıcık göster sen kontrolü elinden bırakmış mı olacaktın?"

"Ne cüretle Lord Hades'le böyle..." Minthe konuşmaya başladı ama Persephone dik bir şekilde ona bakınca kekeleydi. Minthe'yi bir tür bitkiye dönüştürecek gücü olmasını diledi.

“Yeter.” Hades ayağa kalkınca Persephone de peşinden kalktı. “Burada işimiz bitti.”

Minthe, “Persephone’ye çıkışı göstereyim mi?” diye sordu.

“Ona Leydi Persephone diyebilirsin,” dedi Hades. “Ve hayır. *Bizim* işimiz bitmedi.”

Minthe kovulmayı iyi karşılamadı ama taht odasından çıktı, ilerlerken topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdıyordu. Persephone, Minthe’nin gidişini izlerken çenesinin altında Hades’in parmaklarını hissetti; gözlerini kendisine doğru kaldırmıştı.

“Älemimi nasıl yöneteceğim konusunda çok fazla fikrin var gibi.”

“Ona hiç merhamet göstermedin,” dedi. Hades uzun bir müddet ona baktı ama hiçbir şey söylemedi ve Persephone onun ne düşündüğünü merak etti. “Daha da kötüsü, karısı için hissettiği aşkla alay ettin.”

“Aşkını sorgulamadım. Alay etmedim.”

“Sen kimsin ki aşkı sorguluyorsun?”

“Tanrıyım, Persephone.”

Persephone ona dik dik baktı. “O kadar gücün var ve o güçle acı vermek dışında hiçbir şey yapmıyorsun.” Hades bu sözle ırkildi, Persephone devam etti. “Nasıl bu kadar tutkulu olup da aşka inanmayabiliyorsun?”

Hades neşesiz bir kahkaha attı. “Çünkü tutkunun aşka ihtiyacı olmaz sevgilim.”

Paylaştıkları tutkuyu harlayan şeyin şehvet olduğunu kendisi de Hades kadar iyi biliyordu, yine de tanrının cevabıyla hem şaşırdı hem de öfkelendi. Niye? Hades ona karşı merhametli davranmamıştı ve kendisi bir tanrıçaydı. Belki de Orpheus’un yalvarışından kendisi kadar etkilendiğini görmeyi umuyordu.

Belki o anda farklı bir tanrıyı görmeyi ummuştı. Bütün varsayımlarını haksız çıkaracak bir tanrıyı.

Ancak sadece varsayımlarını haklı çıkarmıştı.

“Sen gaddar bir tanrısın,” dedikten sonra parmaklarını şıklatarak Hades’i taht odasında bir başına bıraktı.

BÖLÜM X

Gerilim

Persephone, pazartesi günü erken saatlerde Acropolis'teydi. Makalesine başlamak istiyordu. Yeraltını ziyareti sırasında Hades ona çalışması için gereğinden fazla malzeme vermişti. Orpheus'a davranış biçimi yüzünden ona hâlâ kızgındı, hayatını kaybeden eşine olan sevgisini dile getirdiğinde zavallı adama gülüşünü hâlâ duyabiliyordu ve bu Persephone'yi titretiyordu.

En azından tanrı gerçek yüzünü göstermişti. Bu tam da Persephone onun bir vicdana sahip olduğunu düşünmeye başladığı sırada olmuştu.

Kader Tanrıçaları benden yana olmalı, diye düşündü.

Kendi katında asansörden inince Adonis'i girişte Valerie'yle birlikte dururken buldu, kızın masasına doğru eğilmişti ve laflıyorlardı. Persephone geldiği anda konuşmayı kestiler ve Persephone özel bir anı bölüyormuş gibi hissetti.

"Persephone, erkencisin." Adonis boğazını temizleyip doğruldu.

“Sadece erkenden başlamayı umuyordum. Yapılacak çok işim var,” dedi ve yanlarından geçip masasına yöneldi.

Adonis peşine takıldı. “Nevernight nasıl gitti?”

Persephone bir an donakaldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Röportaja gittiğimiz gün Hades seni Nevernight’a davet etmişti. Nasıl gitti?”

Ah doğru. Çok paranoyaksın Persephone, diye düşündü.

“İyiymiş.” Çantasını yerleştirdi ve bilgisayarını açtı.

“Kendisi hakkında yazmaman için seni ikna edebileceğimi düşündüm.”

Persephone yerine oturup kaşlarını çatı. Hades’in onu diyarında tura davet etme niyetinin, hakkında yazmaktan vazgeçmesi için bir taktik olabileceğini hiç düşünmemişti. “Şu noktada yazmamam için beni ikna edebilecek hiçbir şey yok. Hades’in kendisi bile.”

Özellikle de Hades. Ne zaman ağzını açsa ondan hoşlanmak için başka bir sebep buluyordu, o ağız kendisini alev alev bırakıyor olsa bile.

Adonis gülümsedi, Persephone’nin hain düşüncelerinden bihaberdi. “Harika bir gazeteci olacaksın Persephone.” Bir adım geriye çekilip onu işaret etti. “Makaleyi bana yollamayı unutma. Bitirince yani.”

“Tabii,” dedi Persephone.

Yalnız kaldığı anda Ölüler Tanrısı hakkındaki düşüncelerini düzenlemeye yeltendi. Şimdiye kadar tanrının iki yönünü görmüştü. Biri dünyadan çok uzun süre uzak kalmış manipülatif, güçlü bir tanrıydı, insanları anlamıyor gibi görünüyordu. Kendisini bir sözleşmeyle bağlayan tanrı, aynı elleri ona şifa vermek için kullanmıştı. İkincisiyse fazlasıyla dikkatli ve

nazikti, öpüşme söz konusu olduğundaysa tutkusunu zorlukla bastırmıştı.

Sanki Persephone için açlıktan ölüp bitiyormuş gibiydi.

Fakat bu doğru olamazdı. O bir tanrıydı ve asırlardır yaşıyordu, yani asırlık deneyimi var demekti. Persephone sadece bu konuya takıntı yapıyordu çünkü kendisinin hiç deneyimi yoktu.

Kendi kendinin sinirlerini bozarak başını ellerine doğru eğdi. Hades fanilere yalandan yere yardım ediyormuş gibi davranarak gücünü kötüye kullandığını küstah bir şekilde kabul ettiğinde hissettiği öfkeyi yeniden ateşlemesi gerekiyordu.

Onunla röportaj yaptıktan sonra aldığı notlara göz attı. Öyle hızlı yazmıştı ki kelimeleri güç bela anlaşılıyordu, yine de birkaç dikkatli okumanın ardından cümleleri bir araya getirebildi.

Eğer Hades'in sunmak istediği şey gerçekten yardımsa bağımlının rehabilitasyona girmesine meydan okumalı. Neden bir adım ileri gidip rehabilitasyonu da ödemiyor ki?

Biraz daha dik oturdu ve bunu yazdı, öfke kıvılcımının yeniden damarlarında dolaştığını hissediyordu. Aynı benzin ile alevin buluşması gibiydi, kısa süre sonra parmakları tuşların üzerinde uçuyor, kızgın kelimelerin peşine başka bir kelime daha ekliyordu.

Ben ruha kadar götürürüm. Ruha yük olan şeyi, ruhı bozan şeyi, mahveden şeyi... ve ona meydan okurum.

O kelimeler Persephone'yi tamamen yanlış yerlerden dürttü. Yeraltı Tanrısı olmak nasıl bir şeydi? Sadece zorlanmaları, acıyı ve başkası için bağımlılık olacak şeyleri görmek?

Kulağa sefil bir şey gibi geliyordu.

Sefil biri olmalı, diye karar verdi. Ölüler Tanrısı olmaktan

yorulmuş, sırf eğlencesine fani yaşamların kaderiyle arasına kendini sokmuştu. Kaybedecek neyi vardı ki?

Hiçbir şey.

Yazmayı bıraktı ve arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı.

Daha önce tek bir kişi hakkında hiç bu kadar çok duygu hissetmemişti. Ona kızgındı ama aynı zamanda merak da ediyordu; adamın yarattığı ve söylediği şeylere karşı şaşkınlık ile tiksintiyi aynı anda hissediyordu. İki durumla savaş halindeydi, bir de onunla birlikteyken hissettiği uç noktadaki çekim vardı.

Onu nasıl isteyebiliyordu? Hades, Persephone'nin hayatı boyunca hayalini kurduğu her şeyin tam tersini temsil ediyordu. Persephone'nin tek istediği özgürlükken Hades onun gardiyanıydı.

Fakat içindeki bir şeyleri de özgür bırakmıştı. Uzun zamandır bastırdığı ve asla keşfetmediği bir şeyi.

Tutku, şehvet ve arzu... Muhtemelen Hades'in, sorumluluğu altına giren bir ruhta aradığı her şeydi.

Parmaklarını klavyenin üstünde esnetti ve damarlarında gezen bütün öfkeyle onu öpmenin nasıl olacağını hayal etti.

Dur! diye emretti kendine, dudağını sertçe ısırdı. *Bu saçmalık. Hades düşman. O senin düşmanın.*

Hades onu sadece iyilikte bulunmak için öpmüştü, böylece Persephone kaos yaratıp durmayacaktı. Büyük ihtimalle, yerraltında ölüme yaklaşması onu önemli işlerinden alıkoymuştu.

Minthe gibi.

Persephone gözlerini devirdi ve yeniden ekranına odaklanıp yazdığı son cümleyi okudu.

Hayattayken bize simulan tanrı buysa öldüğümüzde hangi tanrıyla karşılaşacağız? Mutlu bir sonraki hayat için hangi umutları besleyebiliriz?

Bu kelimeler canını yaktı ve muhtemelen biraz haksızlık ettiğini biliyordu. Yeraltı Dünyası'ndaki turdan sonra, Hades'in âlemine ve içindekilere önem verdiği ayan beyan ortadaydı. Yoksa o kadar büyük bir illüzyonu sürdürme zahmetine ne diye katlanacaktı?

Çünkü kendi yararı için, diye hatırlattı kendine. *Güzel şeylerden hoşlandığı bariz Persephone. Niçin güzel bir âlem yaratmasın ki?*

Masasındaki telefonu aniden çalarak ödünü patlattı, yerinden sıçradı ve eli ayağına dolaşarak ahizeyi kaldırıp sesi kesti.

"Ben Persephone." Kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu, sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Persephone, ben Valerie. Sanırım annen burada?"

Deli gibi atan kalbi karnına düşüverdi. Demeter burada ne yapıyordu?

Bir an için dudağını kemirdi. Demeter, hafta sonu boyunca yeraltına ziyarette bulunduğunu öğrenmiş miydi? Annesinin Tanrıların Bahçesi'nde söylediği kelimeleri hatırladı: *Burada zaman geçirmenin koşullarından birinin tanrılardan uzak durman olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı? Özellikle de Hades'ten. Nevernight'ta olduğunu annesinin nasıl öğrendiğini hâlâ bilmiyordu ama Hasat Tanrıçası'nın Hades'in kulübünde bir casusu olduğundan şüphelendi.*

"Hemen geliyorum." Persephone sesi titremeden konuşmayı başardı.

Demeter'in yerini saptamak kolaydı. Güneşte bronzlaşmış ısıltısı ve parlak gözleriyle ilah formuna mümkün olduğu kadar benzer görünüyordu. Açık pembe bir yazlık elbise ve beyaz topuklu ayakkabılarıyla renksiz duvarla tezat oluşturuyordu.

“Çiçeğim!” Demeter kollarını iki yana açarak yaklaşp Persephone’yi kucakladı.

“Anne.” Persephone uzaklaştı. “Burada ne yapıyorsun?”

Demeter başını yana yatırdı. “Bugün pazartesi.”

Bunun ne anlama geldiğini anlaması Persephone’nin birkaç saniyesini aldı.

Ah hayır.

Persephone’nin yüzündeki renk attı.

Nasıl unutabilmişti? Her pazartesi annesiyle birlikte öğle yemeği yiyorlardı ama son birkaç günde olan bitenlerden sonra aklından tamamen çıkmıştı.

Demeter, “Sokağın sonunda çok hoş bir kafe var,” diye devam etti ama Persephone annesinin sesindeki gerginliği sezdi. Persephone’nin unuttuğunu fark etmişti ve bu hoşuna gitmemişti. “Bugün deneyebiliriz diye düşündüm. Ne diyorsun?”

Persephone annesiyle yalnız olmak istemediğini düşündü. Hades hakkındaki makalesini yazmak için gereken ivmeyi kazandığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Eğer şimdi durursa bitiremeyebilirdi.

“Anne, ben... üzgünüm.” Bu kelimeler boğazından aşağı inen cam kırıkları gibi hissettirdi. Söylediği şey yalandı elbette; söylemek üzere olduğu şey için üzgün değildi. “Bugün gerçekten meşgulüm. Yeniden planlayabiliriz.”

Demeter gözlerini kırptırdı. “Yeniden planlamak mı?”

Kelimeleri sanki daha önce hiç duymamış gibi söyledi. Annesi işlerin onun istediği gibi gitmemesinden nefret ederdi ve Persephone daha önce yeniden planlamayı hiç istememişti. Öğle yemeğini, daima annesinin kurallarını hatırladığı gibi hatırlardı; bunlar, geçen hafta görmezden geldiği iki şeydi.

Annesinin, ona karşı işlediği suçların bir listesini tuttuğunu biliyordu. Demeter'in ona bedel ödetmesi sadece an meselesiydi.

"Çok üzgünüm anne," dedi tekrar.

Demeter en sonunda onunla göz göze geldi. Hasat Tanrıçası çenesini sıktı ve tamamen düz bir sesle, "Başka bir zaman öyleyse," demeyi başardı.

Ardından vedalaşmadan arkasını döndü ve ofisten çıkıp gitti.

Persephone tuttuğu soluğu bıraktı. Tüm bu zamanı annesiyle kavga etmeye hazırlanarak harcamıştı ve şimdi o adrenalin gittiği için kendini bitkin hissediyordu.

Valerie'nin, "Vay canına, annen çok güzel," yorumu Persephone'nin bakışlarını ona çekti. Kızın yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Onunla öğle yemeğine gidememen çok kötü."

"Evet," dedi Persephone.

Masasına yavaş yavaş geri döndü, bir suçluluk sisinin ağırlığı altında ezildi. Ta ki Adonis'in onun sandalyesinin arkasında durmuş bilgisayarının ekranına baktığını fark edene kadar.

"Adonis." Persephone masasına ulaşınca dizüstü bilgisayarı çarpıp kapattı. "Ne yapıyorsun?"

"Ah selam Persephone," dedi Adonis ve gülümsedi. "Sadece makalemi okuyordum."

"Bitmedi." Persephone sakın kalmaya çabaladı ama Adonis onun mahremiyetini ihlal etmişken bu zordu.

"Bence iyi," dedi. "Elinde gerçekten bir şeyler var."

"Sağ ol ama bilgisayarına bakmazsan gerçekten memnun olurum."

Adonis güler gibi yaptı. "Eğer endişelendiğin buysa çalışmanı çalmayacağım."

"Sana makaleyi bitirdiğimde göndereceğimi söyledim!"

Adonis ellerini havaya kaldırdı ve Persephone'nin masasından uzaklaştı. "Hey, sakin ol."

"Bana sakinleşmemi söyleme," dedi dişlerini sıkarak. İnsanların ona sakin olmasını söylemesinden nefret ediyordu çünkü bu küçümseyici laf yalnızca onu daha da öfkeliyordu.

"Herhangi bir şey kastetmedim."

"Ne kastettiğin cidden umurumda değil," diye patladı Persephone.

Adonis en sonunda sessizleşti. *Cazibesini kullanarak bundan sıyrılamayacağını anladı*, diye düşündü Persephone.

Demetri ofisinin kapısında belirip, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu. Persephone, Adonis'e ters ters baktı.

"Evet, her şey yolunda," dedi Adonis.

"Persephone?" Demetri beklentiyle ona baktı.

Ona hayır demeliydi, hiçbir şey yolunda falan değildi. Yeraltı Tanrısı'yla yapılan imkânsız bir anlaşmayı ve bu gerçeği annesinden saklamayı dengede götürüyordu; eğer annesi bunu öğrenirse New Athens'teki parıldayan gökdelenleri bir daha asla görmemesini sağlardı. Heapsinden de ötesi bu fani, Persephone'nin şahsi düşüncelerini okumasının tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyor gibiydi. Çünkü oradaki şey tam olarak şahsi düşünceleriydi, yazmayı planladığı bir makalenin taslağıydı.

Belki de böylesine kızmasının sebebi buydu; çünkü yazdığı kelimeler açık, öfkeli ve coşkuluydu. Persephone'yi savunmasız kılıyorlardı ve eğer Adonis'le çelişecek bir şey söylemek için ağzını açacak olursa ne çıkacağından emin değildi.

Derin bir nefes alıp kelimeleri zorlanarak söyledi. "Evet, her şey yolunda."

Adonis'in yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi gördü ve içinden bir ses, yalan söylediğine pişman olacağını söyledi.

•

Persephone, birkaç gün sonra Nevernight'a giderken geç kaldı. Çalışma grubunun işi uzun sürmüştü ve yorgun olsa da gidip bahçesini kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Yeraltındaki toprak, suyu tıpkı çöl gibi emiyordu; bu da eğer hayatta kalmak için bir fırsatı olsun istiyorsa bahçesini her gün sulamak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Otobüsten inip Hades'in kulübüne girmek için bekleyen sıranın arasına girdi; herkes ona sanki pençeleri ve kanatları çıkmış gibi bakıyordu. Görünüşünün fazlasıyla farkındaydı; üzerinde yoga taytı ve sıfır kollu tişörtü vardı, uzun saçları çalışma grubunun başında yaptığı dağınık topuz şeklindeydi. Bugün aynaya bakma zahmetine bile girmemişti ve sırf bir bahçeyi sulamak için eve gidip üzerini değiştirerek vaktini boşa harcamak istememişti. Günün tam bu anında bir elbise ve topuklu ayakkabı giyme düşüncesi bile onu titretiyordu. Hades ve bu kulüp meraklıları, görünüşünün üstesinden gelmek zorunda kalacaktı.

Kimseyi etkilemek için burada değilsin, diye hatırlattı kendine. *Oraya olabildiğince çabuk gir ve yeraltına git.* Ağır sırt çantasının kollarını ayarladı, omuzları sızlayınca irkildi ve kapağı doğru ilerledi.

Mekonnen karanlığın arasından çıktı. Onu tanıdığı anda kaş çatışı düzeldi ve sonra yüzünde etkileyici, sarı dişlerini gösteren bir gülümsemeyle kapıyı açmak için uzandı. "Leydim... yani, Persephone demek istedim."

"İyi akşamlar Mekonnen." Persephone kapıdan geçerken deve sırttı.

Karanlık girişte duraksadı. Bu defa kulübe girmemeyi tercih etti ve ışınlanmaya karar verdi. Parmaklarını şıklattı ve etrafındaki havanın o tanıdık değişimini hissetmeyi bekledi.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedi.

Yine bir şey olmadı.

Hades'in ofisine gidip yeraltına oradan gitmesi gerekecekti.

Kulübün hıncahınç dolu pistinden geçerken başını eğik tuttu. İnsanların dik dik baktığını biliyordu ve yargılamalarıyla yüzünün kızardığını da hissedebiliyordu.

Omzuna bir el indi. Giyim şekli yüzünden bir devin veya Hades'in başka bir çalışanının onu durdurduğunu düşünerek döndü. Dilinin ucunda bir itiraz vardı ama döndüğünde tanıdık bir çift altın sarısı göze baktı.

"Hermes," dedi rahatlayarak. Tanrı, gizlenme büyüsü altındaiken bile beyaz gömleği ve gri pantolonuyla saçma bir şekilde yakışıklıydı. Elinde içkisi vardı. Altın sarısı saçları kumsuzca şekillendirilmişti, kenarları kısacıktı ve tepedeki uzun bukleler ışığı yansıtıyordu.

"Sephy!" diye bağırdı. "Üzerindeki de ne?"

Bakmasına gerek olmasa da başını eğip kendine baktı. Ne giydiğini gayet iyi biliyordu. "Dersten sonra doğruca buraya geldim."

"Üniversite hatunu." Altın sarısı kaşlarını kaldırdı. "Ateşli."

Persephone gözlerini devirdi ve elinden kurtulup döndü. Basamaklara doğru ilerledi. Kurnazlık Tanrısı takip etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Persephone.

"Ben tanrıların habercisiyim," dedi.

"Hayır, burada ne yapıyorsun? Nevernight'in bu katında?"

"Tanrılar da kumar oynar Sephy," diye cevap verdi.

“Bana öyle seslenme,” dedi. “Ayrıca tanrılar niçin Hades’le kumar oynasın?”

“Heyecan için.” Hermes yaramazca gülümsedi.

Persephone, peşinde Hermes’le birlikte basamaklardan çıktı.

“Nereye gidiyoruz Sephy?”

Persephone, cümleye kendisini de dahil etmesinin komik olduğunu düşündü. “Ben, Hades’in ofisine gidiyorum.”

“Orada olmayacak,” dedi Hermes. Persephone onun, Hades’le aralarındaki pazarlığı bilmiyor olabileceğini fark etti.

Tanrıya baktı ve buraya Hades’i görmek için gelmemesine rağmen merakını yüksek sesle dile getirdi. “O zaman nerede?”

Hermes sırıttı. “Anlaşma yapmak için gelen teklifleri değerlendiriyor.”

Persephone’nin çenesi kasıldı. *Elbette öyle yapıyordur.*

“Hades’i görmek için burada değilim,” dedi ve hızlıca ofisine doğru gitti. İçeri girdiği anda sırt çantasını kanepeye atıp omuzlarını esnetti, ağrıyan yeri ovaladı.

Başını kaldırıp bakınca Hermes’in bara gittiğini, çeşitli şişeleri eline alıp etiketlerini okuduğunu gördü. Elinde her ne varsa cezbedici olmalıydı çünkü kapağını açtı ve boş bir bardağı doldurdu.

“Bunu yapmaya iznin var mı?” diye sordu.

Tanrı omzunu silkti. “Hades’in bana borcu var, değil mi? Senin hayatını kurtardım.”

Persephone bakışlarını kaçırdı. “Benim sana borcum var. Hades’in değil.”

“Dikkatli ol tanrıça. Bir tanrıyla bir pazarlık yeter de artar, sence de öyle değil mi?”

Persephone afalladı. “Biliyor musun?”

Hermes gülümsedi. “Sephy, ben dün doğmadım.”

“Benim son derece aptal olduğumu düşünüyor olmalısın,” dedi.

“Hayır. Hades’in cazibesine kapıldığını düşünüyorum.”

“Yani Hades’in bana yanlış yaptığını kabul mü ediyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Ona karşı çekim hissediyorsun diyorum.”

Persephone gözlerini devirdi ve tanrıya arkasını döndü. Hades’in ofisini geçip masasının arkasındaki görünmez kapıyı denedi ama elleri son seferde olduğu gibi yüzeye girmede

Yeraltına girişi engellenmişti. Adonis’i Nevernight’a getirdiği için mi ona verdiği iyiliği kaldırmıştı? Yoksa birkaç gün önce onu taht odasında bırakıp gidiş şekli yüzünden mi öfkeliydi? Bu iyiliği ona canını sıkmak zorunda kalmasın diye vermemiş miydi?

Hades’in ofisinin kapıları aniden sarsıldı ve Hermes, Persephone’yi yakalayıp şömine rafının üzerindeki aynaya doğru sürükledi. Persephone direndi ama Hermes dudaklarını kulağına dayayıp mırıldandı. “Güven bana. Bunu görmek isteyeceksin.”

Parmaklarını şıklattığında Persephone derisinin kemiklerine kadar gerildiğini hissetti. Çok tuhaf bir histi ve aynanın içine girdiklerinde bile geçmedi. Bir şelalenin arkasında durup bulanık bir dünyaya bakmak gibi bir histi.

Görülebilirler mi diye sormak üzereydi ama Hermes parmağını dudağına koyup, “Şışt,” dedi.

Hades aynanın diğer tarafında belirince Persephone’un nefesi kesildi. Onu ne kadar sık görürse görsün, güzelliğine asla alışamayacağını düşünüyordu. Bugün gergin ve ciddi görünüyordu. Persephone ne olduğunu merak etti.

Kısa süre sonra cevabını aldı; hemen arkadan Minthe geldi

Persephone onu gördüğü anda ateş gibi bir kıskançlık dalgası hissetti.

Tartışıyorlardı.

“Zamanını boşa harcıyorsun!” dedi Minthe.

“Zamandan bol bir şeyim yok,” diye bağırdı Hades. *Nymph*’in ona nutuk atmasını dinlemek istemediği açıktı.

Minthe’nin yüzü sertleşti. “Bu bir *kulüp*. Faniler arzuları için pazarlık yapıyor. Yeraltı Tanrısı’na *yalvarıp istemezler*.”

“Bu kulüp ben ne olduğunu söylersem o.”

Minthe ona dik dik baktı. “Bunun, tanrıçanın senin hakkındaki iyi şeyler düşünmesini sağlayacağını mı sanıyorsun?”

Tanrıça mı? Minthe onu mu kastediyordu?

Yorumuyla Hades’in gözleri karardı. “Diğerlerinin hakkını da ne düşündüklerini umursamıyorum, buna sen de dahilsin Minthe.” Kadının yüzü düştü ve Hades devam etti. “Kadının teklifini dinleyeceğim.”

Nymph hiçbir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönerek gözden kayboldu. Bir dakika sonra Hades’in ofisine bir kadın girdi. Üzerinde bej bir trençkot, geniş bir kazak ve kot pantolon vardı, saçını atkuyruğu yapmıştı. Oldukça genç olmasına rağmen bitkin görünüyordu. Hayatının bu noktasında taşıdığı yükün ağır olduğunu anlamak için Hades’in güçlerine ihtiyacı yoktu.

Kadın, tanrıyı görünce donakaldı.

“Korkacak bir şey yok,” derken Hades’in sesi sıcak, yatıştırıcı bir tondaydı. Fani yeniden hareket edebildi.

Kadın ufak, gergin bir kahkaha attı; konuştuğunda sesi boğuktu. “Kendime tereddüt etmeyeceğimi söyledim. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermeyecektim.”

Hades başını yana eğdi. Persephone o bakışı biliyordu; tanrı

merak ediyordu. “Fakat korkuyorsun. Hem de çok uzun zamandır.”

Kadın başını sallarken yüzünden aşağı yaşlar döküldü. Kızgınlıkla yaşları sildi, elleri titriyordu ve yeniden gergince güldü. “Kendime ağlamayacağımı da söyledim.”

“Niçin?”

Persephone, Hades’in bunu sormasına memnundu çünkü o da merak ediyordu. Kadın, tanrıyla göz göze geldiğinde yüzü hâlâ gözyaşlarıyla parlıyordu. “İlahlar benim acımdan etkilenmez.”

Persephone irkildi. Hades irkilmedi.

“Sanırım sizi suçlayamam,” diye devam etti kadın. “Ben kendisi için yakaran bir milyon kişiden sadece biriyim.”

Hades yine başını yana yatırdı. “Fakat kendin için yakarmıyorsun, değil mi?”

Kadının ağzı titredi ve fısıldayarak, “Hayır,” dedi.

“Anlat,” dedi Hades. Adeta bir büyü gibiydi, kadın itaat etti.

“Kızım.” Kelimesi hıçkırıktan ibaretti. “Hasta. Pineoblastom. Agresif bir kanser türü. Onun hayatı için kendiminkini ortaya koyuyorum.”

Persephone yüksek sesle, “Hayır!” dedi ve Hermes onu çabucak susturdu ama Persephone’nin düşünebildiği tek şey, *Hades yapamaz! Yapmayacak!* oldu.

Hades uzun bir süre boyunca kadını inceledi. “Benim pazarlıklarım senin gibi ruhlar için değil.”

Persephone ileri atılmaya koyuldu. Bu aynadan dışarı çıkacak ve o kadın için savaşacaktı; ancak Hermes omzunu sıkıca tuttu. “Bekle.”

Persephone nefesini tuttu.

“Lütfen,” diye fısıldadı kadın. “Size her şeyi veririm... ne isterseniz.”

Hades gülme cüretini gösterdi. “Sen bana istediğim şeyi veremezsin.”

Kadın öylece baktı ve gözlerindeki bakış, Persephone’nin yüreğini sıkıştırdı. Kadın mağlup olmuştu. Başını eğdi ve ellerine doğru hıçkırırken omuzları sarsıldı. “Siz benim son umudunuz. Son umudum.”

Hades kadına yaklaşıp parmaklarını çenesinin altına koydu ve başını kaldırdı. Gözyaşlarını sildikten sonra konuştu. “Seninle bir anlaşma yapmayacağım çünkü senden bir şey almak istemiyorum. Bu, sana yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Kadının ağzı açık kaldı. Persephone’nin gözleri büyüdü ve Hermes sessizce kıkırdadı.

“Kızına lütfümü veriyorum. İyileşecek ve bence annesi kadar cesur olacak.”

“Ah, teşekkür ederim! Teşekkür ederim!” Kadın kollarını Hades’e doladı ve tanrı ne yapacağından emin olamayarak kaskatı kaldı. En sonunda kabullendi ve kadını kucakladı.

Bir müddet sonra kadını geriye doğru çekti. “Git. Kızını gör.”

Kadın geriye doğru birkaç adım attı. “Siz en cömert tanrısınız.”

Hades karanlık bir tavırla güldü. “Önceki söylediğim şeyi düzelteceğim. İyiliğim karşılığında kimseye sana yardım ettiğimi söylemeyeceksin.”

Kadın şok olmuş gibiydi. “Fakat...”

Hades elini kaldırdı, tartışma istemiyordu.

Kadın en sonunda başını salladı. “Teşekkür ederim.” Oradan ayrılmak için döndü, ofisten resmen koşarak çıkıyordu. “Teşekkür ederim!”

Hades bir anlığına kapıyı izledikten sonra parmaklarını şıklatarak kapıyı kilitletti. Persephone ne olduğunu anlamadan Hermes’le birlikte aynadan dışarı itildi.

Persephone hazırlıklı değildi ve yüksek sesle yere düştü. Hermes ayaklarının üstüne indi.

Kurnazlık Tanrısı, “Ne kabalık,” dedi.

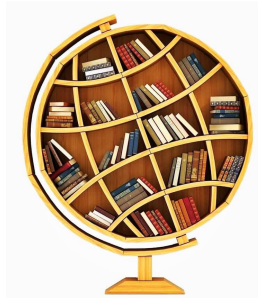
Ölüler Tanrısı, “Ben de aynısını söyleyebilirim,” diye cevap verdi. Hades, yerden kalkan Persephone’ye ters bir şekilde baktı. “İstediğin her şeyi duydun mu?”

“Yeraltına gitmek *istedim* ama *birileri* bana verdiği iyiliği kaldırmış.”

Hades, sanki Persephone hiç konuşmamış gibi davrandı ve bakışlarını Hermes’e çevirdi. “Senin için bir isim var, habercı.”

Hades parmaklarını şıklatı ve Persephone hiçbir uyan olmadan ıssız bahçeye sırtüstü bırakıldı. Ardından ağzından öfkeli bir hırlama çıkıverdi. Ayağa kalkıp üzerindeki toprağı sil-kelerken göğ-e doğru bağırdı.

“Göt!”

Arzunun Dokunuşu

Persephone bahçeyi suladı. Çalışırken bir yandan da Hades'e sövüyordu. Her kelimesini duyabildiğini umdu ve onu derinden yaraladıklarını umdu. Her kıpırdadığında hissetmesini umdu.

Persephone'yi görmezden gelmişti.

Onu bir hiç gibi yeraltına atmıştı.

Persephone'nin soruları vardı. Talepleri vardı. Kadına niçin yardım ettiğini, niçin sessiz kalmasını talep ettiğini öğrenmek istiyordu. Bu kadının ricası ile Orpheus'un Eurydice'i ölümden geri döndürmesini dilemesi arasında ne fark vardı?

Bahçesini sulamayı bitirince Hades'in ofisine geri ışınlanmaya çalıştı; fakat parmaklarını şıklatmak işe yaramayınca burada sıkışıp kaldığını fark etti.

Sonra Hades'in adına lanet okumayı denedi ve bu işe yaramayınca bahçe duvarını tekmeledi.

Neden Persephone'yi buraya göndermişti? Hermes'le işi bittikten sonra onu bulma planları var mıydı? Aldığı iyiliği geri

verecek miydi, yoksa her defasında Yeraltı'na girmek için onu mu bulması gerekecekti?

Bu sınır bozucu olurdu.

Persephone, tanrının sinirlerini epey bozmuş olmalıydı.

Hades'in yokluğunda sarayını keşfe çıkmaya karar verdi. Sadece birkaç odayı görmüştü. Hades'in ofisini, yatak odasını ve taht odasını. Kalanını merak ediyordu ve keşfe çıkmak hakkıydı. Eğer Hades kızarsa ona karşı çıkabilirdi; bahçesinin durumuna bakılırsa zaten altı ay içinde burası evi olacaktı.

Etrafı araştırırken Hades'in detaylara olan dikkatini fark etti. Altından vurgular ve çeşitli dokular vardı: kürk halılar ve kadife koltuklar. Lüks bir saraydı. Persephone sarayın güzelliğini de tıpkı Hades'in güzelliği gibi takdir etti. Kendiyle tartışmaya çalıştı; güzelliğe hayranlık duymak doğasında vardı. Ölüler Tanrısı'nın ve sarayının olağanüstü olduğunu düşünmek bir anlama gelmiyordu. Sonuçta adam bir tanrıydı.

Kütüphaneyi bulduğunda saraydaki araştırması sona erdi.

Nefes kesiciydi. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Raflar muhteşem, kalın ciltleri ve altın işlemleri olan kitaplarla doluydu. Odanın kendisi de güzel döşenmişti. Uzak duvarın büyük bölümü geniş bir şömineyle kaplıydı, etrafı koyu renkli raflarla çevriliydi. Bu raflarda kitaplar yoktu, Hades ve Yeraltı Dünyası'nı gösteren antika kil vazolar yer alıyordu. Rahat koltuklardan birine yerleştiğini, ayak parmaklarını yumuşak halıya sokup saatlerce kitap okuduğunu hayal edebiliyordu.

Eğer burada yaşarsa bu odanın en sevdiği odalardan biri olacağına karar verdi.

Fakat Yeraltı Dünyası'nda yaşamayı biraz bile düşünmemeliydi. Belki tüm bunlar sona erdikten sonra, kütüphaneyi kullanması için Hades ona verdiği iyiliği uzatırdı.

Onun için de bir öpücük var mı diye haylazca merak etti.

Rafların arasında dolanarak parmaklarını kitapların üzerinde gezdirdi. Birkaç tarih kitabını çekmeyi başardı ve kitapların karıştırabileceği bir masa arayışına girdi. Yuvarlak masaya benzer bir şey gördüğünde aradığını en sonunda bulduğunu düşündü; ancak kitapları koymak için gittiğinde onun Styx'in suyuna benzeyen karanlık suyla dolu geniş bir kâse olduğunu keşfetti.

Daha rahat bakabilmek için kitapları yere bıraktı. Suyu baktıkça önünde bir harita belirdi; Styx ve Lethe nehirlerini, Hades'in sarayını ve bahçelerini görebiliyordu. Harita siyah suyun içinde olsa bile, ihtişamlı renkleri, arazinin ortasındaki Hades'in bahçeleri kadar canlıydı. Çok fazla siyah giyinen Ölüler Tanrısı'nın renklerden bu kadar zevk almasını eğlenceli buldu.

"Hımm." Persephone, yeraltının önemli kısımlarının bu hantada olmadığından emindi. Mesela Elysium ve Tartarus gibi. "Tuhaf." Kâsenin içine uzandı.

"Merak, tehlikeli bir özelliktir leydim."

Persephone hızla nefes aldı ve döndüğünde Hades'i arkasında dururken buldu. Rafların arasındaydı. Kalbi göğsüne sertçe çarptı.

"Fazlasıyla farkındayım," diye patladı Persephone. Bileğindeki işaret bunu öğretmişti. "Ayrıca bana *leydim* deme." Hades onu öylece izledi, hiçbir şey söylemiyordu. O yüzden Persephone ekledi. "Dünyanın haritası yarım."

Hades suya göz attı. "Ne görüyorsun?"

"Sarayını, Asphodel'i, Styx Nehrini ve Lethe'yi... O kadar." Daha önce gördüğü yerlerdi. "Elysium nerede? Tartarus?"

Hades'in ağızının kenarları seğirdi. "Harita, öğrenmeyi hak ettiğinde kendini gösterecek."

"*Hak etmek* diyerek neyi kastediyorsun?"

"Sadece en çok güvendiğim kişiler bu haritanın tamamını görür."

Persephone dimdik durdu. "Bütün haritayı kim görebiliyor?" Adam sadece gülümseyince Persephone üsteledi. "Minthe görbilir mi?"

Hades'in gözleri kısıldı. "Bu canını sıkar mıydı Leydi Persephone?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

Hades'in bakışları sertleşirken dudakları inceldi; arkasını dönüp kitapların arasında kayboldu. Persephone kitaplıktan aldığı kitapları aceleyle topladı ve adamı takip etti.

"Neden bana verdiğin iyiliği kaldırdın?" diye sordu.

"Sana bir ders vermek için," diye cevap verdi Hades.

"Âlemine fanileri getirmemem için mi?"

"Bana öfkeliyken çekip gitmemem için," dedi.

"Pardon?" Persephone olduğu yerde durdu ve kitapları yakındaki bir rafa bıraktı. Bu cevabı beklemiyordu.

Hades de durup ona baktı. Dar kitaplıkların arasında duruyorlardı ve toz kokusu etraflarındaki havada süzülüyordu. "Bende çok fazla duygusu olan ve onlarla nasıl başa çıkacağı öğretilmemiş biri olduğun izlenimi uyandırırıyorsun; ancak seni temin edebilirim ki kaçmak çözüm değildir."

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yoktu."

"Bu kelimelerle ilgili değil," dedi. "Beni gözetlemenden se yaptığım şeylerin sebebini anlamana yardım etmeyi tercih ederdim."

"Gözetlemek niyetinde değildim," dedi. "Hermes..."

"Seni o aynaya çekenin Hermes olduğunu biliyorum," dedi Hades. "Öylece gitmeni ve bana öfkeli olmanı istemiyorum."

Aslında adamın yorumunu sevimli bulmalıydı ama sorusunu sorduğunda sesinin tiksiniş gibi çıkmasına engel olamadı. "Niye?"

Aslında bu, gerçekten tiksinti değildi. Kafa karışıklığıydı. Hades bir tanrıydı. Persephone'nin onun hakkında ne düşündüğünü niçin umursuyordu ki?

"Çünkü," dedi ve sonra durup düşündü. "Benim için önemli. Öfkemi keşfetmeyi tercih ederdim. Tavsiyeni dinlerdim. Senin bakış açımı anlamak isterdim." Persephone ağzını açmaya ve bir kez daha niçin diye sormaya hazırlanıyordu ki Hades ekledi. "Çünkü sen faniler arasında yaşadın. Onları benden daha iyi anlıyorsun. Çünkü sen merhametlisin."

Persephone yutkundu. "Bu akşam o anneye neden yardım ettin?"

"Çünkü yardım etmek istedim."

"Peki Orpheus?"

Hades iç geçirdi, işaret ve başparmaklarıyla gözlerini ovaladı. "O kadar basit değil. Evet, ölüleri diriltme yeteneğim var ama herkeste işe yaramaz, özellikle de Kader Tanrıçaları dahil olduysa. Eurydice'in hayatı bir sebepten dolayı tanrıçalar tarafından kısa kesildi. Ona dokunamam."

"Peki ya kız?"

"Kız ölü değildi, sadece araftaydı. Araftaki hayatlar için tanrıçalarla pazarlık yapabilirim."

"Tanrıçalarla pazarlık yapmaktan kastın ne?"

"Bu çok hassas bir şey," dedi. "Eğer bir ruhu esirgemelerini istersem başka birinin hayatı hakkında söz hakkım olmaz."

"Fakat... sen Yeraltı Tanrısısın!"

“Ve Moiralar da birer ilah,” dedi. “Onlar benim varlığıma nasıl saygı gösteriyorsa ben de onlarınkine saygı göstermeliyim.”

“Bu kulağa adil gelmiyor.”

Hades tek kaşını kaldırdı. “Gelmiyor mu? Yoksa faniler için mi adil gelmiyor?”

Tam olarak öyleydi. “Yani faniler senin oyunun uğruna acı çekmek zorundalar mı?”

Hades’in çenesi kasıldı. “Bu bir oyun değil Persephone. *Benim* hiç değil.”

Adamın sert sesi onu duraksatınca Persephone ona dik dik baktı. “Yani davranışının açıklamasını yaptın, peki ya diğer pazarlıklar?”

Hades’in gözleri karardı, Persephone’nin zaten yeterince daralan alanına doğru bir adım attı. “Kendin için mi soruyorsun, yoksa savunduğunu iddia ettiğin faniler için mi?”

“İddia ettiğim mi?” Ona gösterecekti; Hades’in numaralarına karşı çıkışları şovdan ibaret değildi.

“Benim iş girişimlerimle, sadece benimle bir anlaşmaya girdikten sonra ilgilendin.”

“İş girişimleri mi? Beni bile isteye yanlış yönlendirmene öyle mi diyorsun?”

Hades’in kaşları havaya kalktı. “Yani bu *seninle* alakalı.”

“Yaptığın şey adaletsizce; sadece bana değil, bütün fanilere...”

“Faniler hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum.” Hades ona doğru ilerledi ve Persephone bir adım geri çekildi. Sırtı kitaplığa dayandı. “Neden beni masana davet ettin?”

Persephone bakışlarını kaçırdı. “Bana öğreteceğini söyledin.”

“Neyi öğreteceğimi söyledim tanrıça?” Hades bir an için ona baktı, gözleri baştan çıkarıcı ve karanlıktı. Sonra başını genç kadının boynuna doğru eğdi ve dudakları hafifçe tenine sürtündü. “O sırada gerçekten öğrenmeyi arzuladığın şey neydi?”

“Kart oyunu,” diye fısıldadı ama zorlukla nefes alabiliyordu ve yalan söylediğini kendisi de biliyordu. Adamı öğrenmek istemişti: verdiği hissi, kokusunu, gücünü.

Hades tenine doğru fısıldadı. “Başka neyi?”

Persephone o anda başını çevirme cesaretini gösterdi ve adamın dudakları onunkilere değdi.

Persephone’nin nefesi boğazında tıkanıp kaldı. Cevap veremedi, veremezdi. Hades’in ağzı onunkine yakın kalsa da öpmedi. Bekledi.

“Söyle bana.”

Adamın sesi hipnotize ediciydi ve sıcaklığı onu ahlaksız büyüünün etkisi altına aldı. Hades, Persephone’nin özlemini çektiği maccraydı. Zevk almak istediği ayartıydı. İşlemek istediği günahtı.

Persephone’nin gözleri titreyerek kapandı ve dudakları aralandı. Tam o sırada adamın ona sahip olabileceğini düşündü ama Hades böyle bir şey yapmayınca derin bir nefes aldı. Göğsü tanrının göğsüne doğru yükseldi ve sonra, “Sadece kart,” dedi.

Hades geri çekilince Persephone gözlerini açtı. Persephone, Hades’in şaşkınlığını yakaladığını düşündü; yüzü tam o sırada okunaksız bir maskeye dönüştü.

“Eve geri dönmek istiyor olmalısın,” dedi Hades ve kitapların arasından yürümeye koyuldu. Eğer karşıdaki Ölüler Tanrısı olmasaydı, adamın utandığını düşünürdü. “İstiyorsan bu kitapları ödünç alabilirsin.”

Persephone kitapları toplayıp kucagina aldı ve hızla onu takip etti. "Nasıl? İyiliği elimden aldın."

Hades ona döndü, bakışları duygusuzdu. "Güven bana Leydi Persephone. Eğer seni verdiğim iyilikten men etseydim bunu anlardın."

"Yani yine Leydi Persephone mi oldum?"

"Sen hep Leydi Persephone oldun, sahip olduğun kanı kucaklamayı seçsen de seçmesen de."

"Kucaklayacak ne var?" diye sordu. "En iyi ihtimalle tanımayan ve önemsiz bir tanrıçayım."

Persephone, adamın yüzünü gölgeleyen hayal kırıklığından nefret etti. "Eğer kendin için düşündüğün şey buysa gücün ne olduğunu asla öğrenemeyeceksin."

Persephone'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı; adamın gözlerinin kısıldığı sırada elinin seğirdiğini gördü. Yine hiçbir uyarıda bulunmadan onu göndermek üzereydi.

"Yapma," diye emrettiğinde Hades duraksadı. "Benden kızgınken gitmememi istedin ve ben de *sen* kızgınken beni göndermemeni istiyorum."

Hades elini indirdi. "Ben kızgın değilim."

"O zaman neden beni yeraltına attın?" diye sordu. "Niçin beni gönderdin?"

"Hermes'le konuşmam gerekiyordu," dedi Hades.

"Bunu söyleyemez miydin?"

Hades tereddüt etti.

"Kendin yapamayacağın şeyleri benden isteme Hades."

Hades ona baktı. Persephone ondan ne bekleyeceğinden emin değildi. Talepleri onu kızdıracak mıydı? Bunun farklı olduğunu söyleyerek karşı mı çıkacaktı? Kendisinin güçlü bir tanrı olduğunu ve istediği şeyi yapabileceğini mi söyleyecekti?

Tüm bunlar yerine başını salladı. "Sana bu nezaketi göstereceğim."

Persephone rahatlayarak bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Hades elini uzattı. "Gel. Nevernight'a birlikte dönebiliriz. Orada... yarım kalan işlerim var."

Persephone, tanrının teklifini kabul etti ve ofisine birlikte ışıldadılar. Hermes'le birlikte içine saklandıkları aynanın tam önünde belirdiler.

Genç kadın, Hades'in gözlerine bakabilmek için başını geriye doğru yatırdı. "Orada olduğumuzu nasıl bildin? Hermes görülemeyeceğimizi söyledi."

"Burada olduğunu biliyordum çünkü seni hissedebiliyordum."

Sözleri titremesine sebep oldu ve Persephone onun sıcaklığından uzaklaştı. Kanepede bıraktığı sırt çantasını alıp omuzlarına taktı. Kapıdan çıkarken duraksadı. "Haritanın sadece güvendiğin kişilere görüldüğünü söyledin. Ölüler Tanrısı'nın güvenini kazanmak için ne gerekiyor?"

Hades basit bir şekilde cevap verdi. "Zaman."

BÖLÜM XII

Oyunun Tanrısı

“Persephone!”

Birisi ona sesleniyordu. Döndü ve gelen sesi boğmak için başını yorganın altına soktu; dün gece Yeraltı Dünyası’ndan geç çıkmıştı ve uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Uyanık kalıp makalesi üstünde çalışmıştı.

Hades’in o anneye yardım etmesini izledikten sonra nasıl devam edeceğini seçmekte zorlanıyordu. Sonunda, Hades’in ölümlülerle yaptığı pazarlıklara odaklanmak zorunda olduğuna karar verdi: Yapılması inkânsız şartlar koyduğu pazarlıklara. Makalesi üzerinde çalışırken hâlâ hüsrarla dolu olduğunu fark etti. Gerçi sebebi Hades’le olan pazarlığı mıydı, yoksa kütüphanede geçirdikleri zaman mıydı söyleyemiyordu. Persephone’ye ne istediğini soruşu ve sonra da onu öpmeyi reddedişi.

Hades’in yakınında olmasa da hatıranın yarattığı beklentiyle tüyleri diken diken oldu.

Sabaha karşı dörtte makalesinin kaydet tuşuna basmış ve yeniden okumadan önce birkaç saat dinlenmeye karar vermiş-

tı. Fakat uykuya dalmaya başladığı sırada Lexa yatak odasının kapısını çarparak açtı. "Persephone! Uyan!"

İnledi. "Git başımdan!"

"Ah hayır, bunu görmek isteyeceksin. Bil bakalım bugün haberlerde ne var?!"

Aniden uyanıverdi. Yorganı attı ve kalkıp oturdu. hayal gücü çoktan dizginleri eline almıştı. Nevernight'ın dışındayken tanrıça formunun fotoğrafı mı çekilmişti? Biri, onu kulübün içinde Hades'le mi yakalamıştı? Lexa tableti Persephone'nın ağzına soktu ve gözleri çok daha kötü bir şeye odaklandı.

Lexa, "Bugün sosyal medya bununla dolu," diye açıkladı.

"Hayır, hayır, hayır," Persephone tableti iki eliyle kavradı Sayfanın tepesindeki başlık siyah, koyu ve tanıdıktı:

Hades, Oyunun Tanrısı

Yazan: Persephone Rosi.

İlk cümleyi yüksek sesle okudu. "Nevernight - Ölüler Tanrısı Hades'in sahibi olduğu elit kumarhane- New Athens'in her yerinden görülebilir. Gösterişli kule bizzat tanrının azametli doğasını ustaca taklit ediyor; ölümlüler için hayatın kısa olduğunun da bir hatırlatıcısı. Eğer Yeraltı Tanrısı'yla kumar oynamaya karar verirsiniz o hayat daha da kısa."

Bu taslağıydı. Gerçek makalesi güvenli bir şekilde bilgisayarımda duruyordu.

"Bu nasıl yayımlandı?" diye tısladı.

Lexa kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun? Sen teslim etmedin mi?"

"Hayır." Makaleyi incelerken midesi düğüm düğümdü. Bazı eklemeler olduğunu fark etti, mesela kendisinin asla yazmaya-

cağı bir Hades tasviri vardı. Hades'in gözleri renksiz boşluk, yüzü hissiz, tavrı da soğuk ve yabani olarak tasvir edilmişti.

Yabani mi?

Hades'i o şekilde tarif etmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Gözleri mürekkep gibi kara ama manalıydı ve ne zaman onunla göz göze gelse o gözlerde ömrünün tüm akışını görebildiğini hissedirdi. İşin aslı, yüzü bazen hissiz olabiliyordu; fakat bakışları üzerindeyken Persephone farklı bir şey görüyordu: çenesinde bir yumuşaklık, yüzünü aydınlatan bir neşe, alev alev yanan bir merak. Tavırlarına gelince, soğuk ve yabani olmaktan çok uzaktı. O tutkulu, cezbedici ve kibardı.

Persephone'nin yanında olup Hades'i bizzat gören sadece bir kişi vardı ve o da Adonis'ti. Ayrıca Persephone'nin çalışma alanını işgal etmiş ve onun izni olmadan makalesini okumuştı.

Sanırım okumaktan fazlasını yapıyordu. Persephone'nin endişesi şu anda hiddeti kadar kuvvetliydi. Tableti kenara attı ve yataktan dışarı fırladı, öfkeli ve intikam dolu cümleler aklından geçiyordu. Kendi düşüncelerinden ziyade annesinininkilere benziyordu.

Cezalandırılacak, diye düşündü. Çünkü ben cezalandırılacağım.

Öfkesini dindirmek için birkaç derin nefes aldı ve yumruklarını açmaya çalıştı. Eğer dikkatli olmazsa gizlenme büyüsü çözülecekti. Gizlenme büyüsü her zaman duygularına tepki veriyor gibiydi; belki de büyüsü ödünç olduğu içindi.

Gerçekte Adonis'in cezalandırılmasını istemiyordu, en azından Hades tarafından. Ölüler Tanrısı bu faniye olan hoşnutsuzluğunu fazlasıyla göstermişti ve onu Nevernight'a götürmek birçok açıdan hata olmuştu. O kadarı şimdi barizdi.

Belki de Hades'in Adonis'ten uzak durmasını istemesinin bir sebebi de buydu.

İçinde üçüncü bir duygu yükseldi –korku– ancak bu duygu bastırıldı. Hades'in, kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Ayrıca tehdidine rağmen tanrı hakkında yazmayı planlamıştı.

Lexa, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"İşe." Persephone gardırobunun içinde kayboldu, geceliğini çıkarıp sade bir yeşil elbise giydi. En sevdiği kıyafetlerinden biriydi ve eğer bugünün üstesinden gelecekse olabildiğince güçlü hissetmek için cephaneliğindeki her silaha ihtiyacı olacağını düşündü. Belki de Hades görmeden makaleyi yayından kaldırtabilirdi.

Lexa, Persephone'nin yatağında oturduğu yerden, "Ama... Bugün çalışmıyorsun." diye belirtti.

"Bunun önüne geçebilir miyim diye bakmam lazım." Persephone tekrar belirdi, sandaletini bağlamak için tek ayağının üzerinde zıplayıyordu.

"Neyin önüne?"

"Bu makalenin. Hades bunu göremez."

Lexa kahkaha attı ve sonra çabucak ağzını kapatıp parmaklarının arasından konuştu. "Persephone, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama Hades makaleyi çoktan görmüştür. Bu türden şeyler için çalışan adamları var." Lexa, arkadaşıyla göz göze gelince irkildi. "Vay be."

"Ne?" Persephone'nin sesindeki histeri arttı.

"Gözlerin, onlar... garip."

Duyguları bütün vücudunda dolanıp dururken Lexa'nın bakışlarından kaçınarak kol çantasına uzandı. "Takma kafana. Geç dönerim."

Odasından çıktı ve Lexa ona seslenirken apartmanın kapısını da çarpıp kapattı.

Otobüsün gelmesine daha on beş dakika vardı, o yüzden yürümeye karar verdi. Çantasından pudralığını çıkardı ve yürürken biraz daha büyü ekledi.

Lexa'nın tırlattığı kadar vardı. Gözleri bütün büyüsunü kaybetmişti ve yeşil yeşil parlıyordu. Saçları daha parlak, yüzü daha keskin hatlıydı. İnsan içindeyken hiç bu kadar ilahi görünmemişti.

Acropolis'e vardığında fani görüntüsü yenilenmişti. Asansörden indiği anda Valerie masasının arkasından kalktı.

"Persephone," dedi endişeyle. "Bugün gelmeyeceksin sanıyordum."

"Selam Valerie." Sesini neşeli tutmaya çalıştı ve sıradışı bir şey yokmuş gibi davrandı. Sanki Adonis onun makalesini çalışmamış ve Lexa öfke kokan makaleyi suratına dayayarak onu uyandırmamış gibi. "Birkaç şeyle ilgilenmek için uğradım."

"Ah, tamam, birkaç mesajın var. Ben, şey, onları sesli mesajına yönlendirdim."

"Teşekkürler."

Fakat Persephone sesli mesajlarıyla ilgilenmiyordu, Adonis için buradaydı. Çantasını masasına bıraktı ve çalışma odasından Adonis'inkine doğru gitti. Adonis kulağında kulaklıklarıyla oturuyordu, tamamen bilgisayarına odaklanmıştı. Başta çalıştığını sandı - *muhtemelen çaldığı bir şeyi düzenliyordur*, diye düşündü kızgınca- fakat arkasına geldiğinde bir tür televizyon programı izlediğini fark etti: *Titans After Dark*.

Persephone gözlerini devirdi. Olymposluların Titanları nasıl mağlup ettiği hakkında popüler bir pembe diziydi. Persephone sadece belli kısımlarını izlese de tanrıların çoğunu dizide gös-

terdikleri gibi hayal etmeye başlamıştı. Şimdi Hades'i tamamen yanlış aktardıklarını biliyordu; solgun ve avurtları çökmüş bir yüzü olan zayıf bir yaratıktı. Eğer Hades herhangi bir şey için intikam arayışına girecekse dizide kendisini o şekilde tasvir etmelerinden başlamalıydı.

Persephone, omzuna pat pat vurunca Adonis sıçrayarak kulaklığının tekini çıkardı. "Persephone! Tebr..."

"Makalemi çaldın," diyerek lafını kesti.

"Çalmak yaptığım şey için biraz sert bir terim." Masasından kalktı. "Bütün övgüyü sana verdim."

"Önemli olan o mu sanıyorsun?" diye köpürdü. "*Benim* makalemdi Adonis. Sadece benden almakla kalmadın, bir de üstüne ekleme yaptın. Neden? Bitirdiğimde sana göndereceğimi söyledim zaten!"

Dürüst olması gerekirse Adonis'in ne demesini beklediğinden emin değildi ama verdiği cevap onu şaşırttı. "Fikrini değiştireceğini düşündüm."

Persephone bir an ona bakakaldı. "Hades hakkında yazmak istediğimi sana söyleyen benim."

"O konuda değil. Ölümlülerle yaptığı anlaşmaları haklı çıkarmak için seni ikna edebileceğini düşündüm."

"Dur şunu doğru anlamış mıyım bakalım: Kendi başıma düşünemeyeceğime karar verdin, o yüzden yazımı çaldın, üzerinde değişiklik yaptın ve yayımladın, öyle mi?"

"Öyle değil. Hades bir tanrı Persephone..."

Ve ben bir tanrıçayım, diye bağırarak istedi. Bunu demek yerine, "Haklısın," dedi. "Hades bir tanrı ve tam da bu sebepten *sen* onun hakkında yazmak istemedin. Ondan korktun Adonis. Ben değil."

Adonis irkildi. "Ben onu kast..."

"Neyi kastettiğin önemli değil," diye bağırdı.

"Persephone?" diye seslendi Demetri. Adonis'le birlikte amirlerinin ofisine doğru dönüp baktılar. "Bir dakikan var mı?"

Bakışları tekrar Adonis'e kaydı ve ona son bir kötü bakış attıktan sonra Demetri'nin ofisine yöneldi.

"Evet Demetri?" dedi kapının girişinden.

Demetri masasındaydı, elinde gazetenin yeni sayısı vardı. "Otursana."

Sandalyenin tam kenarına oturdu çünkü Demetri'nin makale hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Genç kadın makaleyi sahiplenmekte zorlanıyordu. Demetri'nin sonraki sözleri "kovuldun" mu olacaktı? Gerçekleri istediğini söylemek bir şey, gerçekten basılması bambaşka bir şeydi.

Stajyerliğini kaybettiğinde ne yapacağını düşündü. Mezuniyetine altı aydan az zaman kalmıştı. Yeraltı Tanrısı'na en kötü tanrı demeye cüret eden bir kızı işe alacak başka bir gazete olması imkânsızdı. Birçok insanın Adonis gibi Tartarus korkusu olduğunu biliyordu.

Tam Demetri konuşacağı sırada Persephone, "Açıklayabilirim," dedi.

"Açıklayacak ne var?" diye sordu Demetri. "Burada ne yapmaya çalıştığın makalende açık açık görünüyor."

"Kızgındım."

"Bir adaletsizliği ortaya çıkarmak istedim," dedi.

"Evet ama dahası var. Hikâyenin tamamı bu değil," dedi Persephone. Hades'i yalnızca tek bir ışık altında göstermişti. Hatta hiç ışık yoktu, tamamen karanlıkta göstermişti.

"Umarım değildir," dedi Demetri.

"Ne?" Persephone dik oturdu.

"Senden daha fazla yazmanı istiyorum."

Bahar Tanrıçası sessizleşti ve Demetri devam etti. "Daha fazla istiyorum. Sonraki makaleyi ne kadar çabuk yazabilirsin?"

"Hades hakkında mı?"

"Ah evet. Bu tanrıyla ilgili sadece yüzeyi kazıdın."

"Fakat ben düşündüm ki... Sen... ondan korkmuyor musun?"

Demetri gazeteyi bıraktı ve bakışlarını onunkilere daktı. "Persephone, sana en başında söyledim. Biz *New Athens Gazetesi* 'nde gerçekleri araştırırız ve Yeraltı Kralı ile ilgili gerçeği kimse bilmiyor. Dünyanın onu anlamasına yardım edebilirsin."

Demetri kulağa çok masum gelmesini sağlıyordu ama Persephone, bugün yayımlanan makaleyle Hades'in üstüne sadece nefret çekeceğini biliyordu.

"Hades'ten korkanlar da merak ediyor. Daha fazlasını isteyecekler ve sen de bunu sağlayacaksın."

Amirinin doğrudan emriyle Persephone dik oturdu. Demetri ayağa kalktı ve pencereden duvara doğru yürüdü, elleri arkasındaydı. "İki haftada bire ne dersin?"

"Çok fazla Demetri. Okula devam ediyorum," diye hatırlattı.

"O zaman ayda bir. Beş, altı makaleye ne dersin?"

"Seçim şansım var mı?" diye homurdandı ama Demetri yine de onu duydu.

Adamın ağzının kenarı seğirdi. "Kendini hafife alma Persephone. Düşünsene... Bu, düşündüğüm kadar başarılı olursa mezun olduğunda seni işe almak için sıraya girecekler."

Fakat bunun bir önemi kalmayacaktı çünkü Persephone bir mahkûm olacaktı. Sadece yeraltında da değil, Tartarus'ta Hades'in ona işkence etmek için ne seçeceğini merak etti.

Muhtemelen seni öpmeyi reddeder, diye düşündü ve kendi kendine gözlerini devirdi.

“Sonraki makalen ilkiyle aynı tarihte olsun,” dedi. “Biraz çeşitlilik yapalım. Sadece pazarlıkları hakkında konuşma. Başka ne yapar? Hobileri neler? Yeraltı gerçekte nasıl görünüyor?”

Persephone, Demetri’nin sorularıyla rahatsız olduğunu hissetti ve halkın duymasını bırak, müdürünün bile duymasının uygun olup olmadığını düşündü.

Bununla birlikte onu gönderdi. Persephone, Demetri’nin ofisinden çıkıp kendi masasına oturdu. Aklı sisle dolu gibiydi, odaklanamadı.

Ölüler Tanrısı ile ilgili aylık yazı mı? Kendini neye hulaştırdın Persephone? Yüksek sesle inledi. Hades bunu asla kabul etmeyecekti.

Öte yandan etmesine gerek yoktu.

Belki de onunla pazarlık yapabilmesi için Persephone’ye bir koz sağlardı. Daha fazla makale çıkaracağını söyleyerek anlaşmalarından azat etmesini isterse onu ikna edebilir miydi?

Bir de Hades’in ceza vaadi doğru çıkar mıydı?

*

Persephone, Acropolis’ten ayrılır ayrılmaz doğrudan derse gitti; bugün herkesin elinde *New Athens Gazetesi*’nin bir kopyası var gibi görünüyordu. O kalın, siyah manşet otobüste, kampüse yürürken, hatta sınıfta bile karşısına çıkıyordu.

Bırısı omzuna dokundu, arkasını dönüp bakınca iki kızın arkasındaki sıradan ona doğru eğildiğini gördü. İsimlerinden emin değildi ama sömestrin başından beri arkasındaki sırada oturuyorlardı ve bugüne kadar hiçbir şey konuşmamışlardı. Sağdaki kızın elinde gazete vardı.

“Sen Persephone’sin, değil mi?” diye sordu içlerinden bin
“Yazdığın her şey doğru mu?”

Bu soru onu rahatsız etti. İçgüdüğü hayır demekten yanaydı
çünkü hikâyeyi o yazmamıştı, yani tamamını ama yapamazdı
“Hikâye gittikçe geliyor,” demekle yetindi.

Kızların gözlerindeki heyecanı beklemiyordu. “Yanı daha
fazlası mı olacak?”

Persephone boğazını temizledi. “Evet... evet.”

Soldaki kız masanın üzerinden daha çok eğildi. “Yanı
Hades’le tanıştın mı?”

“Bu aptalca bir soru,” dedi diğer kız. “Asıl öğrenmek istedi-
ği Hades’in nasıl biri olduğu? Fotoğrafı var mı?”

Persephone’nin karnında tuhaf bir his patlak verdi. Hades’e
karşı hem kıskanç hem de korumacı hissetmesine sebep olan
metalik bir şeydi. Onun hakkında daha fazla yazacağına söz
verdiği için bu hissettiği şey ironikti. Yine de şimdi bu sorular
sorulunca, tanrıyla ilgili kendi bildiklerini paylaşmak istedi-
ğinden emin değildi. Yeraltındaki bir koruda köpekleriyle top
yakalamaca oynarken yakalaması hakkında konuşmak ister
miydi? Ya da taş kâğıt makas oynarken onu nasıl eğlendirdi-
ğini?

Bunlar... Hades’in insani yönleriydi ve birdenbire kendini
bunlara karşı çok sahiplenici hissetti. Bu bildikleri ona attı.

Kızlara ufak, keyifsiz bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım
bekleyip görmeniz gerekecek.”

Demetri haklıydı: Dünya, bu tanrıdan korktuğu kadar onu
mezak da ediyordu.

Persephone’yi durdurup makalesi hakkında sorular soranlar
sadece sınıfındaki kızlar değildi. Kampüste ilerlerken birkaç
yabancı ona seslendi. Denemek için adım söylediler ve onun

Persephone olduğunu anladıkları anda koşturup aynı soruları sordular. *Hades'le gerçekten tanıştın mı? Neye benziyor? Fotoğrafı var mı?*

Çabucak uzaklaşmak için bahaneler uydurdu. Beklemediği bir şey varsa o da buydu; kendisine yönlendirilen ilgi. Hoşuna gıdıp gitmediğinden emin değildi.

Tam Tanrıların Bahçesi'nden geçiyordu ki telefonu çaldı. Yabancıları görmezden gelmek için bu bahaneye minnettar olarak telefona cevap verdi. "Efendim?"

"Adonis iyi haberleri verdi! Hades hakkında bir yazı dizisi! Tebrik ederim! Bir dahaki röportajın ne zaman ve ben de gelebilir miyim?" Lexa kahkaha attı.

"S-sağ ol Lex," demeyi başardı. Daha Persephone arkadaşına haber verme fırsatını bile bulamamıştı; fakat makalesini çalan Adonis, genç kadının yeni işiyle ilgili mesaj atma fırsatını kaçırmamıştı. Bu durumu tanrıçayı şaşırtmadı.

"Kutlamalıyız! Bu hafta sonu La Rose?" diye sordu Lexa.

Persephone inledi. La Rose, Aphrodite'ye ait olan ve üst tabakaya hizmet veren bir gece kulübüydü. Persephone içine hiç girmemişti ama fotoğraflarını görmüştü. Her şey krem ve pembe renkliydi, Hades'in Nevernight'ı gibi inanılmaz uzun bir bekleme listeleri vardı. "La Rose'a nasıl gireceğiz?"

Lexa yaramaz bir edayla, "Yöntemlerim var," diye cevap verdi. Persephone o yöntemlere Adonis'in dahil olup olmadığını merak etti ve tam sormak üzereydi ki gözünün ucuyla bir parıltı gördü. Hattın diğer ucundaki Lexa her ne söylüyorsa dikkatini annesine çevirdiği için onu duymadı, bahçenin yeşillikleri arasında birkaç metre önünde belirivermişti.

"Hey Lex. Seni sonra arayacağım." Persephone telefonu kapattı ve Demeter'i karşıladı. "Anne. Burada ne yapıyorsun?"

“Yazdığın o saçma makaleden sonra güvenliğinden emin olmak zorundaydım. Aklından ne geçiyordu?”

Persephone hissettiği şokun ta derinlere ulaştığını hissetti, göğsünden geçip giden bir elektrik akımı gibiydi. “Ben düşündüm ki... Gurur duyarsın sandım. Hades’ten nefret ediyorsun.”

“Gurur mu? Gurur duyacağımı mı sandın?” diye azarladı Demeter. “Bir tanrıyla ilgili eleştiri yazısı yazdın. Herhangi bir tanrı da değil, Hades! Kuralımı kasten çiğnedin, hem de bir kez değil, defalarca.” Persephone’nin şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü annesi ekledi. “Ah evet. Nevernight’a defalarca geri döndüğünü biliyorum.”

Persephone, annesine dik dik baktı. “Nasıl?”

Demeter’in gözleri genç kadının elindeki telefona indi “Seni takip ettim.”

“Telefonumdan mı?” Persephone, annesinin onu takip etmek için mahremiyetini ihlal etmekte hiç sıkıntı yaşamadığını biliyordu; peşine taktığı *nymph*’leriyle bunu kanıtlamıştı. Yine de telefonunu satın alan Demeter değildi, faturasını da o ödemiordu. GPS olarak kullanmaya hiç hakkı yoktu. “Sen ciddi misin?”

“Bir şey yapmam gerekiyordu. Benimle konuşmuyordun.”

“Ne zamandan beri konuşmuyorum?” diye sordu Persephone “Seni pazartesi günü gördüm!”

“Ve öğle yemeğimizi iptal ettin,” dedi tanrıça. “Attık birlikte çok az vakit geçiriyoruz. ’

“Sen de beni takip etmenin seninle daha fazla vakit geçirmem için beni cesaretlendireceğini mi düşünüyorsun?” dedi.

Demeter kahkaha attı. “Ah çiçeğim, seni takip etmiyorum Ben senin annenim.”

Persephone ters ters baktı. "Buna vaktim yok." Yanından geçip gitmeye çalıştı ama kırıdayamadığını fark etti; ayakları, yerle bütünleşmiş gibiydi. Histeri hissi karnında patlak verdi ve boğazını tıkadı. Persephone, annesinin karanlık bakışına karşılık verdi ve yıllardır ilk defa Demeter'i intikamcı tanrıça olarak gördü: *Nymph*'leri kırbaçlayan ve kralları öldüren tanrıçaydı.

"Gitmene izin vermedim," dedi annesi. "Unutma Persephone, sadece benim büyüm sayesinde buradasın."

Persephone annesine haykırmak istedi, *güçsüz olduğumu hatırlat dur*. Fakat annesine meydan okumanın yanlış hareket olduğunu biliyordu. Demeter'in istediği buydu, böylece cezasını azar azar verebilirdi, bu sebepten Persephone titrek bir nefes aldı ve fısıldadı. "Üzgünüm anne."

Gergin bir an boyunca, Demeter onu serbest bırakacak mı, yoksa alıkoyacak mı diye görmek için bekledi. Sonra titrek bacaklarının çevresindeki gücün gevşediğini hissetti. "Eğer bir kez daha Nevernight'a dönecek olursan, bir kez daha Hades'i göreceksin seni bu dünyadan alacağım."

Persephone nereden cesaret aldığından emin değildi fakat annesinin gözlerinin içine bakmayı başardı. "Eğer beni o hapishaneye geri gönderecek olursan seni bağışlayacağımı bir saniyelğine bile düşünme."

Demeter keskin bir sesle güldü. "Çiçeğim, senin bağışlamanı istemiyorum."

Sonra ortadan kayboldu.

Persephone, Demeter'in uyarısında ciddi olduğunu biliyordu. Sorun şuydu ki, Nevernight'a geri dönmemesine imkan yoktu, uyması gereken bir anlaşma ve yazması gereken makaleler vardı.

Persephone'nin elindeki telefon titredi ve Lexa'dan gelen mesajı gördü: *La Rose'a var mısın??*

Cevap yazdı: *Kulağa harika geliyor.*

Bugünü unutmak için çok fazla alkole ihtiyacı olacaktı.

BÖLÜM XIII

La Rose

Persephone ve Lexa, La Rose'a gitmek için taksi tuttu. Bu, Persephone'nin tercih ettiği ulaşım şekli değildi; çünkü taksi-ler onun için bir çeşit şans oyunu gibiydi. Neyle karşılaşacağı-nı hiç bilmiyordu: kokan taksi mi, konuşkan şoför mü, yoksa sapık olan mı?

Bu akşam sapık olan vardı. Durmadan dikiz aynasından on-lara uzun bakışlar atıyordu ve dikkati öyle dağılmıştı ki ilerle-yen trafikten kaçmak için sertçe yoldan çıkmak zorunda kaldı.

Persephone, La Rose'a otobüsle gidemeyecekleri konusun-da ısrarcı olan Lexa'ya dik dik baktı.

Otobüs, ölmekten iyidir, diye düşünüyordu şimdi.

Lexa, "Ölümler Tanrısı hakkında beş makale," dedi hülyalı hülyalı. "Sonraki ne yazmayı düşünüyorsun?"

Gerçekten bilmiyordu ve şu anda Hades'i umursamak iste-miyordu; ancak Lexa bunun peşini bırakmayacaktı.

Persephone ona verecek bir cevap bulamadan Lexa hızla bir nefes aldı; aklına bir fikir geldiğinde veya korkunç bir şey olurken çıkardığı türden bir sestti. Persephone, arkadaşının ağ-

zından çıkmak üzere olan şey her neyse, ikisi birden olacağından emindi.

“Aşk hayatı hakkında yazmalısın.”

“Ne?” dedi öksürürcesine. “Hayır. Kesinlikle olmaz.”

Lexa somurttu. “Neden olmasın?”

“Ah, Hades’in o türden bir bilgiyi benimle paylaşacağını sana düşündürten ne?”

“Persephone, sen bir gazetecisin. Araştır!”

“Hades’in eski âşıkları gerçekten ilgimi çekmiyor.” Persephone pencereden dışarı baktı.

“Eski âşıkları mı? Sanki şu anda bir âşığı varmış gibi söyledin... Şu anda âşığı senmişsin gibi.”

“Ah hayır,” dedi Persephone. “Yeraltı Tanrısı’nın, asistanıyla yattığına eminim.”

“O zaman o konuda yaz!” diye cesaretlendirdi Lexa.

“Yazmamayı tercih ederim Lexa. Ben *New Athens Gazetesi* için çalışıyorum, *Delphi Divine* için değil. Gerçeklerle ilgileniyorum.” Ayrıca bunun gerçek olup olmadığını öğrenmemeyi tercih ederdi. Sadece düşüncesi bile midelerini bulandırıyor.

“Hades’in asistanını götürdüğünden epey eminsin. Öyleyse doğrulat ve al sana gerçek!”

Persephone hüsranla iç çekti. “Önemsiz şeyler yazmak istemiyorum. Dünyayı değiştirecek bir şeyler hakkında yazmak istiyorum.”

“Hades’in tuhaflıklarına darbe indirmek dünyayı mı değiştirecek?”

Persephone, “Değiştirebilir,” diyerek karşı çıkınca Lexa başını iki yana salladı. “Ne var?” diye sordu Persephone.

Arkadaşı içini çekti. “Sadece... o makaleyi yayımlayarak yaptığım tek şey herkesin Ölüler Tanrısı hakkındaki düşünc-

lerini ve korkularını doğrulamak oldu. Hades'in o makalede yazmayan başka gerçekleri olduğunu tahmin ediyorum."

"Varmak istediğin nokta ne?"

"Eğer yazının dünyayı değiştirmesini istiyorsan, Hades'in seni kızartan yanı hakkında yaz."

Persephone'nin yüzü ısındı. "Çok romantiksin Lexa."

"İşte yine başlıyoruz," dedi Lexa. "Neden sadece kabul etmiyorsun? Hades'i çekici buluyorsun..."

"Kabul ediyorum..."

"Ve ona karşı bir çekim hissediyorsun?"

Persephone'nin ağzı kapanıverdi ve kollarını göğsünde bağladı, bakışlarını Lexa'dan uzaklaştırarak pencereden dışarı baktı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Korktuğun ne Persephone?"

Persephone bu soruyla gözlerini yumdu. Lexa anlamazdı. Hades'ten hoşlanıp hoşlanmaması, onu çekici bulup bulmaması, onu isteyip istememesi bir şeyi değiştirmezdi. Hades ona göre değildi. Yasaklanmıştı. Belki de anlaşma bir lütuftu. Hades'i hayatındaki geçici bir şeymiş gibi düşünmesinin bir yolu vardı.

"Persephone?"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim Lexa," dedi gergince. Bu konuşmanın gittiği yönden nefret ediyordu.

La Rose'a vardktan sonra bile tekrar konuşmadılar. Persephone taksiden indiğinde yağmurun belirgin kokusunu aldı ve başını kaldırdığında gökyüzü şimşekle aydınlandı. Farklı bir kıyafet seçmiş olmayı dileyerek titredi. Camgöbeği rengi, kaygan, pırıl pırıl elbisesi ancak baldırlarının ortasına kadar geliyor, göğüslerinin ve kalçalarının tüm kıvrımlarını sarmalıyor,

derin V yakası hayale yer bırakmıyordu. Tabii bununla birlikte dış dünyaya karşı da korunmuyordu.

Hades'e nispet olsun diye bu elbiseyi seçmişti. Aptalcaydı. Güç gibi, baştan çıkarıcılık gibi, günah gibi görünmek istemişti. Hepsi de Hades içindi. Persephone kendini onun önünde sallamak ve tam o tadına bakacak kadar yaklaşıncı son anda geri çekmek istiyordu.

Hades'in onu istemesini arzuluyordu.

Hepsi saçmalıklı elbette. La Rose başka bir tanrının bölgesiydi. Hades'in bu akşam onu görmesi olanaksızdı. Bu elbise aptalca bir fikirdi.

La Rose, topraktan dışarı fırlayan birkaç kristal gibi görünen güzel bir binaydı. Aynalı camdan yapılmıştı, o yüzden geceleyin şehrin ışıklarını yansıtıyordu. Tıpkı Nevernight'ta olduğu gibi içeri girmek için devasa bir sıra vardı.

Aniden rahatsız edici bir ürperti hissi yayıldı ve nereden geldiğinden emin olamayarak etrafına bakındı. Ta ki gözlen Adonis'i bulana kadar.

Siyah bir tişört ve kot pantolon giyen Adonis, at gibi sırtarak ona ve Lexa'ya doğru geliyordu. Rahat, özgüvenli ve kendini beğenmiş görünüyordu. Tam burada ne yapacağını soracaktı ki Lexa ona seslendi. "Adonis!"

Adonis yanlarına gelir gelmez Lexa ona sarılıverdi ve Adonis de onu kucakladı. "Selam bebeğim."

Persephone düz bir tonla, "Bebeğim mi?" diye tekrarladı. "Lexa, o burada ne yapıyor?"

En iyi arkadaşı, Adonis'ten uzaklaştı. "Adonis işini kutlamak istedi, o yüzden bana ulaştı. Sana sürpriz yapmanın eğlenceli olacağını düşündük!"

"Ah, sürpriz oldu." Persephone, adama kötü kötü baktı.

“Gelin. Sütüm var.” Adonis, Lexa’nın elini tutup koluna taktı; fakat aynı şeyi Persephone’ye teklif ettiğinde tanrıça geri çevirdi.

Bir an için Adonis’in gülümsemesi kayıverdi ama hızla toparlandı, hiçbir şey olmamış gibi Lexa’ya sırıttı.

Persephone oradan ayrılmayı düşündü, yine de buraya Lexa’yla birlikte gelmişti ve onu Adonis’le yalnız bırakma konusunda kendini rahat hissetmiyordu. Bir ara arkadaşına, hoşlandığı çocuğun yaptığı şeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

Adonis sıraya girmeden geçmelerini sağladı ve kulübe girdiler. Lazer ışıklarının puslu, pembe huzmelerinin altına girdiklerinde müzik Persephone’nin bedenini titretti. Alt kat- ta dans etmek ve oturmak için yerler vardı, oturulacak yerler kristallerle kaplıydı. Sütler kulübün üst katındaydı, sahneye ve dans pistine tepeden bakıyordu.

Adonis onları merdivenlerden çıkarıp ikinci kattaki süite yönlendirdi ve dış dünyayla aralarında bir bariyer yaratan kristal bir perdeden geçirdi. İçerisi lükstü, ateş çukurunun iki yanındaki açık pembe kanepeler sıcak ve Persephone’nin sinir bozucu bulduğu bir ambiyans sunuyordu.

“Bu benim şahsi sütüm,” dedi Adonis.

“Bu harika.” Lexa doğruca dans pistine bakan balkona doğru gitti.

Adonis girişin yakınında kalarak, “Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Tabii ki! Beğenmemek için çıldırmış olmak gerek.”

“Peki ya sen Persephone?” Adonis ona beklentiyle baktı. Niçin ondan övgü bekleyip duruyordu ki?

“Çok şanslı olmalısın,” dedi ters bir şekilde. “Tanrıların sahip olduğu iki kulüpte de VIP listesindesin.”

Adonis'in gözleri parlaklığını yitirdi ama hiç çaktırmadı. "Şanslı olduğumu bilmelisin Persephone. Kariyerini başlattım."

Persephone ona dik dik bakınca adamı pis pis güldü. odada ilerleyip Lexa'nın yanında durdu. Lexa gümbürdeyen müzik yüzünden konuşmalarından bihaberdi. Ona doğru eğildi ve Adonis de elini Lexa'nın beline koydu.

Persephone bir an için gözlerini onlara dikti, göğsü bir çatışmayla ikiye bölünüyordu: Adonis'e olan öfkesi ve arkadaşına olan sevgisi arasında kalmıştı. Lexa'nın adamdan etkilendiği açıktı. Adonis, Lexa'nın kalbini sanki göğsünden çıkmak istiyormuş gibi mi hissettiriyordu? Adonis ona dokunduğunda bütün vücudundan elektrik akımları geçiyormuş gibi mi oluyordu? Adonis odaya girdiği anda bütün düşünceleri darmadağın mı oluyordu?

Bir garson siparişlerini almak için gelerek düşüncelenn böldü. Garson ölümlüydü, etrafında büyüye dair bir aura yoktu ve üzerinde dar, yanardöner bir elbise vardı. Elbisenin parlak yüzeyi Persephone'ye bir midye kabuğunun içini anımsattı

Kız, Lexa ve Adonis'in siparişlerini aldıktan sonra ona döndü.

"Bir şişe lütfen," dedi Persephone, arkadaşına göz attı. "İki olsun."

Garson içkileriyle geri döndükten kısa süre sonra Sybil, Aro ve Xerxes geldi. Sybil kısa, siyah bir deri etek ve dantel bir bluz giymişti ve ikizler de koyu renk kot pantolonları, siyah tişörtleri ve deri ceketleriyle uyumluydu. Persephone'nin karşısındaki yere oturdular ve içecek siparişlerini verdiler. Garson çıktıktan sonra Sybil etrafına bakındı.

"Vay vay vay, Adonis. Tanrı lütfunun getirileri var gibi"

İçerideki hava ağırlaştı, sanki Sybil'in yorumunun arkasında eskiden gelen bir şeyler vardı. Persephone, Lexa'yla göz göze gelmeye çalıştı ama arkadaşı ona veya herhangi birine bakmıyordu. Dikkatini yeniden dans pistine çevirmişti.

Persephone'nin korktuğu buydu; eğer Adonis'in üzerinde bir tanrının iyiliği varsa gözüne kestirdiği her fani muhtemelen tehlikede olacaktı. Lexa bunu biliyordu ve bir tanrının gazabını üstüne çekme riskine girmeyecekti. Değil mi?

"Duyduğun her şeye inanma Sybil," dedi Adonis.

"Tüm bunların *New Athens Gazetesi*'nde çalıştığın için verildiğine inanmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Xerxes.

Adonis içini çekerek gözlerini devirdi.

Aro, "Persephone," dedi. "Gazetede çalışıyorsun. Sana da popüler kulüplere doğrudan giriş hakkı veriyorlar mı?"

Persephone tereddüt etti. "Hayır..."

"Persephone bizzat Hades tarafından Nevernight'a davet edildi."

Persephone, Adonis'e kötü bir bakış attı, ne yaptığını biliyordu. Dikkatleri kendi üstünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Neyse ki kimse yemi yutmadı.

"İnkâr etmeye devam et. Efsunlanmış birini gördüğüm anda anlarım," dedi Sybil.

"Hepimiz senin Apollo'yla düzleştiğini biliyoruz ama hiçbir şey söylemiyoruz," dedi Adonis.

"Vay canına, sınırını aşıyorsun adamım," dedi Aro ama Sybil arkadaşının savunmasını engellemek için elini kaldırdı.

"En azından ben, bana verilen lütuf konusunda dürüstüm," dedi Sybil.

Persephone, konuşmalar uzadıkça arkadaşını bu sülitten çıkarması gerektiğini daha iyi anladı. Lexa'nın hava almaya ve

Adonis'le ilgili umutlandığı için hissettiği hayal kırıklığını üstünden atmaya ihtiyacı vardı.

Persephone ayağa kalkıp ilerledi. "Lexa, hadi dans edelim." Arkadaşının elini tutup onu süitten çıkardı. Aşağı indiklen anda Lexa'ya döndü.

Lexa çabucak, "Ben iyiyim," dedi.

"Üzgünüm Lex."

Lexa bir an dudağını ısırarak sessizce durdu. "Sence Sybil haklı mı?"

Kız bir kâhindi, yani o grupta muhtemelen gerçeğe en hâkim kişi oydu; yine de Persephone'nin tek söyleyebildiği, "Belki?" oldu.

"Sence kim?"

Herkes olabilirdi ama ölümlü âşıklar edinme konusunda adı çıkmış birkaç tanrıça ve tanrı vardı. Aphrodite, Hera ve Apollo bunlardan birkaçıydı. "Bunu düşünme. Buraya eğlenmeye geldik, unuttun mu?"

Bir garson yaklaştı ve onlara iki içki uzattı.

Persephone, "Biz sipariş vermedik..." demeye başladığı sırada garson lafını böldü.

"Bunlar ikramımız," dedi ve gülümsedi.

Persephone ve Lexa birer kadeh aldı. İçindeki sıvı pembe ve tatlıydı, hızlıca içtiler. Lexa hüznünü boğmak, Persephone de dans edecek cesareti toplamak istiyordu. İçkilerini bitirdiklerinde Lexa'nın elini tuttu ve onu kalabalığın arasına sürükledi.

Birlikte ve yabancılarla dans ettiler. Müziğin temposu, lazer ışıkların parlaması ve içlerindeki alkol, günün olaylarından mutlulukla sıyrılmasını sağladı. Sadece şu an ve burası vardı.

Kalabalık etraflarında hareket ediyor, onları ileri geri sarıyordu. Persephone nefes nefeseydi, ağzı kurumuştı ve al-

nından ter damlıyordu. Vücudunu ateş basmıştı ve başı dönüyordu. Dans pistinin ortasında duruverdi, etrafındaki kalabalık hareketliydi ama dünya hâlâ dönüyor, midesini de döndürüyordu.

Tam o anda Lexa'dan ayrı düştüğünü fark etti. Kalabalığın arasından geçerken etrafındaki yüzler bulanıklaştı, bedeninin her sarsılışıyla başı daha çok dönüyordu. Arkadaşının elektrik mavisi elbisesini gördüğünü sandı ve parıltısının peşine düştü ama dans pistinin kenarına geldiğinde Lexa orada değildi.

Belki de süite dönmüştü.

Persephone basamaklardan çıkmaya başladı. Her hareket, kafasının içi suyla doluymuş gibi hissettiriyordu. Bir an başı öyle kötü döndü ki durup gözlerini kapattı.

“Persephone?”

Gözlerini açtığı anda önünde duran Sybil'i gördü.

“Sen iyi misin?”

“Lexa'yı gördün mü?” diye sordu. Dili kalınlaşmış ve şişmiş gibi geldi.

“Hayır. Sen...”

“Lexa'yı bulmam lazım.” Sybil'e arkasını dönüp merdivenden aşağı indi. Artık kendisinde bir sorun olduğunu biliyordu. Arkadaşını bulup eve gitmesi gerekiyordu.

“Hop hop! Bekle.” Sybil önüne geçti. “Persephone, ne kadar içki içtin?”

“Bir kadeh,” dedi.

Kız başını iki yana salladı, alını kırıışmıştı. “Sadece bir tane içmiş olamazsın.”

Persephone kızın yanından geçti. Bu akşam ne kadar alkol aldığı konusunda tartışmayacaktı. Belki de Lexa tuvaletteydi.

Arkadaşını ararken duvarın yanında durmaya çalıştı ama

kendini hareket halindeki bedenlerden bir denize çekilmiş halde buldu. Tam kalabalığın onu yutacağını hissettiği sırada biri bileğini kavradı ve onu çekti. Ellerini kaldırdığında sert bir göğse dayandılar. Başını kaldırıp Adonis'in yüzüne baktı.

"Hey, nereye gidiyorsun bebeğim?"

"Bırak beni Adonis." Elinden kurtulmayı denedi ama adam onu hızla yakaladı.

"Şişt, sorun yok. Ben dostunum."

"Eğer dostum olsaydın..."

"O küçük makale olayını aşman gerekecek bebeğim."

"Bana bebeğim deme ve ne yapacağımı söyleme."

"Sana ele avuca sığmaz biri olduğunu hiç söylediler mi?" diye sordu ve sonra genç kadını daha sıkı tutup kalçalarını birleştirmeye zorladı.

Persephone kusabileceğini düşündü.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Adonis.

"Hayır."

O anda Adonis'in yüzü değişti. Oyumbaz gülümsemesi yok oldu ve parlak gözleri karardı. "İyi. Konuşmak zorunda değiliz."

Elini Persephone'nin ensesine kaydırıp saçını avuçladı ve dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı. Persephone ağzını sımsıkı kapattı ve kurtulmak için kıvrandı ama Adonis onu daha sıkı tuttu; dili, tanrıçanın kapalı ağzını açmaya çalıştı. Persephone'nin gözlerinden yaşlar akıyordu.

Adonis'in kolları sert eller tarafından yakalandı ve bir çift dev onu çekip Persephone'den uzaklaştırdı. Persephone, dudaklarından Adonis'in hissini yok etmek için elleriyle ağzını silerken Ölümler Tanrısı'nın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Hades," dedi nefes nefese.

Persephone aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını tanrının beline dolayıp kendini ona yapıştırdı. Hades ellerinden birini beline koydu, diğer elini de tanrıçanın saçlarının arasından geçirdi. Birkaç saniye boyunca onu tuttuktan sonra kızı geriye çekti. Persephone'nin çenesine uzandı ve göz göze gelebilmek için başını yukarı doğru kaldırdı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Hades.

Persephone zorlukla yutkunurken başını iki yana salladı. Bu gün ve geceyle ilgili yanlış olan çok fazla şey vardı. "Hadi gidelim."

Hades onu kendine doğru çekip kollarından birini korumacı bir şekilde omzuna doladı ve Persephone'yi kalabalığın arasından ilerletti. Kalabalık, Hades için kolayca ikiye bölündü, onun kulüpteki varlığının bir tür sessiz kaosa sebep olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Arka planda müzik gümbürdese de kimse dans etmiyordu. Herkes, Hades'in onu dans pistinden çıkarışını izlemek için durmuştu.

"Hades..." diyerek onu uyarmaya başladı ama tanrı onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi. Daha Persephone cümlesini kuramadan cevap verdi.

"Bunu hatırlamayacaklar."

Bu, tanrıyı çıkışa doğru takip etmesine yetecek kadar içini rahatlattı. Ta ki en iyi arkadaşını bulması gerektiğini hatırlayana kadar...

"Lexa!" Arkasını öyle hızlı döndü ki başı döndü. Sendele-yince Hades onu yakalayıp kollarına aldı.

"Eve güvenle vardığından emin olacağım," dedi Hades.

Başka zaman olsa Persephone karşı çıkar veya tartışırdı ama etrafındaki dünya hâlâ dönüyordu, hem de gözleri kapalıyken bile.

“Persephone?” Hades’in sesi alçaktı ve nefesi dudaklarına değdi.

“Hımm?” diye sorarken kaşları bitişti ve gözlerini sımsıkı yumdu.

“Sorun ne?”

“Başım dönüyor,” diye fısıldadı.

Hades bir daha konuşmadı. Persephone, çıplak teninin her santimine değen serin hava yüzünden dışarı çıktıklarını anladı. La Rose’un dışındaki tentenin üzerine yağmur damlaları düşüyordu. Titreyerek Hades’in sıcaklığına biraz daha sokuldu ve artık aşına olduğu kül ve baharat kokusunu içine çekti.

“Güzel kokuyorsun.” Adamın ceketini avuçlayıp ona olabildiğince yaklaştı. Hades’in vücudu bir kaya gibiydi. Bu fizik oluşturmak için asırları olmuştu.

Hades sessizce güldü. Persephone gözlerini açtığı anda tanrıyı ona bakarken buldu. Neye güldüğünü sormadan Hades hareket etti, siyah bir limuzinin arka koltuğuna geçerken Persephone’yi sıkıca tuttu. Genç kadın bu arada arabalanın kapısını kapatan Antoni’yi görür gibi oldu.

Arabanın arkası rahat ve onlara özeldi, Hades onu kucağından indirip deri koltukta yanına oturttu. Persephone, ince parmakların kontrol tuşlarının üzerinde dolaşmasını izledi, böylece havalandırma doğrucu üstüne yöneldi ve ısıtıcı tam gücüyle çalışmaya başladı.

Yola çıktıklarında Persephone, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Emirlerimi dinlemiyorsun.”

Persephone kahkaha attı. “Ben senden emir almam Hades.”

Hades tek kaşını kaldırdı. “Güven bana sevgilim, farkındayım.”

“Ben senin değilim ve sevgilin de değilim.”

“Bunu halletmiştik, değil mi? Sen *benimsin*. Bence bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Persephone kollarını göğsünde bağladı. “Hiç düşündün mü belki de sen benimsindir?”

Hades’in dudakları seğirdi ve gözleri Persephone’nin bileğine kaydı. “*Senin* teninde *benim* işaretim var.”

Belki alkol onu cesaretlendirmişti. Persephone kıpırdandı, bacağını Hades’in kucağına kaydırdıktan sonra üstüne çıkıp oturdu. Elbisesi sıyrılınca Hades’in ona dayandığını hissetti; sertleşmiş ve tahrik olmuştu. Persephone gülümsedi ve tanrının bakışları anında onunkileri buldu; bu defa, teni ateşle dağlanıyor gibiydi.

“Ben de bir iz bırakmalı mıymı?” diye sordu Persephone.

“Dikkatli ol tanrıça.” Hades’in sözleri hırlamadan ibaretti.

Persephone gözlerini devirdi. “Bir emir daha.”

Hades dişlerinin arasından, “Emir değil, uyarı,” dedi ve sonra Persephone’nin çıplak uyluklarını kavradı. Persephone tenine değen elleri hissedince hızla bir soluk aldı. “Fakat kendi iyiliğin için olsa bile dinlemeyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Benim için neyin iyi olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?” diye sorarken adamın dudaklarına tehlikeli şekilde yakındı. “Neye ihtiyaçı olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?”

Hades’in elleri yukarı doğru çıkararak elbisesini daha da sıyırdı; parmakları, bacaklarının birleşimi kısmına yaklaşınca Persephone’nin nefesi kesildi. Hades kahkaha attı. “Sanmıyorum. Biliyorum. Bana tapınmanı sağlayabilirim.”

Persephone dudağını ısırınca adamın gözleri oraya indi ve orada kaldı. O yüzden Persephone aralarındaki mesafeyi kapatıp dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Hades kendini ona anında açtı; Persephone onu derinden tadarken kendine ait olanı alıyordu. Parmaklarını adamın saçlarının arasına geçirdi, onu daha derinden öpmek için başını geriye doğru eğdi. Bu pozisyondayken Persephone kendini güçlü hissetti.

En sonunda tanrının kulağını ısırarak için geri çekildi. "Sen *hana* tapmacaksın," dedi ve ona dayanarak kalçasını kıvırdı. Hades ellerini tenine geçirdi ve Persephone hareket etti. Hades'in kulağına fısıldarken yanağı onunkine sürtündü. "Ve sana emretmem bile gerekmeyecek."

Adamın onu daha sıkı tutabileceğini sanmıyordu. Fakat Hades, onu hiç çaba harcamadan kaldırdı ve yan çevirip kucağına düzgünce oturtuktan sonra sıkıca tuttu. Persephone'nin elbisesini düzeltti, sonra da onu kendi ceketıyla örttü. "Tutamayacağın sözler verme tanrıça."

Ondaki ani değişimle kafası karışan Persephone gözlerini kırıştırdı. Hades onu reddetmişti. "Sadece korkuyorsun."

Hades konuşmadı ama Persephone ona göz atınca pencereden dışarı dik dik baktığını gördü. Çenesi sınıksız kasılmış, elleri yumruk olmuştu. Persephone'nin içinden bir ses haklı olabileceğini söyledi.

Çok geçmeden Hades'in kolları arasında uykuya daldı.

Kıskançlığın Dokunuşu

Persephone uyandığında iki şeyin farkındaydı: Birincisi, yabancı bir yataktaydı ve ikincisi, çıplaktı. Fırlayarak yerinden kalktı ve siyah, ipek çarşafı göğsünde tuttu. Hades'in odasındaydı -Styx'e düştüğü ve Hades'in onu iyileştirdiği günden hatırlıyordu- ve tanrıyı cayır cayır yanan şöminesinin önünde otururken buldu. Muhtemelen bugüne kadar gördüğü en tanrıvari haliydi. Tam anlamıyla el değmemiş görünüyordu: saçının bir teli bile yerinden çıkmamıştı, ceketinde tek bir kırışıklık bile yoktu, bir düğmesi bile açılmamıştı. Tek elinde viskisi vardı ve diğer elinin parmakları dudaklarında duruyordu. Arkasında gürüldeyerek yanan ateşten hale etrafına cuk oturuyordu, gözleri de alevler gibi hırçındı.

Hades'in, arkasına yaslanıp oturuyormuş gibi görünse de gergin olduğunu tam olarak böyle anladı.

Tanrı konuşmadan göz temasını sürdürdü ve içkisinden bir yudum daha aldı.

Persephone, "Neden çıplağım?" diye sordu.

Limuzinde sergilediği bastırılmış arzudan uzak bir sesle, "Çünkü kendin ısrar ettin," diye cevap verdi. Persephone'nin dün geceye dair fazla hatırası yoktu ama Hades'in parmaklarını baldırlarına geçirilişini ya da tüm bedenine şok dalgaları gönderen leziz sürtünmeyi asla unutmayacağından emindi. "Beni baştan çıkarmaya epey kararlıydın."

Persephone kıpkırmızı oldu ve gözlerini kaçırdı. "Biz..."

Hades karanlık bir tonla güldü ve Persephone dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi acıdı. Niçin gülüyordu? "Hayır, Leydi Persephone. Güven bana, düzüştüğümüz zaman unutmayacaksın."

Düzüştüğümüz zaman mı? "Kibrin endişe verici."

Adamın gözleri parladı. "Meydan mı okuyorsun?"

"Sadece bana ne olduğunu anlat Hades!" diye emretti.

"La Rose'da haplandın. Ölümsüz olduğun için şanslısın. Vücudun zehri hızlı yaktı."

Görünüşe göre utancını önleyecek kadar hızlı değildi.

Dans pistine çıktıkları anda yanlarına bir garsonun geldiğini, onlara içki getirdiğini ve ikramları olduğunu söylediğini hatırladı. İçkisini içtikten kısa süre sonra dans etmeye başlamıştı, müzik gittikçe uzaktan gelmişti, ışıklar kör ediciydi ve her hareketi başının dönmesine sebep olmuştu.

Ayrıca vücuduna değen elleri ve dudaklarını kaplayan soğuk dudakları da anımsadı.

"Adonis," dedi. Faninin adını duymasıyla birlikte Hades'in çenesi kasıldı. "Ona ne yaptın?"

Hades bardağına baktı, viskiyi çevirdikten sonra kalanı kafasına dikti. Bitirdikten sonra bardağı kenara bıraktı, ona bakmıyordu. "Hayatta ama sadece tanrıçasının bölgesinde olduğu içindi."

“Biliyordun!” Persephone yataktan dışarı fırlayıp ayağa kalktı, Hades’in ipek örtülerini etrafına doladı. Hades’in içe işleyen bakışları, yüzünden aşağı doğru inip vücudunun her hattını takip etti. Persephone tanrının önünde çıplak duruyormuş gibi hissetti. “O yüzden mi ondan uzak durmam için beni uyardın?”

“Seni temin ederim, Aphrodite’nin ona verdiği lütuf şöyle dursun, o faniden uzak durman için çok daha fazla sebep var.”

“Ne gibi? Eğer hiçbir şeyi açıklamazsan anlamamı bekleyemezsin.” Persephone’nin bir parçası bunun tehlikeli olduğunu bilse de tanrıya doğru bir adım attı. Hades gece boyunca her ne yaşadıysa hâlâ aklında dolandığı belliydi.

“Bana güvenmeni bekliyorum,” derken ayağa kalktı. Açık sözlü itirafı Persephone’yi şok etti. “Bana güvenmiyorsan, o zaman gücüne güven.”

Persephone, tanrının güçlerini hiç düşünmemişti bile; ruhları olduğu gibi, en açık halini ve yüklerini görme yeteneği vardı. Adonis’e bakınca ne görüyordu?

Bir hırsız, diye düşündü. Bir manipülâtör.

Hades aralarına mesafe koydu, odasındaki ufak barda bardağını yeniden doldurdu.

“Kıskandın sandım!”

Hades bir yudum almak üzereydi ama duraksayıp kahkaha attı. Persephone, onun reddiyle hem kızmış hem de incinmişti.

“Kıskanmıyormuşsun gibi davranma Hades. Adonis dün gece beni öptü.”

Hades bardağını çarptı. “Bana hatırlatmaya devam et tanrıça, ben de onu küll edeyim.”

“Yanı kıskanıyorsun!” diye suçladı.

“Kıskanmak mı?” Hades ona doğru geldi. “O... sülük...

Yapmamasını söylemenden sonra sana dokundu. Çok daha azı içim ruhları Tartarus'a yollamışlığım var.”

Hades'in ona dokunan dev Duncan'a karşı öfkesini hatırladı ve o yüzden bu kadar kızdığını fark etti. Muhtemelen Adonis'i bulmak ve yakıp kül etmek istiyordu.

“Ben... üzgünüm,” dedi Persephone. Ne söyleyeceğinden emin değildi ama adamın rahatsızlığı öyle büyük görünüyordu ki bir özürle hafifletebileceğini düşündü.

Sadece daha kötü hale getirdi.

“Özür dilemeye cüret bile etme.” Hades, yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Onun için değil. Asla o adam adına değil.” Ardından yüzünü inceleyerek fısıldadı. “Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?”

Persephone'nin alnı kırıştı ve adamın ellerini kavradı. “Senden nefret etmiyorum,” dedi sessizce. Hades kasılıp ondan uzaklaştı. Hades'in hareket edişindeki şiddet Persephone'yi şaşırttı, öfke ve gerginlik de geri döndü.

“Hayır mı? Hatırlatmam mı gerekiyor? *Hades, Yeraltı Tanrısı, Varlıklı Olan ve muhtemelen ölümlüler arasında en nefret edilen tanrı, fani hayata karşı açık bir saygısızlık sergiliyor.*”

Makalesini harfi harfine alıntılایınca Persephone irkildi. Hades haberi kaç defa okumuştı? Köpürüyor olmalıydı.

Hades'in çenesi kasıldı. “Hakkında düşündüğün bu mu?”

Persephone ağzını açtı ve kapattı, sonra açıklamaya karar verdi. “Kızgındım...”

“Ah, o kadarı son derece bariz.” Hades'in sesi keskindi.

“Yayımlayacaklarımı bilmiyordum!”

“Bütün hatalarımı açıklayan iğneleyici mektubu mu? Bastının bunu yayımlayacağını düşünmedin mi?”

Persephone ona dik dik baktı. "Seni uyardım."

Söylenecek doğru şey bu değildi.

"Beni uyardın mı?" Hades karanlık ve öfkeli bakışlarını ona daktı. "Beni hangi konuda uyardın tanrıça?"

"Anlaşmamızdan pişman olacağın konusunda uyardım."

"Ben de seni hakkımda yazmamam konusunda uyardım," diyerek ona yaklaştı ama Persephone geri adım atmadı; göz temasını korumak için başını geriye doğru yatırdı.

"Belki sonraki makalemden ne kadar buyurgan olduğunu yazanm," dedi.

"Sonraki makalen mi?"

"Haberin yok muydu? Senin hakkında bir yazı dizisi yazmam istendi."

"Hayır," dedi Hades.

"Hayır diyemezsin. Burada kontrol sende değil."

"Peki, sende olduğunu mu sanıyorsun?"

"Makaleleri yazacağım Hades ve bunu yapmayı kesmemin tek yolu beni bu lanet olası anlaşmadan azat etmen!"

Hades kaskatı oldu, sonra da, "Benimle pazarlık yapmak mı istiyorsun tanrıça?" diye tısladı. Adamdan yayılan ısı neredeyse katlanılmazdı. Hades çok fazla alanı olmasa da biraz daha yaklaştı, zaten çok yakınındaydı. Persephone tek elini öne doğru uzattı, diğer eliyle çarşafı üzerinde tutuyordu. "Önemli bir şeyi unutuyorsun, *Leydi Persephone*. Pazarlık yapmak için elinde istediğim bir şey olması lazım."

"Bana yazdığım şeye inanıp inanmadığımı sordun!" diye karşı çıktı Persephone. "Umursuyorsun!"

"Buna blöf derler sevgilim."

"Piç kurusu," diye tısladı.

Hades uzandı. Elini Persephone'nin saçlarının arasına geçirip onu kendine doğru çekti ve başını geriye doğru öyle bir eğdi ki kadının boğazı gerildi. Vahşi ve sahiplenici bir hareketti. Tanrıçanın nefesi tıkanı; uyluklarının arasındaki bölgenin nemlendiğini hissetti. Bu adamı çok arzuluyordu. "Sana karşı açık olmama izin ver... Pazarlık yaptın ve kaybettin. Şartları yerine getirmediğin sürece anlaşmamızdan kurtulmanın bir yolu yok. Aksi durumda burada kalacaksın. Benimle birlikte."

"Eğer beni mahkûmun yaparsan hayatımın kalanını senden nefret ederek geçiririm."

"Zaten ediyorsun."

Persephone yine irkildi. Hades'in böyle düşünmesinden ve söyleyip durmasından hiç hoşlanmadı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Hades cevap vermeyip sadece alayla güldü. Ardından dudaklarına kavurucu bir öpücük kondurduktan sonra acımasızca geri çekildi. "Onun hatırasını teninden sileceğim."

Hades'in vahşiliği onu şaşırttı ama heyecanlandırdı da. Persephone'nin tuttuğu ipek örtüyü çekip alarak onu önünde çınlı çıplak bıraktı. Ayaklarını yerden kesince Persephone bir an bile düşünmeden bacaklarını adamın beline doladı. Adam, kalçasını sıkıca kavradı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Tanrının kıyafetlerinin çıplak tenine sürtünüşü, Persephone'yi sınıra kadar getirdi ve tam orta yerinde sıvı bir sıcaklık birikti. Persephone ellerini Hades'in saçlarının arasından geçirdi, uzun tutamları serbest bırakırken tırnaklarını kafasına sürttü ve saçlarını sertçe avuçladı. Hades'in başını geriye doğru çekip adamı sertçe ve derinlere dalarak öptü. Bununla birlikte Hades'in ağzından boğuk bir ses kaçı ve harekete geçerek Persephone'yi karyola direğine yaslayıp sertçe dayandı. Tanrıçanın tenini dişliyor,

ısıyor ve nefesini kesecek şekilde emiyor, boğazından hırıltılı nefesler çıkmasını sağlıyordu.

Birlikteyken akıldan yoksunlardı. Persephone kendini yataкта sere serpe yatarken bulunca Hades'e istediğı her şeyi vereceğini biliyordu. İstemesine bile gerek kalmazdı.

Fakat Ölüler Tanrısı tam üzerinde durup zorlukla soludu. Saçları omuzlarına saçılmıştı; gözleri karanlık, kızgın, tahrik olduğunu belli eder cinstendi. Yine de aralarında yarattığı boşluğu kapatmak yerine pis pis gülümsedi.

Rahatsız ediciydi ve Persephone, sonrasında olacıklardan hoşlanmayacağını biliyordu.

"Muhtemelen beni sikmekten keyif alırdın ama benden kesinlikle hoşlanmıyorsun."

Ardından Hades gitti.

★

Persephone elbisesini Hades'in şöminesinin önündeki iki sandalyeden birinin üzerinde, düzgünce katlanmış bir şekilde buldu. Yanında da siyah bir pelerin vardı. Elbiseyi ve pelerini giydiğı sırada, uyandığında Hades'in ona bakışını düşündü. Ne kadar süre oturup uyumasını izlemişti? Ne kadar süre hiddetten köpürüp durmuştu? Persephone'yi istenmeyen yakınlamalardan kurtarmak için bir anda ortaya çıkan, kıskançlık olmadığını iddia eden ve kıyafetlerini katlayan bu tanrı kimdi? Onu kendisinden nefret etmekle suçlayan ama hiç daha tatlı bir şey tatmamış gibi öpen bu tanrı kimdi?

Kendisini kaldırıp yatağına götürüşünü düşününce bütün vücudu kızardı. Ne düşündüğünü hatırlayamadı ama ona durmasını söylemediğini biliyordu. Yine de Hades onu bırakmıştı.

O sarhoş edici hararet, öfkeye dönüştü.

Hades kahkaha atmış ve onu bırakmıştı.

Çünkü bu *onun için bir oyun*, diye hatırlattı kendine. Ona karşı hissettiği tuhaf ve nefes kesici çekimin, bu gerçeğin üstünü örtmesine izin veremezdi. Yerine getirmesi gereken bir anlaşma vardı.

Persephone bahçesini kontrol etmek için Hades'in odasındaki balkondan dışarı çıktı. Seradan nefret etmesine rağmen yine de çiçekleri seviyordu ve Yeraltı Tanrısı bugüne kadar gördüğü en güzel bahçelerden birini yaratmayı başarmıştı. Renklere ve kokulara hayret etti: morsalkımın tatlı kokusu, gardenya ve güllerin baş döndüren, tutkulu kokuları, lavanta'nın sakinleştirici aroması.

Hepsi büyüden ibaretti.

Hades'in güçlerini öğrenmek ve duyuları yanıltacak illüzyonlar yapmak için kaç ömürlük zamanı olmuştu? Persephone kanındaki gücün hissini hiç bilmiyordu. Hades'in içinde tutuşturduğu ihtiyaç gibi yakan bir his miydi? Dün gece cüretkâr bir şekilde kucığına çıkıp oturduğu ve teninin tadına bakarken kulağına fısıldadığı davetler gibi mi hissettiriyordu?

İşte o güçtü.

Bir an için Hades'i kontrol etmişti.

Tanrının puslu bakışlarında şehvet görmüş, tutkuyla hırlamasını duymuş, sertliğini hissetmişti. Fakat onu büyüdü altın-
da tutacak kadar güçlü olamamıştı.

Asla yeterince güçlü olmayacağını düşünmeye başlıyordu.

İşte o yüzden fani hayat ona bu kadar uygundu, işte o yüzden Hades'in kazanmasına izin veremezdi.

Ancak bahçesi hâlâ kavruk toprak parçası gibi görünürken nasıl kazanacağından emin değildi. Patikanın sonuna vardığında bereketli bahçeler biterek yerini, toprağın daha ziyade kumu andırdığı ve kül gibi siyah olduğu kel bölgeye bıraktı. Tohum-

ları ekmesinden bu yana birkaç hafta geçmişti. Şimdiye kadar baş vermeleri gerekirdi. Büyüsüz bile, fani bahçeleri en azından o kadar hayat ürettiyordu. Eğer annesinin bahçesi olsaydı şimdiye çoktan büyürlerdi. Persephone bu süreç boyunca gizli bir umut beslemiş, hayat çalmayı içermeyen ve uyku halinde bir güç keşfedeceğini ummuştu; fakat bu kıraç toprağın önünde durmak, o umudun ne kadar saçma olduğunu hatırlamasını sağladı.

Oturup gücün kendini göstermesini veya fani tohumlarının yeraltının imkânsız topraklarından çıkmasını bekleyemezdi. Daha fazla şey yapmak zorundaydı.

Doğruldu ve Hekate'yi aramaya koyuldu.

Persephone, tanrıçayı evinin yakınlarındaki bir ağaçlıkta buldu. Hekate'nin üzerinde bugün mor bir elbise vardı ve uzun saçları örgülü bir halde omzunun üzerinden sallanıyordu. Yumuşak çimenlerin üzerine bağdaş kurarak oturmuş, tüylü bir sansarı okşuyordu. Persephone hayvanı görünce ciyak ciyak bağırdı.

"O da ne?" dedi.

Hekate yumuşak bir ifadeyle gülümsedi ve hayvanın ufak kulağının arkasını kaşdı. "Bu Gale. O bir kokarca."

"O şey ne dedin?"

"Bir kokarca." Hekate sessizce güldü. "Bir zamanlar bir insan ve cadıydı ama sersemin tekiydi, o yüzden onu bir kokarcaya dönüştürdüm."

Persephone gözlerini dikip baktı ama Hekate onun sersemlemiş sessizliğini fark etmişe benzemiyordu.

"Bu hali daha çok hoşuma gidiyor," diye ekledikten sonra Persephone'ye baktı. "Fakat Gale'den bu kadar konuşmak yeter. Sana yardım etmek için ne yapabilirim hayatım?"

Tek gereken bu soruydu. Persephone patladı, daldan dala atlayarak Hades, anlaşma ve imkânsız görevi hakkında atıp tuttu. Bu sabahki felaketin detaylarından bahsetmedi. Hatta en büyük sırrını bile itiraf etti. Yani tek bir şey bile yetiştiremediğini. Bitirdiğinde Hekate dudaklarını büzdü, düşünceli ama şaşırmamış görünüyordu.

“Eğer hayat veremiyorsan ne yapabiliyorsun?” diye sordu.

“Yok ediyorum.”

Hekate’nin güzel kaşları kara gözlerinin üzerinde çatıldı. “Bu zamana kadar hiçbir şey yetiştirmedin mi?”

Persephone başını iki yana salladı.

“Göster bana.”

“Hekate... Bunun gerekli...”

“Görmek isterim.”

Persephone iç geçirdi ve ellerini çevirdi. Uzun bir an avuçlarına baktıktan sonra eğip çimenlere bastırdı. Daha önce yeşil olan yerler dokunuşunun altında sarardı ve soldu. Hekate’ye baktığında tanrıça onun ellerine bakıyordu. “Sanırım bu yüzden Hades bana bir hayat yaratmam için meydan okudu; çünkü imkânsız olduğunu biliyordu.”

Hekate o kadar emin görünmüyordu. “Hades insanlara imkânsız olanla meydan okumaz. Potansiyellerini benimsemeleri için meydan okur.”

“Peki, benim potansiyelim ne?”

“Bahar Tanrıçası olmak.” Hekate ayağa kalkınca kokarca yere atladı ve ardından tanrıça eteğini silkeledi. Persephone, tanrıçanın büyüyle ilgili sorular sormaya devam etmesini bekledi ama Hekate başka bir şey söyledi. “Bahçıvanlık, hayat yaratmanın tek yolu değil.”

Persephone gözlerini ona dikti. "Başka nasıl hayat yaratabilirim?"

Tanrıçanın yüzündeki keyifli ifadeye bakarak söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağını anlayabiliyordu. "Bebek sahibi olabilirsin."

"Ne?"

Persephone'yi duymamış gibi, "Tabii anlaşmanın şartını yerine getirmek için babanın Hades olması gerekir," diye devam etti. "Başka biriyle olsaydı küplere binerdi."

Persephone o yorumu görmezden gelmeye karar verdi. "Hades'in çocuğunu doğurmayacağım Hekate."

"Tavsiye isteyen sendin. Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum."

"Öylesin zaten ama ben çocuk sahibi olmaya hazır değilim. Zaten Hades de çocuklarıma baba olarak isteyeceğim bir tanrı değil." Gerçi son kısmı sesli olarak dile getirdiği için kendini biraz suçlu hissetti. "Ne yapacağım? Of, bu imkânsız!"

"Görüldüğü kadar imkânsız değil canım. Sonuçta Yeraltı Dünyası'ndasın."

"Buranın ölümler âlemi olduğunun farkındasın, değil mi Hekate?"

"Ayrıca yeni başlangıçların yeri," dedi. "Bazen bir ruhun buradaki varlığı, sahip olduğu en iyi yaşam olur. Diğer tanrıların arasından bunu en iyi senin anlayacağına eminim."

Farkına vardığı şey Persephone'nin omuzlarına ağır bir şekilde çöktü. Söylediği şeyi anlıyordu.

"Burada yaşamaman orada yaşamaktan bir farkı yok," diye ekledi Hekate. "Hades'e fanilerin daha iyi bir yaşam sürdürmelerine yardım etmesi için meydan okudun. O da sadece seni burada aynısını yapman için vazifelendirdi."

BÖLÜM XV

Teklif

Yoğun bir hafta daha geçti. Makale okumakla, ödev yazmakla ve sınavlara girmekle doluydu. Persephone şimdiye kadar makalesiyle ilgili coşkunun dinceğini düşünmüştü ama dinmemişti. Hâlâ Acropolis'e ve üniversiteye giderken yolda durduruluyordu; yabancı insanlar Hades'le ilgili sonraki yazının ne zaman çıkacağını ve ne hakkında yazmayı planladığını soruyordu.

Sorulardan biraz bıkmıştı ve en çok da aynı şeyleri tekrarlayıp durmaktan yorulmuştu: *Yazı birkaç haftaya çıkacak ve gazeteyi almanız gerekecek.* Yürüyüşleri sırasında kulaklığını takmaya başlamıştı, böylece ona seslenenlere duymadığını iddia edebiliyordu.

"Persephone?"

İşteyken bunu yapamaması ne kötüydü.

Demetri kafasını ofisinden dışarı uzattı. Kot gömleği ve püantüyelı papyonuyla nasıl oluyorsa aynı anda hem daha genç hem daha yaşlı görünüyordu. Belki de mavi renk, saçlarındaki grileri açığa çıkardığı ve papyon da eğlenceci olduğu içindi.

“Efendim?” dedi.

“Bir dakikan var mı?”

“Tabii.” Persephone üzerinde çalıştığı şeyi kaydetti ve düzüstü bilgisayarını kapatıp Demetri’yi ofisine doğru takip ederek oturdu.

Patronu masasına yaslandı. “Şu yazı nasıl gidiyor?”

“İyi. Oldukça... iyi.” Eğer yazmayı planladığı şey konusunda bir özet arıyorsa da Persephone’de öyle bir şey yoktu Hades’e gelip kızının hayatı için yalvaran anne hakkında yazmayı düşünmüştü ama Hades’in bunu niçin sır olarak tutmak istediğini anlamasa da kadından rica ettiği şeyi onurlandırmak istiyordu.

La Rose’dan sonraki sabahtan, yani Hades tutkusu ve öfkesiyle kafasını karıştırdığından bu yana, Persephone sadece ondan uzak durmaya odaklanmıştı. Bunun en iyi seçenek olmadığını biliyordu, özellikle de birkaç hafta içinde bu makaleyi teslim etmek istiyorsa. Fakat daha hafta sonu vardı ve Hades’le aralarındaki geçmiş performanslara bakınca, tanrı onu kızdıracak bir şey yapardı. Yani yazmak için ideal malzemesi olurdu.

“*Oyunun Tanrısı* bu zamana kadarki en popüler yazımız oldu. Milyonlarca tık, binlerce yorum aldı ve gazeteler satıldı.”

“Haklıydın,” dedi Persephone. “İnsanlar Hades’i merak ediyor.”

“Seni o yüzden çağırdım,” dedi.

Persephone doğruldu, düşünceleri her bir yana dağılmış vaziyetteydi. Demetri’nin ondan daha fazlasını istemesini bekliyordu. Şu ana kadar Hades’i anlatım şekliyle ilgili yaratıcı kontrolün Persephone’nin elinde olmasına izin vermişti ve Persephone bunu kaybetmek istemiyordu.

“Senin için bir görevim var.”

“Görev mi?” diye tekrarladı.

“Bunları bekletiyordum.” Masasındaki zarfı alıp ona uzattı. “Kimi göndereceğimden emin değildim ama yazının başarısından sonra hiç şüphem kalmadı.”

“Bu nedir?” Zarfı açamayacak kadar gergindi ama patronu sadece gülümsedi.

“Neden açmıyorsun?”

Persephone zarfı açtı ve içinde cumartesi günü Antik Sanat Eserleri Müzesi’nde yapılacak Olympos Galası için iki bilet buldu. Davetiyeler çok güzeldi; siyah üzerine altın renkle yazılmıştı ve galanın kendisi kadar pahalı görünüyordu.

Persephone’nin gözleri kocaman oldu. Olympos Galası yılın en büyük etkinliğiydi. Devasa bir moda şovu, parti ve hayır etkinliğiydi. Her yıl bir tanrı veya tanrıçadan esinlenerek tema seçilirdi ve o tanrı ya da tanrıça törende toplanan paranın hangi hayır projesine bağışlanacağını seçerdi. Biletler herkes tarafından şiddetle arzulanırdı ve yüzlerce dolardı.

“Fakat... Neden ben?” dedi. “Buna sen gitmelisin. Başeditör sensin.”

“O gece başka işlerim var.”

“Olympos Galası’ndan daha mı önemli?”

Demetri gülümsedi. “Ben defalarca katıldım Persephone.”

“Anlamıyorum. Hades galaya gitmiyor bile.” Lexa’yla birlikte törenin canlı yayını izlemişti ve Hades’in diğer tanrılarla birlikte içeri girişini hiç görmemişti. Kimse onun bir fotoğrafını çekmemişti.

“Lord Hades fotoğraflarının çekilmesine izin vermez ama her zaman törene katılır.”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Gidemem,” dedi.

Patronu gözlerinin içine baktı. “Persephone, korktuğun şey nedir?”

“Ben... korkmuyorum.” Gerçi korkuyor gibiydi. Annesini son gördüğünde eğer tekrar Nevernight’a giderse veya Hades’i bir daha görürse onu seraya geri göndermekle tehdit etmişti. Nerede gördüğünün önemi yoktu. Ayrıca tanrıların etrafında olmaması gerekiyordu ve orada olduğunu annesinden saklayamazdı zaten. Demeter de orada olacaktı.

Fakat tüm bunlar Demetri’ye söylemek için fazla karmaşıktı.

“Bunu araştırma ve gözlem için bir fırsat olarak gör,” dedi Demetri. “Olympos Galası ile ilgili her zaman yazı yazarız. Sen sadece spotları Hades’in üzerinde tutacaksın.”

“Anlamıyorsun...” diye başladı.

“Biletleri al Persephone. Bir düşün ama fazla oyalanma. Karar vermek için fazla zamanın yok.”

Biletleri alma konusunda rahat hissetmiyordu çünkü galaya gitmeyeceğinden emindi. Yine de Demetri onu elinde biletlerle masasına geri gönderdiğinde sersemlemiş bir halde oturup zarfa baktı. Bir süre sonra biletleri çıkarıp üzerinde yazanları okudu:

Yeraltında bir akşam için bize katılın.

Bu yılın temasının Yeraltı Dünyası olduğunu hiç bilmiyordu. Merakı kabardı. Bu etkinliğin organizatörleri Hades’in âlemini nasıl canlandıracaktı? Aşağıda o kadar hayat olduğunu asla tahmin etmediklerine bahse bile girerdi. Ayrıca Hades’in bağışta bulunmak için hangi hayır kurumunu seçeceğini de merak etti.

Tanrılar aşkına, gitmeyi gerçekten istiyordu.

Fakat çok fazla eksi yön vardı: annesi bunlardan biriydi.

Ayrıca gala birkaç gün sonraydı ve giyebileceği bir gece elbisesi yoktu.

Bakışlarını tekrar biletlere çevirdi, sayfanın alt kısmında kıyafet kodunun yazdığı ve bir maskeli balo olacağının belirtildiği yere baktı.

Tabii ki bir maskeyle annesinden saklanabileceğini sanmıyordu; fakat şimdi, Hekate'nin yardım edebileceği bir büyüsü var mı diye merak ediyordu. Bu akşam yeraltını ziyaret ettiğinde sormayı aklına yazdı.

Masasındaki telefonu çalınca açtı. "Ben Persephone."

"Hades'in... asistanı seni görmek için burada..." dedi Valerie.

Cevap vermek, genç kadının birkaç saniyesini aldı. "Minthe mi?" Minthe'nin ona söylemesi gereken ne olabilirdi ki?

"Ah, Adonis onu getiriyor," diye ekledi Valerie.

Persephone başını kaldırıp baktığında *nymph*'in odanın karşısından ona doğru geldiğini gördü. Simsiyah giyinmişti ve kızıl saçlarıyla yeşil gözleri ateş gibi parlıyordu. Adonis fedaisi gibi yanında yürüyordu, suratında kendini beğenmiş bir ifade vardı. Persephone'nin bu adama karşı tiksintisi birden daha da derinleşti.

Adonis onun kızgınlığından bihaber halde, "Selam Persephone," dedi. "Minthe'yi hatırlıyor musun?"

Persephone düz bir sesle, "Nasıl unutabilirim?" diye cevap verdi.

Nymph gülümsedi. "Buraya işverenim hakkında yayımladığın makaleyle alakalı konuşmak için geldim."

"Korkarım bugün seninle görüşmek için vaktim yok. Belki başka zaman."

"Korkarım görüşmeyi talep etmekte ısrar edeceğim."

“Eğer makale hakkında şikâyetin varsa amirimle konuşmalısın.”

“Endişelerimi seninle paylaşmayı tercih ederim.” Minthe’nin gözleri parladı ve Persephone bu kadını binadan çıkarmak için bir doğal afet –Hades gibi– gerekeceğini anladı.

Uzun bir süre boyunca birbirlerine baktılar ve Adonis boğazını temizledi. “Pekâlâ, bunu çözmeniz için ikinizi yalnız bırakayım.”

Adonis sıvışıp onları yalnız bırakırken kadınların ikisi de ona dikkat etmedi. Bir süre sonra Persephone, “Hades burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

“Hades’e itibarına zarar verebilecek durumlarda tavsiye vermek ve dinlenmediğinde harekete geçmek benim işim.”

“Hades itibarını umursamaz.”

“Fakat ben umursuyorum. Ve sen onun itibarını tehlikeye atıyorsun.”

“Makalem yüzünden mi?”

“Varlığın yüzünden,” dedi.

Persephone gözlerini ona dikti. “Hades’in itibarı, benim varlığımı öğrenmesinden öncesine dayanıyor. Beni suçlamanın biraz saçma olduğunu düşünmüyor musun?”

“Ölümlülerle yaptığı pazarlıklardan bahsetmiyorum. Seninle olan pazarlığından bahsediyorum.” Minthe sesini yükseltti ve Persephone onun ne yaptığını bilse de taktiği işe yaradı: Minthe’nin çenesini kapatmasını istiyordu. “Şimdi, rica ettiğim zamanı bana kibarca verir misin?”

Persephone dişlerini sıkarak, “Bu taraftan,” dedi.

Nymph’i görüşme odasına götürüp kapıyı gerekenden sert çarptı. Minthe’ye döndü ve kollarını göğsünde bağlayarak

bekledi. İkisi de oturmadı, bunun uzun sürmeyeceğini gösteren bir işaretti.

Minthe gözlerini kısarak, "Hades'i tamamen çözdüğünü sanıyor gibisin," dedi.

Persephone kasıldı. "Katılmıyor musun?"

Minthe gülümsedi. "Ben onu asırlardır tanıyorum."

"Hades'in insanlığı hiç anlamadığını fark etmek için onu asırlardır tanımam gerektiğini sanmıyorum. Dünyaya nasıl yardım edeceğini anladığını da sanmıyorum."

Gerçi Hades'in o anne için yaptıkları cömertlikten öteydi. Persephone, onun gibi güçlü ve uzun süredir var olan bir tanrının bile istediği şeyi yapmasını engelleyen kurallar olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Hades her hevesine diz çökmeyecek," dedi Minthe.

"Diz çökmesini beklemiyorum," dedi Persephone. "Gerçi güzel bir dokunuş olurdu."

Minthe öne doğru çıkıp, "Küstah kız!" diye bağırdı.

Persephone kasıldı ve kollarını indirdi. "Ben küçük bir kız değilim."

"Aslında biliyor musun? Öyle güçlü bir tanrının sende ne gördüğünü bilmiyorum. Unvan verilmesine rağmen büyüsüz-sün; yine de senin âlemimize girmene izin vermeye devam ediyor..."

"Güven bana, *nymph*. Benim tercihim değil."

"Değil mi? Her defasında ellerini sana sürmesine izin vermen de mi senin tercihin değil? Seni her öpüşü? Lord Hades'i tanırmı ve eğer durmasını söyleseydin dururdu; ancak sen söylemiyorsun. Asla söylemiyorsun."

Persephone kıpkırmızı oldu ama konuşmayı başardı. "Bunu seninle tartışmak istemiyorum."

“Öyle mi? O zaman sadede geleyim. Bir hata yapıyorsun. Hades ne aşkla ilgileniyor ne de aşk için biçilmiş. Bu yolda ilerlemeye devam edersen zarar göreceksin.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır. Bu, bir tanrıya âşık olmanın vaadi.”

“Ben Hades’e âşık olmuyorum,” diyerek karşı çıktı Persephone.

Nymph acımasızca gülümsedi. “İnkâr,” dedi. “İstemsiz aşkın ilk aşaması. Bu hatayı yapma Persephone.”

Persephone, adının *nymph*’in dilinden dökülüş şeklinden nefret etti ve ürpertisini bastırdı. Yutkunurken gizlenme büyü-sünün dalgalandığını hissetti. “İşyerime bu yüzden mi geldin? Beni Hades’e karşı uyarmak için mi?”

“Evet,” dedi Minthe. “Şimdi bir teklifim olacak.”

“Senden hiçbir şey istemiyorum.” Persephone’nin sesi titredi.

“Eğer anlaşmadan kurtulmayı gerçekten istiyorsan teklifimi kabul edeceksin.”

Persephone ona dik dik baktı, hâlâ güvenmiyordu ama *nymph*’in söyleyeceği şeyi duymak istediğini inkâr edemezdi.

Minthe güldü. “Hades senden âleminde hayat yaratmanı istedi. Dağlarda bir kaynak var, orada Reenkarnasyon Kuyusu’nu bulacaksın. O her şeye hayat verir, senin çorak bahçene bile.”

Persephone Yeraltı Dünyası’yla ilgili okuduğu kaynaklarda hiç öyle bir yer duymamıştı, gerçi onların güvenilirliği ortadaydı. O kaynaklar, yeraltını çorak ve ıssız olarak tasvir ediyordu. “Peki, sana niçin güvenmeliyim?”

“Bunun güvenle hiç ilgisi yok. Hades’le yaptığın anlaşmadan kurtulmak istiyorsun ve ben de Hades’in senden kurtulmasını istiyorum.”

Persephone bir an için gözlerini Minthe'ye dikti. Ona bu soruyu sordurtan neydi bilmiyordu ama kelimeler dilinden döküldü. "Onu seviyor musun?"

"Bunun sevgiyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Minthe. "Ne tatlı. Ben onu koruyorum. Hades'in sevdiği tek şey iyi bir pazarlıktır ve sen, genç tanrıçam, Hades'in yaptığı en kötü pazarlıksın."

Ardından Minthe gidiverdi.

Karanlığın Dokunuşu

"Sen Hades'in yaptığı en kötü pazarlıksın."

Minthe'nin sözleri Persephone'nin aklında dolanıp durdu. Nevernight'a doğru giderken arada sırada öyle hassas bir damara denk geliyordu ki yeni bir öfke dalgası hissediyordu.

Bahçesinin Hades ile arasındaki anlaşmayı gerçekleştirmekte başarılı olamayabileceğini fark etmesine rağmen, tamamen görmezden gelmenin pes etmek anlamına geleceğini düşündü. O yüzden geri döndü, bahçeyi suladı ve sonra Asphodel'deki yeni arkadaşlarını aradı.

Artık yeraltını her ziyaretinde Asphodel'e uğramaya dikkat ediyordu. Yeşil vadinin ortasında, yaşayan ölüleri buldu. Bahçelerini ekip diyor ve meyveleri hasat ediyorlardı. Reçel, tereyağı ve ekmek yapıyorlardı. Dikiş diyor, örgü örüyor ve dokuyor; kıyafetler, atkılar ve halılar yapıyorlardı. Tuhaf, volkanik camdan yapılmış evlerin arasındaki sokaklarda kıvrılarak ilerleyen kapsamlı bir pazarları olmasının sebebi buydu.

Ölüler sık sık sürüler halinde dışarı çıkıyorlardı; böylece pazar yeri. Persephone'nin yeraltındayken hissettiği bir ener-

jiyle dolup taşıyordu: heyecan. Ruhlardan birkaçı evlerinin arasına kandiller asıyor, paylaştıkları sokağı süslüyordu Persephone birkaç dakika boyunca onları izledikten sonra tanıdık bir ses duydu.

“İyi akşamlar leydim!” Arkasını dönünce Yuri’yi gördü, gür, kıvrık saçları olan güzel, genç bir kadındı. Yolda ona doğru yaklaşıyordu. Üzerinde pembe bir cüppe vardı ve büyük bir sepet dolusu nar taşıyordu.

“Yuri.” Persephone gülümsedi ve kıza sarıldı. Bir gün Yun, Persephone’ye kendi çay karışımlarından birini verdiğinde tanışmışlardı. Persephone çayı o kadar beğenmişti ki bir teneke satın almaya çalışmıştı; fakat Yuri onun parasını almayı reddetmiş ve bedava vermeyi teklif etmişti.

“Yeraltında parayla ne yapacağımı ki?” diye sormuştu.

Persephone sonraki ziyaretinde Yuri’ye gür saçlarını geriye doğru çekebilsin diye mücevherli bir toka getirmişti. Kız o kadar minnettar olmuştu ki kollarını ona dolamış ve sonra çabucak geriye çekilerek cüreti yüzünden özür dilemişti. Persephone sadece kahkaha atarak, “Kucaklaşmayı severim,” demişti.

İkisi o zamandan beri arkadaştı.

“Bugün... bir şey mi oluyor?” diye sordu Persephone.

Yuri gülümsedi. “Lord Hades için kutlama yapıyoruz.”

“Niye?” O kadar şaşkın bir şekilde sorma niyetinde değildi ama şu günlerde Ölüler Tanrısı’na karşı kendini cömert hissetmiyordu. “Doğum günü mü?”

Yuri bu soruya kahkahalarla güldü ve Persephone sorduğu sorunun ne kadar sersemce olduğunu fark etti. Hades muhtemelen doğum günü kutlamıyordu veya doğduğu zamani bile hatırlamazdı. “Çünkü o bizim kralımız ve onu onurlandırmak

ıstıyoruz.” Yukarıdaki dünyada, tanrıları anmak için birkaç festival düzenlenirdi ama hiçbirisi Yeraltı Tanrısı’nı kutlamazdı. “Yakında bir kraliçesi olacağını umut ediyoruz.”

Persephone’nın rengi attı. İlk düşüncesi onun kim olduğuydu? Sonra da neden diye düşündü. Onlara yakında bir kraliçelen olabileceği izlenimini veren ne olmuştu? “Bir... ne?”

Yuri gülümsedi. “Hadi ama Persephone. O kadar da kör değilsin.”

“Sanırım öyleyim.”

“Lord Hades hiçbir tanrıya kendi âlemi üzerinde bu kadar çok özgürlük tanımaz.”

Ah, Yuri ondan bahsediyordu.

“Peki ya Hekate? Hermes?” diyerek karşı çıktı. İkisinin de bu âleme erişimi vardı ve canlarının istediği şekilde gelip gidiyorlardı.

“Hekate bu dünyaya ait bir canlı ve Hermes sadece bir haberci. Sen... sen çok daha fazlasısın.”

Persephone başını iki yana salladı. “Ben bir oyundan başka şey değilim Yuri.”

Yuri’nin başını yana eğişinden, söylediği şeyle kafasının karıştığını anlıyordu ama Persephone tartışmayacaktı. Yeraltı Dünyası’ndaki ruhlar Hades’in davranışını özel bir şey gibi görebilirdi; fakat Persephone ne anlama geldiğini biliyordu.

Yuri sepetine uzandı ve Persephone’ye bir nar verdi. “Öyle olsa bile kalmayacak mısın? Bu kutlama Hades için olduğu kadar senin için de.”

Yuri’nin sözlerinin sebep olduğu şok çok derindendi. “Fakat ben... Bana tapamazsınız.”

“Niye tapmayalım? Sen bir tanrıçasın, bize ve kralımıza değer veriyorsun.”

“Ben...” Lord Hades’e değer vermediğini söyleyerek karşı çıkacaktı ama sözler ağzından çıkmadı.

İyi bir cevap dşnemeden, gelen seslerle dikkati dağıldı.

“Leydi Persephone! Leydi Persephone!”

Ufak ama güçlü bir Şey bacaklarına çarptı ve Persephone neredeyse Yuri’yle sepetinin üstüne devriliyordu.

“Isaac! Özür dile hemen kr...” Yuri duraksadı. Persephone, Asphodel’deki ruhların ona sahip olmadığı bir unvanla seslenmeye başladıklarına dair bir hisse kapıldı. “Leydi Persephone’dan özür dile.”

Söz konusu ocuk, Persephone’nin bacaklarına sarılmayı bırakıp geri çekildi. Peşinden her yaş aralığından bir ocuk ordusu gelmişti, hepsi de Persephone’nin daha önce tanıştığı ve birkaç oyun oynadığı çocuklardı. Onların yanında da Hades’in köpekleri Cerberus, Typhon ve Orthrus vardı. Cerberus ağzında kocaman, kırmızı topu tutuyordu.

“zr dilerim Leydi Persephone. Bizimle oynayacak mısınız?” diye yalvardı Isaac.

“Leydi Persephone’nin kıyafeti oyun oynamaya uygun değil Isaac,” dedi Yuri ve ocuk kaşlarını çattı. Persephone’nin çayırda oynamak için hazırlanmadığı doğruydu. zerinde hâlâ iş kıyafeti vardı. zerine oturan beyaz bir elbiseydi.

“Hiç sıkıntı değil Yuri,” dedi ve Isaac’i kucadına almak için uzandı. Grubun en küçüğü oydu, sadece dördünde olduğunu tahmin ediyordu. Bu ocuğun neden Asphodel’de olduğunu düşünmek ona acı veriyordu. Yukarı dünyada başına ne gelmişti? Ne kadar zamandır buradaydı? Bu ruhlardan herhangi biri onun ailesi miydi?

Bu düşünceleri geldikleri kadar çabuk geri gönderdi. Bu insanların burada oluş sebepleriyle ilgili saatlerce düşünebilirdi

ve bundan iyi bir şey çıkmazdı. Onlar ölüydü ve varlıklarının o kadar da kötü olmadığını öğreniyordu.

“Tabii ki oynarım,” dedi.

Çocuklardan neşeli bağırışlar yükselirken çayırdaki açık alana, ruhların Hades’in kutlaması için hazırlık yaptıkları alandan uzağa yürüdüler.

Persephone köpeklerle top yakalamaca, ebelemece ve çocukların uydurduğu bir milyon başka oyunu oynadı. Zamanını ayakta durmaktan çok, ebelenmemek için ıslak çimenlerde kayarak geçirdi. Tarladan uzaklaşırken çamurla kaplıydı ama üzerinde mutlu bir yorgunluk vardı.

Yeraltı Dünyası’nda hava kararmıştı ve müzisyenler yol üzerine yerleşmiş, tatlı notalar çalıyorlardı. Ruhlar caddeleri doldurmuş laflıyor ve kahkahalar atıyordu; pişen etin ve fırınlara atılan tatlıların kokusu yoğundu. Çok geçmeden Persephone kalabalığın arasında Hekate’yi buldu. Tanrıça onun görünüşüne gülümsedi.

“Hayatım, darmadağın olmuşsun.”

Bahar Tanrıçası gülümsedi. “Hararetli bir ebelemece oyunuydu.”

“Umarım kazanmışsındır.”

“Tam bir başarısızlıktı,” dedi. “Çocuklar çok daha hünerli.”

Kahkaha attılar ve başka bir ruh yanlarına yaklaştı. Demir ocağını daima sıcak tutan, metalleri çok güzel bıçaklara ve kalkanlara dönüştüren Ian adında bir demirciydi. Bir keresinde Persephone ona neden savaşa hazırlanır gibi görüldüğünü sorduğunda adam, “Alışkanlıktan,” demişti.

Persephone, Isaac hakkında nasıl fazla düşünmemeye çalıştıysa bu konu üzerinde de fazla düşünmemişti.

“Leydim,” dedi Ian. “Asphodel’in sizin için bir armağanı var.”

Ruh, Persephone merakla beklerken tek dizinin üzerine çöktü ve arkasından güzel, altından bir ta çıkardı. Bu alelade bir ta değildi; dikkatle işlenmiş bir dizi çieğın birleşiminden oluşuyordu. Buketin arasında güller, zambaklar ve nergisler olduğu gözüne ilişti. Her çieğın ortasında çeşitli renklerden ufak değerli taşlar parıldıyordu.

“Tacımızı takacak mısınız Leydi Persephone?”

Ruh ona bakmıyordu, reddetmesinden mi korkuyordu? Persephone başını kaldırdı, bütün köyün sessizleştiğini fark ettiğinde gözleri kocaman oldu. Ruhlar ümitle bekliyordu.

Yuri’nin yorumlarını hatırladı. Bu insanlar onu kralielen olarak düşünmeye başlamıştı ve bu tacı kabul etmek yalnızca bu düşünceyi cesaretlendirecekti; fakat kabul etmemek de onları incitecekti.

Mantığı ona aksini söylese de tek elini Ian’ın omzuna koydu ve önünde eğildi. Adamın gözlerine bakarak cevap verdi. “Tacını memnuniyetle takacağım Ian.”

Ruhun, tacı başına yerleştirmesine izin verdi ve herkes neşeyle bağırdı. Ian sırtarak ona elini uzattı, tepelerinden salıanan ışıkların altında yürüyerek toprak yolun ortasında onu dansa kaldırdı. Persephone lekeli elbisesi ve altından taciyla kendini komik hissetti ama ölüler fark etmiyor veya umursamıyor gibiydi. Soluk soluğa kalana ve ayakları acıyana kadar dans etti. Soluklanmak için Hekate’nin yanına gittiğinde Cadılık Tanrıçası, “Sanırım biraz dinlenmelisin. Ve banyo yapmalısın,” dedi.

Persephone kahkaha attı. “Sanırım haklısın.”

“Bütün gece kutlama yapacaklar,” diye ekledi Hekate. “Fakat onları çok mutlu ettin. Hades asla onlarla kutlama yapmaya gelmedi.”

Persephone'nin yüreği sıkıştı. "Niye ki?"

Hekate omzunu silkti. "Onun adına konuşamam ama bu senin sorabileceğin bir soru."

İkisi birlikte saraya geri döndü. Hamamlara doğru giderken Persephone, Olympos Galası için iki bilet aldığını anlattı ve Hekate'ye annesi tarafından görülmemesine yardım edecek herhangi bir büyüsü olup olmadığını sordu. Tanrıça, sorusunu düşündü. Ardından, "Masken var mı?" diye sordu

Persephone kaşlarını çattı. "Yarın bir tane almayı planlıyordum."

"Onu bana bırak."

Hamamlar, kalenin arka tarafında kalıyordu ve oraya bir kemerden geçerek ulaşılıyordu. Persephone içeri girdiğinde temiz keten ve lavanta kokularıyla karşılandı. Teni ılık bir sisle kaplandı ve kemiklerine kadar işledi. Havanın sıcaklığıyla kızardı; çamurlu ayırdan geçirdiği akşamdan sonra bu hoştu.

Hekate onu ağ gibi merdivenlerden indirdi, birkaç ufak havuzu ve dş geçtiler.

"Burası halk hamamı mı?" diye sordu Persephone. Antik ağlarda halk hamamları çok yaygındı ama modern zamanlarda bu popülerliğini yitirmişti. Saraydakilerin kaçının hamamı kullandığını merak etti; tabii Minthe ve Hades de buna dahildi.

Hekate kahkaha attı. "Evet, gerçi Lord Hades'in kendi özel havuzu var. Senin yıkanacağın yer de orası."

Persephone karşı çıkmadı. Halk içinde yıkanmaya meraklı değildi. Hekate durup onun için malzemeleri topladı. Sabun, havlu ve lavanta rengi bir *peplos*. Persephone neredeyse dört yıldır antik kıyafeti giymemişti. New Athens'e gelmek için Olympos'tan ve seradan ayrıldığından bu yana. Dört yılı fanı

giysilerinin içinde geçirdikten sonra şimdi bunu giymek tuhaf hissettirecekti.

Son merdivenden de inip Hades'in havuzuna ulaştılar. Sütunlarla çevrelenmiş, geniş, oval bir havuzdu. Tepesindeki tavan göğe bakıyordu.

Hekate, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen," dedi ve mahremiyet içinde soyunması için yanından ayrıldı. "Bitirince yemek odasında bize katıl."

Soyunan Persephone suya tedbirli bir adım attı, ısınıp test etmek için ayağını değdirdi. Sıcak olsa da vücudunu haşlamıyordu. Havuza girdi ve tatminle inledi. Etrafından buhar yükseliyor ve onu terletiyordu. Su arındırıcıydı ve günü yıkayıp üzerinden atıyormuş gibi hissetti. Neyse ki Asphodel'deki kutlama, Minthe'nin erken saatlerde yaptığı ziyaretin sebep olduğu stresin çoğunu alıp götürmüştü. Şimdi ise Hades'in âlemine döndüğü ve Hades ile Minthe'nin yıkanmış olabileceği bir yerde bulunduğu için tüm o düşünceler son hızla yüzeye çıkıyordu.

Nasıl oluyordu da Hades'in itibarını tehlikeye atan Persephone oluyordu? Ölümler Tanrısı kendi başına yeterince hasar yaratıyordu zaten. Persephone anlaşılmadan kurtulmanın bir yolunu bulmak istemesine rağmen, Minthe'ye onu dinleyecek kadar güvendiğini sanmıyordu.

Derisini pespembe olana kadar ovaladı. Ondan sonra ne kadar süre suda kaldığından emin değildi; çünkü hamamın detaylarında kendini kaybetmişti. Havuzun etrafında, suyun kenarında kalan kısımda kırmızı nergis desenli beyaz fayanslardan bir sıra olduğunu fark etti. Beyaz olduğunu düşündüğü sütunlarda aslında altın sarısı detaylar vardı. Tepedeki gökyüzü daha derinleşmişti ve ufak yıldızlar parılıyordu.

Hades'in büyüyle hayrete düştü. Kokuları ve dokuları birbirine karıştırma şekliyle. O, elinde fırçası olan bir üstattı; pürüzleri gideriyor ve noktaları birleştiriyor, yukarıdaki dünyada en çok rağbet gören yerlerin güzelliğiyle rekabet edecek bir âlem yaratıyordu.

Kendini düşüncelerinde öyle bir kaybetmişti ki, Hades havuzun kenarında belirene kadar hamamın merdiveninden inen çizme seslerini duymadı bile. Göz göze geldiler. Derisinin su yüzünden kızarmasına ve karşısında nasıl ateş bastığını Hades'in görememesine memnundu.

Hades uzun bir müddet hiçbir şey söylemedi, sadece banyosunda yıkanan kadına gözlerini dikti. Ardından bakışları ayaklarının dibindeki kıyafetlere indi. Aralarında altından taç da vardı.

Hades eğildi ve tacı aldı. "Bu çok güzel."

Persephone boğazını temizledi. "Öyle. İlan benim için yaptı." Ona İlan'ı tanıyıp tanımadığını sorma zahmetine girmedi; çünkü Hades daha öncesinde, âlemindeki her bir ruhu tanıdığını söylemişti.

"Becerikli bir zanaatkâr. Ölümüne sebep olan da buydu."

Persephone kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Artemis onu kayırdı ve adamı, taşıyanların savaş alanında yenilmemesini sağlayan silahlar yaratma kabiliyetiyle kutsadı. Bunun için de öldürüldü."

Persephone yutkundu; bir tanrının lütfu, acı ve ıstırapla da sonuçlanabilirdi.

Hades tacı bir müddet daha inceledikten sonra yeniden yere bıraktı. Ayağa kalktığı anda Persephone hâlâ ona bakıyordu ve bir santim bile kıpırdamamıştı. "Neden gitmedin? Asphodel'deki kutlamaya. Senin içindi."

“Ve senin için,” dedi Hades.

Adamın neyi kastettiğini anlaması Persephone’nin bir dakikasını aldı.

“Seni kutladılar,” dedi Hades. “Yapmaları gerektiği gibi.”

“Ben onların kraliçesi değilim.”

“Ve ben de onların kutlamasına layık değilim.”

Persephone gözünü ona dikip baktı. Bu özgüvenli ve güçlü tanrı nasıl olur da insanların kutlamasına layık olmadığını hissedebilirdi? “Eğer onlar kutlanmaya layık olduğunu hissediyorsa sence bu yeterli değil mi?”

Hades cevap vermedi. Gözleri daha da karardı. Tuhaf bir his havaya yayıldı; ağır, iç ısıtan ve heyecan veren türden bir şeydi. Persephone’nin göğsünü iyice sıkıp nefes almasını engelliyordu.

“Sana katılabilir miyim?” Tanrının sesi tok ve şehvet doluydu.

Persephone’nin beyni kısa devre yaptı.

Havuzu kastediyordu. Çıplak. Gizlenmek için sadece suyun olduğu yere.

Kendini başını sallarken buldu ve suda çok uzun süre kaldığı için aklını kaybedip kaybetmediğini merak etti. Fakat bu tanrı için tutuşan bir parçası vardı ki o alevi doyurmak için her şeyi yapardı. Şöyle bir test etmek anlamına gelse bile.

Hades gülümsemedi ve kıyafetlerini çıkarırken gözlerini ondan ayırmadı. Persephone’nin gözleri ağır ağır yüzünden kollarına ve göğsüne, ardından gövdesine indi ve ereksiyonuna baktı. Bu heyecan verici çekimi hisseden tek kişi kendisi değildi, suya birlikte girdiklerinde yanıp kül olabileceklerinden korkuyordu.

Hades hiçbir şey söylemeden havuza adım attı. Persephone'den birkaç santim ötede durdu. "Sana bir özür borçluyum sanırım."

"Tam olarak ne için?" diye sordu Persephone. Ona göre tanrının özür dileyebileceği birkaç şey vardı. Minthe'nin habersiz gelişi (tabii ondan haberi varsa), La Rose'dan sonraki sabah ona davranış biçimi, anlaşmanın kendisi...

Hades gülümsedi ama neşesi gözlerine ulaşmadı. Hayır, bakışları yanıyordu.

Yeraltı'nın Kralı uzandı ve Persephone'nin yüzüne dokunup tek parmağını yanağında gezdirdi. "Son görüşmemizde sana haksızlık ettim."

Persephone'yi çırılçıplak soymuş ve en ahlaksız şekilde tahrik etmişti. Onu bırakıp gittiğinde Persephone utanç, kızgınlık ve terk edilmiş gibi hissetmişti. Persephone hissettiği şeylerin hiçbirini gözlerinden görmesini istemedi, o yüzden bakışlarını kaçırdı. "Birbirimize karşı adil davranmadık."

En sonunda adama yeniden bakmayı başardığında Hades onu inceliyordu. "Fani âlemindeki hayatından hoşlanıyor musun?"

"Evet." Adamın sorusuyla birlikte, Persephone aralarına mesafe koyup geriye doğru yüzdü ama Hades yavaş ve hesaplı bir şekilde onu takip etti. "Hayatımı seviyorum. Bir dairem, arkadaşlarım ve stajım var. Yakında üniversiteden mezun olacağım." Eğer Hades ve anlaşmayı bir su olarak tutarsa bu hayatı elinde tutabilecekti.

"Fakat sen bir ilahsın."

"Hiç o şekilde yaşamadım ve bunu sen de biliyorsun."

Hades yine bir an sessiz kalarak onu inceledi. Ardından, "Bir tanrıça olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamayı hiç mi arzu etmiyorsun?" diye sordu.

“Hayır,” diye yalan söyledi. Çok uzun zaman önceki o düşün pençelerinin üzerinde hâlâ etkisi vardı. Yeraltını ne kadar çok ziyaret ederse kalbi bunun için o kadar çok sızlıyordu. Çocukluğunu kendini yetersiz hissederek, annesinin büyüyle çevrili bir halde geçirmişti. New Athens’e geldiğinde en sonunda iyi olduğu bir şey keşfetmişti –okul, yazmak ve araştırmak– fakat bir kez daha kendini öncekiyle aynı durumda bulmuştu; farklı tanrıyla, farklı âlemde.

“Bence yalan söylüyorsun,” dedi.

“Beni tanıımıyorsun.” Persephone hareket etmeyi bırakıp ona dik dik baktı, doğruca içini görmesine öfkeleni.

Hades artık onunla burun burunaydı, tepeden bakan gözleri kömür gibiydi. “Seni tanıyorum.” Parmaklarını Persephone’nin köprücük kemiğinde gezdirdi ve arkasına geçti. “Sana dokunduğumda nefesinin tekleyişini biliyorum. Beni düşündüğünde kızardığını biliyorum. Bu güzel yüzün altında bir şeylerin olduğunu biliyorum.”

Hades’in parmakları Persephone’nin teninde tüy gibi okşayışını sürdürdü. Sözleri de hemen ardından geliyor, geçtiği yerde sıcak bir iz bırakırken fısıldıyordu. Omzunu öptü.

“Hiddet var. Tutku var. Karanlık var.”

Bir an için duraksadı ve dilini boynundan kaydırıldı. Persephone’nin nefesi öyle bir kesildi ki boğulacağını sandı.

“Ve ben bunları tatmak istiyorum.”

Hades kolunu beline doladığında Persephone’nin sırtı adamın göğsüne yaslandı; vücudunun girintisi ona kusursuz bir şekilde uyuyordu. Adamın ereksiyonu vücuduna dayandı ve Persephone, o sertliğin içinde olmasının nasıl hissettireceğini merak etti.

“Hades,” dedi nefes nefese.

“Gücü ellerinde tutmanın nasıl olduğunu göstermeme izin ver,” dedi. “Karanlığı tatlı dille içinden çıkarmama izin ver. Onu şekillendirmene yardım edeceğim.”

Evet, diye düşündü Persephone. Evet.

Hades başını boynunun kıvrımına yasladıktan sonra elini karnına değdirdi ve daha aşağı indi. Vajinasını avuçladığında Persephone nefesini tutarak ona doğru gerindi.

“Hades, ben hiç...”

“İlkin olmama izin ver,” dedi –yalvardı– ve sesi, göğsünde yankılandı.

Persephone konuşmadı ama birkaç nefes aldı ve başını sallayarak onayladı.

Hades, parmaklarını aşağıdaki buklelerin arasına sokarak cevap verdi, ardından başparmağını tam merkezindeki hassas tomurcuğa bastırdı. Persephone hızla nefes aldı ve Hades orada onunla oynarken, ovalarken ve daireler çizerken nefesini tuttu.

“Nefes al,” dedi tanrı.

Persephone nefes aldı. En azından becerebildiği kadarıyla aldı, ta ki Hades’in parmakları içine dalana kadar. Persephone başını geri atarak haykırdığında Hades de inledi, dişlerini tanrıçanın omzuna sürttü.

“Çok ıslaksın.” Adamın ağzı sıcacıktı.

Hades parmaklarını yavaşça içeri dışarı hareket ettirdi ve Persephone, adamın kolunu tutarken tınaklarını derisine geçirdi. Sonra Hades’in diğer eliyle onun elini aşağı indirdiğini hissetti.

“Kendine dokun. Buraya,” dedi. Parmaklarını içine sokmadan önce uzun uzun oynadığı hassas tomurcuğun üzerinde daireler çizmesine yardım etti. Zevk, karnına çöreklenmişti; ada-

ma doğru sallanarak sırtını geri yordu. Hades, tanrıçanın tenini merhametsizce öptü ve göğsünü avuçlayıp meme uçları sert ve gergin hale gelene kadar ovaladı. Persephone patlayacağını sandı.

Hades daha hızlı hareket etti ve Persephone daha sertçe sıvazladı, ardından aniden adam geri çekildi. Yokluğu öyle şok ediciydi ki Persephone haykırdı.

Öfkeyle adama doğru döndü. Hades, bileklerini kavrayarak onu kendine çekti, ağzını onunkine yapıştırdı. Öpüşü tüketiciydi. Dilleri çaresiz ve araştıran bir halde çarpıştı. Hades, ruhunu tatmaya çalışıyor bile olabilirdi.

Tanrı geri çekildi, alnını onunkine dayadı. “Bana güveniyor musun?”

“Evet,” dedi nefes nefese. Persephone sözlerinin gerçekliğini ruhunun derinlerinde hissetti. Bu öyle ilkel ve öyle saf bir bilgiydi ki ağlayabileceğini düşündü. Bu konuda ona güveniyordu. Bu konuda bu adama daima güvenccekti.

Hades onu yeniden öptü ve kaldırıp havuzun kenarına oturttu.

“Bir adamla hiç çıplak kalmadığımı söyle bana,” dedi. “Benim tek olduğumu söyle.”

Persephone adamın yüzünü avuçladı, gözlerini araştırdı ve cevap verdi. “Öylesin.”

Hades onu öptükten sonra kollarını Persephone’nin dizlerinin altından geçirdi, onu öyle bir yere getirdi ki artık havuzun kenarında oturuyor bile denemezdi. Hades, uyluğunun iç kısmını öpe öpe ilerlerken Persephone nefes alamadı; fakat adam etindeki morluklara gelince duraksadı. Persephone onları fark etmemişti ama şimdi izlere bakınca tam olarak nereden geldiklerini biliyordu: Limuzindeki gece, onu sıkıca tuttuğunda

olmuştu. Hades'in ihtiyacının ve kendini dizginleyişinin bir göstergesiydi.

Tanrı başını kaldırıp baktı. "Bunu ben mi yaptım?"

"Sorun değil," diye fısıldayıp parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi.

Fakat Hades kaşlarını çatı ve her morluğu öptü; toplamda sekiz taneydi. Persephone saydı.

Hades yavaşça dışarıdan içeri doğru ilerledi, kasığına yaklaşıyordu. Ardından ağzını yapıştırdığında Persephone'den bir çığlık kaçırverdi. Adamın ona dokunduğu yerde eridiğini hissetti ve bu his tüm vücuduna yayıldı. Adam diliyle klitorisinde daireler çizdi ve nemli etini araladı, Persephone darmaduman olurken onu içti.

Hades doğrulup dimdik durdu ve Persephone'yi dudaklarından sertçe öptü. Genç kadın ona sokularak bacaklarını beline doladı. Penisinin, hemen girişine dayandığını hissedebiliyordu. Onu içinde hissetmeyi deli gibi istiyordu. Doldurulmanın ve tamamlanmış hissetmenin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu.

Hades öpüşmelerine ara verip geri çekildi, konuşmadan izini istiyordu. Persephone, yumuşak, kadınsı bir sesin, "Lord Hades?" diye seslendiğini duymasaydı izin verecekti.

Hades onu çevirdi; böylece yaklaşan kadın, Persephone'nin sadece sırtını görebilirdi. Göğüs göğse duruyorlardı ve bacakları hâlâ Hades'in beline dolanmış vaziyetteydi. Persephone elini aralarından kaydırıp ve parmaklarını adamın sert etine doladı. Ona dokunduğu anda Hades gözlerini yoğun bir şekilde onunkilere dikti.

"Ha..."

Persephone sesi şimdi tanıdı: Minthe'ydi. Güzel *nymph*'i göremedi ama onları birlikte bulunca şok olduğunu sesinden an-

ladı. Muhtemelen Persephone'den uyarısını dikkate almasını ve uzak durmasını beklemişti.

"Evet Minthe?" Hades'in sesi gergindi. Bölünmesine kızdığı için mi, yoksa aletini dibinden başına kadar sıvazladığı için mi gergindi emin değildi. Kalın, sert ve dışı yumuşaktı.

"Biz... akşamı yemeğinde sizi göremedik," dedi Minthe. "Ama görüyorum ki meşgulsünüz."

Persephone bir kez daha sıvazladı.

Hades dişlerinin arasından, "Çok meşgulüm," dedi.

"Aşçıya fazlasıyla doyduğunuzu haber vereceğim."

Bir daha sıvazladı.

Hades dişlerini sıkarak, "Hem de çok," dedi.

Minthe'nin topuklu ayakkabılarının yumuşak tıkırtısı yankılandı ve yok oldu. Kadın duyma mesafesinin dışına çıktığında Persephone, Hades'ten uzaklaştı.

Bunun olmasına izin verdiğine inanamadı. Çıldırmıştı, güzel sözlerle ve nefes kesecek kadar çekici bir tanrıyla baştan çıkmıştı. Uzak durması gerekirdi. Minthe'nin uyarısı yüzünden değil, bizzat Minthe'nin kendisi yüzünden.

Hades peşinden gelerek, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Persephone havuzdan dışarı çıkarken, "Sen banyodayken Minthe ne sıklıkla yanına geliyor?" diye sordu.

"Persephone."

Persephone kendini örtmek için havluyu alırken ona bakmadı. *Peplosa* ve lan'ın onun için yaptığı taca uzandı.

"Bana bak Persephone."

Baktı.

Hades havuzdan tam olarak çıkmamıştı ama basamaklarda duruyordu, ayakları ve alt baldırları suyun içindeydi. Adam devasaydı; hem bedeni hem de ereksiyonu.

“Minthe benim yardımcımı.”

“O zaman ihtiyacına da yardım edebilir,” dedi penisine bakarak. Ardından uzaklaşmaya koyuldu ama Hades ona uzandı ve kendine doğru çekti.

“Minthe’yi istemiyorum,” diye hırladı.

“Ben de seni istemiyorum.”

Hades başını yana eğdi ve gözleri parladı. “Beni... istemiyor musun?”

“Hayır,” dedi ama daha çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Özellikle de Hades’in gözleri dudaklarına bakarken.

En sonunda bakışlarını tanrıçanın gözlerine çevirip, “Güçlerimin hepsini biliyor musun Persephone?” diye sordu.

Adam bu kadar yakinken düşünmek gerçekten zordu. Persephone tedbirli bir şekilde ona bakarken nereye varmaya çalıştığını merak etti. “Bazılarını.”

“Aydınlatsana beni.”

Ölümler Tanrısı’nın büyüleriyle ilgili okuduğu paragrafı hatırladı. “İllüzyon.”

Persephone konuşurken Hades eğilip boynunu hafifçe öptü. “Evet.”

“Görünmezlik?”

Boğazındaki boşluğa dilini bastırdı. “Çok işe yarıyor.”

“Efsunlamak?” dedi nefes nefese.

“Hımm.” Sesi teninde titreşti, bu defa daha aşağısında, göğsüne yakındı. “Fakat sende işe yaramıyor, değil mi?”

“Hayır.” Zorlanarak yutkundu.

“En kıymetli yeteneklerimden birini duymamışa benziyorsun.” Hades havluyu aşağı çekip göğüslerini açığa çıkardı ve gergin tomurcuklardan birini dişlerinin arasına aldı, tanrıçanın ağzından hırıltılı bir ses kaçana kadar emdi. Hades geri çekildi

ve gözlerini ona dikti. “Yalanların tadını alabiliyorum Persephone. Ve seninkilerin tadı tenin kadar tatlı.”

Persephone onu itti ve adamı bir adım geri çekildi. “Bu bır hataydı.” İşte buna inanıyordu. Persephone buraya anlaşmanın şartlarını yerine getirmek için gelmişti. Nasıl olmuştu da Ölüler Tanrısı’yla bir havuzda çıplak kalmıştı? Yerden kıyafetlerini aldı ve merdivenden çıktı.

“Bunun bir hata olduğuna inanabilirsin,” dedi Hades ve Persephone dursa da ona bakmak için dönmedi. “Yine de beni istiyorsun. İçindeydim. Tadına baktım. İşte bu, asla kaçamayacağın bir gerçek...”

Persephone titredi ve koşarak kaçtı.

Olympos Galası

Persephone uyuyamadı.

Harcayamadığı enerji damarlarında akıyor, örtülerin altındaki vücudunun sıcak basmasına sebep oluyordu. Örtüyü üstünden attı ama çok az rahatladı. İnce, pamuklu geceliği tenindeki bir ağırlık gibiydi ve hareket ettikçe hassas göğüslerine sürtünüp duruyordu. Orta kısmındaki baskıyı durdurmak için ellerini yumruk yaptı ve baldırlarını birbirine yapıştırdı.

Hades'ten başka hiçbir şey düşünemedi; adamın vücudunun onunkine yaslanmışını, öpüşünün sıcaklığını, dilinin köprücük kemiğinden fazlasının tadına bakışının verdiği hissi.

Hüsrarla içini çekip yatakta kıpırdanıp durdu ama o nabız gibi atış durmadı.

"Bu saçmalık," dedi yüksek sesle ve ayağa kalktı. Odada volta atmaya başladı. Hades'le aralarındaki anlaşmanın şartlarını gerçekleştirmeye odaklanmalıydı, Ölüler Kralı'nı öpmeye değil.

Yaptığı aptal iyilik, diye düşündü.

Hades'in onu her öpüşüyle her şey daha ileri gitmişti. Şim-

diyse anlamadığı bir şeyin kenarına getirilmişti. Keşfetmediği ve sarsıp üstünden atamadığı bir şeydi.

Yatağına baktı; karmakarışık olmuş yorgan, yatağı biriyle paylaşmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Yumruklarını sıkıp açtı. Bu hissin gitmesini sağlamak zorundaydı, yoksa uyuyamayacaktı ve yapılacak çok fazla işi vardı. Lexa'yla birlikte alışverişe gidecek ve Olympos Galası için hazırlanacaklardı.

Anlık bir karar verdi ve külotunu çıkardı. Serin hava göbeğinin altındaki gerilimi –şöyle böyle– dindirdi. Ayrıca uyluklarının arasındaki ıslaklığı fazlasıyla fark etmesine sebep oldu. Tekrar uzanarak bacaklarını araladı ve parmaklarını bacağında gezdirdikten sonra kasığına koydu. Islak ve sıcaktı, parmakları daha önce hiç dokunmadığı bir kısma dalıverdi. Hızla nefes aldı, kendine zevk verirken sırtını gerdi. Başparmağı, tam birleşimdeki o duyarlı yeri buldu ve Hades'in ona öğrettiği şekilde hareket etti. Vücudu elektriğe kapılmış gibi hissetti ve zevk dalgaları başını döndürüp aklını başından aldı.

Dizlerinin üstüne kalkıp sert bir şekilde devam etti; elinin yerinde Hades'in elinin olduğunu hayal ediyor, sertliğini içinde hissedebilmeyi istiyordu. Eğer Minthe araya girmeseydi Hades'in havuzda ona sahip olmasına izin vereceğini biliyordu. Bu düşünceyle cesaretlendi. Soluğu daha sert çıktı ve daha hızlı hareket etti.

“Beni düşündüğünü söyle.” Adamın sesi gölgelerin arasından geldi; parlak alevlerine karşılık serin bir esintiydi.

Persephone donakaldı ve döndüğünde Hades'i yatağının ayakucunda dururken buldu. Karanlık yüzünden ne giydiğini söyleyemiyordu ama gözlerini görebiliyordu ve gecenin içinde kömür gibi parlıyorlardı.

Persephone hiçbir şey söylemeyince tanrı, “Ee?” diye üsteledi.

Düşünceleri darmadağınktı. Adamın elmacıkkemiğine ve dolgun dudaklarına hafif bir ışık düştü. Persephone o dudakları, yandığını hissettiği her yerinde istedi. Dizlerinin üzerine kalktı ve bakışlarını adamdan ayırmadan geceliğini tamamen çıkardı. Hades gırtlığının gerisinden hırladı ve yatağın ayakucunu tutarak kendini dizginledi.

Persephone nefes nefese, “Evet,” dedi. “Seni düşünüyordum.”

Havadaki gerginlik arttı. Hades, Persephone’nin tüylerini diken diken eden bir hırıltıyla konuştu. “Ben varım diye durma.”

Persephone bıraktığı yerden başladı. Hades, onun kendini tatmin etmesini izlerken dişlerinin arasından nefes aldı. Başta Persephone göz temasını korudu, Hades’in gözlerinin vücudunun her santiminde gezinmesinin ve bu günahın tadını çıkarıyordu. Kısa süre sonra zevk çok fazla gelmeye başladı ve başını geriye yatırdı; saçları sırtına doğru dökülüyor, göğüslerini Hades’in gözlerinin önüne seriyordu.

Hades, “Benim için boşal,” dedi ve sonra tekrar emretti. “Boşal sevgilim.”

Persephone boğuluyormuş gibi bir haykırıyla boşaldı. Tatlı haz her yerine yayıldı ve yatağa yığıldı. Vücudu titreyerek zirveden iniyordu. Derin nefesler aldı, çam ağacı ve kül kokusunu içine çekip darmadağınık düşüncelerini toparladığında yaptığı cüretkârlık, annesinin gazabı gibi üstüne çöktü.

Hades.

Hades yatak odasında idi.

Şaşkınlıkla kalkıp oturdu ve çıplaklığını örtmek için geceliğini almaya uğraştı. Aralarında olanlar düşünülürse bu biraz

saçmaydı. Tam Hades'e gücünü kötüye kullanmakla ve mahremiyeti ihlal etmekle ilgili nutuk atacaktı ki yalnız olduğunu fark etti.

Boynunu uzatıp odaya bakındı.

"Hades?" diyerek ismini fısıldadı ama hem saçma hem de gergin hissediyordu. Geceliğini giyip yataktan çıktı, odanın her köşesini kontrol etti ama hiçbir yerde yoktu.

Arzusu çok güçlü olduğu için hayal mi görmüştü?

Emin olamayarak yatağa girdi, gözleri yandı ve göz kapakları ağırlaşırken halüsinasyonların çam ağacı ve kül gibi kokmayacaklarını hatırladı.

*

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun," dedi Lexa.

Persephone kırmızı ipek elbisesini aynada inceledi. Sade bir elbiseydi ama üzerine bir eldiven gibi oturuyor, kumaşın toplandığı yerde kalçalarının kıvrımını vurguluyor ve ardından baldırının ortasına kadar gelen yırtmaçla krem gibi bacaklarından birini ortaya çıkarıyordu. Hoş, siyah, çiçekli bir aplike, sağ omzundan başlayarak sağ taraftan açık sırtına doğru iniyordu. Saçını Lexa yapmıştı. Tepeden, hafif dalgalı bir atkuyruğuydu. Makyaj için de koyu, dumanlı bir göz makyajı tercih etmişti. Persephone sadece altın küpeler ve Hades'in işaretini gizlemek için de altın bir kelepçeyle aksesuarlarını tamamlamıştı. Şu anda o işaretin tenini yakıldığını hissediyordu.

Persephone kızardı. "Teşekkür ederim."

Fakat Lexa bitirmemişti. "Sanki... Yeraltı Tanrıçası gibi."

Persephone, Yuri'nin sözlerini ve Hades'in yakında bir kraliçesi olacağıyla ilgili umudunu hatırladı. "Yeraltı Tanrıçası yok."

"O mevki boşta," dedi Lexa.

Persephone, Hades hakkında konuşmak istemiyordu. Kısa süre sonra onu görecekti ve hayatında hiçbir konu hakkında bu kadar kafasının karıştığını hissetmemişti. Tanrıya karşı hissettiği çekimin başını sadece belaya sokacağını biliyordu; Minthe'nin sözlerinden ne kadar nefret etse de söylediklerine inanmıyordu. Hades, ilişki isteyen türden bir tanrı değildi ve aşka inanmadığını zaten biliyordu.

Persephone aşk istiyordu. Çaresizce. Hayatı boyunca birçok şeyden mahrum bırakılmıştı. Aşktan da mahrum kalmayacaktı.

Başını iki yana sallayarak bu düşüncelerden kurtuldu. "Jaison nasıl?"

Lexa, Jaison'la La Rose'da tanışmıştı. Birbirlerine numaralarını vermişlerdi ve o zamandan beri de konuşuyorlardı. Onlardan bir yaş büyüktü ve bilgisayar mühendisiydi. Lexa onun hakkında konuşurken tamamen zıt kutuplarmış gibi geliyordu ama bir şekilde aralarındaki şey yürüyordu.

Lexa kızardı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Persephone sırıltı. "Bunu hak ediyorsun Lex."

"Teşekkür ederim."

Lexa hazırlığını bitirmek için odasına döndü ve Persephone tam el çantasını aramaya koyulmuştu ki kapı çaldı.

Persephone, "Ben bakarım!" diye seslendi.

Kapıyı açtığında orada kimse yoktu ama kapılarının eşiğinde bir paket duruyordu. Kırmızı kurdeleli beyaz bir kutuydu. Eline alıp içeri döndü, kime gönderildiği yazıyor mu diye baktı.

Persephone yazan bir etiket buldu.

İçinde, siyah kadifenin üzerinde bir maske ve bir not vardı:
Bunu tacınla birlikte tak.

Persephone notu kenara koydu ve tel işlemeyle yapılmış,

altın rengi güzel maskeyi çıkardı. Detaylarına rağmen sadeydi ve yüzünün fazla bir yerini kapatmıyordu.

Mutfağa giren Lexa, “Hades’ten mi?” diye sordu. En iyi arkadaşını görünce Persephone’nin ağzı açık kaldı. Lexa bu akşamki tören için lacivert, straplez, tafta bir gece elbisesi seçmişti; beyaz maskesinin üzerinde gümüş rengi işlemler vardı ve yan tarafından tüyler çıkıyordu.

Persephone cevap vermeyince, “Ee?” diye üsteledi.

“Ah.” Persephone maskeye baktı. “Hayır, Hades’ten değil.”

Persephone kutuyu odasına götürdü. Ian’ın verdiği tacı takarken kendini biraz aptal gibi hissetti ama maskeyi taktığı anda Hekate’nin talimatını anladı. Birleşim çarpıcıydı ve gerçekten bir kraliçeye benziyordu.

Persephone ve Lexa, Antik Sanat Eserleri Müzesi’ne gitmek için bir taksi tuttular. Biletlerinde giriş saatinin beş buçuk olduğu yazıyordu. Tanrıların gelmesinden bir buçuk saat önceydi. Eğer ilahlardan birinin kolunda değilse kimse ölümlülerin fotoğrafını istemiyordu.

Uzun araç sırasındaki taksinin arka koltuğuna oturduktan sonra, en sonunda kırmızı halıyla kaplı geniş basamakların kenarında inmelerine izin verildi. Persephone temiz havaya minnet duydu ancak anında kamera flaşlarına maruz kaldı. Çok yoğun ve klostrofobik hissetti, yine göğsü sıkışıyordu.

Görevliler onları merdivenden çıkmaları ve kaygı verici müzeye girmeleri için zorladı. Dışarıdan bakıldığında, müze beton sütunları ve camlarıyla moderniydi. İçeri girdikleri anda, pırıldayan kristallerin küçük lambalar gibi sıra sıra dizildiği bir koridordan ilerlemeleri için yönlendirildiler. Çok güzel ve Persephone’nin beklemediği bir unsurdu.

Koridorun sonuna geldikçe beklentileri arttı ve aynı kris-

tallerden bir perdenin ardına geçerek cömertçe dekore edilmiş salona girdiler. Siyah kumaşla kaplı masaların üstleri güzel porselenlerle kaplıydı, masalar balo salonunun kenarına dizilmişti. Orta alan dans için boş bırakılmıştı. Asıl eserler, yani Antik Yunan tanrılarına hürmet göstergesi olarak yapılan mermer heykeller merkezi süslüyordu.

“Persephone, bak.” Lexa ona dirsek attı ve odanın ortasındaki güzel avizeyi incelemek için başını geri yatırdı. Parıltıyan kristaller tavanı kaplıyor, yeraltının göğündeki yıldızlar gibi ışıltıyorlardı.

Masalarını bulduktan sonra birer kadeh şarap alıp insanların arasına karışarak zaman geçirdiler. Persephone, Lexa’nın herkesle arkadaş olabilme becerisine hayrandı; masalarındaki çiftle sohbet etmeye başladı ve gruplarına birkaç kişi daha eklenerek büyürken salonda bir çınlama sesi yankılandı. Herkes birbirine bakındı ve Lexa hızla nefes aldı.

“Persephone, tanrılar geliyor! Hadi!” Ardından Persephone’nin elini tuttu, onu sürükleyerek ikinci kata çıkan merdivenlere doğru götürdü.

Merdivenden yukarı çıkarken, “Lexa, nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Arkadaşı, bariz bir şeymiş gibi, “Tanrıların gelişini izlemeye!” dedi.

“Fakat... onları içeride görmeyecek miyiz?”

“Mesele o değil! Bu kısmı yıllar boyunca televizyondan izledim. Bu akşam kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

İkinci katta birkaç sergi vardı ama Lexa aralarından geçce geçce terasa çıktı. Müzenin girişine tepeden bakan bir yerdi. İlahların gelişini izlemek için terasın kenarında bekleyen insanlar vardı ama Persephone ve Lexa ufacık bir yere sıkışmayı

başardılar. Kaldırım ve caddenin diğer tarafı çığlık çığlığa bağırarak hayranlar ve gazetecilerle doluydu; kamera flaşları her yerde şimşekler gibi çakıyordu.

“Bak! Bu Ares!” diye haykırdı Lexa ama Persephone’nin midesi buruldu.

Ares’ten hoşlanmıyordu. Kana ve şiddete susanmış bir tanrıydı. Büyük İniş’ten önce sesi en çok çıkanlardan biriydi, Zeus’un yeryüzüne inmesi ve ölümlüler arasında savaş çıkarması için aklını çelmişti; Zeus da onu dinlemişti. Ares’in mevkidaşı Athena’nın tavsiyesini ve bilgeliğini görmezden gelmişti.

Altın sarısı bir *kiton** ve tek omzunu kapatan kırmızı bir pelerin giymiş Savaş Tanrısı merdivenden yukarı çıktı. Göğsünün bir kısmı açıktaydı, kaslarını ve altını tenini ortaya seriyordu. Maske yerine altından bir miğferi vardı, miğferin kırmızı tüyleri sırtına doğru dökülüyordu. Palayı andıran boynuzları uzun, ince ve ölümcüldü; tüyleriyle birlikte geriye doğru uzanırken görkemli, güzel ve korkutucu bir görüntü sunuyordu.

Ares’ten sonra Poseidon geldi. Devasaydı. Omuzları, göğsü ve kolları deniz yeşili takım elbisesinin kumaşı altından çıkıntı yapıyordu. Persephone’ye huzursuz dalgaları anımsatan sarı saçları vardı. Bir deniz kabuğunun içi gibi parlayan minimal bir maske takıyordu. Poseidon’ın varlığı konusunda hiçbir gizem istemediğini düşündü.

Poseidon’ın ardından Hermes geldi, parlak altın rengi takımının içinde yakışıklıydı. Kanatlarındaki gizlenme büyüsünü kaldırmıştı ve tüyleri vücudunda bir pelerin gibiydi. Persephone, Kumazlık Tanrısı’nı ilk defa gizlenme büyüsü olmadan görüyordu. Başında altın yapraklardan bir taç vardı. Persephone, onun kırmızı halıda yürümekten keyif aldığını söyleyebilirdi; ilginin

* Antik Yunanistan’da giyilen bir tür tunik. (ç.n.)

keyfini çıkarıyor, genişçe gülümsüyor ve poz veriyordu. Persephone ona seslenmeyi düşündü ama gerek kalmadı. Hermes hızlı bir şekilde onu buldu ve görüş alanından kaybolmadan önce göz kırptı.

Apollo, beyaz atlar tarafından çekilen iki tekerlekli, altından bir at arabasıyla geldi. Siyah bukleleri ve eflatun rengi gözleriyle anında fark edilen biriydi. Teni kahverengimsiydi ve beyaz kitonunun alev gibi parlamasına sebep oluyordu. Boynuzlarıyla hava atmak yerine güneşin ışınlarını andıran altından bir taç takıyordu. Yanında da Persephone'nin tanıdığı bir kadın vardı.

Lexa'yla birlikte mutlulukla, "Sybil!" diye seslendiler ama güzel sarışın, kalabalığın gürültüsü arasında onları duymadı. Gazeteciler Sybil'e doğru sorularını haykırıp adını soruyorlardı: kim olduğunu, nereden geldiğini ve ne kadar zamandır Apollo ile görüştüğünü öğrenmek istiyorlardı.

Persephone, Sybil'in her şeyle başa çıkış şekline hayran kaldı. İlginin tadını çıkarıyor gibiydi, gülümsüyor ve el sallıyor, sorulara gerçekten cevap veriyordu. Apollo'nun yanında müzeye girerken güzel, kırmızı elbisesi ışıltı ışıltıydı.

Persephone, Demeter'in aracını tanıdı. Uzun, beyaz bir limuzindi. Annesi daha modern bir görüntü seçmişti, üzerinde pembe taç yaprakların olduğu lavanta rengi bir tuvalet vardı. Sanki eteğinden yukarı doğru bir bahçe varmış gibi görünüyordu. Bu akşam saçını toplamıştı, çatalı boynuzları ortadaydı ve yüz ifadesi sertti.

Lexa eğilip Persephone'ye doğru fısıldadı. "Bir sorun var herhalde. Demeter her zaman kırmızı halıyı coştururdu."

Lexa haklıydı. Annesi genelde şık ve gösterişli bir şov sunar, gülümseyerek kalabalığa el sallardı. Bu akşam kaşları ça-

tıktı, kendisine seslenen gazetecilere doğru düzgün bakmadı bile. Persephone'nin düşünebildiği tek şey, annesi her ne yaşıyorsa kendi hatası olduğuydu.

Başını iki yana salladı.

Kes şunu, dedi kendi kendine. Demeter yüzünden keyfinin kaçmasına izin vermeyecekti. Bu akşam olmazdı.

Sonraki limuzin gelince kalabalık daha çok bağırdı ve Aphrodite şaşırtıcı zevkte bir gece elbisesiyle araçtan indi. Korse kısmında beyaz ve pembe çiçekler vardı, şeffaf olan orta kısmından inen çiçekler tüllerin arasına karışıyordu. Pembe şakayık ve incilerden bir baş süsü takıyordu, süsün arkasından zarif, ceylanlarınkini andıran boynuzları çıkıyordu. Nefes kesiciydi ama Aphrodite'le ilgili şey –aslında tüm tanrıçalar öyleydi– aynı zamanda savaşçı da olmasıydı. Ne sebeple olursa olsun, Aşk Tanrıçası bir bakıma azılıydı.

Tanrıça limuzinin dışında bekledi ve arka koltuktan Adonis indi. Bunu gördüklerinde Persephone ile Lexa inledi. Lexa, arkadaşının kulağına eğilip, “Dedikodulara göre Hephaestus tanrıçayı istemiyormuş,” diye fısıldadı.

Persephone alayla güldü. “Duyduğun her şeye inanamazsın Lexa.”

Hephaestus bir Olymposlu değildi ama Ateş Tanrısı'ydı. Persephone, sessiz ve çok zeki bir mucit olduğu dışında tanrı hakkında pek bir şey duymamıştı. Aphrodite ile evliliğiyle ilgili çok fazla dedikodu vardı ve hiçbirisi iyi şeyler değildi. Hephaestus'un Aphrodite'yle evlenmeye zorlandığı gibi şeyler söyleniyordu.

Son gelenler Zeus ve Hera oldu.

Zeus da kardeşleri gibi devasaydı ve kaslı göğsünün bazı kısımlarını açıkta bırakan bir kiton giyiyordu. Kahverengi

saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve aralarında gümüşü beyaz teller de vardı; gür ve bakımlı sakallarıyla uyumluydu. Delici ve dehşet verici bir şekilde kıvrılarak yüzünün kenarından inen bir çift koçboynuzunun tam ortasına altın rengi bir taç takmıştı.

Yanındaki Hera zarafet ve asalet timsali gibi yürürken uzun, kahverengi saçları omzunun üzerinden sarkıyordu. Elbisesi güzel ama sadeydi. Siyahtı, gövde kısmı renkli tavus kuşu tüyleriyle işlenmişti. Altından ince bir taç başını süslüyor, bir çift geyik boynuzunun etrafına kusursuzca oturuyordu.

Demetri, Hades'in asla diğer tanrılarla birlikte gelmediğini söylemişti; fakat Persephone, bu akşamın teması onun âlemi olduğu için bir istisna yapabileceğini düşündü. Zeus ve Hera'nın gelişinden sonra kalabalık dağılmaya başlayınca genç kadın, Hades'in gelmediğini fark etti. En azından bu girişten gelmemişti.

İçeri dönerken Lexa, "Hepsi olağanüstü değil miydi?" diye sordu.

Öylelerdi. Hem de her biri. Hepsinin tarzı ve ihtişamına rağmen, Persephone hâlâ kalabalığın arasında tek bir yüzü görmenin özlemini çekiyordu.

Merdivenden inmeye koyuldu ve birdenbire durdu.

O burada. Hissettiği şey içinden fırlayıp omurgasını dimdik yapmasına sebep oldu. Onu hissedebiliyor, büyüünün tadını alabiliyordu. Ardından gözleri aradığı şeyi buldu ve birdenbire salon fazla sıcak hale geldi.

Persephone kıpırdamayınca Lexa, "Persephone?" diye sorguladı. Ardından arkadaşının bakışlarını takip etti ve bütün salonun sessizliğe kapılması uzun sürmedi.

Hades girişte duruyordu. Kristal arka plan, terzi elinden çıkma siyah takım elbisesiyle güzel ve keskin bir zıtlık yaratıyordu. Kadife ceketinin göğsündeki cepte tek bir kırmızı çiçek vardı. Saçı pürüzsüz bir şekilde başının arkasına sıyrılıp topuz yapılmıştı. Sakalı kısaltılmış ve düzgündü, basit siyah maskesi yalnızca gözlerini ve burun kemerini kapatıyordu.

Persephone'nin gözleri adamın parlak, siyah ayakkabılarından uzun, güçlü vücuduna doğru çıktı ve geniş omuzlarına, oradan da ıslıl ıslıl, kömürden gözlerine kaydı. Hades de onu bulmuştu. Adamın bakışlarının sıcaklığı onu takip etti, vücudunun her santiminde gezindi ve Persephone kendisini serin bir rüzgâra maruz kalan bir alev gibi hissetti.

Bütün geceyi ona bakarak geçirebilirdi, tabii kızıl saçlı *nymph* yanında belirivermeseydi. Minthe muhteşemdi; kalp yaka, zümrüt yeşili bir tuvalet giyiyordu. Elbise kalçalarını sararak uzanıyor, ardında kumaş parçasından bir kuyruk bırakıyordu. Boynu ve kulakları ışık vurdukça parlayan güzel mücevherlerle kaplıydı. Persephone, *onları Hades mi aldı*, diye düşünürken Minthe, adamın koluna girdi.

Persephone'nin öfkesi kor gibiydi ve gizlenme büyüsünün eridiğini biliyordu. Bakışlarını Hades'e çevirdi ve ona ters ters baktı. Eğer ona ve Minthe'ye aynı anda sahip olabileceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

Şarabının kalanını içti ve sonra Lexa'ya baktı. "Hadi gidip başka bir içki bulalım."

Persephone ve Lexa kalabalığın arasından geçip boş bardaklarını dolu olanlarla değiştirmek için bir garsonu durdurdular.

"Bunu tutabilir misin?" diye sordu Lexa. "Tuvalete gitmem lazım."

Persephone arkadaşının bardağını alıp kendi bardağından içmeye başlamıştı ki arkasından tanıdık bir ses geldi.

“Vay vay vay, burada kimler varmış?” Arkasını dönünce kalabalığın arasından yaklaşan Hermes’i gördü. “Tartarus’un Tanrıçası.”

Persephone soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

“Anladın mı? İşkence?” Persephone ona boş bir bakış atınca Hermes kaşlarını çatı. “Çünkü Hades’e işkence ediyorsun ya?”

Gözlerini devirme sırası Persephone’deydi.

“Ah, hadi ama! Başka niye bu elbiseyi giyesin ki?”

“Kendim için,” dedi biraz savunmacı bir şekilde. Elbisesini Hades’i düşünerek seçmemişti; güzel ve seksi görünmek, güçlü hissetmek istemişti.

Bu elbise ona tüm bunları hissettiriyordu.

Kurnazlık Tanrısı tek kaşını kaldırdı, pis pis güldü ve kabullendi. “Gayet adil. Yine de Hades’i gözlerinle becerdiğini bütün salon fark etti.”

“Ben öyle bir şey...” Ağzını kapattı, yanakları kızarıyordu.

“Endişelenme. Herkes onun da seni gözleriyle becerdiğini fark etti.”

Persephone gözlerini devirdi. “Koluna taktığı Minthe’yi de fark ettiler mi?”

Hermes’in gülümsemesi yaramaz bir hal aldı. “Birileri kıskanıyor.”

Persephone inkâr etmeye yeltendi ama denemenin bile aptalca olduğuna karar verdi. Kıskanıyordu, o yüzden itiraf etti. “Evet.”

“Hades, Minthe’yle ilgilenmiyor.”

“Öyle görünmediği kesin,” diye homurdandı.

“Güven bana. Hades ona değer veriyor ama eğer ilgilenseydi çok uzun zaman önce kadını kraliçesi yapardı.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Hermes omzunu silkti. “Eğer onu sevseydi onunla evlenirdi demek oluyor.”

Persephone alaylı bir ses çıkardı. “Bu pek Hades’e benze-miyor. O, aşka inanmıyor.”

“Ben kim oluyorum ki? Hades’i sadece asırlardır tanıyorum ve sense... birkaç aydır.”

Persephone’nin alını kırıştı.

Hades’i, annesinin gösterdiğinden farklı bir açıda görmek Persephone için zor olmuştu. Annesinin gösterdiği şey çirkin ve nahoştı. İtiraf etmek zorundaydı ki Yeraltı Dünyası’nda ve Hades’le ne kadar çok zaman vakit geçirirse, annesinin söyledikleri ve faniler arasında yayılan dedikoduların ne kadarının gerçek olduğunu o kadar sorgulamaya başlıyordu.

Hermes omzuyla onu dürttü. “Endişelenme tatlım. Kışkırdığında Hades’e neyi kaçırdığını hatırlat.”

Persephone ona bakınca Hermes yanağından öptü. Hareketi Persephone’yi şaşırttı ve Hermes, beyaz kanatlarını gösterişli bir pelerin gibi arkasından sürükleyerek geri çekilirken, “Bana bir dans ayır!” diye seslendi.

Lexa tam o sırada döndü, afallamış görünüyordu. “Şey, Hermes yanağını mı öptü?”

Persephone boğazını temizledi. “Evet.”

“Onu tanıyor musun?”

“Onunla Nevernight’ta tanıştım.”

“Ve bana söylemedin mi?”

Persephone kaşlarını çattı. “Üzgünüm. Düşünemedim.”

Lexa'nın bakışları yumuşadı. "Sorun değil. Son zamanlarda her şeyin biraz çılgınca olduğunu biliyorum."

Lexa'nın en iyi arkadaşı olmasının bir sebebi vardı ve Persephone en çok böyle anlarda onun için minnet duyuyordu.

Kalabalığı yarıp geçtiler ve yemek yemek için masalarına geri döndüler. Hem antik hem modern dönemden yemekler servis edildi. Zeytin, üzüm, incir, buğday ekmeği ve peynirden oluşan başlangıç, ana yemek olarak balık, sebze ve pilav, tatlı olarak da çikolatalı pasta vardı.

Bu güzel sofraya rağmen Persephone pek aç hissetmiyordu.

Masalarında sohbet hiç eksik olmuyordu. Grupları Pentatlon ve *Titans After Dark* da dahil olmak üzere çeşitli konular hakkında konuşuyordu. Sohbetleri sadece alkışlar başlayınca ve Minthe sahnedeki platforma doğru yürüyünce bölündü.

"Lord Hades bu yılki bağışı açıklamaktan onur duyar. Halcyon Projesi," diye duyurdu.

Salondaki ışıklar loşlaştı ve Halcyon ile ilgili kısa bir video oynatmak için aşağı bir ekran indi. Bu proje, ölümlüler için, bedava bakım hizmetinde uzmanlaşmış yeni bir rehabilitasyon merkeziyle ilgiliydi. Video, Büyük Savaş sonrası dönemde doz aşımına, intihara ve fanilerin yüzleştiği diğer zorluklara bağlı olarak karşılaştıkları kazara ölüm oranları hakkındaki istatistikleri detaylandırdı ve yardım etmenin Olymposluların görevi olduğunu aktardı.

Bunlar Persephone'nin söylediği kelimelerdi ve Hades'in izleyicisi için yeniden sunuluyordu.

Bu da ne? diye düşündü merakla. Bu, Hades'in onunla dalga geçme şekli miydi? Kucağındaki elleri yumruk oldu.

Sonra video sona erdi ve ışıklar açıldı. Persephone, Hades'in

sahnedeki durduğunu görünce şaşırdı. Varlığı, izleyicilerden alkış aldı.

“Günler önce, *New Athens Gazetesi*’nde bir yazı yayımlandı. Bir tanrı olarak performansıyla ilgili sert bir eleştiriydi; fakat o öfkeli sözcüklerin arasında nasıl daha iyi olabileceğime dair öneriler vardı. Makaleyi yazan kadının, o fikirleri ciddiye almamı beklediğini hiç sanmıyorum; ancak birlikte vakit geçirdikçe, olayları onun bakış açısından görmeye başladım.” Duraksadı ve paylaştıkları bir şeyi anımsıyormuş gibi sessizce güldü. Persephone titredi. “Hatalı olduğum konusunda bu kadar tutkulu biriyle hiç tanışmadım, o yüzden tavsiyesini dikkate aldım ve Halcyon Projesi’ni başlattım. Siz sergide gezerken, Halcyon’un kaybolmuşlar için karanlıkta bir alev görevi göreceğini umut ediyorum.”

Kalabalıkta alkış tufanı koptu, tanrıyı onurlandırmak için ayağa kalktılar hatta tanrılardan birkaçı da ayaktaydı, Hermes de onlara dahildi.

Persephone’nin ayağa kalkması birkaç saniyesini aldı. Hades’in başı yüzünden şok olmuştu ama tedbirliydi de. Bunu, Persephone tarafından itibarına yapılan hasarı tersine çevirmek için mi yapıyordu? Persephone’nin hatalı olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyordu?

Lexa, ona dönüp sorgulayıcı bir bakış attı.

Persephone, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi.

Arkadaşı tek kaşını kaldırdı. “Peki, ne düşünüyorum?”

“Bunu benim için yapmadı, kendi itibarı için yaptı.”

“Kendine öyle söylemeye devam et.” Lexa sırtıttı. “Bence Hades aşk sarhoşu olmuş.”

“Aşk sarhoşu mu? Çok fazla romantik kitap okuyorsun.”

Lexa, masalarındaki diğer kişilerle birlikte sergiye doğru

yürüdü ama Persephone kendisinden ilham alınarak yapılmış daha fazla şey görmekten korkarak arkada kaldı. Tereddütünün sebebini açıklayamadı. Belki de annesinin nefret ettiği ve tatlı dille onu kazanamayacağı bir anlaşılmaya sokan bu tanrıya âşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bildiği içindi. Belki de Hades onu dinlediği içindi. Belki kısa, korunaklı hayatı boyunca başka birine karşı böyle bir çekimi hiç hissetmediği içindi.

Sergide yavaşça gezindi. Alan loştu, o yüzden spot ışıkları yalnızca sergilenen eserleri gösteriyordu. Halcyon Projesi için planlanan ve hedeflenen çalışmanın illüstrasyonları vardı. Persephone acele etmedi ve odanın merkezinde durup binanın ufak, beyaz modelini inceledi. Yanındaki kartta bunun Hades'in tasarımı olduğu belirtiliyordu. Persephone'nin beklediği gibi modern bir bina değildi; on hektarlık yemyeşil arazinin üstüne yerleştirilmiş bir kasaba malikânesi gibiydi.

Sergide gezerek, her sunumu okuyarak, tesise yerleştirilecek teknolojiyle ilgili bir şeyler öğrenerek uzun zaman geçirdi. Gerçek anlamda bir sanat eseri idi.

Persephone sergiden çıktığında insanlar çoktan dans etmeye başlamıştı. Lexa'nın Hermes'le ve Aphrodite'nin de Adonis'le dans ettiğini gördü. Persephone, iş arkadaşının onunla konuşmaya çalışmamasına ve işyerinde mesafesini korumasına memnundu.

Biraz zamanını aldı ama sonunda Hades'i aradığını fark etti. Dans edenlerin arasında veya masada oturanların yanında değildi. Kaşlarını çattı ve arkasını döndüğünde yaklaşan Sybil'i gördü.

“Persephone.” Gülümsedi ve kucaklaştılar. “Güzel görünüyorsun.”

“Sen de öyle.”

“Sergi hakkında ne düşünüyorsun? Muhteşem, değil mi?”

“Öyle.” İnkâr edemezdi, hayal ettiği her şey ve ötesiydi.

“İkinizin birleşmesinden harika şeyler çıkacağını biliyordum,” dedi Sybil.

“Bizim... birleşmemizden mi?” diye tekrarladı yavaşça.

“Sen ve Hades.”

“Ah, biz birlikte değiliz...”

“Belki henüz değilsiniz. Fakat renkleriniz tamamen birbirine geçmiş durumda. Seninle tanıştığım geceden beri öyleler.”

“Renkler mi?”

“Yollarınız,” dedi Sybil. “Senin ve Hades’in... Bu yazgı, Kader Tanrıçaları tarafından dokundu.”

Persephone’nin dili tutuldu. Sybil bir kâhindi, yani ağzından çıkan sözcükler gerçikti ama yazgısında Ölüler Tanrısı ile evlenmek gerçekten olabilir miydi? Annesinin nefret ettiği adamla?

Sybil’in alnı kırıştı. “Sen iyi misin?”

Persephone ne diyeceğinden emin değildi.

“Üzgünüm. Ben... sana söylememeliydim. Mutlu olacağını sandım.”

“Mutsuz... değilim,” dedi Persephone. “Ben sadece...”

Cümlesini bitiremedi. Bu akşamın ve son birkaç günün ağırlığı üstüne çöktü, duyguları değişken ve yoğun. Eğer yazgısında Hades’le olmak varsa bu, tanrıya karşı hissettiği doyumsuz çekimi açıklardı. Ancak hayatındaki birçok diğer şeyi de karmaşıktırdı.

“Bana müsaade eder misin?” Tuvalete doğru yöneldi.

İçeri girip güvenli bir şekilde yalnız kaldığı anda birkaç derin nefes aldı, ellerini lavabonun iki yanına dayadı ve aynada kendine baktı. Musluğu açarak ellerini soğuk suyun altına

soktu ve makyajını bozmamaya çalışarak ısınmış yanaklarına hafifçe su çarptı. Yüzünü kuruladı, tam geri dönmeye hazırlanıyordu ki tanımadığı bir ses duydu.

“Demek Hades’in küçük ilham perisi sensin?” Ses yoğun, baştan çıkarıcıydı; erkekleri cezbeden ve fanileri büyüleyen bir sestti. Aphrodite arkasında belirdi. Persephone, tanrıçanın nereden çıktığından emin değildi ama onunla göz göze geldiği anda hareket etmenin zorlaştığını fark etti.

Aphrodite güzeldi ve imkânsız olsa da Persephone’nin içinde, bu tanrıçayla daha önce tanıştığına dair bir his vardı. Gözleri denizköpüğü rengindeydi ve gür kirpiklerle çevrelenmişti, teni krema gibiydi ve yanakları pembeydi. Dudakları kusursuz bir dolgunlukta ve sarkıktı. Yine de güzelliğine rağmen yüz ifadesinin ardında bir şey vardı; Persephone’ye tanrıçanın yalnız ve üzgün olduğunu düşündürten bir şeyler.

Belki de Lexa’nın dediği doğrudu ve Hephaestus onu istemiyordu.

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi Persephone.

“Hadi ama bilmiyormuş gibi davranma. Ona nasıl baktığını gördüm. Hep yakışıklı biri oldu. Eskiden ona tek yapması gerekenin yüzünü göstermek olduğunu, âleminin istekli, sadık kadınlarla dolacağını söylerdim.”

Bu, Persephone’nin midelerini biraz bulandırdı. Aphrodite şöyle dursun, bu konuyu kimseyle konuşmak istemiyordu. “Pardon.” Aphrodite’nin etrafından dolanmaya çalıştı ama tanrıça onu durdurdu.

“Fakat ben konuşmayı bitirmedim.”

“Yanlış anladınız. Sizinle konuşmak istemiyorum.”

Bahar Tanrıçası, Aphrodite’nin yanından geçip tuvaletten çıktı, garsondan bir kadeh şampanya aldı ve dans edenleri iz-

lemek için bir yer buldu. Partiden ayrılmayı düşündü; Jaison, Lexa'yı almayı kabul etmişti zaten. Lexa, geceyi Jaison'ın evinde geçirmeyi planlıyordu.

Tam taksi çağırmaya karar verdiği sırada Hades'in yaklaştığını hissetti. Dimdik durup adamın yakınlığı için hazırlandı ama yüz yüze gelmek için dönmedi.

"Eleştirecek bir şey var mı Leydi Persephone?" Sesi baş döndüren bir büyü gibi, boğazının derinlerinden gelen bir mırıltıdan ibaretti.

"Hayır," diye fısıldadı ve sağına baktı. Gözünün ucuyla bile hâlâ onu göremiyordu. "Halcyon Projesi'ni ne zamandır planlıyordun?"

"Çok uzun değil."

"Çok güzel olacak."

Adamın daha da eğildiğini hissetti. Parmaklarını omzu boyunca gezdirdiğinde şaşırdı, siyah kumaşın kenarını takip ediyordu. Arada sırada teni tenine değdiğinde Persephone titredi.

"*Karanlığın dokunuşu.*" Hades parmaklarını Persephone'nin kolundan aşağı indirdi ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Dans et benimle."

Persephone geri çekilmedi, onun yerine tanrıya doğru döndü. Bu adam nefesini kesme konusunda onu asla yanıltmıyordu ama yüzünde, Persephone'nin kalbinin göğüs kafesine çarpmasına sebep olan bir nezaket vardı. "Pekâlâ."

Hades onu dans pistine doğru götürürken meraklı ve şaşkın gözler onları takip etti. Persephone bakışları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı; onlar yerine, yanındaki tanrıya odaklandı. Hades çok daha uzun, çok daha iriydi; Persephone, onunla yüz yüze gelmek için döndüğünde havuzda kendisine nasıl dokunduğunu hatırladı.

Hades'in parmakları onunkilerin arasında kaldı, diğer elini de Persephone'nin kalçasının üzerine koydu. Hades onu kendine doğru çekerken genç kadın göz temasını kesemedi. Birlikte hareket ettiklerinde Hades kısık sesle hırladı. Persephone'yi yönlendirdi ve bedenlerinin her sürtünmesi alev alev hissettirdi. Bir müddet ikisi de konuşmadı; Persephone, Hades de onunla aynı sebepten mi konuşmakta zorlanıyor diye merak etti.

Muhtemelen o nedenle Persephone, sonraki yorumuyla sessizliği doldurmayı tercih etti. "Minthe'yle dans etmeliydin."

Hades'in dudakları inceldi. "Onunla dans etmemi mi tercih ederdin?"

"Partnerin o."

"O benim partnerim değil. Sana da söylediğim gibi, asistanım."

"Asistan, galaya senin kolunda gelmez."

Hades onu daha sıkı tutunca Persephone, tanrının kızıp kızmadığını merak etti. "Kıskanıyorsun."

Persephone, "Kıskanmıyorum," dedi. Artık kıskanmıyordu. Kızgındı. Hades onun inkârına pis pis gülünce Persephone ona vurmak istedi. "Kullanılmayacağım Hades."

Bu, adamın yüzündeki gülümsemeyi silip attı. "Ben seni ne zaman kullandım?"

Persephone cevap vermedi.

"Cevap ver tanrıça."

"Onunla yattın mı?"

Önemli olan tek soru buydu.

Hades dans etmeyi bıraktı ve onlarla aynı pisti paylaşanlar da durdu, bariz bir ilgiyle çifti izliyorlardı. "Kulağa sanki oyun oynamak istiyormuşsun gibi geliyor tanrıça."

Genç kadın, “Oyun oynamak mı istiyorsun?” diye oflayarak ondan uzaklaştı. “Şimdi mi?”

Hades cevap vermedi, sadece tutması için ona elini uzattı. Persephone birkaç hafta önce olsa tereddüt ederdi ama bu akşam birkaç kadeh şarap içmişti, teni alev alev yanıyordu ve bu elbise rahatsız ediciydi.

Ayrıca sorularına cevap istiyordu.

Hades’in elini tuttu. Hades parmaklarını onunkilerin üzerine kapatırken ahlaksızca gülümsedi ve ardından Yeraltı Dünyası’na ışınlandılar.

Tutkunun Dokunuşu

Hades, taş, kâğıt, makas oyunu oynadıkları ofisinde belirdi. Şöminede bir ateş çatırdadı ama ısıya gerek yoktu; dansları yüzünden Persephone zaten cehennem gibi yanıyordu. Işınlanmadan hemen önce Hades'in yüzünde beliren gülümsemenin de pek yardımı olmamıştı. O gülümsemede günahkâr bir şeylerin vaadi vardı.

Tanrılar aşkına... Vücudunun bu adama karşı tepkisini hiç kontrol edebilecek miydi? Ona direnme konusunda berbattı; belki de içindeki karanlığın Hades'in içindeki karanlığa yanıt vermesi yüzünden böyleydi.

Hades ona şarap ikram etti, Persephone bardağı alırken kendisi de her zamanki içkisini seçti: Viski.

Tanrı gözlerini içkisinden uzaklaştırıp, "Aç mısın?" diye sordu. "Galada doğru düzgün bir şey yemedin."

Persephone gözlerini kıstı. "Beni mi izliyordun?"

"Sevgilim, sanki sen *beni* izlememişsin gibi davranma. Bakışlarının üzerimde olduğunu boynuzlarımın ağırlığı kadar iyi biliyorum."

Yanakları kızardı. “Hayır, aç değilim.”

En azından yemek için aç değildi fakat bunu sesli olarak söylemedi.

Hades söyleneni kabul etti ve şöminenin önündeki masaya doğru yürüdü. Nevernight’taki masalardan birine benziyordu; yan yana oturmak yerine karşılıklı oturdular.

Bir kâğıt destesi vardı. Persephone birkaç parça kâğıdın bu kadar çok güç barındıracağını asla hayal etmemişti. Bu kartlar zenginliğini elinden alabilir veya sana zenginlik sunabilirdi. Özgürlük verebilir veya seni hapse mahkûm edebilirdi. Sorularını cevaplandırabilir ve saygınlığını elinden alabilirdi.

Hades bardağından bir yudum aldıktan sonra bir tık sesiyle bırakıp kartlara uzandı.

Persephone, “Hangi oyun?” diye sordu.

“Poker,” cevabını aldı.

Hades kartları kutusundan çıkardı ve karıştırmaya başladı; hem çıkan ses hem de adamın zarif parmakları Persephone’nin dikkatini çekti. Odadaki hava yoğun ve ağır bir hal aldı. Persephone derin bir nefes aldıktan sonra, “Bahisler?” diye sordu.

Hades gülümsedi. “En sevdiğim kısım. Bana ne istediğini söyle.”

Aklına aynı anda bin tane şey geldi ve hemen hemen hepsi hamama geri dönüp başladıkları şeyi bitirmeyi içeriyordu. En sonunda, “Eğer kazanırsam sorularıma cevap vereceksin,” dedi.

“Anlaştık.” Hades kartları karıştırmayı bitirince ekledi. “Eğer ben kazanırsam kıyafetlerini istiyorum.”

“Beni soyamak mı istiyorsun?” diye sordu.

Hades güldü. “Sevgilim, bu sana yapmak istediklerimin sadece başlangıcı.”

Persephone boğazını temizledi. “Her bir el, bir parça kıyafet mi demek oluyor?”

“Evet.” Hades elbisesini inceledi ve bu gerçekten adil değildi; çünkü mücevherler dışında üzerinde sadece elbise vardı. Göğüslerinin arasına giren kolyesine dokundu ve Hades’in gözleri hareketi takip etti. Hades, Persephone’nin ‘mücevherlerini’ değerlendiriyor gibiydi.

“Peki ya mücevher?” diye sordu Persephone. “Onu da soyunmak olarak kabul ediyor musun?”

Hades cevap vermeden önce içkisinden bir yudum aldı. “Değişir.”

“Neye göre?”

“Seni başında o taç varken becermek istediğime karar verebilirim.”

Persephone gülümsedi. “Kimse becermekle ilgili bir şey söylemedi Lord Hades.”

“Öyle mi? Yazık.”

Persephone masanın üzerine eğildi ve içinden titrediğini hissetse de olabildiğince düz bir sesle konuşmayı başardı. “Bahsini kabul ediyorum.”

Hades’in kaşları havaya kalktı, gözleri parladı. “Kazanma kabiliyetine güveniyor musun?”

“Senden korkmuyorum Hades.”

Ancak korkuyordu, üzerine geldiğinde ona direnecek gücü olmayacağından korkuyordu. Karnının alt kısmındaki kıpırtıların fazlasıyla farkındaydı, Hades’in ince parmaklarını içine daldırışını hatırlatıyordu. Vücudundan tutkusunu ve ihtiyacını içtiğini, ancak kendisinin tatmin olmadığını da hatırlıyordu.

Persephone’nin onun tatmin olmasına ihtiyacı vardı.

Titredi.

Hades ilk eli dağıtırken, “Üşüyor musun?” diye sordu.

“Yanıyorum.” Persephone boğazını temizledi.

Tam orta yerinde ısı toplandı ve birden rahat edemedi. Kıpırdandı, bacaklarını daha sertçe çaprazladı. Hades’e gülümşüyor, fena halde gergin olduğunu anlamamasını umuyordu.

Hades kartlarını açtı: İki papaz. Persephone dudaklarını büzdü ve dik dik baktıktan sonra kartlarını açtı, kaybettiğini zaten biliyordu. Hades’in dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri şehvetle parladı. Tanrı arkasına yaslanıp değeriendirdi. Bir süre sonra, “Sanırım kolyeyi alacağım,” dedi.

Persephone kolyeyi açmak için uzandı ama Hades onu durdurdu. “Hayır, izin ver.”

Persephone tereddüt etse de ellerini yavaşça kucağına indirdi. Hades ayağı kalkıp yanına geldi, ayakkabılarından çıkan ses, genç kadının kalp atışını hızlandırıyordu. Hades, tanrıçanın saçlarını elinde topladı ve omzunun üstüne bıraktı. Tanrının parmakları tenine değdiği anda hızla bir nefes alan Persephone, Hades kolyenin klipsini açana kadar nefesini tuttu. Hades tek tarafın düşmesine izin verdi ve soğuk metal göğüslerinin arasına düştü. Hades kolyeyi çekerken zinciri köprücük kemiği boyunca kaydırđı ve geçtiğı yerleri dudakları takip etti.

Tenine doğru, “Hâlâ yanıyor musun?” diye sordu.

Persephone, “Cehennem gibi,” dedi.

“Seni bu cehennemden azat edebilirim.” Dudakları boynunun kıvrımına doğru çıktığında Persephone zorlukla yutkundu.

“Daha yeni başlıyoruz,” diye cevap verdi.

Adamın boğuk kahkahası tenine çarpıp ısıttı. Hades geri çekilip yeni bir el dağıtmak için kendi yerine dönünce Persephone üşüdü.

Kartlarını masaya açtıklarında Persephone gülümsedi. “Ben kazandım.”

Hades kıstığı gözlerini ondan ayırmadı. “Sorunu sor tanrıça. Bir el daha oynamak için fazla hevesliyim.”

Öyle olduğuna bahse girerdi. “Onunla yattın mı?”

Hades’in çenesi kasıldı ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra cevap verdi. “Bir defa.”

Kelime, Persephone’nin karın boşluğuna tıpkı bir taş gibi düşüverdi. “Ne kadar oldu?”

“Çok uzun zaman önce Persephone.”

Başka soruları da vardı ama Hades’in onun adını söyleyiş şekli –yumuşak ve nazik, Minthe’yle olduğu için gerçekten pişmanlık duyuyormuş gibi– onu başka bir şey söylemekten alıkoydu. Zaten öyle bir şey seçenek dahilinde de değildi. Halihazırda iki sorusuna cevap vermişti; sadece birine cevap alma hakkı vardı.

Yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. Hades konuştuğunda şaşırırdı. “Sen... sinirli misin?”

Persephone onunla göz göze geldi. “Evet,” diyerek kabul etti. “Fakat... nedenini tam olarak bilmiyorum.”

Bu adamın ilki kendisi değil diye olabileceğini düşündü; fakat bu hem aptalca hem de mantıksızdı. Hades ondan çok daha uzun zamandır dünyadaydı ve onun zevkten mahrum olmasını beklemek saçmalıktı.

Hades uzun bir süre ona baktıktan sonra diğer el için kartları dağıttı. Kartların çıkardığı her ses Persephone’yi daha da geriyordu. Yaptıkları anlaşmayla odadaki hava yoğunlaştı. Hades üçüncü eli kazandığında küpelerini istedi. Bu yavaş bir işken-ceydi, küpeleri çıkarırken kulak memesini dişledi. Dişlerini sürtüşüyle Persephone hızla nefes aldı, parmaklarını adamın

saçlarının arasına daldırmamak ve dudaklarını kendi dudaklarına çekmemek için masanın kenarını sımsıkı kavradı.

Hades yeniden önüne geçip oturduğunda, Persephone hâlâ soluğunu toparlamaya çalışıyordu. Eğer sonraki eli Hades kazanırsa kalan tek şeyi isteyecekti... elbisesini. Persephone daha önce onun karşısında çıplak kalmıştı ve Hades'in onu soymasına direnebileceğinden o kadar emin değildi.

Persephone kazanınca bunu öğrenmesi gerekmedi. İçini yiyen başka bir sorusu vardı.

“Görünmezlik yeteneğin,” dedi. “O yeteneği hiç... beni gözetlemek için kullandın mı?”

Hades sorusunu hem eğlendirici hem de şüpheli bulmuş gibiydi ama Persephone çok önemli bir sebep yüzünden soruyordu. O gece Hades yatak odasında mıydı, yoksa arzusu yüzünden mi onu görmüştü öğrenmesi gerekiyordu.

Hades, “Hayır,” diye cevap verdi.

Persephone rahatladı. Kendini hazza öyle bir kaptırmıştı ki, yatağının ayakucunda beliren Hades'i hiç düşünmemişti bile... sonrasına kadar.

“Beni gözetlemek için görünmezliğini asla kullanmayacağına söz verir misin?”

Hades, bunu niçin istediğini çözmeye çalışıyormuşçasına onu inceledi. En sonunda cevap verdi.

“Söz veriyorum.”

Hades sonraki eli karmaya başladığı sırada Persephone bir soru daha sordu. “Niçin insanların senin hakkında o kadar korkunç şeyler düşünmesine izin veriyorsun?”

Hades kartları kardı ve bir an için Persephone onun cevap vermeyeceğini düşündü, ama sonrasında tanıdı. “İnsanların hakkımda ne düşündüğünü kontrol etmiyorum,” dedi.

“Fakat senin hakkında söyledikleri şeylerin aksini kanıtlayacak hiçbir şey yapmıyorsun,” diye karşı çıktı.

Hades tek kaşını kaldırdı. “Kelimelerin anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Persephone kafası karışmış bir halde ona baktı ve Hades sonraki eli dağıttı.

“Onlar sadece kelime. Kelimeler hikâyeler uydurmak ve yalanlar atmak için kullanılır; arada sırada da gerçekleri söylemek için birleşirler.”

“Eğer senin için kelimelerin bir anlamı yoksa neyin var?”

Gözleri buluştu ve aralarındaki havada bir şeyler değişti; heyecan dolu ve güçlü bir şeyler. Hades elindeki kartlarla ona yaklaştı ve masaya bıraktı: Floş royal*.

Persephone gözlerini kartlara dikti. Daha kendi kartlarına uzanmamıştı bile ama gerek yoktu. Bu eli Hades’in kazandığına hiç şüphesi yoktu.

“Eylemin, Leydi Persephone. Benim için eylemlerin anlamı vardır.”

Persephone onunla aynı seviyeye gelmek için ayağa kalktı ve dudakları buluştu. Adamın dili onunkine dolanırken elleri kalçalarını kavradı. Hades döndü, oturdu ve onu kucağına çekti. Elbisesinin kopçalarını çekip aşağı indirdi, göğüslerini avuçladı ve meme uçları parmaklarının arasında gergin bir hale gelene kadar çimdikledi.

Persephone hızla nefes alıp adamın dudağını sertçe ısırdı, Hades’ten tanrıçayı titreten bir hırıltı çıktı. Hades’in dudakları onunkilerden ayrıldı ve göğüslerine indi; yalıyor ve emiyor, her meme ucunu dişleriyle çiziyordu. Persephone parmaklarını adamın saçlarının arasına geçirip tokasından kurtardı, Hades

* Pokerdeki en yüksek el. (ç.n.)

vücudu üzerinde çalışırken o da saç tutamlarını daha sertçe çekiyordu.

Ardından Hades elbiseyi yukarı sıyırdı ve onu masanın üzerine taşıdı.

“Beni havuzda bıraktığından beri her gece seni düşünüyorum,” diyerek Persephone’nin bacaklarını ayırdı ve açtığı yere dayandı. “Beni çaresiz bir şekilde, sadece sana duyduğum ihtiyaçla dolu bir halde bıraktın,” dedi dişlerinin arasından. Persephone, bir an için Hades’in karşılık olarak onu çaresiz halde bırakabileceğini düşündü; ancak Hades, “Fakat ben cömert bir âşık olacağım,” dedi.

Başını eğdi ve Persephone’nin uyluğunun iç kısmını öptü; kıvrılan dili, dudaklarını takip ede ede tam orta yerine ulaştı. Ardından bacaklarını daha çok ayırdı ve Persephone onu orada hissetti; önce dil attı, ardından daha derin bir keşfe başladığında Persephone haykırarak masada yay gibi kıvrıldı. Adama uzandı, parmaklarını onun kara saçlarına daldırmayı diliyordu ama Hades bileklerini yakaladı ve yan tarafında tutarak konuştu. “Cömert bir âşık olacağımı söyledim, nazik değil.”

Hades işini yaparken Persephone ona doğru kıvrandı, daha derinde hissetmek için kalçasını ona bastırıyordu. Hades de isteğini yerine getirip parmaklarını ıslaklığına sokarak onu serbest bıraktı. Persephone, ağzından kaçan iniltileri durduramadı. Hades onu kıyıya kadar getirdi ve tanrıça bu coşkuyu olabildiğince uzatmak istediği için direndi; fakat Hades daha şiddetli ve ahlaksız bir şekilde işe koyuldu. Persephone tekrar tekrar onun adını haykırdı ve adamın hareketleriyle uyumlu giden bu şarkısını darmaduman olana kadar söyledi.

Kendini toplayacak zamanı olmadı. Hades ona uzanıp ağzını kendininkine doğru çekti. Adamın dudaklarından kendi ta-

dını aldı ve gömleğinin düğmelerine uzandı ama Hades, bileklerini yakalayarak onu durdurdu. Tanrı elbisesinin kopçalarını yukarı çekince Persephone'nin kafası daha da karıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Hades kahkaha atma cüretini gösterdi. “Sabır, sevgilim.”

Persephone şu anda sabırlı olmak dışında her şeydi; bacaklarının arasındaki sıcaklık yalnızca harlanmıştı ve doldurulmayı delice istiyordu.

Hades onu kollarının arasına aldı ve çalışma odasından çıkıp sarayının koridorlarında uzun adımlarla yürüdü.

Persephone, “Nereye gidiyoruz?” diye sorarken adamın gömleğini avuçlarında sıktı. Parçalayarak üstünden çıkarmaya hazırdı. Karşısında çıtırçıtlak kalmasını, onun kendisini tanıdığı mahrem biçimde onu tanımayı istiyordu.

“Yatak odama,” dedi.

“Işınlanamıyor musun?”

“Rahatsız edilmememiz gerektiğini bütün sarayın bilmesini tercih ediyorum.”

Persephone kızardı. O dileğin yalnızca yarısını paylaşıyordu ve paylaştığı kısım rahatsız edilmeme kısmı değildi.

Yürürken Hades onu iyice yakınında tuttu ve yatak odasına niçin gittiklerinin gerçekliği kafasına dank etti. Bundan geri dönüş yoktu, bunu daha en başından biliyordu. Havuzda paylaştıkları akşam, Persephone'nin hayatının en heyecan verici deneyimlerinden biri olmuştu ama bu gece, en harap edici olanı olacaktı.

Karanlıkları bir araya gelecekti. Bu akşamdan sonra bu tanıdık daima bir parçası olacaktı.

Hades, yatak odasına girdikten sonra, düşüncelerindeki değişimi sezmiş gibiydi. Persephone'yi yere bırakıp yakınında

tuttu. Genç kadın, Hades'in vücuduna kusursuzca uyuyordu; her zaman birbirlerine bu şekilde uymanın kaderlerinde olduğuna dair bir düşünce aklından gelip geçti.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi Hades.

Persephone, adamın ceketinin yakasına uzandı ve çıkarmasına yardım etti. "Seni istiyorum. İlkim ol. Her şeyim ol."

Hades için gereken tek cesaretlendirme buydu; dudakları onunkilerle buluştu. Önce yumuşakça, ardından daha büyük bir aceleyle birleştiler. Hades haşince ayrıldı ve Persephone'yi çevirip elbisesinin fermuarını açtı. Kırmızı ipek kayıp ayaklarının dibine yığıldı. Topuklu ayakkabıları hâlâ ayağındayken adamın önünde çıplak durdu.

Hades inledi ve etrafından dolanıp önüne geldi. Adamın omuzları kamburlaştı, elleri yumruk oldu ve çenesi kasıldı; Persephone, kontrolünü korumak için gücünün yettiği her şeyi yaptığını biliyordu. "Çok güzelsin sevgilim."

Sonra onu bir kez daha öptü. Hades, Persephone onun gömleğiyle uğraşırken en sonunda kontrolü ele aldı ve düğmelerini hızlıca açtı. Hemen ardından Persephone'ye uzandı ama genç kadın geriye doğru bir adım attı. Bir an için Hades'in gözleri karardı. Persephone, "Gizlenme büyünü kaldır," dedi.

Hades ona merakla baktı.

Tanrıça omzunu silkti. "Beni başında bu taçla becermek istiyorsun. Ben de bir tanrıyı becermek istiyorum."

Adamın gülümsemesi şeytaniydi. "Dilediğin gibi olsun," diye cevap verdi.

Hades'in büyüsü havaya karışan duman gibi kıvrılarak yok oldu. Gözlerinin siyahlığı heyecanlandırıcı bir maviye dönüştü ve başının üzerinde iki tane siyah, ceylan boynuzu belirdi. Her

zamankinden daha iri görünüyor, karanlık varlığıyla bütün alanı dolduruyordu.

Persephone, adamın görünüşünün keyfine varacak vakti bulamadı; çünkü Hades, gizlenme büyüsü kalkar kalkmaz uzanıp onu kaldırdı ve yatağına yatırdı. Tekrar dudaklarını öptü, sonra boynunu... Dilini önce bir meme ucunda, ardından diğerinde gezdirdi; bir süre orada kalıp gergin tomurcuklarla ilgilendi. Persephone, pantolonunun düğmesine uzanmaya çalıştı ama Hades kahkaha atarak geri çekildi.

“Benim için istekli misin tanrıça?” Hades öpe öpe karnına ve oradan da baldırlarına indi. Dizlerinin üzerinde durunca Persephone onun bir kez daha dudaklarını kadınlığına bastıracağını düşündü. Hades bunun yerine ayağa kalktı, Persephone’nin ayakkabılarını ve sonra kıyafetlerinin kalanını çıkardı.

Bu adamı çıplak görmekten asla bıkmayacaktı. Hades günah ve seksti. Kokusu her yerindeydi, saçına ve tenine işliyordu. Gözleri, kalın ve şişmiş ereksiyonuna kayınca Persephone korkmadan, düşünmeden uzandı ; ellerini sıcak aletine sardığında Hades tısladı.

Bu ses Persephone’nin hoşuna gitti. Ardından onunla ilgilendi: yukarı ve aşağı, dibinden ucuna kadar sıvazladı ve adamın ağzından kaçan her iniltiyle kendine olan güveni daha da arttı. Öne doğru eğilip penisinin ucuna bir öpücük kondurdu.

“Siktir.”

Sonrasında aletini tamamen ağzına aldığı anda Hades onun omzunu tutarak dengede durdu. Persephone ne yapacağını bilmiyordu, bunu daha önce hiç yapmamıştı ama adamın derisinden gelen tuz tadı hoşuna gitti. İçeri dışarı hareket ettirirken dişleri baş kısmına sürtündü ve kısa süre sonra Hades de kal-

çasını hareket ettirdi. Daha sert ve daha hızlı hareket ettikten sonra Persephone'yi uzaklaştırdı.

Kafası karışan Persephone, "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Hades'in kahkahası karanlık, sesi boğuk, gözleri vahşiydi. "Hayır."

Persephone'nin ensesini kavradı ve onu öptü, dilini derinlere kadar ulaştırdıktan sonra geri çekildi. "Beni istediğini söyle."

"Seni istiyorum." Persephone nefes nefeseydi, gözü dönmüştü.

Hades onu geri çekti ve üzerine çıkıp vücudunu kendi vücuduyla kapladı; genç kadın vücudunu esnettiğinde adamın ereksiyonunun karnına dayandığını hissetti.

"İstemedim derken yalan söylediğini itiraf et," dedi.

"Kelimelerin bir anlam ifade etmediğini sanıyordum."

Hades ona bereleyen bir öpücük verdi ve dokunuşu Persephone'nin tenini ısıttı; geçtiği her yeri dağlayarak bir yol çiziyordu.

"Seninkilerin anlamı var," dedi. "Sadece seninkilerin."

Persephone bacaklarını adamın beline doladı ve onu sıcaklığına doğru çekti.

"Seni becermemi istiyor musun?" diye sordu Hades.

Persephone başını sallayarak onayladı.

"Söyle bana," dedi Hades. "Beni istemediğini söylemek için kelimelerini kullandın. Şimdi istediğini söylemek için de kullan."

"Beni becermeni istiyorum," dedi.

Hades inledi ve onu sertçe öptükten sonra nemli girişinde aletini yukarı aşağı hareket ettirdi. Persephone onu kendine

doğru çekip içine girmesi için zorluyordu. Hades kahkaha attı. Persephone hüsrarla hırladı.

“Sabır, sevgilim. Ben senin için beklemek zorunda kaldım.”

“Üzgünüm,” dedi Persephone. Sesi kısık ve samimiydi. Ardından, Hades onu tamamen doldurdu.

Persephone haykırdı, başı yastığa düştü. Sessiz kalmak için eliyle ağzını kapattı ama Hades elini ağzından çekip bileklerini başının üstünde tuttu.

“Hayır, bunu duymama izin ver,” diye hırladı.

Persephone’nin içine tekrar tekrar girdi. Hareketlerinde yavaş veya nazik hiçbir şey yoktu ve her darbeyle birlikte o konuştu, Persephone de coşkuyla bağırdı.

“Beni o halde bıraktın,” dedi. Aletinin sadece başı içinde kalana kadar geri çekildi. Sonra sertçe içine girdi.

“O zamandan bu yana her gece seni düşündüm.”

Bir kere daha girdi.

“Sen benimsin.”

Bir kere daha.

“Benim.”

Hades daha derine ve daha hızlı hareket ediyor, içine girip çıkıyordu. Persephone kendini onda kaybetti, zevk karnında birikti ve patladı. Hades de ondan kısa süre sonra geldi. Persephone, onun içinde nabız gibi attığını ve ardından geri çekildiğinde baldırına yayılan sıcaklığı hissetti. Hades terle kaplı ve nefes nefese kalmış bir halde üzerine yığıldı.

Tanrı, bir süre sonra geri çekilip yüzüne öpücükler kondurdu; gözlerine, yanaklarına, dudaklarına. “Sen bir sınavsın tanrıçam. Kader Tanrıçaları’nın bana verdiği bir imtihansın.”

Persephone cevap verecek kadar düzgün düşünemiyordu. Bacakları titrekti ve muhteşem bir şekilde bitkindi.

Hades hareket edince ona uzandı. "Hayır. Gitme."

Adam gülererek onu bir kez daha öptü. "Geri geleceğim sevgilim."

Hades kısa bir süreliğine gitti ve nemli bir bezle geri döndü. Persephone'yi temizledikten sonra kıpırdattı, sırtını kendi göğsüne dayadı ve iyice yakınına çekti. Genç kadın, Hades'in sıcaklığıyla sarmalanarak uykuya daldı.

Persephone bir süre sonra, Hades'in arkasından sürtünmesiyle uyandı. Poposuna dayanan ereksiyon sert ve kalındı. Hades kalçalarını kavrarken boynuna öpücükler kondurdu. Persephone'nin ona duyduğu ihtiyaç, yorgunluğuna baskın çıktı ve başını çevirip adamın yumuşak dudaklarıyla buluştu. Onu yeniden tatmak için bitiyordu.

Hades onu sırtüstü çevirip üstüne çıktı ve soluksuz bırakana kadar öptü. Persephone ona uzanmaya çalıştı, parmaklarını o yumuşak saçlarının arasına geçirmek istiyordu; ancak Hades bileklerini başının üzerine kaldırarak onu engelledi. Hades bu pozisyonu kendi avantajına kullandı. Persephone'nin kulak memelerini ısırdı, boynundan aşağı öpe öpe indi ve dişlerini meme uçlarına sürttü. Hissettiği her şey Persephone'nin boğazından boğuk bir inilti çıkmasına sebep oldu; çıkardığı sesler, Hades'in şehvetini körüklüyor gibiydi. Hades, baldırlarına doğru indi ve bacaklarını ayırıp ıslak sıcaklığını yalamak için hiç oyalanmadı. Parmakları da diline katıldı: sert ve hızlı bir şekilde içine daldırıyor, iniltileri daha hızlı bir şekilde çıkana kadar onunla uğraşıyordu. Ta ki aldığı nefes bile zor gelene kadar. Persephone boşaldığında dudaklarında onun adı vardı. Buna başladığından beri ağzından dökülen tek kelime adamın adıydı.

Hades hiçbir şey söylemedi, isteğinin pusu içinde kaybolmuştu ve onu bir kez daha kaplamak için üzerinde yükseldi. Penisini Persephone'nin girişine hizaladı. Ta derinlerine gömüldü, darbeleri sert ve vahşiydi.

Bir ara, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi Persephone'yi kaldırdı. Hades topuklarının üzerine oturdu ve genç kadının kalçalarını kavradı, aletinin üzerinde yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Bu adamın onun içinde olmasının verdiği his kusursuzdu ve Persephone'nin onun daha derine, daha hızlı girmesi için hissettiği açlık büyüyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve ona doğru hareket etti. Ağızları birleşti, dişleri birbirini çizdi, dilleri araştırdı. Birlikte bilinçsiz hislerin yarattığı dalgalarla coştular ve aynı anda boşaldılar. Uzuvlardan, terden ve zorlukla alınan nefeslerden bir yığın halinde devrildiler.

Tekrar uykuya yenik düşmeden önce tanrıçanın aklından geçen son düşünce; eğer kaderi buysa memnuniyetle kabul edeceği oldu.

Gücün Dokunuşu

Persephone uyandığında Hades yanında uyuyordu. Tanrı sırtüstü uzanıyordu, siyah örtü vücudunun alt yarısını kapatıyor ve karnının hatlarını ortada bırakıyordu. Saçları yastığının üzerine dağılmıştı ve çenesi kirli sakalla kaplıydı; Persephone uzanıp o kusursuz kaşlara, buruna ve dudaklara dokunmak için özlem duyuyordu. Fakat onu uyandırmak istemedi ve yapmayı düşündüğü bu hareket fazla özel gibi geldi.

Dün gece aralarında geçen şeyleri düşününce bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etti. Yine de herhangi bir davet veya kabul olmadan ona dokunmak bir âşığın yapabileceği bir hareket gibiydi ve Persephone kendisini Hades'in âşığı gibi hissetmiyordu.

Hatta bir âşık olmak istediğinden bile emin değildi. Hep âşık olmanın baş döndürücü, neredeyse utandıran bir şey olduğunu hayal etmişti ama Ölüler Lordu ile yaptıkları şeylerin utandırıcılıkla alakası yoktu. Birbirlerine duydukları çekim şehevi, açgözlü ve yakıcıydı. Nefesini çalmış, aklını darmaduman hale getirmiş, bedenini istila etmişti.

Karının tam orta yerinde bir sıcaklık oluşmaya başladı, dün inanılmaz güçlü bir şekilde hissettiği arzuyu tutuşturuyordu. *Nefes al*, dedi kendi kendine. Sıcaklığın kaybolmasını istiyordu.

Bir müddet sonra yataktan çıktı, bu âleme ilk geldiğinde Hades'in ödünç verdiği siyah sabahlığı buldu ve üzerine geçirdi. Balkona doğru yürüyerek derin bir nefes aldı ve günün sessizliği, Hades'le yaptığı şeyin tüm ağırlığıyla üzerine çöküp onu ezdi. Daha önce hiç bu kadar kafası karışmamış veya böylesine korkmamıştı.

Kafası karışıkta çünkü tanrıya olan hisleri tamamen karma-karışıkta. Ona kızgındı –özellikle de anlaşma yüzünden– ama onun dışında merakı uyanmıştı; dün gece ona hissettirdiği şey, hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Hades ona tapınmıştı. Kendini tamamen açmış, Persephone için duyduğu arzuyu itiraf etmişti. Birlikteyken savunmasız, mantıksız ve yabani bir hale bürünmüşlerdi. Hades'in ısırıldığı, emdiği ve kavradığı yerlerinin renginin değiştiğini görmek için aynaya bakmasına gerek yoktu. Daha önce kimsenin keşfetmediği yerlerini keşfetmişti.

İşte korku da tam burada devreye giriyordu.

Persephone bu tanrıda, kendi dünyasının altındaki bu dünyada kendini kaybediyordu. Öncesinde, paylaştıkları tek şey hamamdaki bir zayıflık anırken uzak kalmaya yemin edebilir ve yeminini yerine getirebilirdi; fakat şimdi, bunu söylediğinde sadece yalandan ibaret olurdu.

Aralarındaki şey her neyse güçlüydü. Tanrıyı ilk kez gördüğü anda bunu hissetmişti. Ruhunun derinliklerinde biliyordu. O zamandan beri her karşılaşmaları, aralarındaki gerçeği –bir araya gelmenin kaderlerinde olduğunu– görmezden gelmek

için yapılan çaresiz bir girişimdi. Dün gece Sybil de bunu doğrulamıştı.

Bu, Kader Tanrıçaları tarafından dokunmuştu, yazgıydı.

Fakat Persephone bu şekilde yapılan çok fazla birleşme olduğunu ve birbirinin kaderi olmanın kusursuzluk veya mutluluk anlamına gelmediğini biliyordu. Bazen kaos ve anlaşılmazlık demekti. Hades'le tanıştığından beri hayatının ne kadar çalkantılı olduğu düşünülürse onların aşkından iyi bir şey çıkmazdı.

Niçin aşk hakkında düşünüyordu ki?

O düşünceleri bir kenara itti. Bu aşkla ilgili değildi. Never-night'taki o ilk geceden beri aralarında gittikçe artan heyecan verici çekimi tatmin etmekle ilgiliydi. Şimdi tamamlanmıştı. Kendine bundan pişmanlık duyma izni vermeyecekti; onun yerine bunu kucaklayacaktı. Hades onu olması gerektiği şekilde, bir tanrıça gibi hissettirmişti ve Persephone her parçasından keyif almıştı.

Karnının altından sıcaklık yükselirken bir nefes daha aldı. Serin yeraltı havasını içine doldururken... farklı bir şey hissetti.

Sıcaktı. Nabız gibiydi. *Hayattı.*

Sanki uzaktaydı, var olduğunu bildiği ama tam olarak anımsayamadığı bir hatıraydı adeta. His solmaya başlayınca peşine düştü.

Basamaklardan inip bahçeye girdi ve kara taşın üzerinde duruverdi; kalbi deli gibi atıyordu. Kendini yeniden sakinleştirmeyi denedi, göğsü sıkışana kadar nefesini tuttu.

Tam kaybedeceğini düşündüğü sırada duyularının kıyısındaki tüy gibi nabızı hissetti.

Büyü.

Büyüdü. *Kendi büyüsü!*

Patikadan çıkıp bahçenin içine girdi. Güllerle ve şakayıklarla çevrelenmişti. Gözlerini yumdu ve kokularını içine doldurdu. Ne kadar sakin olursa etrafında o kadar çok hayat hissetti. Tenini ısıttı ve damarlarının içine doldu. Hades için hissettiği şehvet kadar baş döndürücüydü.

“Sen iyi misin?”

Persephone’nin gözleri açılıverdi ve arkasını dönüp birkaç adım ötesindeki Ölüler Tanrısı’na baktı. Birçok kez onun yanında durmuştu fakat bu sabah, etraflarını çiçekler sararken ve hâlâ ilah formunda olan Hades’in üzerinde sadece belini saran bir kumaş parçası varken... Persephone’nin tek gördüğü o oldu. Bakışları adamın yüzünden göğsüne ve daha aşağısına indi, dün gece dokunduğu ve tattığı her yerde gezindi.

“Persephone?” Hades’in sesi şehvetli bir ton aldı ve Persephone onunla tekrar göz göze geldiğinde adamın kendini tuttuğunu anladı. Tanrıça gülümsemeyi başardı.

“Ben iyiyim,” dedi.

Hades bir nefes aldı ve ona yaklaşıp çenesini parmaklarının arasına aldı. Persephone, onu öpeceğini sandı ama Hades bunu yapmak yerine, “Geçirdiğimiz geceden pişmanlık duymuyor musun?” diye sordu.

“Hayır!” Persephone başını eğdi ve sessizce tekrarladı. “Hayır.”

Hades başparmağını Persephone’nin alt dudağında gezdirdi. “Pişmanlığının üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.”

Ve onu öptü, parmaklarını saçlarının arasından geçirip başının arkasını kavradı ve vücudunu kendine dayalı tuttu. Çok geçmeden Persephone’nin sabahlığı aralandı, teninin en duyarlı kısmını sabah havasına maruz bıraktı. Hades’in elleri

tanrıçanın vücudundan aşağı doğru indi, baldırlarını kavrayıp onu havaya kaldırdı ve içine dalıverdi. Persephone hızla nefes alarak ona sıkıca tutundu, Hades'in üzerinde daha sert ve daha hızlı hareket ediyor, etrafında hayat titreşirken vücudu hazzın dalgalarıyla sarsılıyordu.

Bu sarhoş ediciydi.

Persephone yüzünü Hades'in boynuna gömdü, adamın kollarında paramparça olurken boynunu sertçe ısırıldı. Hades'in boğazından bir hırıltı duyuldu; içine daha sert bir şekilde girip çıktıktan sonra Persephone içinde nabız gibi attığını hissetti. İkisi de birbirine yaslanarak zorlukla nefes alırken Hades onu tuttu, ardından geri çekildi ve yere inmesine yardım etti. Persephone ona tutundu, bacakları öyle bir titriyordu ki düşmekten korkuyordu. Hades de bunu fark etmiş olacaktı ki genç kadını kaldırıp kucağına aldı.

Persephone gözlerini yumdu. Gözlerinde olanları Hades'in görmesini istemedi. Dün gecedен veya bu sabahtan pişmanlık duymadığı doğrudu ancak soruları vardı. Sadece Hades'e değil, kendine de. Ne yapıyorlardı? Bu gece onlar için ne anlama geliyordu? Gelecekleri için? Anlaşmaları için? Bir dahaki sefer işler ileri gitmeye başlarsa Persephone ne yapacaktı?

Hades'in odasına geri dönüp duş aldılar ama Persephone çıkardığı elbisesini almaya gittiğinde kaşlarını çatı. Yeraltında giymek için fazla gösterişliydi ve o, bir süre burada kalmayı planlıyordu. "Senden... giyebileceğim bir şeyler var mı?"

Hades ona değer biçer gibi baktı. "Şu anki halin gayet iyi."

Persephone ona imalı bir bakış attı. "Sarayında çıplak dolaşmamı mı tercih ederdin? Hermes'in ve Charon'un önünde..."

Hades'in çenesi kasıldı. "Tekrar düşündüm de..." Yok oldu

ve yeşilin çok güzel bir tonunda, uzun bir kumaş parçasıyla anında geri belirdi. “Seni giydirmeme izin verir misin?”

Persephone zorlukla yutkundu. Hades’in ağzından çıkan bu türden sözcüklere alışıyordu ama yine de tuhaftı. Hades çok uzun zamandır hayattaydı, güçlü ve muhteşemdi. Ruhlara karşı gaddar değerlendirmeleri ve mümkün olmayan pazarlıklarıyla tanınıyordu; fakat tutkulu seksle geçirilen bir gecenin ardından onu giydirmek için izin istiyordu.

Mucizelerin sonu yok muydu?

Persephone başını salladı ve Hades kumaşı onun vücuduna dolama işine koyuldu. Hiç acele etmedi, elindeki işi dokunmak, öpmek ve sataşmak için bir bahane olarak kullanıyordu ve bitirdiğinde Persephone’nin vücudu kıpkırmızıydı. Hades’in geri çekilmesine izin vermek için bütün gücünü kullanması gerekti. Ondaki başladığı şeyi bitirmesini talep etmek istedi ama bunu yaparsa bu odadan hiç ayrılamayacaklardı.

Hades dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra yatak odasından çıkıp güzel bir yemek odasına gittiler. Aslında biraz saçmaydı; tavanın ortasında birkaç tane avize vardı, abanoz ağacından ziyafet masasının etrafı sandalyelerle çevriliydi. Masanın başında işlemeli, tahtı andıran bir sandalye ile sandalyenin arkasındaki duvarda asılı altın armalar bulunuyordu. Burası sadece ikisinin kullanması için fazlasıyla büyük bir ziyafet salonuydu.

Persephone, “Gerçekten yemeklerini burada mı yiyorsun?” diye sordu.

Hades’in dudakları kıvrıldı. “Evet ama sık değil. Genelde kahvaltımı paket olarak alırım.”

Hades sandalyelerden birini çekip oturmasına yardım etti. Kendisi de oturduktan sonra birkaç *nymph* meyve, et, peynir

ve ekmek tepsileriyle yemek salonuna girdi. Minthe onların peşinden geldi, *nymph*'ler yiyecekleri masaya yerleştirirken Minthe de gelip Persephone ile Hades'in arasında durdu.

"Lordum," dedi. "Bugün programınız dolu."

Hades ona bakmadan, "Sabah programını boşalt," dedi.

Minthe gergin bir şekilde, "Saat on bir oldu bile lordum," dedi.

Hades tabağını doldurdu ve işini bitirdikten sonra Persephone'ye baktı. "Aç değil misin sevgilim?"

Tanıştıklarından beri ona *sevgilim* dese de asla başka birinin önündeyken söylememiştir. Minthe'ye bir bakış attığında *nymph*'in bundan hoşlanmadığını gördü.

"Hayır," dedi. "Ben... Genelde kahvaltıda sadece kahve içerim."

Hades bir an için ona baktı ve sonra bileğinin tek hareketiyle önünde buharı tüten bir kupa kahve belirdi. "Krema? Şeker?"

"Krema." Gülümsedi ve o isteği de yerine gelince ellerini kupaya sardı. "Teşekkür ederim."

"Bugün için ne planların var?" diye sordu Hades.

Onunla konuştuğunu anlaması Persephone'nin birkaç saniyesini aldı. "Ah, benim yazmam gereken..."

Aniden durdu.

"Makalen mi var?" diye bitirdi Hades. Persephone, onun ne düşündüğünü tam olarak söyleyemiyordu ama iyi bir şey olmadığını hissetti.

En nihayetinde Hades, "Kısa süre sonra geleceğim Minthe," dedi ve Persephone'nin yüreği sıkıştı. "Bizi yalnız bırak."

"Nasıl isterseniz lordum." Minthe'nin sesinde Persephone'nin nefret ettiği keyifli bir ton vardı.

Yalnız kaldıklarında Hades, "Yani hatalarım hakkında yazmaya devam mı edeceksin?" diye sordu.

"Bu defa ne yazacağımı bilmiyorum," dedi. "Ben..."

"Sen ne?"

"Ruhlarından birkaçıyla röportaj yapabilmeyi umuyordum."

"Listendekilerle mi?"

"Olympos Galası veya Halcyon Projesi ile ilgili yazmak istemiyorum," diye açıkladı. "Diğer gazetelerin hepsi o hikâyelere balıklama dalacak."

Hades uzun bir an boyunca ona baktı, sonra peçetesiyle ağzını sildi ve masadan kalkıp uzun adımlarla çıkışa doğru ilerledi. Persephone de peşinden gitti. "Kızginken birbirimizi bırakıp gitmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum? Üstesinden gelmemizi rica etmedin mi?"

Hades ona doğru döndü. "Sadece âşığının hayatım hakkındaki yazmaya devam etmesiyle ilgili özel bir heyecan duymuyorum."

Persephone ondan âşığı diye bahsettiğini duyunca kızardı. Onu düzeltmeyi düşündü ama aksine karar verdi. "Bu benim işim. Öylece bırakamam."

"Eğer ricama kulak verseydin işin bu olmazdı."

Persephone kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen asla bir şey rica etmedin Hades. Her şey bir emir. Senin hakkında yazmamamı emrettin. Sonuçları olacağını söyledin."

Hades'in yüzü değişti; bakışı öfkeliye ziyade sevecendi. Bu, genç kadının kalbini pır pır ettirdi. "Ve sen yine de bildiğini yaptın."

Persephone inkâr etmek için ağzını açtı; aslında o değil, Adonis yapmıştı ve her ne kadar o ucube faniden hoşlanma-

sa da sorumlunun o olduğunu Hades'in öğrenmesini istemedi. İşin aslı, Adonis'le kendisi başa çıkmayı tercih ederdi.

"Bunu beklemeliydim," dedi Hades. Parmağını Persephone'nin çenesinde gezdirip başını geriye doğru yatırdı. "Bana karşı geliyorsun ve kızgınsın."

"Değilim..." demeye yeltendi ama Hades'in elleri yüzünü avuçladı.

"Yalanların tadını alabildiğimi sana hatırlatmalı mıyım sevgilim?" Başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Tüm günü seni öperek geçirebilirdim."

Persephone, "Seni durduran yok," dedi ve ağzından çıkanlara kendisi de şaşırdı. Bu cüretkârlık nereden geliyordu?

Fakat Hades sadece güldü ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

BÖLÜM XX

Elysium

Bir saat kadar sonra Hades, Persephone'yi dışarı çıkardı. Elini tutup parmaklarını birbirine geçirdi ve havaya doğru bir isim söyledi. "Thanatos!"

Simsiyah giyinmiş bir tanrı önlerinde beliriverince Persephone şaşkınlığa uğradı. Genç bir erkekti ve saçları beyazdı, bu da diğer özelliklerinin dikkat çekmesini sağlıyordu. Safir rengi gözleri ile kan kırmızısı dudakları. Başının iki yanından bir çift kısa, siyah, yaban öküzü boynuzu çıkıntı yapıyordu; hafifçe kıvrık ve uçları sivriydi. Arkasından çıkan geniş, siyah kanatları ağır ve meşum görünüyordu.

"Lordum, leydim." Thanatos önlerinde eğildi.

"Thanatos, Leydi Persephone'nin tanışmak istediği ruhların bir listesi var. Ona eşlik eder misin?"

"Benim için onurdur lordum."

Ardından Hades ona baktı. "Seni Thanatos'un sorumluluğunda bırakıyorum."

"Daha sonra seni görecek miyim?"

"Eğer istersen." Hades, Persephone'nin elini dudaklarına

doğru kaldırdı. Parmak boğumlarına öpücük kondurduğunda Persephone kızardı. Aslında o dudakların bulunduğu onca yer düşünülüğünde bu aptalcaydı.

Hades de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı; çünkü sessizce gülererek ortadan kayboldu.

Persephone, Thanatos'a dönüp o çarpıcı mavi gözlere baktı. "Demek Thanatos sensin."

Tanrı gülümsedi. "Ta kendisiyim."

Persephone, tanrının sesinin bu kadar nazik ve yatıştırıcı çıkmasıyla sersemledi. Onun yanındayken kendini anında rahat hissetti ve beyninin bir kısmı, bunun tanrının yeteneklerinden biri olduğunu fark etti. Ruhlarını almak üzere olduğu fanileri rahatlatmak içindi.

"İtiraf etmeliyim, sizinle tanışmayı hevesle bekliyordum," diye ekledi Thanatos. "Ruhlar sizin hakkınızda iyi şeyler söylüyorlar."

Persephone gülümsedi. "Onlarla olmaktan keyif alıyorum. Asphodel'i ziyaret edene kadar Yeraltı Dünyası'yla ilgili pek de huzur veren bir bakış açım yoktu."

Tanrının gülümsemesi, bunu tahmin ediyormuş gibi anlayışlıydı. "Tahmin ederim. Yukarı dünya, ölümü şeytani gösteriyor... ve onları suçladığımı söyleyemem."

Persephone, "Çok anlayışlısın," diye gözlemlerde bulundu.

"Şey, fanilerle çok fazla vakit geçiriyorum ve her zaman en kötü veya en zor anları oluyor."

Persephone kaşlarını çattı. Thanatos'un varlığının bundan ibaret olması üzücüydü fakat Ölüm Tanrısı onu çabucak yatıştırdı. "Benim için yas tutmayın leydim. Ölümün gölgesi, ölenler için sıklıkla bir rahatlama olur."

Persephone, ondan gerçekten hoşlandığına karar verdi.

Thanatos, "Konuşmak istediğiniz ruhları bulalım mı?" diye sorarak çabucak konuyu değiştirdi.

"Evet, lütfen." Persephone, *New Athens Gazetesi*'ndeki ilk gününde, Hades ile ilgili anlaşmasına başladığında çıkardığı listeyi ona uzattı. "Beni bunlardan herhangi birine götürebilir misin?"

Listeyi okurken Thanatos'un alnı kırıştı ve yüzünü buruşturdu. Persephone bunun iyiye işaret olmadığını düşündü. "Neden bu ruhlar diye sorabilir miyim?"

"Sanırım hepsinin ölmeden önce ortak bir noktası vardı: Hades'le bir anlaşma."

"Evet, vardı." Bu kadar çok şey bilmesi Persephone'yi şaşırttı. "Siz de onlarla... görüşmek mi istiyorsunuz? Gazeteniz için?"

"Evet." Persephone kendini tereddütle cevap verirken buldu, birden o kadar da emin değildi. Thanatos onunla ilgili Minthe'nin görüşünü mü paylaşıyordu?

Ölüm Tanrısı kâğıdı ikiye katladı. "Sizi onlara götüreceğim. Gerçi bence hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Persephone'nin neden diye soracak vakti olmadı. Thanatos kanatlarını açıp etrafına sardı ve ısınlandılar.

Onu tüylerinin arasından bıraktığında bir tarlanın ortasındaydılar. Fark ettiği ilk şey sessizlik oldu; sessizlik burada farklıydı, ağırlığı olan ve kulaklarına baskı yapan somut bir şeydi. Ayaklarının altındaki çimenler altın rengiydi, ağaçlar uzun ve bereketliydi, meyvelerle bezeliydi. Güzelliğin ve huzurun görüntüsünü tamamlıyordu. "Neredeyiz?"

"Burası Elysium Tarlaları. Verdiğiniz listedeki ruhlar burada bulunuyor."

"Ben... anlamıyorum. Elysium, cennet."

Elysium Tarlaları, Kutsanmışlar Adası olarak da bilinirdi, kahramanlar ile kendilerini tanrılara adayarak temiz ve adil yaşam sürenler için ayrılmıştı. Thanatos'a verdiği listedeki ruhlar bunlardan çok uzaktı. Bunlar hayatta zorluk yaşayan hayatlarını sona erdiren kötü kararlar veren –o kararlardan bin Hades'le pazarlık yapmaktı– insanlardı.

Thanatos, kafa karışıklığını anlıyormuş gibi hafifçe gülümsedi. “Burası cennet. Bir sığınak. Acı çekenlerin huzur ve yalnızlık içinde şifa bulmaya geldikleri yer. Listenizdeki kişiler öldüğünde Hades'in onları gönderdiği yer.”

Persephone birkaç ruhun dolandığı düzlüğe doğru baktı. Beyazlar içinde ve parlayan, güzel hayaletlerdi; fakat ondan da ötesi, bu yerin onlara şifa olduğunu biliyordu. Yüreği hafifledi, son birkaç aydır hissettiği hüsrân ve kızgınlığın yükünden kurtuldu. “Neden? Suçluluk mu hissetti?”

Thanatos ona kafası karışmış gibi baktı.

“Ölmelerinin sebebi o,” diye açıkladı Persephone. “Onlarla bir anlaşma yaptı ve şartları yerine getiremediklerinde ruhlarını aldı.”

“Ah,” dedi Thanatos. “Yanlış anlamışsınız. Ruhların bu âleme ne zaman geleceklerine Hades karar vermez. Kader Tanrıçaları karar verir.”

“Fakat Yeraltı Dünyası'nın lordu Hades. Anlaşmaları o yapıyor!”

“Hades, Yeraltı Dünyası'nın lordu ama ölüm de değil kader de... Siz bunu faniyle yapılan anlaşma olarak görebilirsiniz ama Hades aslında Moiralarla anlaşma yapıyor. Hades her insanın yaşam ipliğini görebilir, ruhlarına ne zaman yük olduğunu bilir ve gidişatı değiştirmek ister. Bazen Kader Tanrıçaları yeni bir gelecek dokur. Bazen ipliği keser.”

“Hades’in etkisi vardır herhalde?”

Thanatos omzunu silkti. “Bu bir denge. Bunu hepimiz anlıyoruz. Hades her ruhu kurtaramaz ve her ruh da kurtarılmayı istemez.”

Persephone uzun bir an boyunca sessiz kaldı, Hades’i gerçekten hiç dinlemediğini şimdi fark ediyordu. Hades, verdiği kararlara Kader Tanrıçaları’nın dahil olduğunu ve bunun bir denge olduğunu ona daha önce anlatmıştı. Bir takastı. Ancak onun sözlerini iki kez bile düşünmemişti.

Birçok şeyle ilgili düşünmemişti.

Fakat sıkıntılarının üstesinden gelmeleri için fanilere daha iyi bir yol sunabileceği gerçeği değişmiyordu. Bu, Hades’in niyetinin, Persephone’nin ona hakkını teslim edebileceğinden çok daha asil olduğu anlamına geliyordu.

“Neden bana anlatmadı?” diye patladı.

Niçin onun hakkında o korkunç şeyleri düşünmesine izin vermişti? Ondan nefret etmesini mi istemişti?

Thanatos gülümsemeyi sürdürdü. “Lord Hades’in dünyayı iyi bir tanrı olduğuna ikna etmeye çalışmak gibi bir alışkanlığı yoktur.”

“*Sen en kötü tanrısın,*” demişti ona.

Hatırayla göğsü sıkıştı ve hissettiği şeyler birbirine karıştı. Hades’in en başta inandığı gibi korkunç veya umursamaz olmamasıyla rahatlasa da neden onu bir anlaşmanın içine sokmuştu? Persephone’ye baktığında ne görüyordu?

Thanatos, Persephone’ye kolunu uzattı, tanrıça da kabul etti. Tarlada fark edilmeden yürüdüler. Asphodel’in aksine buradaki ruhlar sessiz ve yalnız olmaktan memnundu. Aralarında iki tanrının dolaştığını fark etmişe bile benzemiyorlardı.

“Konuşuyorlar mı?” diye sordu.

“Evet ama Elysium’daki ruhlar Lethe’nin suyundan içmelidir. Eğer reenkarne olacaklarsa Yukarı Dünya’da geçirdiklen zamanla ilgili hatıraları olmamalı.”

“Eğer hatıraları yoksa nasıl şifa bulabiliyorlar?”

Thanatos, “Hiçbir ruh geçmişe takılı kalarak şifa bulamaz,” diye cevap verdi.

“Ne zaman reenkarne oluyorlar?”

“Şifa bulduklarında.”

“Peki, şifa bulmaları ne kadar sürüyor?”

“Değişiyor... Aylar, yıllar, on yıllar ama acelesi yok,” diye cevap verdi Thanatos. “Elimizde zamandan bol bir şey yok.”

Ölü ya da diri, tüm ruhlar için bunun doğru olduğunu varsaydı.

“Bu hafta içinde reenkarne olacak birkaç ruh var,” dedi Thanatos. “Sanırım Asphodel’deki ruhlar bir kutlama planlıyor. Onlara katılmalısınız.”

“Peki ya sen?” diye sordu Persephone.

Thanatos küçük bir kahkaha attı. “Ruhların, canlarını alan kişiyle kutlama yapmak isteyeceklerini sanmıyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

Thanatos ağzını açtı, tereddüt ettikten sonra kabullenerek, “Sanırım bilmiyorum,” dedi.

“Bence gitmelisin. Hepimiz gitmeliyiz, hatta Hades bile.”

Thanatos’un kaşları havaya kalktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. “Benim geleceğime güvenebilirsiniz leydim; öte yandan Lord Hades adına konuşamam.”

Sessizlik içinde bir müddet yürüdüler ve sonra Persephone konuştu. “Hades ruhları için bir sürü şey yapıyor... Yanlarında yaşamak dışında.”

Thanatos hemen cevap vermeyince Persephone duraksayarak Ölüm Tanrısı'na döndü.

"Asphodel onun için kutlama yaptığında bana oraya gitmediğini; çünkü kutlamalarına layık olmadığını söyledi," diye ekledi. "Niçin?"

"Lord Hades fazla yük taşıyor, hepimiz gibi. Onların en ağır nysa pişmanlık."

"Ne için pişmanlık duyuyor?"

"Her zaman çok cömert olmadığı için."

Persephone bu yorumun aklına yerleşmesine izin verdi. Demek Hades geçmişinden pişmanlık duyuyor ve bu sebeple, yaşadığı anı kutlamayı reddediyordu? Bu saçma ve zarar veren bir şeydi. Belki de kendisiyle ilgili düşünceleri değiştirmeye bile çalışmamasının sebebi, insanların söyledikleri tüm o şeylere inanmasıydı.

Muhtemelen Hades *ona* da inanıyordu, o yüzden sözleri onun için o kadar önemliydi.

"Gelin leydim," dedi Thanatos. "Sizi saraya geri götüreyim."

Birlikte yürürken Persephone, "Hades sarayda bir parti vermeyeli ne kadar oldu?" diye sordu.

Thanatos'un kaşları havaya kalktı. "Hiç verdi mi bilmiyorum."

Bu değişmek üzereydi; tabii Hades'in kendisi hakkındaki fikri de öyle.

Persephone, yeraltından ayrılmadan önce Hekate'nin yanına uğrayıp ona planlarını ve hayatı sezimle ilgili yeni bulduğu yeteneğini anlattı.

Hekate'nin gözleri büyüdü. "Emin misin?"

Tanrıça başını salladı. "Bana yardım edebilir misin Hekate?"

Büyüylü hissetmekten memnundu memnun olmasına ama nasıl kontrol altına alacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Eğer nasıl kullanacağını hızlı bir şekilde öğrenebilirse Hades'le anlaşmasının şartlarını yerine getirebilirdi.

“Canım,” dedi Hekate. “Elbette sana yardım ederim.”

BÖLÜM XXI

Deliliğin Dokunuşu

Persephone pazar günü evine geri döndüğünde geç saate kadar uyanık kaldı. Makalesi üzerinde çalışıp sabaha karşı beş gibi bitirdi. Gala ve Haleyon Projesi hakkında yazmaya karar vermişti ve yazısına bir özürle başladı. *Yeraltı Tanrısı ile ilgili yanıldım. Onu umarsızca, fanilerin ölümlerine sebep olan pazarlıklar yapmakla suçladım. Fakat bu anlaşmaların çok daha karmaşık ve niyetlerinin de çok daha saf olduğunu öğrenmiş bulunmaktayım.*

Hades'in farklı şekilde yardım sunması gerektiğiyle ilgili orijinal ifadesine sadık kaldı ama Haleyon Projesi'nin yaptıkları bir konuşmanın doğrudan sonucu olduğunu söyleyerek ekledi: *Diğer tanrılar karakterleriyle ilgili tarafsız görüşüm için bana misilleme yapabilecekken Lord Hades sorular sordu, dinledi ve değişti. Tanrılarımızdan bundan fazla ne isteyebiliriz ki?*

Persephone kendi kendine kalkkaha attı. Diğer tanrıları kıvaskarken Hades'i standart olarak sunacağı hayatta aklına gelmezdi ama onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, olayın

zaten bu olduğunu o kadar çok hissediyordu. Hades kusursuz olduğu için değildi. Aslında kusurları ve kusurlarını öğrenmeye istekli oluşu, onu diğer tanrılardan ayırıyordu.

Yeraltı Lordu'nu yere göğe sığdırmadan önce, *hâlâ onunla bir anlaşman var*, diye hatırlattı kendine.

Elysium'u ziyareti ve Thanatos'la sohbetinden sonra, dün Hades'e bir sürü soru sormak istemişti. *Neden ben? Bana hak ettiğinde ne gördün? Bendeki hangi zayıflığa karşı çıkma niyetindesin? Hangi parçamı kurtarmayı umuyordun? Kader Tanrıçaları'nın benimle ilgili dokuduğu hangi kadere meydan okumak istedin?*

Fakat fırsatını bulamamıştı. Hades, yeraltına döner dönmez onu kollarına almış ve yatağa götürüp bütün mantıklı düşüncelerini darmaduman etmişti.

Eve dönmek tam da ihtiyacı olan şeydi; ne istediğini kendine hatırlatmak için aralarına mesafe koymaya ihtiyacı vardı. Hades ile aralarındaki şeyin yürümesi için anlaşmalarının sona ermesi gerekiyordu.

Persephone kısa bir uykunun ardından hazırlandı; birkaç saatlik stajdan sonra derse gitmesi gerekiyordu. Mutfakta kahve yaparken ön kapının çarparak açıldığını duydu.

"Ben döndüm!" diye seslendi Lexa.

Persephone gülümsedi ve ona da bir fincan kahve doldurdu, mutfaka girdiğinde de tezgâhın üzerinden fincanı kaydırды. "Hafta sonun nasıldı?"

Lexa ışık saçtı. "Büyülü "

Persephone alayla güldü ama onu anlayabiliyordu. En iyi arkadaşıyla aynı deneyimleri paylaşıp paylaşmadıklarını merak etti.

“Senin için mutluyum Lex.” Daha önce söylemişti ve sonrasında da defalarca söyleyecekti.

“Kahve için teşekkür ederim.” Lexa odasına doğru yöneldi ama duraksadı. “Ah, sormayı unuttum. Yeraltı Dünyası nasıldı?”

Persephone donakaldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Persephone. Cumartesi gecesi Hades’le ayrıldığını biliyorum. Herkesin konuştuğu tek konu bu. Kırmızı elbiseli bir kız kaçınıp Yeraltı Dünyası’na götürüldü.”

Rengi attı. “Birisi... kimse ben olduğumu bilmiyor, değil mi?”

Lexa biraz anlayışlı göründü. “Yani Hades daha yeni Halcyon Projesi’ni duyurmuştu, senin ilham olduğun bir proje. O yüzden insanlar ikiyle ikiyi topladı.”

Zihninin çok karanlık ve çok gürültülü bir kısmı, Hades’in galadaki davranışının kasti olup olmadığını merak etti. Spot ışıklarını ilişkilerine çevirerek dikkatleri kendi tuhaflıklarından uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Eğer mesele buysa Persephone sadece bir piyon muydu?

“Hades’le aramızda olup bitenleri açıklamamayı tercih ettiğini biliyorum,” diye ekledi Lexa. “Ancak ben senin dostum. Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum, biliyorum. Niyetim gerçekten onunla gitmek değildi. Taksi çağırmak üzereydim ve sonra...” Sesi azalıp kayboldu.

“Ayaklarını yerden mi kesti?” Lexa kaşlarını oynattı ve Persephone kendine engel olamayıp güldü. “Sadece tek bir şey söyle. Seni öptü mü?”

Persephone kızardı ve itiraf etti. “Evet.”

Lexa çığlık attı. “Tanrılar aşkına, Persephone! Bana her şeyi anlatmalısın!”

Persephone saate baktı. "Gitmem lazım. Sybil'le öğle yemeği?"

"Hayatta kaçırmam."

Persephone evden geç çıkmasına rağmen işe oyalanarak gitti, etrafındaki yaşam hissini keyfini çıkarıyordu. Hâlâ inanmıyordu. Büyüsü yüzeye çıkmış ve Yeraltı Dünyası'nda uyanmıştı. Bununla ne yapacağını hâlâ bilmiyordu. Hissettiği şeyi nasıl kontrol edeceğini veya illüzyon yaratmak için nasıl kullanacağını bilmiyordu ama bu akşam ders almak için Hekate'yle buluşmayı planlıyordu.

Acropolis'e vardığında Demetri onu görmek istedi. Yazısı üzerinde birkaç düzenleme önerdi ve Persephone onların üzerinde çalışmak için oturmadan önce, dinlenme odasına kahve almaya gitti.

Adonis yanına gelip, "Selam Persephone," dedi. Yüzüne en etkileyici gülümsemesini kondurmuştu; sanki bu, geçmişini silebilir ve sıfırdan yeni bir gelecek inşa edebilirmiş gibi...

Persephone ona gözucuyla baktı. "Seninle konuşmayı gerçekten canım hiç istemiyor."

Sırtmayı bıraktığını bilmek için ona bakmasına gerek yoktu. Gülümsemesinin her zamanki sihrinin işe yaramaması herhalde adamı şok etmişti. "Gerçekten benimle konuşmayacak mısın? Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Birlikte çalışıyoruz."

"Profesyonel davranmaya devam edeceğim."

"Şu anda pek profesyonel davranmıyorsun."

"Aslına bakarsan profesyonel olmak için seninle havadan sudan konuşmama gerek yok. Sadece işimi yapsam yeter."

"Ya da beni bağışlayabilirsin," dedi Adonis. "Sarhoştum ve sana doğru düzgün dokunmadım bile."

Doğru düzgün dokunmamış mıydı? Saçını çekmiş ve ağzını açması için onu zorlamıştı. Ayrıca dokunuşu ne kadar hafif veya agresif olduğu fark etmezdi- tamamen istenmeyen bir şeydi.

Persephone onu görmezden gelerek dinlenme odasından çıktı. Adonis peşinden geldi.

"Bu Hades'le mi ilgili?" diye sordu. "Onunla yatıyor musun?"

"Bu hiç uygun bir soru değil Adonis, ayrıca seni hiç ilgilendirmez."

"Sana benden uzak durmanı söyledi, değil mi?"

Persephone dönüp ona baktı. Kendi hatalarından bu kadar bihaber biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. "Kendi kararlarımı verebiliyorum. Makalemi çaldıktan sonra bunu hatırlayacağını sanıyordum," diye bağırdı. "Fakat sırf açık olmak adına söylüyorum, seninle konuşmak istemiyorum çünkü bir manipülatörsün, hataların için asla sorumluluk almıyorsun ve sana yapmamamı söylediğin halde beni öptün... ki bu da seni bir sapık yapar."

Persephone'nin sözleri tam yerini bulurken ağır bir duraksama oldu. Adonis hemen anlamadı ama en sonunda Persephone'nin ne dediğini kavramışa benziyordu. Burun delikleri genişledi ve yumruk yaptığı ellerinin boğumları bembeyaz oldu.

"Seni sürük!"

"Adonis." Demetri'nin sesi, konuşmalarını bir kırbaç gibi kesti. Sersemlemiş haldeki Persephone ofisinin kapısında duran patronuna döndü. Onun bu kadar öfkeli görünebileceğini hiç düşünmemişti. "Odama gel."

Adonis, felakete uğramış gibi görünüyordu. Suçlanması gereken Persephone'ymiş gibi ona ters ters baktı.

Patronu, Adonis ofisine girdikten sonra genç kadına özür dilercesine bir bakış atıp ofisine girdi ve kapıyı kapattı. Bir süre sonra bir memur, Demetri ve Adonis birlikte dışarı çıktı. Adonis'in iki yanında duruyorlardı. Persephone'nin masasının yanından geçerken Adonis kaskatıydı, elleri yumruk olmuştu. Sessizce homurdandı. "Bu saçmalık. O bir ispiyoncu."

"Kendi ağzınla söyledin," dedi Demetri.

Adonis'in masasına giden koridorda kayboldular ve tekrar belirdiklerinde elinde bir kutu tutan adamı asansöre doğru yönlendirdiler.

Demetri geri dönüp Persephone'nin masasına yanaştı. "Bir dakikan var mı?"

"Evet," dedi sessizce ve peşinden ofisine gitti.

İçeri girdikleri anda Persephone oturdu; Demetri de aynısını yaptı. "Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Persephone açıkladı. Sadece Adonis'in yazısını çaldığını ve ondan habersizce yayımladığını anlattı; çünkü işle ilgili olan tek kısım buydu.

"Neden bana anlatmadın?"

Persephone omzunu silktili. "Zaten yayımlamak istiyordum. Sadece beklediğimden daha hızlı oldu."

Demetri yüzünü buruşturdu. "Gelecekte sana yanlış yapıldığını hissedersen önce bana gelmeni istiyorum Persephone. Senin bu işteki memnuniyetin benim için önemli."

"Buna... minnettarım."

"Ayrıca Hades'le ilgili yazı dizini iptal etmek istersen anlaram."

Persephone ona baktı. "Anlar mısınız? Fakat neden?"

"Sende sebep olduğu hüsrân ve stresin farkında değilmişim gibi davranmayacağım," dedi. Persephone onun fark etmesine

biraz şaşırdığını itiraf etmek zorunda kaldı. “Bir gecede meşhur oldun ve daha üniversiteyi bile bitirmedin.”

Persephone gözlerini ellerine dikip parmaklarını endişeyle bükte. “Fakat okur sayısı ne olacak?”

Demetri omzunu silkti. “Haberlerle ilgili mesele de bu. Dama yeni bir şeyler çıkar.”

Persephone küçük bir kahkaha atmaya başladı ve düşündü. Eğer şimdi yazmayı bırakırsa Hades’in hikâyesine hakkını vermemiş gibi hissederti. Onunla ilgili çok sert bir eleştiriyi başlamıştı ve belki bencilceydi ama karakterinin diğer yönlerini keşfetmek istiyordu. Bunu yapmak için bir makale yazmak zorunda olmadığını fark etti; fakat bir parçası, Hades’i tanıtmak istiyordu. Diğerlerinin de onu kendisinin tanıdığı gibi görmesini istiyordu. Nazik ve yardımsever olduğunu bilsinler istiyordu.

“Hayır,” dedi. “Sorun değil. Seriyeye devam etmek istiyorum... şimdilik.”

Demetri gülmüştü. “Pekâlâ ama iptal etmek istersen bana haber vermeni istiyorum.”

Persephone bunu kabul etti ve masasına geri döndü, yine de işlerine odaklanamadı. Adonis’le yaşadığı şey yüzünden hâlâ biraz kötü hissediyordu. Aslında işlerin buraya kadar gelmeyeceğini ummuştu ama bugünden sonra, bunun doğru karar olduğunu biliyordu. Adonis’in bakışlarını unutacağını sanmıyordu. Hiddetini görmüş ve hissetmişti.

İşten sonra kampüse doğru yola koyuldu. Ders sırasında da odaklanmakta zorlandı. Uykusuz geçirdiği gece etkisini göstermeye başladı; not almasına rağmen dersin sonunda ne yazdığını okumaya çalıştığında sadece karalamalardan ibaret olduğunu gördü.

Gerçekten biraz dinlenmesi gerekiyordu.

Biri omzuna dokununca sıçradı. Arkasını döndü; ufak, perçinlerinkini andıran yüz hatları ve çilleri olan bir kızın yüzüne baktı. Gözleri geniş ve yuvarlaklı.

“Sen Persephone Rosi’sin, değil mi?”

Bu soruyu duymaya alışıyor ve sorudan hoşlanmamayı da öğreniyordu.

“Benim,” dedi tereddütle. “Sana nasıl... yardım edebilirim?”

Kız kucagındaki kitapların üzerinde duran bir magazin dergisini aldı. *Delphi Divine*’dı, bu defa kapağında Hades’in bir fotoğrafı vardı. Persephone şok oldu. Hades ciddi ciddi fotoğrafının çekilmesine izin vermişti. Manşette şöyle yazıyordu:

Yeraltı Tanrısı, Halcyon Projesi için Gazeteciyi Övdü

Persephone dergiyi alıp içini açtı ve gözlerini devirerek okumaya başladı.

Muhtemelen en kötü kısmı --Hades’in projeyi yapma sebebinin “güzel, sarışın ölümlüye” gönlünü kaptırması olduğunu söylemeleri dışında-- Persephone’nin bir fotoğrafını kullanmalarıydı. Bu, *New Athens Gazetesi*’ndeki stajyerliği için çektiği vesikalıktı.

“Doğru mu?” diye sordu kız. “Gerçekten Lord Hades’le çıkıyor musun?”

Persephone kıza baktı ve ayağa kalkıp çantasını omzuna taktı. Kendisi ile Ölüler Tanrısı arasında olanları tarif edecek bir kelime düşünemedi. Hades ona âşığı olarak hitap etmişti ama Persephone’ye kalsa, kendini hâlâ bir mahkûm olarak tarif ederdi. Anlaşma bitene kadar da olay bundan ibaret olacaktı.

Kıza cevap vermek yerine, “*Divine*’in bir dedikodu dergisi olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Evet ama... Halcyon Projesi’ni sadece senin için yarattı.”

“Benim için değil.” Persephone kızın yanından geçti. “İhtiyaç sahibi ölümlüler için.”

“Yine de romantik olduğunu düşünmüyor musun?”

Persephone duraksadı ve dönüp kızı baktı. “Dediklerimi dınladı. Bunda romantik hiçbir yan yok.”

Kız kafası karışmış bir halde gözlerini kırptırdı.

Persephone açıklama yaptı. “Bütün erkeklerin yapması gereken bir şeyi yaptığı için Hades’i romantikleştirmekle ilgilenmiyorum.”

“Yani senden hoşlandığını düşünmüyor musun?” diye sordu kız.

“Bana sayęı duymasını tercih ederim,” diye cevap verdi. Sayęı, bir imparatorluk inşa edebilirdi. Güven, onu yıkılmaz hale getirebilirdi. Sevgiyse onun sonsuza kadar sürmesini sağlayabilirdi. Bu aptal işareti teninden sildiğinde Hades’in ona sayęı duyduğunu anlayacaktı.

“Affedersin,” diyerek kızın yanından ayrıldı. ğle yemeği vakti geliyordu, Lexa ve Sybil’le buluşacaktı.

Persephone, Hestia Salonu’ndan çıktı ve kampüsten geçip Tanrılar Bahçesi’ne girdi. Aşına olduğu taş patıkadan ilerleyip Apollo’nun mermer heykelini geçmişti ki Hades’in büyüsünün kokusu ona arpıverdi. Işınlanmadan neeki tek uyarısı buydu. Yeraltı bahçesinin farklı bir kısmında, nergislerin açtığı yerde Hades’le yüz yüze durdu.

Hades uzanıp ensesinden kavrayarak dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Persephone onu hevesle öptü ama makale yüzünden aklı dağınmıktı ve düşünceleri anlaşmadaydı.

Hades geri çekildi ve bir müddet ona baktıktan sonra, “İyi misin?” diye sordu.

Midesi içinde takla attı. Genç kadın bu soruya veya tanrının

bunu soruş şekline alışkın değildi. Samimiyet ve endişe dolu bir sesle soruyordu.

“Evet,” diye cevap verdi soluk soluğa. *Söyle ona, anlaşılmayı sor,* diye emretti kendine. *Eğer birlikte olmanızı istiyorsa seni özgür bırakmasını talep et.* Onun yerine, “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Tanrının dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve başparmağını Persephone’nin alt dudağında gezdirdi. “Veda etmeye geldim.”

“Ne?” Sorusu, istediğinden daha talepkâr bir tonla çıktı. Veda etmekle neyi kastediyordu?

Hades sessizce güldü. “Konsey için Olympia’ya gitmem gerekiyor.”

Konsey, savaş durumu dışında tanrıların üç ayda bir yaptıkları toplantıydı. Eğer Hades gidiyorsa demek ki Demeter de gidecekti. “Ah.” Düş kırıklığıyla başını eğdi. “Kaç günlüğüne?”

Hades omuzunu silkti. “Eğer bir söz hakkım olsaydı bir günden fazla sürmezdi.”

“Neden söz hakkın olmasın?”

“Zeus ve Poseidon’ın ne kadar tartışacaklarına bağlı.”

Persephone kahkaha atmak istedi; fakat onları galada gördükten sonra, tartışmalarının sevimli değil vahşi olacağına dair bir hisse kapıldı. Zeus ve Poseidon’dan da kötüsü, annesinin Ölüler Tanrısı’na nasıl davranacağını merak etti.

Titredi ve Hades’in gözlerine bakmaya çalıştı ama onun gözleri dergiye çevrilmişti. Persephone’nin eşyalarının üzerinden dergiyi aldı ve kaşlarını çatı. Ve genç kadının sorduğu şeyden sonra kaş çatışı daha da derinleşti. “Halcyon Projesi’ni bu yüzden mi galada duyurdun? İnsanların karakterin hakkındaki değerlendirmem dışında odaklanacakları bir şey olsun diye mi?”

"Halcyon Projesi'ni kendi itibarım için yarattığımı mı düşünüyorsun?"

Persephone omzunu silkti. "Senin hakkında yazmaya devam etmemi istemedin. Daha dün söyledin."

Hades ona öylece baktı, kızdığı belliydi. "Halcyon Projesi'ne dünyanın bana hayran olması umuduyla başlamadım. Senin yüzünden başladım."

"Niçin?"

"Çünkü söylediğin şeydeki gerçeği gördüm. Buna inanmak gerçekten o kadar zor mu?"

Persephone gerçekten cevap veremediğinde Hades'in kaşları derin bir şekilde çatıldı.

"Yokluğum, âlemime girme becerini etkilemeyecek. Dileğin gibi gelip gidebilirsin."

Hades'in aniden mesafeli olmasından hoşlanmadı, daha gitmemişti bile. Persephone ona yanaştı ve gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye yatırdı. "Sen gitmeden önce, düşünüyordum da," dedi ve ceketinin yakasına uzandı. "Yeraltında bir parti vermek istiyordum... ruhlar için."

Hades'in elleri uzanıp bileklerini kavradı. Gözleri araştırıyordu; Persephone, Hades onu itecek mi, yoksa kendine çekecek mi emin değildi. "Nasıl bir parti?"

"Thanatos haflarının sonunda ruhların reenkarne olacağını ve Asphodel'in bir kutlama planladığını söyledi. Bence o kutlamayı sarayda yapmalıyız."

"Biz mi?"

Persephone dudaklarını ısırırken kızardı. "Burada bir parti planlayabilir miyim diye soruyorum." Hades ona sadece bakınca Persephone devam etti. "Hekate yardım etmeyi kabul etti bile."

Hades'in kaşları havaya kalktı. "Etti mi?"

"Evet." Persephone'nin gözleri avuçlarının dayandığı yere, yani adanın göğsüne indi. "Bir balo vermemiz gerektiğini düşünüyor."

Hades o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Persephone onun kızgın olduğunu düşündü, o yüzden göz göze gelmek için başını kaldırdı. "Balonu kabul edeyim diye beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

Hades güldü ve onu kendine çekti. Karnına dayanan ereksiyonu taş gibiydi, Persephone hızla bir nefes aldı. Ona gereken tek cevap buydu; yine de Hades kulağına eğilip, "İşe yarıyor," dedi. Onu adamakıllı öptükten sonra bıraktı. "Balonu planla, Leydi Persephone."

"Eve çabuk dön, Lord Hades."

Hades kaybolmadan önce günahkâra gülümsedi.

Persephone, o anda anlaşmayla ilgili bir şey söylemeye korktuğunu fark etti; çünkü bu düş kırıklığı olabilirdi. Bunun asla yürümeyeceğini anlayabilirdi.

Ve bu kalbini kırardı.

•

Persephone öğle yemeği için Golden Apple'da Lexa ve Sybil'le buluştu. Neyse ki yanlarında Sybil olduğu için Lexa öpüşmeyle ilgili başka soru sormadı, gerçi Sybil tüm detayları biliyor bile olabilirdi. Kızlar finallerden, mezuniyetten, galadan ve Apollo'dan konuştu.

Hepsi Lexa'nın Sybil'e, "Ee sen ve Apollo..." diye sormasıyla başladı.

"Çıkıyor muyuz? Hayır," dedi Sybil. "Fakat âşığı olmayı kabul edeceğimi umut ettiğimi düşünüyorum."

Persephone ve Lexa birbirine baktı.

“Bekle,” dedi Lexa. “Sordu mu? Yani... İzin mi istedi?”

Sybil pıs pıs gülümsedi ve Persephone, kâhının bu konuda böyle açıkça konuşabilmesine hayran kaldı. “Sordu ve ben de hayır dedim.”

“Güneş’in Tanrısı Apollo’ya, kusursuzluğun vücut bulmuş haline hayır mı dedin?” Lexa hafiften afallamış görünüyordu “Niye?”

Persephone, “Lexa, öyle bir şey soramazsın!” dedi.

Sybil sadece gülümsedi. “Apollo sadece bir kişiyi sevmeyecek ve ben paylaşmak istemem.”

Persephone, Sybil’in neden tanrıyla ilişki yaşamak istemediğini anlıyordu. Apollo’nun tanrı, yarı tanrı ve ölümlülerden oluşan uzun bir âşık listesi vardı ve Işık Tanrısı’nın listesi, bir kişiyle asla uzun süre birlikte kalmadığını kanıtlıyordu.

Sohbetleri hafta sonu planlarına kaydı, içki ve dans için buluşmaya karar verdikten sonra Persephone yanlarından ayrılıp yeraltına gitti.

Bahçesini suladı ve Hekate’yi bulmak için kulübesine gitti. Karanlık bir çayırdaki bulunan ufak bir evdi ve sevimli olsa da... İnsanın içinde iyi his uyandırmayan bir yanı da vardı. Belki rengiyle alakalıydı. Dış cephe kaplaması koyu griydi, kapı koyu mordu ve evi pencerelerinden çatısına kadar sarmaşıklar kaplamıştı.

İçerisi gece açan çiçeklerle dolu bir bahçeye adım atmış gibi hissettiriyordu. Tepedeki yoğun, mor salkımlar, karanlık bir gecede yıldız kümeleri gibi sallanırken zemin de beyaz tütün çiçeklerinden bir halıyla kaplıydı. Koyu ahşaptan yapılmış bir masa, sandalyeler ve yatak sanki o şekli kendiliğinden almış gibi görünüyordu. Havada küreler vardı ve onların ger-

çekte ne olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Lampadlar,* gece gibi kara saçlara sahip, beyaz çiçeklerle kaplı ve gümüş tenleri olan ufak ve güzel, peri benzeri yaratıklardı.

Hekate yatakta veya sandalyede değil, çim kaplı yerde oturuyordu. Bacaklarını altına kıvrırmıştı ve gözleri kapalıydı. Tam önünde yanan siyah bir mumun ışığı oynaşıyordu.

Persephone kapının çerçevesine vurarak, "Hekate?" diye seslendi ama tanrıça kıpırdamadı. Persephone odada biraz daha ilerledi. "Hekate?"

Hâlâ cevap yoktu. Sanki bir tür uykuda gibiydi.

Persephone eğildi ve mumu üfleyip söndürdü. Hekate'nin gözleri açılıverdi. Bir an için tam anlamıyla tehlikeli göründü, gözleri dipsiz siyahtı. Persephone, eğer Hekate'nin damarına basılırsa ne türden bir tanrıça olabildiğini hemen anladı. Cadı Gale'i kokarca Gale'e dönüştüren türden bir tanrıça olurdu.

Persephone'yi tanıyınca gülümsedi. "Tekrar hoş geldin leydim."

"Persephone," diye düzeltti ve Hekate'nin gülümsemesi genişledi.

"Sadece deniyordum," dedi. "Yeraltı Dünyası'nın hanımı olacağın zaman için."

Genç kadın kıpkırmızı oldu. "Aceleci davranıyorsun Hekate."

Tanrıça tek kaşını kaldırıncaya Persephone gözlerini devirdi. Ardından, "Sen ne yapıyordun?" diye sordu.

"Ah, sadece bir faniyi lanetliyordum," diye cevap verdi neşeyle. Mumu alarak ayağa kalktı, sonra mumu kaldırıp Persephone'ye döndü. "Bahçeni suladın mı canım?"

"Evet."

* Zeus tarafından Hekate'ye hediye edilen, Yeraltı Dünyası'nda tanrıçaya yardım eden, gece ılık sağlayan perçikler (ç.n.)

“Başlayalım mı?”

İşe koyulma konusunda hızlıydı, genç kadını yere oturttu. Persephone tereddüt etti ama dokunuşunun hâlâ hayat alıp almadığını görmek için Hekate'den bulduğu cesaretle diz çöktü. Ellerini çimene bastırınca hiçbir şey olmadı.

“Harika,” diye fısıldadı Persephone.

Hekate sonraki yarım saati, Persephone'nin gözünde canlandırmasına ve gücünü kullanmasına yardım edecek bir meditasyon yaptırarak geçirdi.

“Büyünü çağırma konusunda alıştırmayı yapmalısın,” dedi Hekate.

“Onu nasıl yapacağım?”

“Büyü şekillendirilebilir. Onu çağırırken kilden olduğunu hayal et, arzu ettiğin gibi şekillendir ve sonra... ona hayat ver.”

Persephone başını iki yana salladı. “Çok kolay gibi anlatıyorsun.”

“Kolay zaten,” dedi Hekate. “Tek gereken inanç.”

Persephone o konuda emin değildi ama Hekate'nin talimat ettiği şeyi yapmayı denedi. Tepesindeki morsalkımdan hissettiği yaşamı, şekillendirebileceği bir şey gibi hayal etti ve bitkinin daha büyük, daha canlı olmasını istedi; ancak gözünü açtığında hiçbir şey değişmemişti.

Hekate onun hayal kırıklığını fark etmiş olmalıydı çünkü elini omzuna koydu. “Zaman alacak ama bunda ustalaşacaksın.”

Persephone, tanrıçaya gülümsedi ama içten içe cesaretini yitirmişti. Hades'le anlaşmasını yerine getirecekse bunda ustalaşmaktan başka bir seçeneği yoktu; çünkü Yeraltı Dünyası'nın Kralı'ndan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, onun âleminde bir mahkûm olmak gibi bir arzusu yoktu.

“Persephone?”

“Hı?”

Gözlerini kırıştıırıp sırtın Hekate’ye baktı.

“Kralımızı mı düşünüyorsun?”

Persephone bakışlarını kaçırdı. “Herkes biliyor, değil mi?”

“Yani, seni sarayda yatak odasına kadar kollarında taşıdı.”

Persephone gözlerini çimlere dikti. Bu konuşmayı yapmak niyetinde değildi; fakat kelimeler ona acı verse de konuştu
“Bu olmalı mıydı emin değilim.”

“Neden olmasın?”

“Birçok sebepten Hekate.”

Tanrıça bekledi.

“İlk olarak, anlaşma var,” diye açıkladı. “Eğer annem öğrenecek olursa bir daha asla gözünün önünden ayrılmama izin vermez.” Duraksadı. “Ya bana baktığında görebilirse? Ya her zaman istediği bakire tanrıça olmadığını anlarsa?”

Hekate güldü. “Hiçbir tanrıda bakire olup olmadığını anlama gücü yok.”

“Tanrıda yok belki ama annelerde var.”

Hekate kaşlarını çatı. “Hades’le yattığına pişman mısın? Anneni ve anlaşmayı unut. Sen pişman mısın?”

“Hayır. Hades’ten asla pişmanlık duymam.”

“Hayatım, kendinle bir savaştasın. Bu savaş, içinde bir karanlık yaratmış.”

“Karanlık mı?”

“Öfke, korku, içeyleme,” dedi Hekate. “Eğer önce sen kendini özgür bırakmazsan başka kimse bırakamaz.”

Persephone içindeki karanlığın her zaman farkındaydı ve son birkaç ayda bu iyice derinleşmiş, kendisine meydan okunduğunu veya öfkelendiğini hissettiğinde yüzeye çıkmıştı. Cot-

fee House'taki *nymph*'i nasıl tehdit ettiğini, annesine nasıl bağırdığını, Minthe'yi nasıl kışkandığını düşündü.

Annesi bunu ona yapanın, yani karanlığı böylesine somut bir şeye dönüştürenin fani dünya olduğunu iddia edebilirdi; fakat Persephone tam aksi olduğunu biliyordu. Karanlık hep oradaydı; kara bir tohumdu, düşlerini ve tutkularını besliyordu. Hades onu uyandırmış, büyülemiş ve beslemişti.

Karanlığı tatlı dille içinden çıkarmama izin ver. Onu şekillendirmene yardım edeceğim.

Ve Persephone izin vermişti.

Hekate merakla, "Yaşamı ilk ne zaman hissettin?" diye sordu.

"Hades ve ben... sonrasında..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

"Hımm." Büyü Tanrıçası çenesine dokundu. "Belki de Ölümler Tanrısı *senin* içinde hayat yarattı."

BÖLÜM XXII

Yükselme Balosu

Hades cuma gününe dek Olympia'dan dönmedi ve Persephone, bunun kendisini ne kadar endişelendirdiğine şaşıp kaldı. Hades'in bu akşam Yükselme Balosu'nda olmayı planladığını biliyordu; çünkü dekorasyona yardım etmek için yeraltına geldiğinde Hekate onu hazırlaması için sarayın başka bir bölümüne götürmüştü, "Lord Hades elbiseni gönderdi. Çok güzel," diyerek selamlamıştı.

Persephone, Hades'in ona bir gece elbisesi göndermeyi planladığını bile bilmiyordu. "Görebilir miyim?"

Hekate, "Daha sonra canım," dedi. Yıldızlı çift kapıyı açarak sarayın geri kalanına hiç benzemeyen bir süit odayı gösterdi. Koyu zeminler ve duvarlar yerine, burada mermerler beyaz ve altın kakmalıydı. Yatak şaşıalı ve kabarık örtülerle kaplıydı, zeminde yumuşak kürkler vardı. Tepelerindeki kubbeli tavan-
dan geniş bir avize sarkıyordu.

Persephone içeri girince, "Bu odalar kimin?" diye sordu. Parmaklarını beyaz bir makyaj masasının kenarında gezdirdi.

"Yeraltı Dünyası'nın hanımının," diye cevap verdi Hekate.

Persephone, bunun aklına biraz oturmasına izin erdi. Hades'in âlemindeki her şeyi bizzat yarattığını biliyordu, yani bir eş için oda eklediğine göre bu, biriyle evlenmeyi düşündüğü anlamına geliyor olmalıydı. Galada Hermes'in bu konuyla ilgili üstü kapalı olarak söylediği şeyi hatırladı. Bu odalar tanrının evlenmeyi umduğunun kanıtı mıydı?

"Fakat... Hades'in hiç eşi olmadı," dedi Persephone.

"Olmadı."

"Yani... Bu odalarda hiç bulunan olmadı mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla olmadı. Gel. Seni hazırlayalım."

Hekate lampadlarını çağırdı ve işe koyuldular. Persephone banyo yaptı; küvette yatarken Hekate'nin *nymph*'leri el ve ayak tırmaklarına oje sürdül. Kurulandıktan sonra tenini yağlarla ovaladılar. Lavanta ve vanilya kokuyordu, en sevdiği kokulardı. Bunu söylediğinde Hekate gülümsedi.

"Ah, Lord Hades onları sevdiğini söyledi."

"Hades'e sevdiğim kokuları söylediğimi hatırlamıyorum."

"Sanırım söylemene gerek de yok," dedi Hekate boş boş. "Kokularını alabilir."

Persephone'yi oturttuğu makyaj masasının aynası öyle büyüktü ki arkadaki duvarı komple görebiliyordu. *Nymph*'ler saçını yapıp başının tepesinde toplarken acele etmediler. İşlerini bitirdiklerinde güzel lüleler yüzünü çevreledi ve sarı saçlarının arasında altın tokalar parladı.

Persephone onları, "Çok güzel," diyerek övdü. "Bayıldım."

Hekate, "Elbiseni görene kadar bekle," dedi.

Cadılık Tanrıçası gardırobun içinde kayboldu ve altın rengi, parıl parıl bir kumaşla geri döndü. Persephone, elbiseyi giyene kadar neye benzediğini anlayamadı. Tenine değen kumaş serindi. Aynaya baktığında kendini tanıyamadı bile. Hades'in

onun için seçtiği elbise, vücudunu adeta sıvı altın gibi sarıyordu, göğüs dekoltesi, sırtı açık tasarımı ve baldırının ortasına kadar gelen yırtmacıyla güzel, cüretkâr ve zarıftı.

“Gözlere şenliksin,” dedi Hekate.

Persephone gülümsedi. “Teşekkür ederim Hekate.”

Cadılık Tanrıçası bu akşamın kutlamalarına hazırlanmak için ayrıldı ve Persephone’yi yalnız bıraktı.

“Bu, şimdiye dek bir tanrıçaya en benzediğim an,” dedi sessiz bir şekilde. Ellerini elbisesinde gezdirdi.

Hades’in büyüünün sıcak, güven veren ve tanıdık hissi anıdan gelerek onu duraksattı. Persephone kendini ısınmaya hazırladı, sonuçta bunu en son hissettiğinde tam olarak o olmuştu. Ancak bu defa Hades arkasında belirdi. Genç kadının bakışları adamın kara gözleriyle aynada buluştu; dönmeye yeltendiğinde Hades’in sesi yankılandı. “Kıpırdama. Bırak da sana bakayım.”

Talimatları emirden ziyade bir ricaydı. Persephone adamın varlığının içinde tutuşturduğu sıcaklıkla zar zor başa çıkarak yutkundu. Hades güç ve karanlık yayıyordu; Persephone’nin bedeni cevap veriyordu. Gücü için can atıyordu, sıcaklığına açtı, karanlığına özlem duyuyordu. Adama dokunmak için yanıp tutuşuyordu; fakat kısa bir anlığına bakiştikten sonra, Hades etrafında yavaşça dönmeye başladı.

Bitirince tek kolunu beline doladı ve Persephone’yi göğsüne doğru çekip bedenlerini birleştirdi. “Gizlenme bilyünlü kaldır.”

Persephone tereddüt etti. Aslında insan görüntüsü onun güvencesiydi ve Hades’in emri, bu güvenceyi daha sıkı tutmak istemesine sebep oldu. “Neden?”

“Çünkü seni görmek istiyorum,” dedi Hades.

Persephone gizlenme büyüüne daha sıkı tutundu ama Hades onu eriten bir sesle tatlı tatlı ikna etti. "Seni görmeme izin ver."

Persephone gözlerini yumdu ve tutuşunu bıraktı. Gizlenme büyüü teninden akıp giden su gibi gidiverdi. Ne zaman tamamen gittiğini biliyordu; çünkü kendini hem hafiflemiş hem de apaçık hissetti.

Hades, "Gözlerini aç," diye cesaretlendirdi. Persephone bunu yaptığında tanrıça formundaydı.

Varlığıyla ilgili her şey yoğunlaşmıştı ve Hades'in karanlığına karşı ışık saçıyordu.

"Sevgilim, sen bir tanrıçasın," dedi Hades ve dudaklarını omzuna bastırdı. Persephone elini adamın boynuna dolayıp onu kendine çekti ve dudakları birleşti; Hades hırlayınca Persephone kollarında döndü.

"Seni özledim." Hades yüzünü avuçlarının arasına aldı, gözleri araştırıyordu. Persephone onun ne aradığını merak etti.

"Ben de seni özledim."

İtirafı yüzünden kızardı ve Hades haylazca gülerek onu başka bir öpücük için kendine çekti. Dudakları onunkilere bir kere, iki kere değdi. Sataşıyordu. En sonunda Persephone dudaklarını birleştirdi. Tanrıçanın gözü dönmüştü ve Hades'in tadı, içtiği viski gibi zengin, dumansıydı. Ellerini adamın göğsünden aşağı kaydırdı, ona dokunmak, tenini teninde hissetmek istedi; ancak Hades bileklerini tutarak onu durdurdu ve öpüşmelerini böldü.

"Ben de senin kadar hevesliyim sevgilim," dedi. "Fakat şimdi gitmezsek samırım partini kaçıracğıız."

Persephone somurtmak istedi ama adamın haklı olduğunu da biliyordu.

Hades, "Gidelim mi?" diye sorarak elini uzattı.

Persephone elini tuttuğu anda Hades üstündeki büyüü indirdi. Persephone bunu bütün gün izleyebilirdi: büyüünün ıpki bir gölge gibi hareket edişini, adeta duman gibi üzerinden akarak çarpıcı formunu gözler önüne serişini... Saçları omuzlarına döküldü ve çentikli kenarları olan gümüşten bir taç devasa boynuzlarının dibini süsledi. Dakikalar önce giydiği takım elbisenin yerini kenarlarında gümüş rengi işlemeler olan siyah hükümdar kıyafeti aldı.

Kısık sesli bir hırıltıyla, "Dikkatli ol tanrıçam," diye uyardı. "Yoksa bu odadan çıkamayacağız."

Persephone titreyip çabucak bakışlarını kaçırdı.

Hades parmaklarını birbirine geçirip Persephone'yi odadan çıkardı ve koridordan ilerleyip yaldızlı bir çift kapının önüne vardılar. Persephone kapıların ardından büyük bir kalabalığın mırıltılarını duyabiliyordu. Endişesi tavan yaptı, muhtemelen kendisini koruyacak gizlenme büyüü olmadığı içindi. Aptalea olduğunu biliyordu. Bu insanlar onu tanıyordu, Persephone de onları.

Yine de kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Sahtekâr bir tanrıça, sahtekâr bir kraliçe, sahtekâr bir âşk...

Her düşünce bir öncekinden daha çok canını yakıyordu, o yüzden onları derinlere gömdü ve Hades'in yanında balo salonuna girdi.

Her şey sessizliğe gömüldü.

Hincahınç dolu balo salonuna inen merdivenin tepesinde durdular. Salonun her yanı doluydu ve Persephone katılanlardan birçoğunu tanıdı. Tanılar, ruhlar ve benzer yaratıklar. Euryale, Ithas ve Mekonnen'i gördü. Onlara gülümsedi, endişesi unutul-

muştı. Eğilip selam verdiklerinde Hades onu merdivenden aşağı indirdi.

Kalabalığın arasına karıştıklarında Persephone gülümsedi ve başını salladı, gözleri Hekate'yi bulunca tanrıçanın ellerini tutmak için Hades'ten ayrıldı. "Hekate! Çok güzel görünüyorsun!"

Cadılık Tanrıçası ışık saçıyordu. Gümüş rengi, ısıt ısıt elbisesi vücuduna oturuyor ve aşağı doğru genişliyordu. Gür, koyu renk saçları aşağı doğru dökülüyordu ve uzun buklelerin arasında ışıldayan yıldızlar parlıyordu.

"Gururumu okşuyorsun canımı," dedi kucaklaşırken.

Birdenbire Persephone etrafının ruhlarla çevrelendiğini fark etti. Ruhlar ona sarılıp teşekkür ettiler, sarayın ne kadar harika ve onun ne kadar güzel görüldüğünü söylediler. Persephone orada ne kadar durup kucaklaşmaları kabul ettiğini ve Yeraltı Dünyası'nın insanlarıyla konuştuğunu bilmiyordu ama kalabalığı bölen şey müzik oldu.

Persephone ilk dansını Yeraltı Dünyası'ndan birkaç çocukla yaptı. Etrafında daireler çizip havaya kaldırılmak ve döndürülmek için yalvardılar. Persephone isteklerini yerine getirdi, balo salonunda dolaştıkça neşelerine hayret etti.

O dans bittiğinde Charon yaklaştı. Her zamanki gibi bembeyaz giyinmişti, cüppesinin kenarlarında gök mavisi işlemler vardı. Başını eğip tek elini kalbinin üzerine koydu. "Leydim, sonraki dansı bana lütfeder misiniz?"

Persephone gülümsedi ve elini tuttu. "Elbette!"

Persephone bir hat dansına katılıp ruhların arasından geçti. Tempo hızlıydı ve kısa süre içinde soluk soluğa kalıp kıpkırmızı oldu. Alkışladı, kahkaha attı ve yüzü acıyınca kadar sırttı. İki dans sonra döndüğünde Hermes'i arkasında eğilirken buldu.

“Leydim,” dedi.

“Persephone de, Hermes,” diyerek tanrının elini tuttu. Artık müzik farklıydı, etkileyici, yavaş bir melodiydi.

Dans ederek salonda dolanırken, “Neredeyse benim kadar muhteşem görünüyorsun,” dedi Hermes kendini beğenmişçe.

Persephone, “Ne düşünceli bir iltifat,” diyerek ona takıldı.

Tanrı sırtıttı ve öne doğru eğildi. “Elbiseden mi, yoksa bu âlemin tanrısıyla yaptığın onca seksten mi bilemiyorum.”

Persephone kızardı. “Komik değil Hermes!”

Tanrı tek kaşını kaldırdı. “Değil mi?”

“Sen nasıl biliyorsun ki?”

“Dedikodulara göre seni sarayda kollarına alıp yatak odasına taşımış.”

Persephone kıpkırmızı oldu. Bunun için Hades’i asla bağışlamayacaktı.

“Bakıyorum da bu doğru.”

Persephone gözlerini devirse de inkâr etmedi.

“Ee söylesene, nasıldı?”

“Seninle o konuda konuşmayacağım Hermes.”

Tanrı, “Bahse varım haşindir,” diyerek fikir yürüttü.

Persephone hem kızardığını hem de kahkahasını gizlemek için başını çevirdi. “İmkânsız birisin.”

Hermes güldü. “Fakat ciddiym, âşık olmak sana yakışıyor.”

Persephone boğulur gibi, “Aşk mı?” diye sordu.

“Ah tatlım. Henüz fark etmedin, öyle mi?”

“Neyi fark etmedim?”

“Hades’e âşık olduğunu.”

“Değilim!”

“Öylesin,” dedi. “Ve o da seni seviyor.”

Persephone, "Seks hayatımla ilgili sorularını tercih etmek üzereyim," diye homurdandı.

Hermes kahkaha attı. "Bu salona kraliçesiymişsin gibi girdin. Sence herhangi birinin bunu yapmasına izin verir miydi?"

Persephone gerçekten bilmiyordu.

"Bence Yeraltı Lordu, gelinini buldu."

Hades'in onu bulmadığını, ele geçirdiğini söyleyerek karşı çıkmak istedi ama bunun yerine Kumazlık Tanrısı'na tek kaşını kaldırdı. "Hermes, sarhoş musun?"

"Birazcık," diye itiraf etti.

Persephone kahkaha attı ama Hermes'in sözleri zihninde yer etti. Hades'i seviyor muydu? Birlikte geçirdikleri ilk geceden sonraki zamanı kısaca düşünmek için kendine izin verdi ve ardından o düşünceleri tamamen ezdi.

Hermes onu döndürürken etrafına bakındı, kalabalıkta Hades'i arıyordu. Birlikte merdivenden indiklerinden ve etrafı ruhlarla sarıldığından beri onu görmemişti. Ardından kara bir tahtta oturduğunu gördü; arkasına yaslanmış, tek eli dudaklarında, onu izliyordu. Thanatos yanında duruyordu, siyahlar içindeydi ve kanatları arkasında bir pelerin gibi düzgünce katlanmıştı. Diğer yanında duran Minthe parıltılı, siyah elbisesinin içinde ışıltı ışıltı. Ölüler Tanrısı'nın omuzlarındaki melek ve şeytan gibiydiler.

Persephone bakışlarını çabucak kaçırdı ama Hermes dikkatinin dağıldığını fark etmiş gibiydi ve dansı durdurdu.

"Sorun değil Sephy." Onu bıraktı. "Ona git."

Persephone tereddüt etti. "Sorun değil..."

"Al onu, Persephone."

Hermes'e gülünürdü ve Hades'e doğru ilerlediğinde kalabalık iki yana ayrıldı. Hades onu izledi; Persephone, adamın

yüzündeki ifadeyi tam olarak okuyamadı ama içindeki bir şeyler ona doğru çekildi. Persephone yaklaştığında Hades elini indirip kolunu tahta dayadı. Tanrıça aşağı eğildi, sonra doğruldu.

“Lordum, dans eder misiniz?”

Hades’in gözleri alev alırken dudakları seğirdi. Heybetli ve hükmeden duruşuyla ayağa kalktı, elini tutup onu dans pistine doğru çekti. Ruhlar, onlara yer açmak ve izlemek için duvarlara doğru geriye çekildiler. Hades onu kendine doğru çekti, elini serçe sırtına dayadı ve diğer elini parmaklarının arasına bıraktı.

Persephone ona bundan daha yakın durmuştu fakat tebaasının önünde onu bu şekilde tutmasında tenini alev alev yakan bir şeyler vardı. Aralarındaki hava kıpır kıpır ve heyecan yüklüydü. Uzun bir süre hiç konuşmadan sadece birbirlerine baktılar.

Bir müddet sonra Persephone, “Memnun değil misin?” diye sordu.

“Charon ve Hermes ile dans ettiğin için mi?” diye sordu Hades.

Persephone’nin sorduğu bu muydu? Gözlerini ona diktiğinde Hades öne doğru eğilip dudaklarını kulağına dayadı. “İçinde olmadığımı için memnun değilim.”

Persephone gülümsememeye çalıştı. “Lordum, neden öyle söylemediniz?”

Hades’in gözleri karardı. “Dikkatli ol tanrıça. Sana bütün âlemimin önünde sahip olmaktan hiç çekinmem.”

“Yapamazsın.”

Hades’in bakışları meydan okur gibi bir hal aldı: *Dene bakalım.*

Persephone bunu yapmadı.

Dans pistinde biraz daha süzöldükten sonra Hades onu ora-

dan uzaklaştırdı ve merdivenden yukarı çıkardı. Arkalarındaki kalabalık alkışlayıp ıslıklar çaldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Persephone.

Aldığı cevap, “Memnuniyetsizliğimi gidermeye,” oldu.

Balo salonundan çıktıkları anda, Hades onu koridorun sonundaki bir balkona götürdü. Geniş bir alandı ve sunduğu manzara Persephone’nin dikkatini dağıttı. Karanlıkla kaplanmış bir Yeraltı Dünyası, pırıl pırıl yıldız ışıklarıyla aydınlanıyordu. Persephone bundaki ustalığa, detaylara olan özene hayret etti.

Bu, Hades’in büyüydü.

Fakat Hades’in önünden yürümeye başlayınca tanrı onu kendine doğru geri çekti. Kapkara olan gözleri ihtiyacını ortaya seriyordu.

Persephone, “Niçin gizlenme büyümü bırakmamı istedin?” diye sordu.

Hades, genç kadının bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Sana söyledim. Burada saklanmayacaksın. Bir tanrı olmanın ne anlama geldiğini kavraman gerekiyordu.”

“Ben senin gibi değilim.”

Hades ellerini onun kollarından yukarı doğru çıkardı ve gülümsedi. “Hayır, yalnızca iki ortak noktamız var.”

Persephone tek kaşını kaldırdı. “Peki, onlar ne?”

“İkimiz de ilahız,” diyerek yaklaştı. “Aynı alanı paylaşıyoruz.”

Hades onu kaldırıp kollarına aldı ve Persephone’nin sırtı duvara dayandı. Elleri gözü dönmüş bir şekilde elbisesini yukarı sıyrıyor ve kendi cüppesini açıyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan içine girdi ve birlikte inlediler. Hades alnını onunkine dayadığında tanrıça titrek bir nefes aldı. “Tanrı olmak böyle bir şey mi?”

Hades onunla göz göze gelmek için geri çekildi. “Benim

lütûfuma sahip olmak böyle bir şey,” diye cevap verdi ve hareket etti. İçeri dışarı kayıyor, onu en nefis şekilde istila ediyordu. Bakışları buluştu ve solukları daha ağır, daha hızlı bir hal aldı.

Persephone’nin başı geriye düştü. Taş, kafasını ve sırtını çizdi ama umursamadı. Hades’in her darbesi içindeki bir yere dokunuyor, haz üstüne haz ekliyordu.

Hades, “Sen mükemmelsin,” diyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Persephone’nin başının arkasını kavradı; yavaşlarken yaptığı hamleler alay eder gibiydi. Onun her parçasını hissedebileceğinden emin olduğu bir hızla hareket ediyordu.

“Çok güzelsin. Seninleyken istediğim şeyleri daha önce hiç istemedim.”

Hades’in itirafı bir öpücükle geldi ve daha sonra içine hiç olmadığı kadar sert girip çıktı. Persephone’nin vücudu onu yalayıp yuttu. Birlikte boşaldılar, haykırışları birleşmiş dudaklarında boğuldu.

Hades dikkatlice geri çekildi, Persephone’nin bacaklarının titremesi durana kadar onu bırakmadı. Sonra arkalarındaki gökyüzü parladı ve Hades onu balkonun kenarına götürdü.

“İzle,” dedi.

Karanlık ufukta bir ateş parladı, ısıltı kıvılcımlardan izler bırakarak kayboldu.

“Ruhlar fani dünyaya geri dönüyor,” dedi Hades. “Bu, renkarnasyon.”

Persephone, daha fazla ruh göğe doğru yükselip ardında ateşten izler bırakırken huşu içinde izledi.

“Çok güzel,” dedi.

Bu büyüydü.

Alt katta Yeraltı Dünyası'nın sakinleri sarayın taş avlusunda toplanmıştı. Son ruhlar da havaya karışınca alkış koptu, müzik yeniden başladı ve eğlence kaldığı yerden devam etti. Persephone gülümsediğini fark etti ve Hades'e döndü... Tanrı, onu izliyordu.

"Ne?" diye sordu Persephone.

"Sana tapmama izin ver," dedi.

La Rose'daki gece limuzindeyken adamın kulağına fısıldadığı sözleri hatırladı. "*Bana tapınacaksın ve sana emretmem bile gerekmeyecek.*" Tanrının ricası günahkârca ve aldatıcı hissettirdi; Persephone bundan zevk aldı.

Ve verdiği cevap, "Evet," oldu.

Bir Tutam Normallik

Persephone, Hades'le çıkacağı randevuyu dört gözle bekliyordu.

Yükselme Balosu'ndan bu yana birkaç hafta geçmişti ve Hades'le çok fazla zaman geçirmişti. Persephone yeraltındayken Hades onu arayıp bulmaya başlamıştı, bulduğunda yürüyüşe çıkmak veya tanrıçanın seçtiği bir oyunu oynamak istiyordu. Persephone de ondan bazı isteklerde bulunmaya başlamıştı; Hades, Yeraltı Dünyası'ndaki çocuklarla oynadı, onlar için yeni bir oyun alanı ekledi ve ruhlar ile çalışanları için birkaç yemeğe ev sahipliği yaptı.

Bunlar olurken Persephone'nin onunla bağı gittikçe arttı ve tanrıya karşı daha önce hissettiğinden çok daha fazla tutku hissettiğini fark etti. Gecenin ilerleyen saatlerde bir araya geldiklerinde bu tutku ortaya çıkıyordu ve birbirlerini bir daha hiç görmeyecekmiş gibi sevişiyorlardı. Her şey çok çaresiz hissettiriyordu. Persephone bunun sebebinin, ikisinin de nasıl hissettiğini dile getirememesi olduğunu fark etti.

Düşüyormuş gibi hissediyordu

Bir akşam, son derece hararetili geçen *strip poker* oyunundan sonra yatakta uzanıyorlardı. Persephone'nin başı adamın göğsündeydi ve Hades de dalgın dalgın onun saçını okşuyordu. "İzin ver de seni yemeğe çıkarayım."

Persephone'nin bakışları ona çevrildi. "Yemeğe mi? Yani dışarıda, insan içinde mi?"

Bu düşünceyle tanrıçanın midesi düğümlendi, basının ilgisinden dolayı endişeliydi. Hades, Halcyon Projesi'ni duyurduğundan beri New Greece'in dört bir yanındaki magazinlerde Persephone hakkında daha fazla yazı çıkıyordu: *the Corinth Chronicle*, *the Ithaca Inquirer*. Persephone'yi en çok tedirgin edenler, geçmişini araştırmaya çalışanlardı. Şu ana kadar kendilerini tatmin edecek kadar şey bulmuşlardı, on sekizine kadar evde eğitim gördüğü, Olympia'dan New Athens Üniversitesi'ne ne zaman geldiği gibi şeyleri yazıyorlardı. Gazetecilik okuduğunu, *New Athens Gazetesi*'nde staj yaptığını ve bir röportajdan sonra Hades ile ilişkisinin başladığı gibi şeylerdi.

Daha fazlasını istemeleri an meselesiydi. Persephone o kadarını biliyordu; kendisi de bir gazeteciydi.

"Tam olarak insan içine değil," dedi Hades. "Fakat seni halka açık bir restorana götürmek istiyorum."

Persephone tereddüt etti ve Hades ona anlamlı bir bakış attı. "Ben seni güvende tutarım."

Bunun doğru olduğunu biliyordu, bu tanrı çok uzun zaman boyunca medyadan uzak durmayı başarmıştı. Gerçi bunda görünmezlik gücünün ve fanilere saldırdığı korkunun payı büyüktü.

"Tamam," deyip gülmüştü. Persephone'nin çekincelerine rağmen, Hades'in böylesine... basit bir şey yapmak istemesi inanılmaz romantikti. Yani onu akşam yemeğine götürmek gibi şeyler.

O akşamdan beri her şeyi aşırı yoğundu. Okulda çok meşguldü, iş stresliydi ve yabancılar hem yüz yüze hem de e-posta yoluyla onunla konuşmaya çalışıyordu. İnsanlar otobüste, yürürken ve Coffee House'ta yazısı üzerinde çalışırken gelip Hades'le ilişkisi hakkında onu soru yağmuruna tutuyordu. Bazı gazeteciler ona e-posta atıp kendi gazeteleri için onunla röportaj yapıp yapamayacaklarını soruyor, diğerleri iş teklifinde bulunuyordu. Gelen kutusunu günde bir defa kontrol etmek ve aldığı mesajların çoğunu okumadan toplu olarak silmek gibi bir alışkanlık edinmişti; fakat bu defa e-postasına girdiğinde rahatsız edici bir başlık fark etti: *Onu siktiğini biliyorum.*

Gazeteciler bundan biraz daha profesyonel olurdu.

Gelen kutusuna girdiğinde karnının ortasına büyük bir korku çörekledi ve içeriğinde bir dizi fotoğraf buldu. Hades'le kendisinin görüntüleri; bütün fotoğraflar, Yükselme Balosu sırasında balkondayken çekilmişti. E-postaya şu da eklenmişti: *İşimi geri istiyorum, yoksa bunları basına dağıtırm.*

Mesaj Adonis'tendi. Persephone onu aramak için telefonunu çıkardı. Henüz telefon numarasını silmemişti ve ona ulaşmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündü.

Telefonu açtığını anladı ama Adonis selam falan vermedi, sadece Persephone'nin konuşmasını bekledi.

"Ne halt oluyor Adonis?" dedi. "Fotoğrafları nereden aldın?"

"Eminim bilmek isterdin."

"Hades seni mahvedecek."

"Deneyebilir ama sonrasında Aphrodite'nin gazabıyla yüzleşmek istemez herhalde."

"Piçin tekisin."

"Üç hafta var," dedi.

“Senin için işini nasıl geri alayım?” diye patladı.

“Bir şeyler düşündürsün. Beni kovdurdun.”

“Sen kendi kendini kovdurdun Adonis.” diye tısladı. “Makalemi çalmamalıydın.”

“Seni meşhur ettim,” diye karşı çıktı.

“Beni kurbandan başka bir şey yapmadın ve buna devam etmek ilgimi çekmiyor.”

Hattın diğer yanındaki uzun duraksamanın ardından Adonis tekrar konuştu. “Zamanın azalıyor Persephone.”

Adonis telefonu kapattı. Persephone telefonu bırakırken düşünceleri birbirini kovalıyordu. Yapılacak en kolay şey Demetri’ye Adonis’i işe geri almayı düşünür mü diye sormaktı, o yüzden yerinden kalktı ve patronunun kapısını çaldı. “Bir dakikan var mı?”

Patronu başını bilgisayarından kaldırdı, mavi gömleğini ve sarı kravatını yansıtan gözlüğü, göz teması kurmayı neredeyse imkânsızlaştırıyordu. “Evet, içeri gel.”

Persephone odaya doğru sadece birkaç adım attı. “Adonis’in... işe geri dönme ihtimali ne?”

“Dürüst olmayan hareketlerde bulundu Persephone. Onu işe geri almakla ilgilenmiyorum.” Persephone başını sallayınca, “Neden sordun?” diye sordu.

“Sadece onun için... biraz kötü hissediyorum, o kadar,” demeyi başardı. Gerçi sözcükler ağzında kan gibi bir tat bıraktı.

Demetri gözlüğünü çıkardı. Persephone artık gözlerini görebiliyordu; endişe ve biraz da şüpheyile doluydu. “Her şey yolunda mı?”

Başını salladı. “Evet, elbette. Kusura bakma.”

Demetri’nin ofisinden çıkıp eşyalarını topladı ve ofisten ayrıldı. E-postasındaki görüntüler aleyhineydi ve eğer yayım-

lanırsa dedikodu dergilerindeki her şeyin doğru olduğu kanıtlanırdı.

Şey, her şeyin değil.

Persephone, Hades'le tam olarak çıktıklarını söyleyemezdi. Anlaşmaları yüzünden şu anki durumlarına bir etiket koymakta tereddüt ediyordu. Eğer o fotoğraflar yayımlanacak olursa annesinin göreceğinden ve New Athens'teki vaktinin sona ereceğinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Sonrasında çıkacak medya fırtınası için endişelenmiyordu bile; çünkü kendisi burada olmayacaktı. Demeter onu sonsuza kadar hapsedecekti.

Persephone, randevusu için –kendisi için keyif verici olması gereken bir şey için– hazırlanırken bile aklı Adonis'in tehdidindeydi. Durumu nasıl ele alması gerektiğini düşündü; Hades'e söyleyebilirdi ve her şey başladığı kadar çabuk biterdi ama kendi savaşlarını onun yerine Ölüler Tanrısı'nın vermesini istemiyordu. Bu sorunu kendi başına çözmek istiyordu.

Hades'in son seçenek olmasına karar verdi, eğer bir çözüm yolu bulamazsa çekeceği kartı olacaktı.

Tanrı onu almaya geldiğinde Persephone'nin canı sıkkın görünüyor olmalıydı; çünkü limuzine yaklaşırken Hades, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Persephone mümkün olan en neşeli sesiyle, "Evet," demeyi başardı. Hades bunu çok fazla soruyordu ve Persephone onun bu konuda paranoyası olup olmadığını merak etti. "Sadece yorgun bir gündü."

Hades gülümsedi. "Öyleyse ayaklarını yerden keselim."

Limuzine binmesine yardım etti ve hemen arkasından o da bindi. Antoni şoför koltuğundaydı.

"Leydım." Başını eğerek selam verdi.

"Seni görmek ne güzel Antoni."

Cyclop gülümsedi. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa interkoma basın." Sonra kendi bölmesini onlarinkinden ayıran filmli pencereyi yukarı kaldırdı.

Persephone, Hades'le yan yana oturdu; öyle yakınlardaki kolları ve bacakları birbirine değiyordu. Sürtünmeleri Persephone'nin teninin altında bir ateş tutuşturdu. Birdenbire rahat edemedi, kıpırdandı, bacak bacak üstüne attı, geri açtı. Bu Hades'in dikkatini çekti ve bir süre sonra elini tanrıçanın baldırına koydu.

Persephone, bunu söylemek için içine ne kaçtığından emin değildi. Belki günün stresi veya aralarındaki gerilimdi ama şu anda yapmak istediği tek şey, kendini bu adamda kaybetmekti "Sana tapmak istiyorum."

Sözleri sessiz ve rahat bir tavırla çıktı. Sanki ona gününün nasıl geçtiğini soruyor veya hava hakkında konuşuyordu. Adamın gözlerini üzerinde hissetti ve başını yavaşça kaldırıp ona baktı. Hades'in bakışları karardı.

"Peki, bana nasıl tapardın tanrıçam?" Hades'in sesi tok ve kontrollüydü.

Persephone gülümsemesini bastırmaya çalıştı ve adamın önünde diz çöküp bacaklarının arasına girdi. "Göstereyim mi?"

Hades'in boğazı hareket etti ve boğuk bir tonla konuşmayı başardı. "Bir gösterim hoşuma giderdi."

Persephone, adamın pantolonunun düğmesini açtı, penisini dışarı çıkarıp eline aldı. Hem yumuşak hem de sertti; onu bir defa sıvazlarken Hades'le göz göze geldi. Tanrı, ellerini bacaklarının üzerinde yumruk yaptı ve Persephone onun tadına baktığında inleyerek başını geri yatırdı.

Ardından araba durdu

Hades, "Siktir," dedikten sonra interkom tuşuna uzandı

Persephone onu boğazının derinlerine almaya devam etti, yalıyor ve emiyordu. Hades konuştuğunda sesi soluk soluğa çıktı. "Antoni. Ben aksini söyleyene kadar sür."

"Evet efendim."

Hades dişlerinin arasından nefes alarak tısladı. Parmaklarını tanrıçanın kafasında gezdirip saç örgüsünü gevşetirken Persephone onu eliyle sıvazladı; dili ile dişlerini aletinin başında gezdirdi. Tanrının tadı tuz ve karanlık gibiydi, ağzında gittikçe daha sert ve daha ağır oluyordu.

Persephone onun aklını başından ne zaman aldığını biliyordu; çünkü Hades inleyerek adını söyledi ve aletini ağzına sokup çıkarmaya başladı. Persephone limuzinin koltuğunu tutarak kendini sabitledi; nefes alamıyordu, sadece onu içine alabiliyordu. Hades tekrar tekrar boğazının gerisine kadar girdikten sonra dudaklarında onun adıyla boşaldı.

Persephone onun her şeyini aldıktan sonra yalaya yalaya temizledi. Bitirdiğinde Hades ona uzanıp yukarı kaldırdı, dudaklarına sert bir öpücük kondurduktan sonra, "Seni istiyorum," diye hırladı.

Persephone başını yana yatırarak sorguladı. "Beni nasıl istiyorsun?"

Hades bir saniye bile düşünmeden cevap verdi. "Başlangıç olarak, sana ellerinin ve dizlerinin üzerindeyken arkadan sahip olacağım."

"Sonra?"

"Seni kucığıma çekeceğim ve kendinden geçene kadar üstüne binmeyi öğreteceğim."

"Humm. Bu hoşuma gitti."

Persephone kalktı ve Hades, penisinin üstüne oturmasına yardım etti; onu doldururken Persephone inledi. Tanrı, belini

sıkıca tutarak bir ritim tutturmasına yardım etti. Sonrasında Persephone kendi başına hareket etmeye başladı, onu kendi zevki için kullanıyordu. Kollarını Hades'in boynuna dolayıp onu kendine yapıştırdı. Kulağını ısırıp ve Hades inleyince Persephone fısıldadı. "Sana nasıl hissettirdiğimi söyle."

"Hayat gibi," diye cevap verdi.

Hades'in eli aralarına girdi, Persephone artık dayanamayacak hale gelene kadar üzerinde oynayıp gerilimi artırdı. Tanrıçanın güçlkle aldığı nefesi coşkulu bir haykırışa dönuştü ve Hades'in üzerine yığılıp yüzünü boynuna gömdü.

Hades'in onu ne kadar süre o şekilde tuttuğunu bilmiyordu; fakat bir noktada Persephone, adamın kucagından kaydı. Hades üstünü başını düzelttikten sonra Antoni'ye gitmeye hazır olduklarını haber verdi. Antoni bir garaja girdi ve asansörün yakınına park etti; ardından Hades, Persephone'nin limuzinden inmesine yardım etti. Asansöre bindikleri anda Hades bir anahtar kart çıkarıp tarattı, on dördüncü katın tuşuna bastı.

"Neredeyiz?" diye sordu Persephone.

"Grove'da," diye cevap verdi Hades. "Benim restoranım."

"Grove senin mi?" Eşsiz dekoru ve rahat, bahçeden ilham alan oturma alanıyla New Athens'teki faniler arasında popüler bir yerdi. "Nasıl oluyor da kinise bilmiyor?"

"İlias'ın işletmesine izin veriyorum," dedi. "İnsanların onun olduğunu düşünmesini tercih ediyorum."

Asansör çatı katına açıldı ve gördüğü şeyle Persephone'nin nefesi kesildi. Grove'un teras kısmı Yeraltı Dünyası'ndaki bir ormana benziyordu; çiçeklerin ve ışıkların asıldığı ağaçların arasından taş bir panke ilerliyordu. Hades onu patikadan ilerlemesi için yönlendirdi; yol, bir masa ve iki rahat sandalyenin

olduğu açık bir alana gidiyordu. Ağaçlardaki ışıklar tepelerinde çaprazlanmıştı.

“Bu çok güzel Hades.”

Hades gülümsedi ve çeşit çeşit ekmek ile bir şişe şarabın beklediği masaya ilerlediler. Hades iki kadehi de doldurdu ve akşamlarının şerefine kadeh kaldırdılar.

Persephone kendini hiç hatırlamadığı kadar çok gülerken buldu, Hades’in anlattığı Antik Yunanistan ile ilgili hikâyeler sayesinde günün yükünü unuttu. Yemeklerini bitirdikten sonra çatıdaki ormanda yürüdüler. Persephone, “Eğlenmek için ne yaparsın?” diye sordu.

Bu aptalca bir soruya benziyordu ama merak ediyordu. Aylar içinde Hades’in kart oyunlarından, yürümekten ve hayvanlarıyla oynamaktan hoşlandığını öğrenmişti ama başka ne olduğunu merak ediyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

Persephone kahkaha attı. “Şunu sorman bile gereken her şeyi söylüyor. Hobilerin ne?”

“Kartlar. Binicilik.” Elini havada salladı, düşünüyordu. “İçmek.”

“Ölümler Tanrısı olmandan bağımsız şeyler ne mesela?”

“İçmek, Ölümler Tanrısı olmakla ilgili değildi.”

“Hobi de değil Tabii alkolik değilsen.”

Hades tek kaşını kaldırdı. “Öyleyse *senin* hobilerin ne?”

Persephone gülümsedi ve Hades’in kendisi hakkında konuşmaktan kaçındığını bilse de cevap verdi. “Pişirmek.”

“Pişirmek mi? Bunu daha önce öğrenmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Hiç sormadın ki.”

Aralarına bir sessizlik çöktü ve biraz daha yürüdükten sonra

Hades duruverdi. Persephone ona bakmak için döndüğünde de, "Öğret bana," dedi.

Persephone sersemlemiş bir halde ona baktı. "Ne?"

"Öğret bana," dedi. "Bir şeyler pişirmeyi."

Persephone kendine hâkim olamadan güldü. Hades tek kaşını kaldırdı, eğlenmediği açıktı. "Üzgünüm. Sadece seni mutfağında hayal ediyordum."

"Bu o kadar zor mu?"

"Şey... evet. Sen Yeraltı Tanrısısın."

"Sen de Bahar Tanrıçasısın," dedi. "Sen kendi mutfağında durup kurabiyeler yapıyorsun. Ben niye yapamayayım?"

Persephone gözlerini ondan ayıramadı. Şu ana kadar aralarında bir şeylerin değiştiğini fark etmemişti. Yavaş yavaş olan bir şeydi ama bugün, sert bir şekilde çarpmıştı.

Ona âşıkty.

Hades yüzüne dokunup parmağıyla yanağını okşayana kadar kaşlarını çatıldığını fark etmemişti. "İyi misin?"

Persephone gülümsedi. "Çok iyiyim." Parmaklarının ucuna kalkıp dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra geri çekildi. "Sana öğreteceğim."

Hades de gülümsedi. "Tamam o zaman. Hadi başlayalım."

"Bekle. *Şimdi* mi öğrenmek istiyorsun?"

"Şu an, diğerleri kadar iyi bir zaman," dedi.

Persephone, gereken malzemelerin yeraltında olmadığını söyleyerek karşı çıkmak üzere ağzını açmıştı ki, Hades, "Düşündüm de belki... senin dairende vakit geçirebiliriz," dedi. Persephone ona bakınca da omzunu silkti. "Sen hep yeraltındasın."

"Sen... Yukarı Dünya'da vakit geçirmek mi istiyorsun? Benim dairemde?"

Hades sadece yüzüne baktı. Tam olarak ne yapmak istediğini zaten söylemişti.

“Benim... Gelişinle ilgili Lexa’yı hazırlamam lazım.”

Hades başını salladı. “Gayet adil. Antoni seni eve bırakacak.” Takım elbisesine baktı. “Üzerimi değiştirmem lazım.”

*

Persephone, Lexa’yı Hades’in akşam yemeği yemek, bir şeyler pişirmek ve film izlemek için geleceğine ikna etmekte hiç zorlanmadı. Aslında konuyu açtığı anda Lexa çığlık attı; bunun sonucunda da Jaison elinde lambayla, mavi-gri gözleri kocaman ve koyu kahverengi bukleleri karman çorman halde odadan fırladı. Kavgaya hazır görünüyordu ve kızlar onu gördüklerinde kahkaha attılar.

Jaison lambayı indirdi. “Birinin çığlık attığını duydum.”

“Beni lambayla mı kurtaracaktın?” diye sordu Lexa.

Jaison savunmacı bir edayla, “Bulabildiğim en ağır şeydi,” dedi.

Kızlar yine güldü ve Persephone, Lexa’nın neden çığlık attığını açıkladı.

Jaison ensesini sıvazladı. “Vay canına, demek Hades ha?”

“Evet, Hades!” Lexa, Jaison’ın eline uzandı. “Hadi. Oturma odasını temizlememiz lazım. Bizim köylü olduğumuzu düşünecek.”

İkili bitişik odada kaybolurken Persephone gülümsedi; Jaison hâlâ elinde lambayı taşıyordu.

Ortalığı temizlediler. Tam pijamalarını giydiği sırada da kapı çaldı. Hades’le geçirdiği onca zamana rağmen, kapıyı açmaya giderken kalbi göğüs kafesini dövüyordu.

Hades, kaslarına bir rüya gibi oturan siyah bir tişört ve rahat bir eşofman altıyla kapıların önünde duruyordu. Persephone

onun görünüşüyle şok oldu; o bakımlı tanrı sıradan giyinebilir ve yine de olağanüstü görünebilirdi.

Persephone eşofmanı göstererek, "Bugünden önce bunlar var mıydı?" diye sordu.

Hades de aşağı bakarak sırttı. "Hayır."

Persephone onu içeri alırken biraz utandı. Dairesi, bu adam için çok ufaktı; Hades neredeyse kapı kadar genişti ve içeri girmek için başını eğmesi gerekti. Persephone kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordu Hades.

Persephone çabucak, "Hiçbir şey," dedi ve etrafından döndü. Onu, Lexa ve Jaison'ın temizlemeyi bitirdiği ve şimdi de kanepede uzandıkları oturma odasına götürdü. "Şey, Hades, bu en iyi arkadaşım Lexa ve bu da onun erkek arkadaşı Jaison."

Jaison kanepeden el salladı ama Lexa ayağa kalktı ve Hades'e sarıldı.

Persephone'nin kaşları havaya kalktı; Lexa'nın korkusuzluktan ve Hades'in tepkisinden etkilendi. Hades hiç şaşırma benzemiyordu hatta Lexa'nın kucaklamasına karşılık verdi.

"Seninle tanıştığım sevindim," dedi Lexa.

Hades ona, "Bu sözleri çok az kişi söylemiştir," dedi.

Lexa geri çekildi ve sırttı. "En iyi arkadaşım düzgün davrandığın sürece seni gördüğüme mutlu olmaya devam edeceğim."

Hades'in dudakları kıvrıldı. "Dikkate alındı, Lexa Sideris," dedi ve başını hafifçe eğdi. "Ben de seninle tanışmanın bir zevk olduğunu söyleyebilirim."

Genç kadın kızardı.

Lanet olsun, Yeraltı Lordu etkileyiciydi.

Ardından Persephone, Hades'i mutfığa götürdü. Mutfak ıkı kız için bile ufaktı, Hades'le daha da ufalmıştı. Baş resmen

tavana değiyordu; fakat Persephone'nin mutfak dolaplarının üst raflarından ihtiyaç duyduğu şeyler göz önüne alındığında adamın boyu işe yarardı.

Hades malzemeleri almasına yardım ederken, "Niçin her şeyi bu kadar yukarı koyuyorsun?" diye sordu.

"Sığan tek yer orası. Fark etmediysen diye söylüyorum, ben bir sarayda yaşamıyorum."

Hades'in ona attığı bakış, *bunu değiştirebilirim*, der gibiydi.

Her şey tezgâhın üzerine çıkarılınca Hades dönüp ona baktı. "Ben olmasam ne yapardın?"

Persephone basitçe, "Kendim alırdım," dedi.

Hades alayla güldü. Persephone dönüp ona bakınca kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde tezgâha yaslandığını gördü. Tam anlamıyla nefes kesiciydi ve genç kadın kahkaha atmak istedi; çünkü çirkin mutfağında durmuş kurabiye yapıyordu. "Ee buraya gelsene. Oradan öğrenemezsin."

Hades gülümseyerek tek kaşını havaya kaldırdı ve yaklaştı. Persephone onun bu kadar yakında durmasını beklemiyordu ama tam arkasına gelip ellerini iki yanına koydu ve vücudunu tamamen kafese aldı.

Ağzını kulağına dayadı, steak ve bal gibiydi. "Lütfen, talimat ver."

Persephone derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. "Hatırlaman gereken en önemli şey, bütün malzemelerin ölçülmesi ve doğru şekilde karıştırılması gerektiğidir, yoksa tam anlamıyla bir felaket olabilir."

Hades'in dudakları boynuna ve ardından omzuna değdi. Persephone, nefesi kesilince hemen, "Boş ver onu. En önemli şey, dikkatini vermen gerektiğini unutmadan," diye ekledi.

Masum görünmeye çalışan tanrıya omzunun üzerinden dik bir bakış attı ve ölçü kabını uzattı.

“İlk olarak un,” dedi.

Hades kabı aldı ve gerekli miktarda unu ölçtü. Kollarını Persephone'nin etrafından ayırmadı, sanki o orada değilmiş gibi çalışıyordu; öte yandan Persephone, kendisinininkine dayanan vücudun sertleştiğini hissedebildiği için fazlasıyla farkında olduğunu biliyordu.

“Sıradaki?”

Odaklan, diye emretti kendine. “Karbonat.”

Bütün malzemeler kâsenin içine eklenip karıştırılana kadar Hades bu şekilde devam etti. Persephone fırsatını bulunca adamın kolunun altından çıktı, fırın kâğıdı ve bir kaşık aldı. Hades'e hamurları üç santimden büyük olmayacak toplar şekline getirmesini ve fırın kâğıdının üzerine yerleştirmesini söyledi.

Kurabiyeler fırına verildiğinde Hades beklentiyle ona döndü ama Persephone onun için zaten hazırды.

“Şimdi kremasını yapıyoruz.” Ellerini ovuşturdu. Bu en iyi kısmıydı. Hades tek kaşını kaldırdı, eğlendiği belliydi.

Persephone yine talimatlar vermeye başlayıp Hades'e bir çırpma teli uzattı.

“Bununla ne yapacağım?”

“Malzemeleri birbirine yedireceksin,” diyerek pudra şekeri, vanilya ve mısır pekmezini bir kâseye döktü. Hades'in önüne itti. “Yedir.”

Hades pis pis güldü. “Mutlulukla.”

Kremayı yaptıktan sonra ayrı kaplara bölüştürdüler ve içlerine gıda boyası kattılar. Persephone çok temiz bir pastacı değildi. Bütün renkleri eklemeyi bıraktıklarında parmakları kremayla kaplıydı.

Hades, tanrıçanın eline uzandı. "Tadı nasıl?" diye sordu ve parmaklarını ağzına alıp emerek temizledi. İnledi. "Leziz."

Persephone kızarak elini çekti.

Uzun bir duraksamanın ardından Hades, "Şimdi ne var?" diye sordu.

Gözleri buluştu.

Hades ona doğru iki adım attı, ellerini beline koydu ve kaldırıp tezgâha oturttu. Persephone hafifçe bağırdı ve ardından kahkaha attı; bacaklarını adamın beline dolayarak daha yakına çekti. Hades onu açıkla öptü, ağzının daha derinlerine ulaşabilmek için başını geriye yatırdı; fakat bu kısa sürdü... çünkü Lexa mutfığa girdi ve boğazını temizledi.

Persephone öpüşmelerini bölerken Hades'in başı boynuna düştü.

"Lexa." Persephone kıpkırmızıydı. "Ne oldu?"

"Film izlemek ister misiniz diye sorayım dedim?"

Hades kulağına, "Hayır de," diye fısıldadı.

Persephone kahkaha attı. "Hangi film?"

"*Titanların Savaşı*?"

Hades alaycı bir ses çıkararak ondan uzaklaştı ve Lexa'ya baktı. "Eski mi, yeni mi?"

"Eski."

Hades başını yana yatırarak düşündü. "Pekâlâ," dedi ve sonra Persephone'yi yanağından öptü. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Hades mutfaktan çıkınca Persephone tezgâhın üzerinde kalarak bacaklarını ileri geri oynattı. Tanrı gözden kaybolunca Lexa konuşmaya başladı. "Tamam, birincisi, mutfakta olmaz! İkincisi, sana tam anlamıyla âşık."

Persephone'nin yanakları ısındı. "Kes şunu Lexa."

“Kızım, sana tapıyor.”

Persephone, arkadaşını görmezden geldi ve ortalığı temizlemeye başladı.

Kurabiyeler piştikten sonra soğumaları için bıraktı ve dördü birlikte filmi izlemek için yerleştiler. Persephone, Hades’e sokuldu ve tam orada, ona sokulmuş haldeyken, Yeraltı Tanrısı ile tanıştığından beri hayatının ne kadar tuhaf bir hal aldığını fark etti. Yine de onunlayken hiç olmadığı kadar mutluydu. O anlardan biri de buydu. Hades onunla fani şeyleri denemeye istekliydi; onu mutlu eden şeyleri yapmak ve öğrenmek istemişti.

Tanrının mutfakta, elinde fırın eldivenleriyle sıcak kurabiye tepsilerini çıkarmaya çalıştığını düşününce kıkırdadı.

Hades’in kolları onu daha çok sıkarken kulağına doğru fısıldadı. “Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Bilmene imkân yok.”

“Bu akşam kendimi soktuğum birkaç durumdan sonra, seni güldürecek şeyler olduğundan eminim.”

Çok geçmeden Persephone uyuyakaldı. Bir ara Hades onu kaldırdı ve yatak odasına taşıdı; yatağına doğru indirirken Persephone uykulu bir şekilde, “Gitme,” dedi.

“Gitmiyorum.” Alnını öptü. “Sen uyu.”

Uyandığında Hades’in sıcak ağzı tenindeydi ve inleyerek ona doğru uzandı. Onu aceleyle öpüyordu, sanki haftalardır tadına bakmamıştı. Dudakları çenesine, boynuna, göğsüne indi. Sonra parmakları tişörtünün kenarını buldu; Persephone sırtını gererek tişörtü başından çıkarmasına yardım etti. Hades tişörtü kenara attıktan sonra eğilip göğüslerini elleri ve diliyle okşadı. Çok geçmeden Persephone külotunu da çıkardı ve Hades

bacaklarını aralayıp tadına baktı. Başparmağıyla hassas sinir yumağını ovalayıp onu coşkun bir neşenin kucasına attı.

Hades işini bitirince yukarı doğru çıktı. Persephone'yi öpüp kendi kıyafetlerinden kurtuldu, ardından tanrıçanın baldırlarının arasına yerleşti. Persephone ona uyum sağlamak için bacaklarını genişçe ayırırken Hades'in aleti tam girişine dayandı. Kolayca içine kaydı ve Persephone, tanrının onu tamamen doldurmasının hazzıyla gerindi. Kendini hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemişti.

Hades eğilip alnını onunkine dayadı, zorlukla nefes alıyordu.

"Çok güzelsin," dedi tanrı.

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi tanrıça. Dişlerinin arasından nefes alırken zorla konuştu, gözlerinin ardında artan baskıyla savaşıyordu. Bu zevki ne kadar uzun süre tecrübe ederse kontrolü o kadar azalıyordu. "Tıpkı... güç gibi hissettiriyorsun."

Hades önce yavaşça hareket etti ve Persephone onun her parçasının keyfini çıkardı; fakat bu tanrı açtı ve düşünceli hali kısa süre içinde çok daha akıl yitirten ve şehvi bir şeye döndü.

Hades'in boğazının derinliklerinden haşın bir hırlama sesi çıktı. Persephone'ye doğru eğilip dudaklarını, boynunu öpüyor ve ısıtıyor, içine daha da ve daha da sert girerek tanrıçanın bütün vücudunu hareket ettiriyordu.

Persephone ona tutunup topuklarını adama geçirdi, tınaklarını derisinde gezdirdi ve parmaklarını saçlarının arasına soktu. Onu bu adama, bu ana bağlayacak her şeye tutunmaya çalışıyordu.

Hades içine dalarken, yatak başına vurmasını diye ellerini Persephone'nin başının üzerine koydu. Bütün yatak sarsıldı ve çıkan tek ses hırıltılı solukları, yumuşak iniltileri, birbirlerini

daha fazla hissetmek için yaptıkları çaresiz teşebbüsleriydi. Persephone'nin vücudu elektrik yüklüydü, adamın sarhoş edici ısıyla doluyordu ve Hades onu artık tutunamayacağı bir noktaya gelene kadar ileri itti. Persephone'nin hazla dolu son haykırışı Hades'inkini de başlattı; genç kadın içinde nabız gibi atışının hissiyle zevkle doldu. Hades'in her şeyini alacaktı, onu tamamen kurutacaktı.

Sonrasında sessiz kaldılar. Hades'in kaygan vücudu onunkinin üzerindeydi ve çıktığı yerlerden yavaşça inerken bilinci bedenine geri dönüyor gibiydi. İşte o sırada, Hades aklını kaybettiğini, içine yatak başına dayanacak kadar sertçe girip çıktığını fark etmişe benziyordu.

Hades onu inceledi, dikkatli gözlemi sırasında Persephone ağladığını fark etti.

“Persephone.” Hades'in sesi panikle doluydu. “Canını mı yaktım?”

“Hayır,” diye fısıldayarak eliyle gözlerini kapattı. Hades canını yakmamıştı ve niçin ağladığını bilmiyordu. Titrek bir nefes aldı. “Hayır, canımı yakmadın.”

Bir süre sonra Hades onun ellerini gözlerinden uzaklaştırdı; Persephone onun bakışlarıyla buluşurken yüzündeki göz yaşlarını sildi. Genç kadın, Hades daha fazla soru sormayınca rahatladı.

Hades yan dönerek onu da kendine doğru çekti, örtüyle üzerlerini örttü. Saçını öpüp fısıldadı. “Benim için fazla mükemmelsin.”

Tam uykuya daldığını hissetmişti ki Hades aniden kalkıp oturdu. Persephone anında üşüdüğünü hissetti ve yarı uykulu bir şekilde dönüp ona uzandı.

“Yatağa dön,” dedi.

“Kızımdan uzaklaş.” Demeter’in sesi odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

Bu onu anında uyandırdı. Örtüyü göğsünde tutarak kalkıp oturdu. “Anne! Dışarı çık!”

Demeter’in buz gibi bakışları ona döndü; Persephone, annesinin gözlerinde acının –yıkımın- vaadini okudu. Manşeti şimdiden görebiliyordu: *Olympos Tanrılarının Savaşı, New Athens’i Yıkıp Geçti.*

“Ne cüretle.” Demeter’in sesi titreyince Persephone, onunla mı yoksa Hades’le mi konuştuğunu anlamadı. Belki ikisiyle birdendi.

Persephone örtüyü kenara attı ve geceliğini giydi. Hades yataktan kalkmadı.

“Ne kadar zamandır?” diye sordu Demeter.

“Seni hiç ilgilendirmez anne,” diye bağırdı Persephone.

Annesinin gözleri karardı. “Yerini unutuyorsun kızım.”

“Sen de yaşıma unutuyorsun. Ben çocuk değilim!”

“Sen benim çocuğumsun ve güvenime ihanet ettin.”

Persephone gerçekleşmek üzere olan şeyi biliyor, annesinin büyüünün havada yoğunlaştığını hissedebiliyordu.

“Hayır, anne!” Persephone delirmiş gibi Hades’e döndü ve bakışları karşılaştı; tanrı gergin ama sakindi. Bu, korkusunu dindirmek için hiçbir işe yaramadı.

“Artık bu rezil, fani hayatı yaşamayacaksın!”

Persephone gözlerini kapattı ve Demeter parmaklarını sık-latınca ırkıldı; ancak beklediği gibi cam hapishanesine ısınlanmak yerine, hiçbir şey olmadı.

Yavaşça gözlerini açtı ve doğrulup annesine baktı. Kadının gözleri büyüdü, ardından Persephone’nin kolundaki altın kelepçeye bakarak gözlerini kıstı.

Tanrıça atılıp kolunu kavradı. Sertçe tutup Persephone'nin bileğindeki bilekliği çekti ve bembeyaz derisindeki kara işareti ortaya çıkardı.

"Ne yaptın sen?" Demeter bu kez Hades'e baktı.

"Bana dokunma!" Persephone elini kurtarmaya çalıştı ama Demeter daha sıkı tuttu ve Persephone haykırdı.

"Onu bırak Demeter." Hades'in sesi sakindi ama gözlerinde gerçekten ölümcül bir şeyler vardı. Persephone o bakışı daha önce görmüştü... Tanrı, öfkeden köpürüyordu.

"Bana kızım la ne yapacağımı söylemeye cüret etme!"

Hades parmaklarını şıklattığında birdenbire üzerinde dün geceki kıyafetleri belirdi. Dimdik durdu ve o yaklaşırken Demeter Persephone'yi serbest bıraktı. Genç kadın serbest kalır kalmaz annesiyle arasına mesafe koydu.

"Kızınla bir anlaşma yaptık," diye açıkladı Hades. "Şartları yerine getirene kadar kalacak."

"Hayır." Demeter'in bakışları bileğine kaydı ve Persephone, annesinin onu bu yerden alıp götürmek için her şeyi yapacağı hissine kapıldı. Elini kesmek de bunlara dahildi. "İşaretini kaldıracaksın. Kaldır şunu Hades!"

Tanrı, Demeter'in gittikçe artan öfkesinden etkilenmemişe benziyordu. "Anlaşma yerine getirilmeli Demeter. Kader Tanrıçaları bunu emrediyor."

Persephone'ye bakan Hasat Tanrıçası'nın rengi attı. "Nasıl yapabildin?"

"Nasıl mı yapabildim?" Persephone sert bir sesle tekrarladi. "Bunun olmasını ben istemedim anne!"

Gözucuyla Hades'in irkildiğini gördü.

"İstemedin mi? Seni onun hakkında uyardım!" Demeter, Hades'i gösterdi. "Tanrılardan uzak durman için seni uyardım!"

“Öyle yaparak da beni bu kadere mahkûm ettin.”

Demeter çenesini havaya dikti. “Yani beni mi suçluyorsun? Hem de tek yaptığım, seni korumaya çalışmakken? Pekâlâ, gerçeği yakında göreceksin kızım.”

Tanrıça elini uzattı ve Persephone’ye verdiği büyüü geri çekti.

İlahi görüntüsünü saklamak için kullandığı büyü üzerinden sökülüp alınırken tenine aynı anda binlerce ufak iğne giriyormuş gibi hissettirdi. Acıdan soluğu kesilirken nefes nefese yere düştü.

“Anlaşmanın şartlarını yerine getirdiğinde benimle eve geleceksin,” dedi Demeter ve Persephone ona dik dik baktı. “Bu fani hayata asla geri dönmeyecek ve bir daha asla Hades’i görmeyeceksin.”

Ardından gitti.

Hades, Persephone’yi yerden kaldırdı ve gözyaşlarına boğulunca sıkıca sarıldı. Tanrıçanın söylemeyi başarabildiği tek şey, “Senden pişmanlık duymuyorum. Senden pişman olduğunu söylemedim,” oldu.

“Biliyorum.” Hades gözyaşlarını öptü.

Kapı tıklatılınca döndüler ve Lexa’yı gözleri kocaman bir halde odanın içinde dururken buldular. “Ne sikim oluyor be?”

Persephone, Hades’ten uzaklaştı.

“Lexa,” dedi. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Hilenin Dokunuşu

Lexa dört yıldır bir tanrıçayla yaşadığı haberini çok mesele yapmadı. Duyguları ihanetten inanamamaya kadar uzanıyordu ve Persephone bunu anlıyordu. Lexa gerçeğe değer veriyordu ve en iyi arkadaşım dediği kişinin kimliğinin büyük bir kısmının yalan üzerine kurulduğunu keşfetmişti.

"Neden benden sakladın?" diye sordu Lexa.

"Annemle yaptığım bir anlaşmaydı," dedi Persephone. Ayrıca normal bir hayat yaşamamanın nasıl olduğunu bilmek istedim."

"Bunu anlarım," dedi Lexa. "Dostum, annen sürdüğün teki," dedi ve sonra üzerine yıldırım düşmesini bekler gibi eğildi. "Bunu söylediğim için beni öldürecek mi?"

"Şu anda bana çok öfkeli ve Hades'e karşı nefretle dolup taşıyor, seni düşünmez bile," diye cevap verdi.

Lexa başını iki yana salladı ve en iyi arkadaşına öylece baktı. Oturma odasında birlikte oturuyorlardı; eğer annesi büyütsünü geri alıp tanrıça olduğunu ifşa etmeseydi diğer günlerden biri gibi hissettirirdi. Neyse ki Hades insan gibi görünmesine

yardım etmişti. "Bahar Tanrıçası olduğuna inanamıyorum. Ne yapabiliyorsun?"

Persephone kızardı. "Şey, mesele de o. Daha güçlerimi yeni yeni öğreniyorum. Yakın zamana kadar büyümü hissedemiyordum bile. Eskiden, diğer tanrılar gibi olmak isterdim," dedi. "Fakat güçlerim hiç gelişmeyince bir şeylerde iyi olduğum yerde olmak istedim."

Lexa elini Persephone'nin elinin üstüne koydu. "Sen birçok şeyde iyisin Persephone. Özellikle de tanrıça olmakta."

Persephone alayla, "Nereden bileceksin? Ne olduğum daha yeni öğrendin," dedi.

"Biliyorum çünkü sen nazıksın, vicdanlısın ve inandığın şeyler için savaşıyorsun. En önemlisi, insanlar için savaşıyorsun. Tanrıların yapması gereken de bu ve birinin onlara bunu hatırlatması gerekiyor; çünkü birçoğu bunu unuttu." Lexa duraksadı. "Belki de sen bunun için doğdun."

Persephone gözlerinden akan yaşları sildi.

"Seni seviyorum Lex."

"Ben de seni seviyorum Persephone."

*

Demeter'in tehditlerini takip eden haftalarda, Persephone uyumakta zorluk yaşadı. Endişesi tavan yapmıştı ve kendini öncekinden daha çok kapana kısılmış hissediyordu. Eğer Hades'le anlaşmasını yerine getirmezse ebediyen Yeraltı Dünyası'nda kapana kısılacaktı. Eğer hayat yaratmayı başlarsa annesinin serasında bir mahkûm olacaktı.

Hades'i sevdiği doğrudu fakat âlemine canının istediği gibi gelip gitmeyi tercih ederdi. Fani hayatını yaşamaya devam etmek, mezun olmak ve gazetecilik alanında kariyerine başlamak istiyordu. Bunu Lexa'ya söylediğinde dostu ona, "Konuş

onunla. O Ölüler Tanrısı. Sana yardım edemez mi?" diye cevap vermişti.

Fakat Persephone konuşmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Hades, anlaşmanın şartlarının pazarlığa açık olmadığını tekrar tekrar söylemişti; hatta Demeter'le yüzleştiği sırada bile. Seçenekler anlaşmayı yerine getirmek veya getirmemektir: özgürlük veya mahkûmiyet.

İşte bu gerçek onu paramparça ediyordu.

Daha da kötüsü, Hades'in büyüünü kullanıyordu. Bunun birkaç avantajı olsa da Hades durmadan etrafında gibiydi. Varlığını hep hissettiriyordu, Persephone'nin çıkmazının, kontrolü kaybedişinin ve ona âşık oluşunun hatırlatıcısıydı.

Mezuniyetine –ve Hades'le anlaşmasının dolmasına– iki hafta vardı.

Persephone iş için Acropolis'e vardığında bir şeylerin yolunda olmadığını fark etti. Asansörden indiğinde Valerie masasından kalktı ve masasına gitmeden önce bir şeyler fısıldamak için Persephone'yi durdurdu. "Persephone, seni görmek için gelen bir kadın var. Hades'le ilgili bir hikâyesi olduğunu söylüyor."

Neredeyse sesli inleyecekti. "Onu incelemeye aldın mı?" Persephone, Hades'le ilgili bir hikâyesi olduğunu iddia eden herkese sorması için Valerie'ye bir soru listesi vermişti. Arayan ve birebir görüşmeye gelen bazı insanlar sadece meraklı faniler veya bir hikâye yakalamaya çalışan gizli gazetecilerdi.

"Uygun görünüyor, gerçi bence ismi konusunda yalan söylüyor."

Persephone başını yana eğdi. "Niye?"

Valerie omzunu silkti. "Bilmem. Söyleyiş şekliyle alakalıydı. Sanki sonradan düşünülmüş gibi."

Bu, Persephone'ye fazla güven vermedi. "İsmi ne?"

"Carol."

Tuhaf.

Sonra Valerie, "Eğer görüşmeye seninle birlikte girecek birini istersen ben gelebilirim," diye teklif etti.

"Hayır," dedi Persephone. "Sorun değil. Yine de teşekkürler."

Persephone eşyalarını kaldırdı, kahvesini aldı ve odaya girerken telefonundan çabucak e-postalarını kontrol etti.

Başını kaldırırken, "Benim için bir hikâyeniz mi var?" dedi.

"Bir hikâye mi? Ah, hayır Leydi Persephone, bir pazarlık teklifim var."

Persephone donakaldı. Bu parlak sarı saçları her yerde tanırdı.

"Aphrodite." Persephone'nin nefesi kesildi. Aşk Tanrıçası onu görmek için niçin buraya gelmişti? "Burada ne yapıyorsun?"

"Hades'le anlaşmanızın bitiş zamanı yaklaştığı için bir ziyarette bulunayım diye düşündüm."

Persephone bilinçsizce bileğini kavradı, gerçi işaret bilekliğinin altında gizliydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Aphrodite gülümsedi ama gözlerinde acıma vardı. "Korkarım Hades, seni bahsimizin ortasına yerleştirdi."

Persephone karnında acı verici bir burulma hissetti ve boğazında biriken kocaman şeyi yuttu.

"Bahis mi?" diye tekrarladı.

Aphrodite dudaklarını büzdü. "Bakıyorum da sana anlatmamış."

"Sahte endişeni bir kenara bırakıp asıl noktaya gelebilirsin Aphrodite."

Tanrıçanın yüzü değişti ve öncekinden çok daha katı, çok daha güzel oldu. Aphrodite'nin galada gördüğünde onun yalnızlığını ve üzüntüsünü sezmişti ama şimdi yüzünde açık seçik görünüyordu. Aphrodite'nin, Aşk Tanrıçası'nın - tanrılarla ve fâ-nilerle ilişkiler yaşayan tanrıçanın- yalnız olması Persephone'yi şok etti.

"Vay vay," dedi Aphrodite. "Korkunç şekilde talepkârsın. Belki de bu yüzden Hades senden bu kadar hoşlanıyordur."

Persephone yumruklarını sıkınca tanrıça hafifçe gülümsedi.

"Bir kart oyununda Hades'e meydan okudum. Tamamen eğlencesineydi ama o kaybetti. Bahsin, altı ay içinde birini kendisine âşık etmesi gerektiği-ydi," dedi.

Tanrıçanın söylediği şeylerin kafasına oturması birkaç saniyesini aldı. Hades, Aphrodite'yle bir anlaşma yapmıştı: *Birini kendisine âşık etmek için.*

Persephone zorlukla yutkundu.

"İtiraf etmeliyim, bu kadar çabuk şekilde bütün dikkatini senin üzerinde toplamasından etkilendim. Şartlarımı ortaya koymamın üzerinden daha bir saat geçmeden seni bir anlaşmaya çekti ve o zamandan beri gelişimini takip ediyordum."

Persephone, tanrıçayı yalan söylemekle suçlamak istedi ama Aphrodite'yle söylediği her kelimenin doğru olduğunu biliyordu.

Bunca zaman kullanılmıştı. Gerçeğin ağırlığı üzerine çöktü, onu kırdı, mahvetti.

Hades'in değişebileceğini hiç düşünmemeliydi. Oyun, onun için hayattı. Her şey demekti ve kazanmak için yapmayacağı şey yoktu.

Bu, Persephone'nın kalbini kırsa bile...

“Seni incittiğim için üzgünüm,” dedi Aphrodite. “Fakat kaybettiğimi artık görüyorum.”

Persephone, Aşk Tanrıçası’na dolu gözlerle dik dik baktı.

“Onu seviyorsun.”

“Niye üzgün olasın ki?” diye sordu dişlerinin arasından. “İstedığın şey bu.”

Tanrıça başını iki yana salladı. “Çünkü... Bugüne kadar aşka inanmıyordum.”

*

Persephone, Demeter’in veya Hades’in hapisaneleri arasında seçim yapmayı hiç istememişti. Özgür olmanın bir yolunu bulmak istemişti; fakat kullanıldığını fark ettikten sonra bir karar verdi.

Aphrodite görüşme odasından kaybolduktan sonra anlık bir karar aldı: Hades’le pazarlığını tamamen bitirecek ve sonuçlarıyla daha sonra başa çıkacaktı. Eşyalarını topladı, Demetri’ye hemen gitmesi gerektiğini haber verdi ve otobüse binip Nevernight’a gitti.

Yeraltında belirip tarladan ilerledi, Reenkarnasyon Kuyusu’nu bulmak niyetiyle dağlardan oluşan karanlık bir duvara doğru yöneldi.

Minthe’yi dinlemeliydi.

Tanrılar aşkına, bunu söyleyeceği hiç aklına gelmezdi.

Öyle kızgındı ki doğru düzgün düşünemedi. Şu anda bu şekilde hissettiği için mutluydu; çünkü sakinleştğinde hissedeceği tek şeyin ezici bir hüznü olacağını biliyordu.

Her şeyini Hades’e vermişti: bedenini, yüreğini, hayallerini.

Çok aptallık etmişti.

Efsunlayabilmesi, diye düşündü. Hades onun üzerinde efsununu kullanmış olmalıydı.

Düşünceleri hızla kontrolden çıktı. Son altı aydaki hatıralarını düşündü, her biri diğerinden daha çok acı veriyordu. Hades'in bu planı gerçekleştirmek için neden bu kadar zahmete katlandığını anlayamadı. Onu kandırmıştı. Bir sürü insanı aptal yerine koymuştu.

Peki ya Sybil?

Kâhin, Hades'le ikisinin renklerinin birbirine karıştığını söylemişti. Hades ve Persephone'nin birlikte olmasının yazgılarında olduğunu söylemişti.

Belki de sadece kötü bir kâhindi.

Artık her an ağlayacak gibi olduğundan arkasındaki çimlerin hışırtısını duymadı. Persephone döndüğünde biraz uzaktaki bir hareket dikkatini çekti. Kalbi kontrolden çıkarak attı ve geriye doğru sendeleyip çimenlerin arasında gizlenmiş bir şeye takıldı. Yere düştüğünde, çimlerin arasındaki şey her neyse ona doğru atıldı.

Persephone gözlerini yumdu ve yüzünü kapattı; ancak sadece soğuk, ıslak bir burnun eline değdiğini hissetti. Gözlerini açtığında Hades'in üç köpeğinden birini ona bakarken buldu.

Persephone kahkaha atarak oturdu, dili dışarıda sallanan Cerberus'un başını okşadı. Yana doğru göz atınca takıldığı şeyin köpeğin kırmızı topu olduğunu fark etti.

"Kardeşlerin nerede?" diye sorarak köpeğin kulağının arkasını kaşıdı ve karşılık olarak yüzü yalandı. Persephone, köpeği uzaklaştırıp ayağa kalktı ve topu yerden aldı. "Bunu mu istiyorsun?"

Cerberus arka bacaklarının üzerine oturdu ama zar zor hareketli durabiliyordu.

"Yakala!" Persephone topu fırlattı. Tazı fırladı ve Persephone

birkaç saniye onu izledikten sonra dağın eteğine doğru yoluna devam etti.

Yaklaştıkça ayaklarının altındaki zemin daha engebeli, daha kayalık ve çorak bir hal alıyordu. Kısa bir süre sonra Cerberus yine yanına geldi, ağzında topu vardı. Topu ayaklarının dibine bırakmadı ama ilerideki dağlara doğru baktı.

“Beni Reenkarnasyon Kuyusu’na götürebilir misin?” diye sordu Persephone.

Köpek ona baktı ve sonra yola koyuldu.

Persephone peşine düştü. Sarp bir yokuştan çıktıktan sonra dağların merkezine doğru ilerlediler. Bu yer şekillerini uzaktan görmek bir şey, aralarında ve girdap gibi dönen kara bulutların altında yürümek başka bir şeydi. Şimşek çaktı ve gök gürültüsü yeri sarstı. Cerberus’u takip etmeye devam etti, köpeği kaybetmekten ödül kopuyordu. Ya da daha kötüsü, köpeğin yaralanmasından.

Labirentteki başka bir dönüşte gözden kaybolduğunda, “Cerberus!” diye seslendi. Elinin tersiyle alnını sildi, terden sıırılsıklamdı; dağlar sıcaktı ve gittikçe daha da ısınıyordu.

Köşeden dönüp de ayaklarının dibinden akan ufak kaynağı fark edince tereddüt etti. Bu kaynak ateştendi. Rahatsızlık hissiyle ürperdi. Cerberus’un ileriden havladığını duydu ve kaynağın üzerinden atlayıp köpeği bir uçurumun kenarında buldu, aşağıda harlı alevlerin aktığı bir nehir vardı. Yaydığı ısı adeta katlanılmazdı ve Persephone birdenbire nereye geldiğini anladı.

Tartarus.

Bu da Phlegethon* Nehri’ydi.

“Cerberus, bir çıkış yolu bul!” diye emretti.

* Yeraltı Dünyası’ndaki beş nehirten biridir. Dünyayı dolaşıp Tartarus’un derinliklerine dökülen ateşten bir nehirdir (ç n)

Köpek, Persephone'nin talimatını kabul ediyormuş gibi havladı ve dağlara oyulmuş bir dizi basamağa doğru koşturdu. Basamaklar düzdü, dikti ve yukarıya doğru kayboluyordu.

Fakat onu dağların daha yukarısına doğru götüreceklerdi.

"Cerberus!"

Köpek yola devam etti, o yüzden kendisi de peşinden gitti.

Basamaklar yukarıdaki açıklığa çıktı. Girişte fenerler diziliydi ancak bunlar sadece ayaklarını aydınlatıyordu. Tünel, Phlegethon'un sıcaklığından bir kaçış sunuyordu. Belki de Cerberus istediği gibi onu Reenkarnasyon Kuyusu'na götürüyordu.

Tam aklında bu düşünce varken mağaranın sonuna geldi, burası bereketli sebzelerin ve altın meyvelerle bezeli ağaçların olduğu güzel bir yeraltı odasıydı. Ayaklarının dibindeki havuzun suyu, kapkara gökteki yıldızlar gibi ıslı ısıldı.

Bu Reenkarnasyon Kuyusu olmalı, diye düşündü.

Havuzun merkezinde taş bir sütun, üzerinde de altın bir kadeh vardı. Persephone kadehe ulaşmak için hiç düşünmeden suya girdi ama suyun hareket etmesiyle birlikte bir ses geldi.

"Yardım," dedi biri hırıltıyla. "Su."

Persephone donakaldı ve etrafına bakındı ama hiçbir şey görmedi.

Karanlığa doğru, "M-merhaba?" diye seslendi.

"Sütun," dedi ses.

Persephone sütunun etrafını dolandı ve diğer tarafla zincirlenmiş bir adam bulunca kalp atışları hızlandı. Adam inceydi; gerçekten bir deri bir kemikti, saçıyla sakalı uzun, beyaz ve birbirine yapışmıştı. Bileklerindeki kelepçeler sütunun üstündeki kadehe veya aşağı kadar sarkan meyveye ulaşamayacağı kadar kısaydı.

Görüntü karşısında hızla bir nefes aldı ve adam ona baktığında göz bebekleri kan içinde göründü.

“Yardım,” dedi tekrar. “Su.”

“Tanrılar aşkına.”

Persephone kadehi almak için sütuna tırmandı, içini havuzdan aldığı suyla doldurdu ve adamın içmesine yardım etti.

Adam hızlı bir şekilde içerken, “Dikkat et,” dedi. “Kusacaksın.”

Persephone kadehi çekti ve adam birkaç nefes aldı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Teşekkürler,” dedi.

Persephone adamın yüzünü inceleyerek, “Kimsin sen?” diye sordu.

“Benim adım,” –nefes aldı– “Tantulus.”

“Ne kadar zamandır buradasın?”

“Hatırlamıyorum.” Söylediği her kelime yavaştı ve bütün enerjisini tüketiyor gibiydi. “Yiyecek ve içeceklerden ebediyen mahrum kalmakla lanetlendim.”

Böyle bir cezaya çarptırılmak için ne yaptığını merak etti.

“Her gün bu âlemin lorduna dinlesin diye yakardım –böylece Asphodel’de huzur bulabilirdim– ama yakarışlarımı dinlemeyecek. Burada geçirdiğim zamandan bunu öğrendim. Uzun yıllar önceki o adam değilim artık. Yemin ederim.”

Persephone bunu düşündü. Bugün Hades hakkında öğrendiği şeye rağmen tanrının güçlerine inanıyordu. Hades ruhları tanıyordu. Eğer bu adamın değiştiğini hissetseydi, Asphodel’de varlığını sürdürme dileğini yerine getirirdi.

Persephone geriye doğru bir adım atarak Tantalus’tan uzaklaştı ve adamın gözleri tutuşmuş gibi göründü, dişlerini sıkı. *Hades’in gördüğü karanlık işte orada,* diye düşündü.

“Bana inanmıyorsun,” dedi adam. Birdenbire duraksamadan konuşabilmeye başlamıştı.

“Korkarım yeterince şey bilmiyorum,” dedi Persephone. Olabildiğinde tarafsız kalmaya çalışıyordu. İçinde, bu adamın öfkesinin korkulacak bir şey olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı.

Persephone’nin sözleriyle birlikte adamın gözlerini gölgeleyen tuhaf, öfkeli parıltı yok oldu ve başını salladı “Bilgesin.”

“Sanırım gitmeliyim,” dedi Persephone.

“Bekle,” dedi Persephone’nin harekete geçtiğini görünce. “Meyveden bir ısırık, lütfen...”

Persephone yutkundu. Bir şeyler ona yapmaması gerektiğini söyledi ama kendini ağaçtan olgun, altın bir meyve koparıırken buldu. Adama yaklaştı, aralarına mesafe koymak için kollarını uzatmaya uğraştı. Tantalus etli meyveye yaklaşmak için boynunu uzattı.

O sırada suyun altından sert bir şey Persephone’nin bacaklarına çarptı.

Genç kadın dengesini kaybetti ve dibe battı. Yüzeye çıkmadan göğsünde adamın ayaklarını hissetti. Çektiği çileye rağmen güçlüydü ve Persephone çırpınırken üstüne basarak onu suyun altında tuttu. Ta ki mücadele edemeyecek kadar güçsüz düşünceye kadar. Gizlenme büyüsü kayıp gitti ve ilah formuna geri döndü.

Persephone çırpınmayı bırakınca Tantalus ayağını çekti.

İşte o zaman Persephone harekete geçti.

Suyun içinden ilerledi, daha çok katranın içinde yüzüyor-muş gibi hissetti. Düşüp her yere su sıçrattı.

“Bir tanrıça!” Tantalus’un şarkı söyler gibi mırıldandığını

duydu. "Geri gelsene küçük tanrıça. Çok uzun zamandır açtım. Bir tadına bakayım!"

Yeraltı odasının kıyısı kaygandı ve tırmanmaya çabaladı, tırtıklı kayalar yüzünden dizlerini bereledi. Acıyı fark etmedi, bu yerden çıkıp gitmek istiyordu. Tam karanlık çıkışa vardığı sırada birine çarptı ve bir çift el omuzlarını yakaladı.

"Hayır! Lütfen..."

"Persephone," dedi Hades ve onu sadece bir adım geri itti.

Persephone donakaldı, onunla göz göze geldi ve adamın görüntüsüyle rahatladığını gizleyemedi.

"Hades!" Kollarını ona dolayarak hıçkırıklara boğuldu. Hades dengeli, güçlü ve sıcaktı; bir eliyle tanrıçanın başını, diğer eliyle de sırtını tuttu.

"Şşt." Dudaklarını Persephone'nin saçlarına bastırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sonra adamın korkunç sesi havayı bıçak gibi kesti.

"Neredesin küçük kahpe?"

Hades kaskatı oldu ve onu arkasına çekip yeraltı odasının girişine yaklaştı. Parmaklarını şıklattığında sütun döndü, böylece Tantalus'un yüzü artık onlara dönüktü. Hades'in gelişiyle korkmuş gibi görünmedi.

Tanrı elini uzattı ve Tantalus'un dizleri gücünü yitirdi, kolları zincirlerin arasında daha çok gerildi.

"Tanrıçam sana karşı nazik davrandı." Hades'in sesi soğuk ve yankı yapan türdendi. "Ona karşılığını bu şekilde mi ödüyorsun?"

Tantalus'un göğsü şişip inmeye başladı ve Persephone'nin ona verdiği su ağzından döküldü. Hades, mahkûma doğru emin adımlar attı; su yarılarak adama doğru kuru bir yol açıyordu. Tantalus dengesini sağlayamayıp kollarındaki acıyı ra-

hatlatmak için çabaladı. göğsünden sesler çıkaran derin, titrek soluklar aldı.

“Benim hissettiğim gibi hissetmeyi hak ediyorsun! Çaresiz, aç ve yalnız!” diye hırladı Tantalus.

Hades bir an için Tantalus’u izledi; ardından göz açıp kapayıncaya kadar adamı gırtlığından tutup kaldırdı. Tantalus’un bacakları çırpındı ve Hades onun çilesine güldü.

“Asırlardır o şekilde hissetmediğimi nereden biliyorsun ölümlü?” diye sordu ve konuşurken gizlenme büyüsü eriyip gitti. Hades karanlığa bürünmüş bir halde durdu. “Sen cahil bir fanisin. Öncesinde sadece seni mahkûm edendim; fakat artık cezalandırıcın da olacağım. Bence yargıçlarım sana karşı fazla merhametli davranmışlar. Seni giderilemez açlık ve susuzlukla lanetliyorum hatta seni yemek ve suyun yakınına yerleştireceğim ama eline geçirdiğin her şey boğazından aşağı ateş olarak inecek.”

Bununla birlikte Tantalus’u yere bıraktı; mahkûmun uzuvlarındaki zincirler gerildi ve taşa sertçe çarptı. Becerebildiği anda gözlerini Hades’e çevirdi ve bir hayvan gibi hırladı. Tam üzerine doğru atıldığı sırada Hades parmaklarını şıklattı ve Tantalus gitti.

O sessizlikte Persephone’ye döndü ve genç kadın tepkisini kontrol edemedi. Geriye doğru bir adım atıp kaygan taşa kayd. Hades ileri atılıp onu yakaladı, kollarının arasında tuttu.

“Persephone.” Sesi sıcak ve kısıktı, bir ricaydı. “Lütfen benden korkma. Sen değil.”

Persephone başka bir yere bakmaktan aciz halde ona baktı. Hades güzel, azılı ve güçlüydü... ve Persephone’yi kandırmıştı.

Persephone gözyaşlarını tutamadı. Dağıldı ve Hades onu

daha sıkı tutunca yüzünü tanrının boyuna gömdü. Ne zaman ısınlandıklarını bilmiyordu ve onu nereye getirdiğini görmek için başını kaldırıp bakmadı; yalnızca ateşin yakınında olduklarını biliyordu. Isı, vücudunu sarsan soğuğu yok etmekte fazla işe yaramadı. Titremesi kesilmeyince Hades onu hamama götürdü.

Persephone, adamın onu soymasına ve suya girdiklerinde kucaklamasına izin verdi ama tanrıya bakmadı. Hades sessizliğin bir müddet uzamasına izin verdi; ancak Persephone, onun kendini daha fazla tutamadığını düşündü.

“İyi değilsin,” dedi. “O adam... sana zarar mı verdi?”

Persephone sessizdi ve gözlerini kapalı tuttu, bunun ağlamasına engel olmasını umuyordu.

“Anlat bana,” diye yalvardı. “Lütfen.”

Dolan gözlerini açmasını sağlayan şey *lütfe*n kelimesiydi. “Aphrodite’yle olanları biliyorum Hades.” Söyledikleriyle birlikte tanrının yüzü değişti. Persephone onu hiç bu kadar şok olmuş veya bu kadar sarsılmış görmemişti. “Ben senin için oyundan başka bir şey değilim.”

Hades kaşlarını çattı. “Seni asla bir oyun olarak görmedim Persephone.”

“Anlaşma...”

“Bunun anlaşmayla hiçbir ilgisi yok,” dedi hırlarcasına ve onu bıraktı.

Persephone suda dengesini bulmaya çalıştı ve ona aynı şekilde karşılık verdi. “Bunun anlaşmayla çok ilgisi var! Tanrılar aşkına, ne kadar da aptallık ettim! Senin mahkûmun olma ihtimalime rağmen iyi biri olduğunu düşündüm.”

“Mahkûm mu? Burada bir mahkûm olduğunu mu düşünüyorsun? Sana o kadar kötü mü davrandım?”

“Nazik de olsa gardiyan, gardiyandır,” dedi Persephone.

Hades’in yüzü karardı. “Eğer hapisane müdürün olduğumu düşünüyorsan beni niye siktin?”

“Bunu önceden söyleyen sendin.” Sesi titredi. “Haklıydın, keyif aldım. Şimdi bittiğine göre yolumuza devam edebiliriz.”

“Devam etmek mi?” Hades’in sesi ölümcül bir tınıya büründü. “İstediğin şey bu mu?”

“En iyisinin bu olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Senin hiçbir şey bilmediğini düşünmeye başlıyorum,” dedi Hades. “Kendin için düşünmediğini de anlamaya başlıyorum.”

O sözler, tam göğsüne giren bir bıçak gibi delip geçti. “Ne cüretle...”

“Neye cüret etmişim Persephone? Saçmalığımı yüzüne vurmaya mı? Çok güçsüzmüşsün gibi davranıyorsun ama kendin için tek bir lanet karar bile vermedin. Artık kiminle düzüstüğünü annenin belirlemesine izin mi vereceksin?”

“Kapa çeneni!”

“Bana ne istediğini söyle.” Hades onu köşeye kısırdı, havuzun kenarlarını kavrayıp onu kafesledi.

Persephone bakışlarını kaçırdı ve dişlerini öyle bir sıkı ki çenesi acıdı.

“Söyle bana!”

“Siktir git!” Persephone hırladı ve zıplayıp bacaklarını adamın beline doladı. Onu sertçe öptü ve dudakları ile dişleri acı verecek şekilde birbirine çarpmasına rağmen ikisi de durmadı. Parmaklarını adamın saçlarının arasına geçirdi ve hırsıyla çekip başını geriye yatırdı, boynundan aşağı öpücükler kondurdu. Saniyeler içinde kendilerini havuzun dışında, yürüyüş yolunun mermer yüzeyinde buldular ve Persephone, Hades’i sırtının üstüne yatırıp aletinin üstüne oturdu, derinlerine kadar aldı.

Vücutlarının vahşi hareketleri ve nefes alıp verişleri hamamı doldurdu. Bu, Persephone'nin yaptığı en erotik şeydi ve hareket ettikçe içinde bir heyecan hissetti. Hades'in vücudundan gelen baş döndürücü çekimden ayrı bir şeydi. Tam olarak adını koyamadı ama damarlarında canlı bir şekilde dolanıyor ve titreşim yayıyordu.

Hades aralarına uzanıp göğüslerini sıkıyor ve baldırlarını kavrıyordu; ardından oturur pozisyona geldi ve meme uçlarını ağzına aldı. Verdiği haz Persephone'nin gırtlığından bir ses çıkarttı ve Hades'i kendine doğru çekip sıktı. Daha sert ve daha hızlı hareket ediyordu.

Hades dişlerinin arasından, "Evet," dedi ve sonra emretti. "Kullan beni. Daha sert. Daha hızlı."

Persephone'nin itaat etmek istediği tek emir buydu.

Birlikte boşaldılar. Sonrasında Persephone, Hades'in üzerinden kalkıp kıyafetlerini topladı ve hamamdan çıktı. Hades çıplak bir şekilde peşinden geldi.

"Persephone," diye seslendi. Persephone yürümeye devam etti, giderken kıyafetlerini çekiştiriyordu. Hades küfretti ve en sonunda ona yetişip yakındaki bir odaya çekti. Taht odasıydı.

Persephone ona döndü ve öfkeyle itti. Hades bir santim bile kıpırdamadı, aksine onu kollarının arasında kapana kısırdı.

"Nedenini bilmek istiyorum." Persephone bir şeyin damarlarını yakıldığını hissedebiliyordu; karnının derinlerinde tutuşuyor ve Hades konuşmayınca tıpkı bir zehir gibi içine yayılıyordu. "Kolay bir hedef miydin? Ruhuma baktın ve sevgiyi, tapınılmayı çaresizce isteyen birini mi gördün? Pazarlığının şartlarını yerine getiremeyeceğimi bildiğin için mi beni seçtin?"

"Öyle bir şey değildi."

Hades fazla sakindi.

“O zaman bana ne olduğunu söyle!” dedi köpürerek.

“Evet, Aphrodite ile bir anlaşma yaptım ama seninle yaptığım pazarlığın onunla hiçbir ilgisi yoktu.” Persephone kollarını önünde bağladı; tam söylediğine karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki Hades ekledi. “Sana ruhunda gördüğüm şeye dayanarak şartları sundum. Kendi zihnine hapsolmuş bir kadın gördüm.”

Persephone ona dik dik baktı.

“Anlaşmanın imkânsız olduğunu söyleyen sensin,” dedi Hades. “Ama sen güçlüsün Persephone.”

“Benimle alay *etme*.” Persephone’nin sesi titredi.

“Asla etmem.”

Adamın sesindeki samimiyet midesini bulandırdı. “Yalancı.”

Hades’in gözleri karardı. “Birçok şey olabilirim ama yalancı değilim.”

“O zaman yalancı değilsin, kendini kabul ettirmiş bir hiçkârsın.”

“Sana cevaptan başka bir şey vermedim,” dedi. “Gücünü kazanmana yardım ettim ama yine de kullanmadın. Annenin etkisi altından çıkman için sana bir yol sundum fakat yine de o yolu seçmeyeceksin.”

“Nasıl?” dedi Persephone. “Bana yardım etmek için ne yaptın?”

“Sana taptım!” diye bağırdı. “Annenin mahrum bıraktığı şeyi sana verdim: Sana tapınanları.”

Persephone sersemleyerek sessizce durdu. “Yani güçlerimi kazanmam için tapınanlara ihtiyacım olduğunu söyleyebilecekken beni bir anlaşma yapmaya zorladığımı mı anlatmak istiyorsun?”

“Bu güçle ilgili değil Persephone! Asla büyü, illüzyon veya

gizlenme büyüyle ilgili olmadı. Bu kendine güvenle ilgili. Kendine inanmakla ilgili!”

“Bu çok çarpık Hades...”

“Öyle mi?” diye bağırdı. “Söylesene, eğer bilseydin ne yapardın? İlah olduğunu bütün dünyaya duyurup bir takipçi ve neticesinde de gücünü kazanabilmeyi mi umardın?” Persephone cevabı biliyordu, Hades de öyle. “Hayır, sen asla neyi istediğine karar veremedin; çünkü annenin mutluluğunu kendininkinin üstünde tutuyorsun!”

“Seninle karşılaşana kadar özgürlüğüm vardı.”

Hades, “Benden önce özgür olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu. “New Athens’e geldiğinde cam hapishaneni başka türden bir hapishaneyle değiştirdin.”

“Neden bana ne kadar acınası olduğumu söyleyip durmuyorsun?” diye patladı.

“Benim yaptığımı o değil...”

“Değil mi?” diyerek onu kesti. “Dur da başka ne beni acınası yapıyor sana söyleyeyim: Sana âşık oldum.” Yaşlar gözlerini yaktı. Hades ona dokunmak için kıpırdadı ama Persephone elini havaya kaldırdı. “Yapma!”

Hades durdu, Persephone’nin asla tahmin edemeyeceği kadar acı çekiyor gibi görünüyordu. Persephone duraksadı, sesinin titremeyeceğinden emin olana kadar konuşmadan bekledi. “Eğer başarısız olsaydın Aphrodite ne elde edecekti?”

Hades yutkundu ve alçak, sert bir sesle cevap verdi. “Kahramanlarından birinin yaşayanların arasına geri dönmesini istedi.”

Persephone dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Bilmeliydi. “Pekâlâ, sen kazandın. Seni seviyorum. Buna değdi mi?”

“O şekilde değildi Persephone!” Persephone ona arkasını döndü ve Hades seslendi. “Benim eylemlerime değil de Aphrodite’nin sözlerine mi inanacaksın?”

Persephone durup ona döndü. Öyle öfkeliydi ki vücudu titredi. Eğer onu sevdiğini söylemeye çalışıyorsa dile getirmesi gerekiyordu. Kelimeleri duyması gerekiyordu.

Onun yerine Hades başını iki yana salladı. “Sen kendi kendinin mahkûmusun.”

Persephone’nin içindeki bir şey koptu. Acı vericiydi ve damarlarına ateş gibi yayıldı. Ayaklarının altındaki mermer sarsıldı. Gözleri bulunduğu sırada yerden kocaman, kara sarmaşıklar fırladı, Ölüler Tanrısı’nın el ve ayak bileklerini bağlayana kadar kıvrılıp yükseldi.

Bir an için ikisi de sersemleyerek donakaldı.

Persephone yaşam yaratmıştı. Aslında yerden fırlayan şey canlıdan başka her şeye benziyordu. Buruşmuş ve karaydı, parlak ve güzel değildi. Persephone ağır ağır nefes alıp verdi, öncekinin aksine şu anda hissettiği büyü güçlüydü. Vücudunun hafif bir acıyla sızlamasına sebep oldu.

Hades bileklerindeki bağlara bakarak dirençlerini test etti. Persephone’ye bakarken keyifsiz bir şekilde güldü. Gözleri donuk, cansız bir siyahtı.

“İşte Leydi Persephone. Görünüşe göre *sen* kazandın.”

Yaşamın Dokunuşu

Persephone kendi evindeki duşa girene kadar bileğindeki altın kelepçeyi çıkarmadı. Soğuyana kadar sıcak suyun altında öylece durdu, sonra küvetin içinde kayıp yere oturdu. Bileziği çıkardığında işaret gitmişti.

Bu anı gözünde hep farklı şekilde canlandırmıştı. İşin aslı, güçlerini ve Hades'i kazanacağını hayal etmişti. İki dünyanın en iyisine sahip olacağını düşlemişti.

Onun yerine elinde ikisi de yoktu.

Annesinin onu almaya gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Boğazına bir hıçkırık takıldı ama kendini tuttu ve sürünerek banyodan çıktı.

Kendi kendinin malikîmuydu.

Hades haklıydı, sözlerinin ağırlığı üzerine çöküp yeni göz-yaşı dalgasına sebep oldu. Bir ara ne zaman olduğunu bilmiyordu. Lexa geldi ve yatağa girip yanına yattı; onu kollarının arasına çekip sarıldı. Persephone bu şekilde uykuya daldı.

Ertesi sabah uyandığında Lexa'yı uyanık halde ve onu iz-

lerken buldu. En iyi arkadaşı saçını yüzünden geriye doğru çekti. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Persephone sessizce, "Evet," dedi.

"Bitti mi?"

Persephone başını salladı ve gözyaşlarını akıtmamaya çalıştı. Ağlamaktan yorgun düşmüştü. Gözleri şişmişti ve burundan nefes veremiyordu.

"Üzgünüm Persephone," dedi Lexa ve ona sarılmak için eğildi.

Persephone omzunu silkti. Bir şey derse tekrar ağlamaktan korkuyordu.

Buna rağmen farklı hissediyordu. Hayatının kontrolünü eline almak için yenilenmiş bir kararlılığı vardı.

Sanki planlamışçasına telefonu titredi ve baktığında Adonis'ten bir mesaj buldu: *Tik tak*.

Persephone onun mühletini unutmuştu. Yarına kadar ona işini geri vermesi gerekiyordu. Bunun imkânsız olduğunu bildiği için başka bir seçeneği kalmamıştı.

Ancak... O fotoğrafları eline geçirebilirse Adonis'in şantaj yapabileceği hiçbir şeyi kalmazdı.

"Lexa," dedi. "Jaison bilgisayar programcısı değil miydi?"

"Evet... neden?"

"Onun için bir işim var."

*

Persephone, kampüsteki Tanrılar Bahçesi'nde bekledi. Hades'in bahçesini seçmişti; çünkü gözleyenlerden ve kulak kabartanlardan uzaktaydı, daha fazla mahremiyet sunuyordu.

Bütün sabahı Adonis'le olanları Lexa'ya anlatarak ve Jaison'dan faninin bilgisayarını hackleyip şantaj için kullandığı fotoğrafları silmesini isteyerek geçirmişti. Ja-

ison'ın bu ricadan aldığı keyif komik düzeydeydi; *hack* sırasında servetler edecek bilgileri de ortaya çıkardı. Bunların arasında Adonis'in muhbiri de vardı.

Persephone'nin telefonu titredi ve kontrol ettiğinde Adonis'in mesajını gördü.

Geldim.

Başını kaldırdığında Minthe ve Adonis'in farklı yönlerden yaklaştığını gördü: Minthe dik dik bakarken Adonis'in gözleri kocaman olmuştu.

Yaklaşıp ondan birkaç adım ötede durdular.

Minthe, "O burada ne yapıyor?" diye bağırdı.

Adonis, "O burada ne yapıyor?" diye sordu.

"Söylediğim şeyleri bir daha tekrar etmek zorunda kalmayayım diye," dedi Persephone. "Bana şantaj yaptığın fotoğrafları Minthe'nin çektiğini biliyorum." Telefonu titredi ve kontrol ettikten sonra ekledi. "Daha doğrusu eskiden bana şantaj yaptığın fotoğrafları demeliyim. Tam şu saniyede *hacklendim* ve fotoğraflar silindi."

Adonis'in rengi atarken Minthe'nin bakışları daha da keskinleşti.

"Bunu yapamazsın. Bu... bu yasadışı!" dedi Adonis.

"Şantaj gibi mi?"

Bu çenesini kapattı. Persephone dikkatini Minthe'ye çevirdi.

"Sanırım koşup beni ispiyonlayacaksın?" dedi *nymph*.

"Bunu neden yapayım?" Persephone'nin sorusu samimiydi ama Minthe rahatsız olmuşa benziyordu, dudaklarını birbirine bastırıp hırladı.

"Oyun oynamayı bırakalım tanrıça. İntikam için elbette. Seni Tartarus'a benim gönderdiğimi Hades'e söylememene şaşırdım."

“Az önce ona tanrıça mı dedin?” diye atladı Adonis ama Minthe ve Persephone’den gelen dik bakışlar onu yine susturdu.

“Kendi savaşlarını vermeyi tercih ediyorum,” dedi Persephone.

“Neyle? Lafla mı?” dedi alaycı bir kahkahayla.

“Beni kıskanmanı anlıyorum,” dedi Persephone. “Fakat öfkeni yanlış yere yönlendiriyorsun.” Hatta aksine, Hades’e veya onu olduğu gibi sevmeyen bir adama zaman harcadığı için kendine kızmalıydı.

“Hiçbir şey anladığın yok!” diye köpürdü Minthe. “Bunca yıl onun yanında durdum ama bu, bütün krallığını çoktan onun kraliçesi olmuşsun gibi önüne sererken senin gölgede kıvrınamayım diyeymiş.”

Minthe haklıydı, Persephone anlamıyordu. Hayatını –aşkını– asla karşılık vermeyecek birine adamanın nasıl hissettirdiğini hayal edemezdi.

Ardından Minthe titrek bir sesle ekledi. “Senin ona âşık olman gerekiyordu, onun sana değil.”

Persephone irkildi. Demek Minthe pazarlığın şartlarından haberdardı. *Ona Hades mi söyledi, yoksa Aphrodite şartlarını söylerken orada mıydı* diye merak etti. Minthe’nin Hades’in dalaveresini bilerek Persephone’nin ona âşık olmasını izlediğini düşündükçe utandı.

“Hades beni sevmiyor,” dedi Persephone.

“Aptal kız.” Minthe başını iki yana salladı. “Eğer göremiyorsan belki de ona layık değilsindir.”

Damarları öfkeyle doldu ve parmakları kıvrılıp yumruğa dönüştü.

“Hades bana ihanet etti.” Persephone’nin sesi titredi.

Minthe alayla güldü.

“Nasıl? Aphrodite’yle anlaşmasını sana anlatmamayı seçtiği için mi? Onunla tanıştıktan sadece birkaç gün sonra onun hakkında küçük düşürücü bir yazı yazmandan sonra sana açılmamasına şaşırmadım. Muhtemelen öğrenirsen her zaman yaptığın gibi çocukça davranacağından korkmuştur.”

Minthe kaygan bir zeminde yürüyordu.

“Dünyamızda geçirdiğin zaman için daha minnettar olmalıydın,” diye ekledi. “Olup olabileceğin en güçlü halindi.”

İşte tam o anda Persephone tamamen kötü biri olmanın nasıl hissettirdiğini anladı. Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı ve Minthe bir şeylerin değiştiğini sezmiş gibi aniden ayıldı.

“Hayır,” dedi Persephone ve bileğinin tek hareketiyle yerden bir sarmaşık fırladı ve Minthe’nin ayaklarına dolandı. *Nymph* çığlık atmaya başladığında bir sarmaşık daha fırlayıp ağzını kaplayarak onu susturdu. “Olup olabileceğim en güçlü halim *bu*.”

Parmaklarını şıklattı ve Minthe büzüştü, ondan geriye sadece nane bitkisi kalana kadar dönüşüm geçirdi.

Adonis’in gözleri inanamayarak kocaman oldu. “Tanrılar aşkına! Sen-sen...”

Persephone bitkiye yaklaşıp yerden kopardı, sonra dönüp Adonis’in kasığına dizini indirdi. Fani iki büklüm olup yerde kıvrandı, kendini tutarak inliyordu. Persephone bir an onu izledi, acı çektiğini görmekten memnun oldu.

“Eğer bir daha beni tehdit edecek olursan seni lanetlerim,” derken sesini ölümcül bir sükûnet ele geçirdi.

Adonis nefes nefese konuştu. “Yapamaz... yapamazsın... Aphrodite’nin... lütfü var!”

Persephone pis pis gülümseyerek başını yana eğdi. Yerden

ince bir sarmaşık çıkıp yüzünü okşadığında Adonis çığlık atmaya başladı.

Persephone, Adonis'in kollarını gerçek dallara çevirmişti ve dallar, hızla yaprak çıkarıyorlardı.

Adonis acısını unutarak haykırdı. "Geri çevir! Geri çevir!"

Persephone emirlerine karşılık vermeyince yakarmaya başladı.

"Lütfen." Gözlerinden yaşlar döküldü. "Lütfen. Her şeyi yaparım. Her şeyi."

"Her şeyi mi?" diye tekrarladı Persephone.

"Evet! Lütfen eski halimi geri getir!"

"Bir iyilik," diye pazarlık yaptı Persephone. "Gelecekte bir gün alınmak üzere..."

"Ne istersen! Yap şunu! Hemen yap!"

Fakat Persephone kıpırdamadı; Adonis, kollarını geri dönüştürmek için tanrıçanın hiçbir harekette bulunmadığını fark edince sessizleşti.

"Ceset çiçeğinin ne olduğunu biliyor musun Adonis?"

Adonis ona dik dik baktı ve cevap vermedi.

"Bana tekrar sordurtma ölümlü." Gizlenme büyüsünü indirdi ve ileri doğru tehditkâr bir adım attı. "Evet mi, hayır mı?"

Adonis'in gözleri kocaman oldu ve geriye doğru sürünerek, "Hayır," diye mırıldandı.

"Yazık. Çürümüş et gibi kokan parazit bir çiçektir. Bunun seninle ne gibi bir ilgisi olduğunu merak ettiğine eminim. Pekâlâ, bu bir pazarlık. Eğer bir daha herhangi bir kadına isteği dışında dokunacak olursan seni o çiçeklerden birine dönüştürürüm."

Adonis'in rengi attı ama ona dik bir şekilde bakmayı başar-

di. “Genelde pazarlık yapmak, karşılığında benim de bir şey alacağımı ima eder.”

Persephone adamın aptallığına karşı başını iki yana salladı. “Alıyorsun zaten.” Eğilerek yaklaştı. “Canını.” Vurgulamak için Minthe’yi –yeni dönüştüğü nane bitkisini– havaya kaldırdı, yeşil yapraklarını inceledi. “Bahçeme iyi bir ilave olacak.”

Parmaklarını şıklattı ve Adonis’in kolları eski haline döndü. Dönüşüm sırasında bir an için çırpındı ama tekrar ayağa kalktığı anda Persephone arkasını döndü ve uzaklaştı.

Adonis, “Sen de kimsin be?” diye seslendi arkasından. Persephone duraksadı, sonra dönüp omzunun üzerinden ona baktı.

“Ben Persephone, Bahar Tanrıçası’yım,” diye cevap verdi ve ortadan kayboldu.

*

Annesinin serası tam da hatırladığı gibiydi: Camla kaplı süslü metalden bir yapıydı, Olympia’nın bereketli ormanlarının içindeydi. İki katlıydı, tavanı kubbeliydi ve şu anda güneş, her şeyi altın gibi gösteren bir açıyla parlatıyordu.

Burada olmaktan nefret etmesi ne yazıktı; çünkü nefes kesiciydi.

İçerisi tıpkı annesi gibi kokuyordu. Tatlı ve acı, yabani çiçeklerden bir buket gibi. Koku kalbini sızlattı. Annesini özleyen ve ilişkilerinin değişimiyle yas tutan bir parçası vardı. Bir hayal kırıklığı olmayı asla istememişti ama ondan da ötesi bir mahkûm olmak istemiyordu.

Persephone patikalarda yürüyerek zambak ve menekşelerin, gül ve orkidelerin, olgun meyveleri olan çeşit çeşit ağacın arasından geçti. Yaşam kıpırtısı dört bir yanındaydı. Bu his git-tikçe artarak güçleniyor ve daha tanıdık oluyordu.

Patıkada durdu, bu duvarların arkasında kapana kısılmışken kurduğu düşleri hatırladı. Parlayan şehirlerin, heyecan verici maceraların ve tutkulu aşkların düşüydü. Hepsini bulmuştu, çok güzel, tehlikeli ve yürek burkan cinsten olmuştu.

Sadece yeniden tatmak, hissetmek ve yaşamak için hepsini baştan yapardı.

“Kore.”

Persephone irkildi; annesi çocukluk lakabını ne zaman kullansa böyle oluyordu. Döndüğünde Demeter birkaç adım uzakta duruyordu, yüzü soğuk ve okunaksızdı.

“Anne.” Persephone başını salladı.

Demeter, “Seni arıyordum,” dedi ve gözleri Persephone’nin bileğine kaydı. “Fakat bakıyorum da aklın başına gelmiş ve kendi iradenle bana geri dönmüştün.”

“Aslında ne yaptığını biliyorum demeye geldim anne.”

Annesinin ifadesi mesafeli kaldı. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

“Güçlerimin gelişmesini önlemek için beni burada saklı tuttuğunu biliyorum,” dedi.

Demeter başını bir milim kaldırdı. “Senin iyiliğin içindi. Senin için en iyisinin o olduğunu düşündüğüm için yaptım.”

“En iyisi olduğunu düşündüğün şey,” diye tekrarladı Persephone. “Benim nasıl hissedebileceğimi hiç düşündün mü?”

“Eğer beni dinleseydin bunların hiçbiri olmazdı! Gidene kadar hiçbir şeyin farklı olduğunu bilmiyordun. İşte o zaman değiştin.” Demeter bunu korkunç bir şeymiş gibi söyledi, sanki Persephone’nin dönüştüğü kişiden nefret ediyordu. Belki de bu doğrudu.

“Yanılıyorsun,” diye karşı çıktı Persephone. “Ben macera istedim. Bu duvarların dışında yaşamak istedim. Bunu biliyordun. Sana yalvardım.”

Demeter bakışlarını kaçırdı.

“Bana fırsat vermedin...”

“Yapamazdım!” diye bağırdı ve sonra derin bir nefes aldı. “Sonuç olarak hiçbir şey fark etmedi. Her şey Kader Tanrıçaları’nın öngördüğü gibi oldu.”

“Ne?”

Demeter ona dik dik baktı. “Doğduğunda Kader Tanrıçaları’na gittim ve geleceğini sordum. Asırlardır bir tanrıça doğmamıştı ve senin için endişeliydim. Yazgında Karanlığın Kraliçesi ve Ölüm’ün Gelini olmak var dediler. Hades’in eşi. Bunun olmasına izin veremezdim. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Seni gizli ve güvende tuttum.”

“Hayır, güvende tutmadın,” dedi Persephone. “Her zaman sana ihtiyaç duyayım diye yaptın; böylece asla yalnız olmak zorunda kalmayacaktın.”

İkisi öylece birbirine baktıktan sonra Persephone ekledi. “Aşka inanmadığını biliyorum anne ama benimkini benden alıkoymaya hakkın yoktu.”

Demeter şok içinde gözlerini kırptırdı. “Aşk mı? Sen... Hades’i *seviyor* olamazsın.”

Persephone sevmemeyi diledi, o zaman göğsündeki bu sızıyı hissetmezdi. “Gördün mü, hayatımı kontrol etmeye çalışmanla ilgili sorun bu. Yanlıyorsun. Her zaman yanıldın. İstedğin evlat olmadığımı biliyorum ama sahip olduğun evlat benim ve eğer hayatımda olmak istiyorsan yaşamama izin vereceksin.”

Demeter ona kötü kötü baktı. “Yani bu mu? Benim yerime Hades’i seçtiğini söylemeye mi geldin?”

“Hayır, seni bağışladığımı söylemeye geldim. Her şey için...”

Demeter'in ifadesi küçümsemeye doluydu. "Beni bağışlıyor musun? Bağışlamam için bana yalvarması gereken sensin. Her şeyi senin için yaptım!"

"Yükten kurtulmuş bir hayat yaşamak için senin bağışlamana ihtiyacım yok ve asla da yalvaracak değilim."

Persephone bekledi. Annesinin ne diyeceğinden emin değildi. Belki onu sevdiğini söylerdi? Onunla bir ilişkisi olmasını istediğini ve bu yeni normalin üstesinden geleceklerini anlatırdı?

Fakat Demeter hiçbir şey söylemedi ve Persephone'nin omuzları düştü.

Duygusal yönden bitmişti. Şu anda, onu olduğu kişi için seven insanlarla etrafının çevrilmesinden başka bir şey istemiyordu.

Savaşmaktan yorulmuştu.

"Uzlaşmaya hazır olduğunda bana haber ver," dedi annesine.

Persephone seradan dışarı ışınlanma niyetiyle parmaklarını sıkıktı ancak olduğu yerde kalakaldı. Tuzağa düşmüştü.

Demeter'in yüzölçümü aldatıcı bir gülümsemeye karardı.

"Üzgünüm çiçeğim ama gitmene izin veremem. Hele de seni yeniden ele geçirmeyi başarmışken."

"Senden yaşamama izin vermeni istedim." Persephone'nin sesi titredi.

"Yaşayacaksın zaten. Burada. Ait olduğun yerde."

"Hayır." Persephone yumruklarını sıkı.

"Zamanla anlayacaksın. Yaşam sürecinin enginliğinde bu an unutulup gidecek."

Yaşam süreci. Kelime Persephone'yi soluksuz bıraktı. Bu yerde kilit altında bir yaşamı hayal edemedi: macerasız, aşksız, tutkusuz bir hayat...

Yapamazdı.

"Her şey önceki gibi olacak," diye ekledi Demeter

Fakat hiçbir şey eskisi gibi olamazdı ve Persephone bunu biliyordu. Ufacık bir tat almıştı karanlığın dokunuşunu ve hayatının kalanı boyunca onun özlemini çekecekti.

Persephone titremeye başlayınca zemin de titredi ve Demeter kaşlarını çatı. "Bu ne demek oluyor Kore?"

Gülümseme sırası Persephone'deydi.

"Ah, anne. Anlamıyorsun ama her şey değişti."

Yerden kalın, siyah kökler yükselip seranın cam tavanını parçaladı, Demeter'in hapishaneye koyduğu büyüü de bozdu. Köklerden gümüş rengi sarmaşıklar kıvrılarak çıkıp alanı dolduruyor, metali büküyor, çiçekleri eziyor ve ağaçları mahvediyordu.

Yamulan metal ve kırılan cam seslerinin üzerinden Demeter, "Ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

Genç tanrıça, "Kendimi özgür bırakıyorum," dedi ve ortadan kayboldu.

Yuvaranin Dokunuşu

Mezuniyet, siyah cüppeler, mavi-beyaz püsküller ve partilerden oluşan bir bulanıklık gibi gelip geçti. Biraz buruk bir sondu ve Persephone, o sahnede yürürken hissettiği kadar gururlu... ve yalnız hiç hissetmemişti.

Lexa, Jaison'la daha fazla zaman geçiriyordu. Persephone, serasını mahvettiğinden beri annesinden haber almamıştı ve Hades'i sarmaşıklarına dolanmış vaziyette bırakıp gittiğinden beri Nevernight'a veya Yeraltı Dünyası'na geri dönmemişti.

Onu oyalayan tek şeyi işiydi; mezuniyetinden sonraki hafta *New Athens Gazetesi*'nde araştırmacı gazeteci olarak tam zamanlı işe başlamıştı. Erken geliyor ve geç saatlere kadar kalıyordu, yapacak işi kalmadığı akşamlarda Tanrılar Bahçesi'nde büyü pratiği yapıyordu.

Gittikçe daha iyi oluyordu. Gücüne ulaşma içgüdüğü gittikçe güçlense de Minthe'yi bitkiye, Adonis'in uzuvlarını sarmaşığa dönüştürdüğü veya annesinin serasını mahvettiği zamanki yeteneklerini geri kazanmayı başaramamıştı. Şu anda çıkarma-

yı başardığı şeyler, ölü sarmaşıkları andırmaya geri dönmüştü. Kendini Hekate'yle pratik yapabilmeyi dilerken buldu.

Hekate'yi, ruhları, yeraltını özlüyordu.

Hades'i özlüyordu.

Arada sırada, Yeraltı Dünyası'nı ziyaret etmek için geri dönmeyi düşünüyordu. Hades'in lütfunu geri almadığını biliyordu ama gidemeyecek kadar korkuyor, utanıyor, çekiniyordu. Yokluğunu nasıl açıklayacaktı ve onu bağışlayacaklar mıydı?

Günler geçtikçe Persephone, geri dönebileceğini daha az hissetti ve günlük rutinine devam etti: iş, Lexa ve Sybil'le öğle yemeği, parkta akşam yürüyüşü.

Bugün, o rutin bozulmuştu.

Coffee House'ta her zamanki masasına oturunca saatini kontrol etti. Lexa'dan mesaj bekliyordu. Arkadaşının doğum günü hafta sonuydu ve Jaison, Sybil, Aro ve Xerxes'le kutlamak için bu akşam dışarı çıkacaklardı. Persephone bu dikkat dağınıklığı için heyecanlı olsa da Ölüler Tanrısı ile ilgili son yazısını bitirmesi gerekiyordu.

Makaleyi yazmak, beklediğinden daha acı verici olmuştu. Gözyaşları ve sıkılmış dişlerle yazmıştı; sonuç olarak yayım tarihi ertelenmişti. Bu kadar duygusallaşmayı beklememişti ama son altı ayda çok fazla şey atlatmıştı. Hades'le anlaşmasının şartlarını yerine getirmek için hissettiği endişe ve stres onu birçok yönden kötü etkilemişti. Yanlış olduğunu bile bile tanrıya âşık olmuştu ve kalbinin parçalarını yerine nasıl koyacağını yavaş yavaş öğrenmeye çalışıyordu.

Sorun şuydu ki parçalar birbirine aynı şekilde uymuyordu.

Persephone değişmişti.

Bu hem güzel hem de korkutucuydu. Hayatının kontrolünü

eline almış, bunu yaparken de ilişkilerini koparmıştı. Altı ay önce güvendiği insanlara olan inancı sarsılmıştı.

En acı verici kısım sa annesinin ihaneti ve sonrasındaki sessizliğıydi. Serasını yıktıktan sonra Demeter mesafesini korumuştı. Persephone, annesinin nereye gittiğinden emin bile değildi; gerçi Olympia'da olduğundan şüpheleniyordu.

Yine de ondan bir şeyler beklemişti. Kızgın bir mesaj bile olsa.

Hiçbir şey olmaması kalbine giren bir hançerdi.

Telefonu Lexa'dan gelen mesajla bipledi: *Bu akşam için hazır mısın?*

Persephone cevap yazdı: *Hem de nasıl! Karar verdin mi?*

Henüz nerede kutlayacağına karar vermemişti. Nevernight ve La Rose'un söz konusu bile olmayacağı hususunda anlaşmışlardı.

Bakkheia veya Raven'ı düşünüyorum. Bakkheia, Dionysus'a aitti ve Raven da Apollo'nundu. *Ne dersin?*

Humm. Kesinlikle Raven.

Ama sen Apollo'nun müziğinden nefret ediyorsun.

Doğruydı. Persephone, Işığın Tanrısı'nın her albümünden nefret ediyordu. Sözleri telaffuz etme biçimindeki bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Kulübünde çalan tek müzik de oydu.

Fakat senin doğum günün, diye hatırlattı Persephone. *Raven senin tarzına daha uygun.*

Karar verildi. Raven olsun! Teşekkürler Persephone!

Persephone, Lexa'yı daha az görmesine rağmen onun adına mutluydu. Lexa'nın Jaison'la ilişkisi iyi gidiyordu ve iki faminin onun için yaptıkları şeye ebediyen borçlu kalacaktı. Özellikle de Lexa'ya... Hades'ten ayrıldıktan sonraki hafta boyunca, kendine gelene kadar onunla kalmış ve mutfak penceresinin

önündeki varlığını hemencecik unuttuğu nane Minthe'yi canlı tutmayı başarmıştı.

Nymph'i yeraltına geri götürüp Hades'e sunma planları vardı ama yüzleşecek cesareti yoktu.

Lexa'ya mesaj atıp kafeden çıktığını haber verdi ve tam eşyalarını toplamaya başlamışken üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırdığında tanıdık bir çift koyu renk, nazik gözle buluştu.

“Hekate!” Persephone ayağa kalktı ve kollarını tanrıçanın boynuna doladı. “Seni öyle özledim ki.”

Hekate de onu kucakladı ve rahatlayarak nefes aldı. “Ben de seni özledim canım.” Geriye çekilip Persephone'nin yüzünü inceledi, ilgili gözlerinin üzerindeki kaşları çatıldı. “Hepimiz özledik.”

Persephone suçlulukla sarsıldı ve yutkundu. Temelde herkesten uzak kalmıştı. “Benimle oturur musun?”

“Elbette.” Cadılık Tanrıçası, Persephone'nin yanına oturdu.

Hekate'ye bakmadan duramıyordu. İnsan büyüü altında-ken tanrıça farklı görünüyordu; saçları örgülüydü ve görkemli cüppeler yerine uzun, siyah bir elbise giyiyordu.

“Umarım bir şeyi bölmedim,” diye ekledi Hekate.

“Hayır, sadece... çalışıyordum,” dedi Persephone.

Tanrıça başını salladı. Bir an sessiz kaldılar ve Persephone aralarındaki bu gariplikten nefret etti.

“Herkes nasıl?” diye sordu.

“Üzgün,” dedi Hekate. Persephone göğsünde bir sızı hissetti.

“Gerçekten lafı dolandıran biri değilsin, değil mi Hekate?”

“Geri gel.”

Persephone ona bakamadı. Gözleri yandı. “Yapamayacağı-
mı biliyorsun.”

“Birbirinizi bu anlaşmayla bulmanız neden önemli ki?” diye sordu Hekate.

Persephone’nin gözleri büyüdü ve Cadılık Tanrıçası’na baktı. “Sana anlattı mı?”

“Ben sordum.”

“O zaman beni kandırıldığını biliyorsun.”

“Kandırdı mı? Hatırladığımı kadarıyla, sizin anlaşmanızın Aphrodite’nin pazarlığıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi.”

“Onunla olan anlaşmasının şartlarını yerine getirmesine yardım edebileceğimi hiç düşünmediğini söyleyemezsin.”

“Bunu düşündüğüne eminim, ama sadece sana çoktan âşık olduğu için... Gerçekten umut etmesi o kadar yanlış bir şey miydi?”

Persephone, sessizlik içinde huzursuzca oturdu. Hekate, onu Hades’e geri dönmesi için ikna etmeye mi gelmişti?

Cevabı biliyordu ama bu sadece bir *evetten* çok daha karmaşıktı.

Hekate onu YERALTI DÜNYASI’na, ona kraliçe gibi davranan insanların krallığına ve arkadaşlarına geri dönmeye ikna etmek için buradaydı.

Tanrıçanın haklı olduğunu biliyordu. Bir anlaşma yüzünden birbirlerine âşık olmaları gerçekten önemli miydi? İnsanlar farklı şekillerde aşkı buluyordu.

Gerçi en zor olanı, Hades’e onu sevdiğini söylediğinde tanrının karşılığında bir şey söylememesiydi. Hiçbir şey söylememiştir.

Hekate’nin onu izlediğini hissetti. Tanrıça, “Anlaşmanın şartlarını nasıl yerine getirdiğini sanıyorsun?” diye sordu.

Persephone kafası karışmış bir halde ona baktı. “Ben... bir şey yetiştirdim.”

Güzel değildi. Hatta ona bitki denilip denilemeyeceğinden bile emin değildi, ama canlıydı ve önemli olan da buydu.

Tanrıça başını iki yana salladı. "Hayır. Anlaşmayı tamamladın çünkü Hades'in içinde yaşam yarattın. Çünkü âlemine hayat getirdin."

Persephone bakışlarını kaçırdı, duyduğu sözlerle gözlerini yumdu. Bunu duyamazdı.

Sonra Hekate fısıldadı. "Sensiz çok kasvetli." Persephone'nin elini tuttu. "Onu seviyor musun?"

Soruyla birlikte gözleri yaşlarla doldu ve hırsıyla onları silerken soluksuz kalarak, "Evet," dedi. Burnunu çekti. "Evet. Sanırım onu daha en başından sevdim. O yüzden bu kadar acı-tıyor."

Hades, resmin bütününe bakması, tutkuyla kör olmaması için ona meydan okumuştı. Tabii onun için duyduğu tutku haricinde...

"Öyleyse git ona. Neden canının yandığını anlat. Nasıl düzeltereceğini anlat. Senin iyi olduğun konu bu değil mi?"

Persephone buna gülmeden duramadı ve sonra inleyerek gözlerini ovaladı. "Ah Hekate. Beni görmek istemiyor."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sence de beni isteseydi yanıma gelmez miydi?"

"Belki de sadece sana zaman veriyordur," dedi.

Hekate başını çevirip kaldırıma doğru baktı ve Persephone onun bakışlarını takip etti. Nefesi kesildi, kalbi göğsüne çarpıverdi.

Hades birkaç adım ötede durdu. Baştan aşağı siyahlar içindeydi, hiç bundan daha yakışıklı görünmemişti. Karanlık ve delici bakışları ona odaklanmıştı; Persephone, onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Umutluydu ama korkuyordu.

Persephone sandalyesinden kalktı ama bacaklarını hareket ettirmesi biraz zaman aldı. İleri doğru sendeledi, ardından koşmaya başladı; kollarına atladığı anda Hades onu yakaladı. Persephone bacaklarını adamın beline doladı. Hades onu sımsıkı tutup yüzünü boynuna gömdü.

“Seni özledim,” diye fısıldadı.

“Ben de seni özledim,” dedi ve geri çekildi. Tanrının yüzünü inceledi, yanağının kıvrımını ve dudaklarının kenarını okşadı. “Üzgünüm.”

“Ben de öyle,” dedi. Persephone, onun da kendisini aynı yoğunlukta incelediğini fark etti; her parçasını hafızasına kazı-maya çalışıyor gibiydi. “Seni seviyorum. Daha önce söylemem gerekirdi. Hamamdaki o gece söylemeliydim. Bunu o zaman bile biliyordum.”

Persephone gülümserken parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. “Ben de seni seviyorum.”

Dudakları birbirine yapıştı ve bütün dünya eriyip kayboluvermiş gibi oldu. Ancak etrafları fotoğraf çeken ve videolar kaydeden insanlarla sarılmıştı. Öpüşmelerini ilk bölen Hades oldu. Persephone, ona bakarken hem hüsrana uğramış hem de hafiften sersemlemişti.

“İyiliğimin karşılığını istiyorum tanrıça,” derken gözleri kararıyordu.

Persephone’nun kalbi gümbür gümbürdü.

“Benimle Yeraltı Dünyası’na gel.”

Persephone karşı çıkmaya başladı ama Hades onu bir öpücükle susturdu.

“Dünyalar arasında yaşa,” dedi. “Ama bizi ebediyen terk etme... insanlarını, insanlarını... beni.”

Persephone gözyaşlarını yuttu. Hades anlıyordu. İki dünya-

nın da nimetlerine sahip olacaktı. Ayrıca Hades de onun olacaktı.

Persephone'nin gülümsemesi yaramaz bir hal aldı, ardından adamın gömleğini düzeltti. "Kart oynamak için çok hevesliyim."

Hades'in ağzının kenarı seğirdi ve gözleri karardı. "Poker?" diye sordu.

"Evet."

"Bahis?"

"Kıyafetlerin," diye cevap verdi Persephone.

Ardından ortadan kayboldular.

Nane Bitkisi Minthe

Obsidiyen masasının arkasındaki sandalyesine yaslanan Hades'in gözleri Persephone'ye bakarken karardı. İnce parmakları dolgun dudaklarının üzerinde gezindi. Persephone, ofisine girince adamı orada bulduğuna şaşırmıştı. Altı ay önceki tanışmalarından bu yana Ölüler Tanrısı'nı masayı kullanırken hiç görmemişti.

"Ah, demek masa sadece görsellik için değil." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir an için buraya gelme sebebinin yükünden kurtuldu.

Hades tek kaşını kaldırıp parıltıyan gözlerle onu baştan aşağı süzdü. Persephone kıyafetini özellikle stratejik bir şekilde seçmişti: bütün kıvrımlarını sarmalayan kırmızı bir elbiseydi. Askıları incekti ve derin V yakası, göğsünün kalkıp mışını vurguluyordu. Muhtemelen bu adil değildi ama indirmeye geldiği darbeyi hafifletebileceğini düşünmüştü.

"Canım istediğinde çok üretken olabilirim," dedi Hades.

"Ya?"

“Evet, farkında olduğun üzere sevgilim, aynı anda birden fazla iş yapma konusunda eşsizim,” dedi ve Persephone’nin karnında hissettiği heyecan dalgasıyla aralarındaki hava ağırlaştı.

“Hımm. O yeteneğe sahip olduğunu unutmuşum herhalde. Belki beni aydınlatabilirsin?”

Hades ellerini yumruk yaptı ama kıpırdamadı, gözleri Persephone’nin kucagında tuttuğu bitkiye kaydı. “Bana bir şey mi getirdin?”

Yaşadıkları an bozuldu, gerçi bu o kadar şaşırtıcı değildi. Minthe bir *nymph*’ken birçok şeyi mahvetmişti; şimdi de bitkiyken mahvediyordu.

Persephone naneyi Hades’in masasının kenarına koydu. “Aslında zaten senin olan bir şeyi iade ediyorum.”

Hades’in kaşları, kömür karası gözlerinin üzerinde birleşti. “Evinde nane bıraksaydım sanırım hatırlardım Persephone.”

“Şey, görüyorsun ya. Bu... *bitki* her zaman bir bitki değildi.” Hades bekledi.

“Bir *nymph*’ti. Minthe.”

Persephone, onun ne düşündüğünü anlayamadı. Fakat kendisinin kalp atışları hızlanıyor, göğsünde endişe toplanıyordu. Nevernight’a ısınmadan önce ayna karşısında haberi verişini prova etmiş, merdivenden çıkmış ve Hades’in ofisine girmişti. Hızlı hızlı yürümek zorunda kalmıştı, yoksa dönüp eve geri gidecekti.

Fakat Hades’in gerçeği öğrenme zamanı gelmişti.

Artık kelimeler ağzından çıkmıştı. Hades sessiz ve hareket-siz bir halde oturdu; Persephone, ondan daha fazla tepki beklemişti.

Bir müddet sonra tanrı konuştu.

“Yani diyorsun ki,” -Hades naneyi işaret etti- “o benim asistanım?”

“Evet.”

Hades bitkiye değil de ona baktı. “Peki, neden asistanım bir bitki, Persephone?”

“Çünkü...” Bakışlarını kaçırdı ve itiraf etti. “Canımı sıkı.”

Hades bekledi, sessizliği merakını gösteriyordu. Persephone daha fazlasını söylemeyince Hades, “Minthe canını sıkacak ne yaptı?” diye sordu.

Uzun bir liste vardı -Hades’e olan yakınlığı, Hades için doğru kişi olmadığı konusundaki fikri, onu oyuna getirip Tartarus’a göndermesi- ama tepesini asıl attıran şey, Minthe’nin ona güçsüz olduğunu söylemesi olmuştu.

Fakat ispiyonlamak için burada değildi, o yüzden cevabını verdi. “Artık önemi yok. Ben icabına baktım.” Hades tek kaşını kaldırdı ve o bir şey söyleyemeden Persephone devam etti. “Onu gerçek haline geri getirme kararının sana ait olduğunu düşündüm.”

Hades’in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri parladı. Eğlendiği belliydi ve Persephone’nin endişesi hafıflıdı. “O kararı benim vermemi mi istiyorsun?”

Persephone gözlerini kırptırdı. “O *senin* asistanım.”

Hades başını yana eğip onu inceledi. Nasıl devam edeceğine karar veriyordu ve bu da Persephone’yi endişelendiriyordu. Hades ayağa kalkıp masasının etrafından dolanınca genç kadın ona döndü. Hades, çenesini parmaklarının arasına alıp boynu gergin bir hale gelene kadar başını geri yatırdı.

“Bana gerçeği anlatman için seni nasıl ikna etmeliyim?” Sesi kısık, boğuktu. Tutkunun vaadi vardı.

“Oynamak mı istiyorsun?”

Hades bir an onu izledi. Persephone, adamın bu durumla ilgili ne düşündüğünü hâlâ çözemiyordu. Ardından Hades dudaklarını boğazının boşluğuna bastırdı, boynu boyunca ilerledi ve çenesinin kenarına dek geldi. Persephone ona tutundu, elleri ceketini sımsıkı kavradı ve hızla nefes aldığı anda Hades harekete geçti. Persephone'nin kalçasını kavrayıp gıcıır gıcıır, obsidiyen masasının kenarına oturttu.

Hades, ellerini tanrıçanın baldırlarından yukarı kaydırıp elbisesinin altına sokarken, "Aynı anda birkaç iş yaparım." dedi. Ağzını kendi ağzıyla kapladı. Dişler, diller ve nefesler birbirine karıştı; Hades onu tüketirken külotunu çıkarıp bacaklarını genişçe ayırdı, elbisesini dikişlerinden ayırırken sıcaklığını soğuk havaya açık bıraktı.

Hades'in azgın bakışlarını üstünde hissederken beklenti, karnının alt kısmına çöreklenmişti. Adamın parmakları sıcak etini araladı ve parmaklarını içine soktuğunda Persephone'nin başı geriye düştü.

Hades, sorularına cevap almak için ona zevk vermek niyetinde miydi?

Ardından parmaklarını içine daldırıp sert, derin bir şekilde hareket ettirdi ve tanrıçayı izlemek için geri çekildi. Persephone, nefes alıp veriş hızlanırken inleyerek adamın adını söyledi.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye sorarken parmaklarını sokup çıkardı; adamın parmaklarının sürtünmesi, Persephone'yi düşmek için birilerini bile öldürebileceği bir uçurumun kıyısına götürdü.

"Evet," dedi nefes nefese.

"Bana ne istediğini söyle."

"Daha fazla. Daha sert," dedi soluksuz kalarak. "Daha tuzlu" İşte o zaman Hades geri çekildi.

Adamın ani yokluğu şok ediciydi. Persephone'nin gırtlığından boğuk bir ses çıktı. Dik dik bakarak ona uzandı ama Hades bir adım geri çekildi, göğsü inip kalkıyordu. Bir an için birinin ofise yaklaşıyor olabileceğini düşündü ama Hades üstünü düzeltmesine yardım etmek için hiçbir harekette bulunmayınca başka bir şey olduğunu anladı. "Neden durdun?"

"Kendini neden kaybettiğini söyle bana," dedi. "Canımı sıkacak ne söyledi?"

Persephone ona dik dik baktı. "Oyunun bu mu?"

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?"

Persephone'nin öfkesi öyle şiddetli ve yoğundu ki Hades'i de bir bitkiye dönüştürebileceğini düşündü, büyüünün damarlarında uyandığını fark etti. Öfkelendiğinde en güçlü haline geliyordu.

Persephone masadan inmeye yeltendi ama Hades dudaklarını tekrar onunkilere yapıştırarak kapana kısırdı. Parmaklarını Persephone'nin saçlarına doladı, ağzını daha derinden keşfedebilmek için başını geriye doğru çekti. Genç kadın bir an için kollarında kasıldı, ellerini sertçe adamın göğsüne bastırdı. Sanki onu itmeyi düşünmüş ama yapamamıştı; adama direnemiyormuş gibiydi.

Fakat bunu ona ödetecekti.

Eğer Hades bunu yapabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Eğer Hades kendisinin *ona* direnebileceğini sanıyorsa daha da yanılıyordu.

Persephone, adamın gömleğinin düğmelerini açtı; ellerini göğsünün, taş gibi karm kaslarının ve pantolonunun belinde gezdirdi. Ereksiyonu kumaşı geriye çekti ve aletini serbest bıraktığında ağzına doğru inledi.

Parmakları adamın aletinin üzerine kapandı ve onu itip masadan aşağı kayd, Hades'i sırtı duvara çarpana kadar geri geri ilerletti.

Sonra parmaklarını şıklattı ve kendilerini Yeraltı Dünyası'nda buldular. Hades'in anlaşmalarının başında ona verdiği bahçedeydiler. Tanrının sırtı taş duvara dayalıydı. Persephone, eli hâlâ Hades'in penisindeyken gülümsedi. Hades'in lütfuna sahip olmaya bayılıyordu.

"Persephone..."

Parmaklarını bir kez daha şıklattığında bu defa sarmaşıkları yukarı doğru çıkıp adamın el ve ayak bileklerine dolandı. Hades'in gözleri karardı, çenesi kasıldı, adını bir uyarı gibi söyledi. "Persephone."

"Efendim lordum?" dedi masumca.

"Ne yapıyorsun?"

Persephone onu okşadı ve adamın göğsü hızla inip kalktı.

"Neye benziyor?" diye sordu.

Persephone yukarı aşağı hareket ettirdi, başını sıvazlamak için başparmağını kullandı. Adamın dudaklarını öpmek ve boynundan aşağı öpe öpe inmek için parmak uçlarına kalktı. Hades, Persephone'nin yerleştirdiği bağların arasında gerindi, karşılık vermek için ölüyordu.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldarken adamın kulağını dişledi.

Hades hırladı. "Seni, tanrıçam."

Persephone sinsice gülümseyip geri çekildi ve sonra sertleşen etini ağzına almak için dizlerinin üzerine çöktü. Tadı tuz gibiydi ve daha derine aldığıında başı, boğazının gerisine çarptı. Hades inledi. Persephone bacaklarına tutundu, ellerinin altında kasılan kasları hissedebiliyordu. Ağzında patlayana ka-

dar emmeye devam etti ve işini bitirince ayağa kalkıp adamın karanlık bakışlarına karşılık vererek geriledi.

“İşkence gibi mi?” diye sordu Persephone. Bu bir meydan okumaydı.

Hades cevap vermedi ama gözleri yandı ve bileklerinin etrafındaki sarmaşıklar gerildi.

“Sana zevk vermem ve karşılığını vermemen?”

Persephone elbisesini çıkarıp kenara attı. Önünde çırtlıçılak durarak, “Ne istiyorsun Hades?” diye sordu.

Tanrının gücünü ve ona sahip olma isteğini hafife almıştı. Onu tutması için çağırdığı sarmaşıklar koptu, Hades ileri atılıp onu kaldırdı ve hiç tereddütsüz içine girdi. Hades onu iyice esnetip en derinlerine girerken Persephone’nin inlemesi havayı paramparça etti. Hades baldırlarını öyle sertçe tutuyordu ki sanki kemiklerini kavrıyormuş gibi hissettiriyordu. Tanrı kıpırdanıp Persephone’yi taş duvara yasladı, içine hoyratça girip çıkıyordu. Tırtıklı kaya sırtını çizdi ama Persephone hissetmedi bile. Tımaklarını Hades’e geçirmekle, saçına uzanmakla, onu patlayacak noktaya gelene kadar doldururken tanrının bedeninde kaybolmakla fazla meşguldü.

Hades onun içindeki bir karanlığı, durmadan ilgiye ihtiyaç duyan bir sızıyı uyandırmıştı. Persephone onu daima arzulayacaktı.

Persephone’nin boşalması şiddetli okdu, Hades’inki de öyleydi.

Sonrasında Hades, Persephone’ye sarılarak toprağa diz çöktü. Tanrıça uzun bir süre ona tutundu; bacakları titriyordu ve ne hareket edebiliyor ne de ayağa kalkabiliyordu.

Nefes alıp verişleri normale döndüğünde Persephone geri

çekilip Hades'le göz göze geldi. "İsteddiğini almak için seksi kullanmayacaksın, anlıyor musun?"

"Evet, kraliçem."

Persephone'nin gözleri kocaman oldu.

"Fakat sana ne istediğimi söyleyeceğim," dedi çabucak. "Soru sorduğumda bir cevap istiyorum."

Persephone kızardı. "Niye? Bana güvenmiyor musun?"

"Ben de sana aynısını sorabilirdim."

Persephone bakışlarını kaçırdı. "Sana cevap vermek o kadar kolay değil."

"Niçin?" Persephone sessiz kalınca Hades çenesine dokundu, gözlerini tekrar kendininkilere çevirdi. "Utaniyor musun?"

Biraz zamanını aldı ama sonrasında, "Öfkeliydim ve kararında aceleci davrandım ama gücümü sorguladı ve ne kadar güçlü olduğumu ona öğreteceğimi düşündüm," dedi.

Hades birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra onu öptü.

"Eğer onu sen cezalandırmasaydın seni Tartarus'a gönderdiği için ben cezalandıracaktım."

Persephone şaşkın bir halde ona baktı. "Biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum," dedi. "Az önce doğruladın."

Persephone ona kötü kötü bakarak koluna vurdu. "Bu aldatıcıydı."

Hades kıs kıs güldü ama sonra ciddileşti. "Yine de seni tehlikeye atan birini neden koruyorsun?"

"Onu korumuyorum. Kendi başıma üstesinden geliyorum. Benim savaşlarımı benim yerime vermeni istemiyorum Hades."

Hades'in ona bakışı hayranlık ve hayretle doluydu. "Leydim, savaşlarına müdahale etmeme ihtiyacın olmadığı benim için gayet açık." Hades, Persephone'nin giyinmesine yardım

etti ve kılık kıyafetleri toparlanınca parmaklarını şıklattı. Nane Minthe elinde belirdi. "Şimdi, onunla ne yapsak?"

"Onu tam olarak bağışlamadım," diye itiraf etti Persephone. "Fakat en azından tek bir rahatlık sunmak istedim: O da Yeraltı Dünyası'na geri dönmesiydi."

Hades, nenenin solan birkaç yaprağını inceledi. "Yukarı Dünya'da onu ihmal ettiğin için değil yani?"

Persephone savunmacı bir şekilde, "Hayır!" diye patladı ve Hades kahkaha attı. "Eğer illa bilmen gerekiyorsa burada daha fazla zaman geçiriyorum. Benim gözetimim altındayken ölmesini tercih etmedim."

Hades gülümsemeye devam ederek başına bir öpücük kondurdu. "Sen nasıl dilersen sevgilim."

Hades, Persephone'nin bitki Minthe'yi işlenmemiş, kara toprağa dikmesine yardım etti. O yerine yerleştirilince birlikte yeraltının tarlalarında yürüdüler.

Parlak bir gündü, Yeraltı Dünyası'nın tuhaf, doğal olmayan ışıyla doluydu. Etrafları uzun çimen saplarıyla ve kan portakalı renginde çiçeklerle çevriliydi. Siyah dağlar ve karanlık ormanlar bu bitkilerle işgal edilmişti. Bu dünya güzel, gerçeküstü, büyüldü; ölümler için bir sığınaktı, kimisi için bir hapisaneydi ve son birkaç ayda Persephone'nin en sevdiği yerlerden biri olmuştu.

Yeraltı Dünyası'nı ziyaretlerini dört gözle bekliyordu. Sadece Hades'i veya toprakları görmek için de değil, Hekate'yi ve Asphodel'deki ruhları ziyaret etmek için de... Persephone'yi bekliyor, kutluyorlardı. Ona kraliçeleri olduğunu söylüyorlardı.

Tanrıçayı duraksatan bu düşüncedydi, hatta Hades de ona

öyle diyordu. Ruhların o unvanı kullanmasını engellemeye çalışmıştı ama kralları da kullanıyorsa neden dinleyeceklerdi ki?

“Hades... Bana şey dememeni rica edecektim...”

“Leydim mi?”

“Kraliçem,” dedi.

Tanrı olduğu yerde durdu, yüz ifadesi okunaksızdı.

Persephone aceleyle devam etti. “Tutku anında öyle söylediğini fark ettim...”

“Ciddiydim,” dedi Hades. “Sen benim kraliçemsin. Yalnızca sen, üzerimde kontrol sahibisin.”

“Hades...”

“Neden bundan korkuyorsun? Unvandan dolayı mı?”

“Korku değil, bu...” Persephone sözcükleri bulamadı. “Halkın zaten bana kraliçeleri olduğumu söylüyor. Sence de bunun için biraz... erken değil mi?”

“Yani korku,” dedi. “İlişkimizin yürümeyeceğinden korkuyorsun.”

Persephone’nin bir şey söylemesine gerek yoktu. *Korkuydu.*

“Halkım seni daima hanımları olarak görecektir; çünkü onlara o şekilde davrandın. Beni sevmeyi seçsen de seçmesen de.” Sözleri tanrıçanın yüreğini sızlattı. Persephone onu sevdiğini söylemek istedi ama Hades devam etti. “Bana gelince... Daima kalbimin hükümdarı olacaksın.”

“Bunu bilemezsin,” dedi. Bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediği önemli değildi.

“Senin için kaç ömür bekledim,” derken gökteki her yıldızın, okyanustaki her su damlasının, evrendeki her ruhun üzerine yemin eder gibi konuştu. “Biliyorum.”

Hades yürüdü ve Persephone omuzlarına yüklenen ağırlığı hissederek peşinden gitti. Belki de aşklarından şüphe etmeme-

liydi ama korkuları vardı. Geleceklerinin üzerine kara bulut gibi çöken korkulardı.

Annesi onlardan biriydi. Diğeriyse biraz daha karmaşıktı.

Persephone bir tanrıçaydı ama hayatının o kısmını dünyanın kalanından saklamayı umuyordu. En büyük sorun ne miydi? Hades'in âşığı olduğu ortaya çıktığından beri bütün dünya onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu.

Bir uçurumun kenarına gelinece durdular. Ötede gümüş rengi ağaçlar köpüren bir deniz gibi parıltıyordu ve çöken geceyle birlikte tepelerindeki gökyüzü cansızlaşıyordu. Persephone daha önce yeraltının bu kısmını hiç görmemişti ve burada olmakla ilgili en sevdiği şeylerden biri buydu. Her gün bir maceraydı.

"Bu çok güzel," dedi.

Hades'in bakışlarını üzerinde hissetti ama gözlerini aşağıdaki korudan ayırmadı. Hem manzaranın verdiği hoşu yüzünden hem de ona bakmaya utandığı içindi.

"Öyle düşünmene memnun oldum," dedi. "Çünkü senin. Persephone Korusu'na hoş geldin."

Persephone artık ona bakmak zorundaydı, hissettiği şok suratının her yanında yazılıydı. "Ama..."

"Kendine ait, büyü pratığı yapabileceğin bir yerinin olmasının hoşuna gidebileceğini düşündüm. Sana nasıl başladığımızı hatırlatmayan bir yerim."

Yeraltındaki bahçesini ve pazarlıklarını ima ediyordu.

Persephone ona uzanıp avucunu yanına dayadı. "Ben başlangıcımızı seviyorum." Hades hafifçe gülümsedi ama Persephone ona manmadığını görebiliyordu... bu da çok acı vericiydi. O yüzden açıkladı. "Her zaman sevmediğim doğru ama beni sana getiren bir şeyden asla nefret edemem."

Hades elini tuttu ve avucunu öptü, sonra onu kendisine doğru çekip kalça kalçaya, göğüs göğse yaslandı. Persephone'yi öperken sımsıkı tuttu, ortadan kaybolmasından korkar gibiydi. Geri çekildiğinde Persephone nefessiz kalmıştı, parmakları adamın ceketini kavriyordu.

Hades ona baktığında gözleri onunkileri yakıp geçiyordu. Şiddetli bir şekilde yemin etti. "Sen benim kraliçem olacaksın. Bana bunu söylemeleri için Kaderin Tanrıçaları'na ihtiyacım yok."

YAZARIN NOTU

Bir aşk romanı yazacağımı asla düşünmezdim ama geçen yıl bir ara bunu yapacak kadar cesaret topladım. Hades ile Persephone'nin yeniden uyarlamasıyla başlamam da çok uygun oldu.

Yunan mitolojisini hep çok sevdim. Ürpertici, şiddet içeriyor ve korkunç. Konu Hades ve Persephone'nin masalına geldiğinde Persephone daima ilgimi çekerdi. Kendisi Bahar Tanrıçası ama aynı zaman Yeraltı'nın Kraliçesi. Birçok kişi gibi o da ışıkla ve karanlıkla bezeli.

Hades ve Persephone hakkında ilk yazmaya başladığımda bölük pörçük şeyler yazdım: ikisinin arasında geçen ve aklımda beliriveren diyalog parçaları mesela... Böylece o kısımları Tumblr'da yayınlamaya başladım. Bu, paylaştığım ilk şeydi:

Bahçe benim tesellim.

Bu korkunç yerdeki, bu karanlık çöldeki tek hayat.

Güllerin kokusu tatlı. Yabani çiçekler daha buruk kokuyor.

Yıldızlar parıl parıl.

Aklımda gerisinde, Hades'in böylesine bir illüzyon yarat-

masına hayret ediyorum. Kokuları ve dokuyu birbirine karıştırma şekline. Elinde fırça tutan bir ressam gibi noktaları birleştiriyor ve pürüzsüzleştiriyor.

Üstüme huşu hissi çöker çökmez dudak büküyorum.

Elbette havayı karıştırabiliyor ve yukarıdaki karanlığa delikler açarak ışığın parlamasını sağlayabiliyor. O bir tanrı.

Ayrıca benim gardiyanım.

Daha iyisini yapabilirdim, diye düşünüyorum. Bu ölüm bölgesini bir vahaya dönüştürebilirdim. Hava bahar gibi kokardı ve bu kara kanvas canlı, hayat dolu renklerle boyanırdı.

Fakat bu bir armağan olurdu.

Bir şeyler verecek ruh halinde değilim.

Havada değişim oldu. O yakınlardaydı. Onu hissetmeyi öğrendim. Ölümlerin hükümdarı soğuk değil. Kışın koymundaki bir ocak gibi yanıyor. Gölgesi ve kokusuyla beni kapladığında titriyorum. Çam ağacı gibi kokuyor. Yani yuva gibi.

Elbisemi tutup sıkıyorum.

O, benim nefret ettiğim ve istediğim her şey.

Bunun tınısı yazdığım şeyden çok daha farklı ama aradaki dinamik hâlâ aynı: Dünyasını dönüştürmekten keyif alan kadim bir tanrı ve o tanrının işlerine hem hayret eden hem hor gören hem de gıpta eden bir tanrıça.

Bu ilk sahneden sonra sorular sormaya başladım, dünyamı ve karakterlerimi yoluna koydum. Persephone'yi macera ve tutkuyu dünyadaki her şeyden daha çok isteyen biri olarak yazdım. Bir şeyde iyi olmayı çaresizce istiyor ve Hades'i yargılama konusunda çok aceleci. Ölümlülerle pazarlık yapmayı kabul ettiği için gücünü kötüye kullanan bir tanrı olduğuna inanıyor. Hades'i de aynı şekilde, çaresizce tutku isteyen ve yalnız olmaktan bıkmış biri olarak yazdım. Gelip ona meydan

okuyan Persephone'nin beklediğinin tam tersini yapıyor ve onu dinliyor.

Karanlığın Dokunuşu, Hades ve Persephone'nin ilk kitabı ama hikâyelerini daha fazla keşfetmeyi planlıyorum. Persephone gücünü kucaklamalı: Önce Bahar Tanrıçası olarak ve en sonunda da Yeraltı'nın Kraliçesi olarak. Ayrıca Hades'in, tanrıçayı sokmayı dilediği yeni hayat yolunda zorluk çıkaracak sırları var.

Hades ve Persephone'nin benim versiyonum olan bu hikâyesini sizlerle paylaşmaktan dolayı çok mutluyum. Umarım en az benim yazmaktan keyif aldığım kadar siz de okumaktan keyif alırsınız.

YAZAR HAKKINDA

Scarlett St. Clair, muhteşem köpeğiyle birlikte Oklahoma'da yaşamaktadır. Kütüphanecilik ve bilgi yönetimi alanında *master* derecesi vardır. Yunan mitolojisine, cinayet, aşk ve sonraki hayatla ilgili gizemlere takıntılıdır. Kitaplarla, tur tarihleriyle ve içeriklerle ilgili bilgi almak için lütfen www.scarlettstclair.com adresini ziyaret edin.